

(10/11)

தமிழ்நாடு

கணாதி துணை.

மணிமேகலா.

பதி க ம்.

[கதைபொதிபாட்டு.]*

இளங்கதிர் ஞாயி நெள்ளுந் தோற்றத்து
விளங்கொளி மேனி விரிசடை யாட்டி
பொன்றிகழ் நெடுவரை யுச்சித் தோன்றித்
தென்றிசைப் பெயர்ந்தவித் தீவத் தெய்வதஞ்
ரு சாகைச் சம்பு தன்கீழ் நின்று
மாவில மடந்தைக்கு வருந்துயர் கேட்டு
வெந்திற லாக்கார்க்கு வெம்பகை நோற்ற
சம்பு வென்பாள் சம்பா பதியினள்
செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளங்குங்
கரு கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட

* இதுவும், இதுபோல் இந்நூலின் ஒவ்வொருபாகத்தின் தலைப்பில் இருதலைப் பகர்த்தினுள்ளே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களும், கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகளுள் மிகப் பழமையானதும் இந்நூற்பரிசோதனைக்கு இன்றியமையாததாக இருந்ததுமாகிய மீதலைப்பட்டி அழகிய சிற்றிப்பலக்கவிநாயகர் வீட்டுப் பிரதியிற் காணப்பட்டன. பதிதத்தினிறுதியில் “ஆறாம் பா அரிய வைத் தனனென” என்றிருத்தலால், இந்நூற்பகுதிகளின்பெயர் ச. பன்றிருத் தவினும் பாட்டென்றிருத்தலே பொருத்தமுடைத்தெனத் தோற்றுறுதது.

க. ஞாயிறு - சூரியன். எள்ளும் - இசு
மும்; உவமவுருபுமாம். ‘எள்ளுந் தோ
னறல்’ எனவும்பாடும்.

க-உ. “பொன்னிற் பொலிந்த நிறத்
தா டோன்ற” என்பர் பின்னும் (சு - ம்
காதை, கசடு - ம் அடி).

க. வரை - மேரு. உச்சி - உச்சியில்.

ச. இத்தீவம் - சம்புத்தீவு.

இ. சாகை - கிளை. சம்பு - நாவல்.

எ. வெம்பகைநோற்றுவெவ்வியபகை
பாகநோற்ற.

அ. சம்பாபதியினள் - சம்பாபதியினி
டத்தேயிருந்தாள். சம்பாபதியென்பது
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்பழையபெயர்.

க. செங்கதிர்ச்செல்வன் திருக்குலம் -
சூரியகுலம்.

கரு. கஞ்ச வேட்கையின் - நீருண்டா
க்கும் விருப்பத்தையுடைய; (கம் - நீர்).
காந்தமன் - காந்தஞ்சியமன்; காந்தனெ
ன்பது ஒரு சோழன்பெயர்; “கன்னியே
வலிற் காந்தமன்னவன்” (உஉ-ம் காதை-
உஎ) என்று பின்வருதல் காண்க.

422

ஸ்ரீ கணேசாய நம: ||

இலக்கணக் கொள்கை

முலமுலுமனாபிம்.

மேற்படி ஆதீனத் து

LD ① LD

புதிதாய்த் தேசிக சுவாமிகள்

கட்டளைபிட்டுள்ளபடி.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

பலபேர்திருப்பங்களைக் கொண்டெயரிசோதித்து,

செல்வமுத்து

சுதந்திரவாழ்வுக்காக இறந்தவர்கள்

CONFIDENTIAL

வித்தியா து.ச.லகாபத் திர.சாலைநில

தமிழக அரசு

TO ALL

This electron micrograph shows a cross-section of a cell. A large, dark, electron-dense nucleus is visible on the left side, containing a prominent nucleolus. The cytoplasm is filled with various organelles, including mitochondria with visible internal membranes (cristae) and smaller vesicles or lysosomes. The overall texture is granular, typical of biological tissue at the ultrastructural level.

(Copyright Reserved)

௩௫ சிதைந்த நெஞ்சிற் சித்திரா பதிதான்
வயந்த மாலையான் மாதவித் குரைத்தது
மணிமேகலைதான் மாமலர் கொய்ய
வணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயிற் சென்றது
மாங்கப் பூம்பொழி லரசிளங் குமாணைப்

௪௦ பங்கிற் கண்டவள் பளிக்கறை புக்கதும்
பளிக்கறை புக்க பாவையைக் கண்டவன்
றுளக்குறு நெஞ்சிற் றுயரோடும் போயபின்
மணிமேகலாதெய்வம் வந்துதோன் றியது
மணிமேகலையைமணி பல்லவத் துய்த்தது

௪௫ முவவன மருங்கினவ் வுரைசா ரெய்வதஞ்
சுதமதி தன்னைத் துயிலெடுப் பிரயது உ
மாங்கத் திவகத் தாயிழை நல்லா
டான்றுயி லுணர்ந்து தனித்துய ருழந்தது
முழந்தோ ளாங்கனெ ரொளிமணிப் பீடிகைப்
௫௦ பழம்பிறப் பெல்லாம் பான்மையி னுணர்ந்தது

௩௫. சித்திராபதி-மாதவியின் நற்றாய். இதனை, பின்பு, “எற்பயந்த - சித்திரா பதிக்குஞ் செப்புந்” (உ-ம் காதை, எ-எக்) என்று மாதவி கூறுதலாலுணர்க.

௩௬. வயந்தமால - மாதவியின் தோழி; “தன்மக டோழி, வயந்த மாலையை வரு கெனக் கூஉய்” எனப் பின்னர்க்குறுதல காண்க; (உ-ம் காதை, எ-அ). இவளைக்கூ னியென்றும் வழங்குவர். மாதவி - மணி மேகலையின்தாய்; நாடகக்கணிகை.

௩௭. பொழில் - உவவனம். அகவ யின்-உள்ளிடத்தே.

௩௮. பொழில் - பொழிலில். அரசி ளங்குமரன் - உதயகுமரன்.

௪௦. பளிக்கறை - பளிங்காலாகிய அறை.

௪௧. பாவை - மணிமேகலை. அவன் - உதயகுமரன்.

௪௨. துளக்குறுநெஞ்சு - நிலைகலங் குதலுற்ற நெஞ்சு; “அடிமரந் துளங்கிய காவும்” என்பது புறநானூறு, உக. ‘பெயர்ந்தபின்’ என்றும் பாடம்.

௪௩. மணிமேகலாதெய்வம் - இத்திவி லுள்ளவரை ஆரக்கர்வாழைபண்ணுமல் இந் திரனேவலாலே பாதுகாத்துக்கொ ண்டிருத்தலையுடையது; கோவல னுடைய குலதெய்வம்.

௪௪. மணிபல்லவம் - ஒரு சிறுதீவு; இதனை அந்தரத்திவென்றும் வழங்குவர். ‘மணிப்பல்லவம்’ எனவும் பாடம். இந் தூவில் இப்பெயர்வருமிடங்களிலெல் லாம் இப்பாடங்கொள்க.

௪௫. உவவனம் - உண்டாக்கப்பட்ட வனம்; உபவனமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு; இதனை ஆராமமென்றும் வழங் குவர். உரைசால் - புகழ்மைந்த.

௪௬. சுதமதி - மாதவியின் தோழியா கிய ஒரு பார்ப்பணி. துயில் எடுப்பிய தூஉம் - துயில் எழுப்பியதும்; “உரவு நீர்ப் பரப்பி னூர்த்துயி லெடுப்பி” என் பது, சிலப்பதிகாரம், அந்திமாலச்சிறப் புச்செய்காதை, எக. ‘துயிலெழுப்பி யதூஉம்’ எனவும் பாடம்.

௪௭. நல்லான் - மணிமேகலை.

௪௮. தனித்துயருழந்ததும் - ஒப்பற்ற துயரால் வருந்தியதும்; “அருந்துய ருழக்குகின் றிருந்திழை யாரிவை” என் பது புறநானூறு, ௧௪௬. ‘தான்றுயிலெ ழுந்து’ எனவும் பாடம்.

௪௯. ‘உழந்தோண்முன்னர்’ எனவும் பாடம். ஒளிமணிப்பீடிகை - செவ்வொ ளியையுடைய மாணிக்கத்தாலாகிய (புத் தனுடைய) பாத்தீடம். பீடிகை - பீடி கையால்.

முணர்ந்தோண் முன்ன ருயர்தெய்வந் தோன்றி
மனங்கவ லொழிகென மந்திரங் கொடுத்ததுந்
தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றி |

மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி களித்ததும் ;

௫௫ பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி தாயரோ
டியாப்புறு மாதவத் தறவணர்த் தொழுதது

மறவண வடிவ ளாபுத் திரன்றிற

நறுமலர்க் கோதைக்கு நன்கன முரைத்தது |

மாங்கப் பாத்திர மாபுத் திரன்பாற்

௬௦ சிந்தா தேவி கொடுத்த வண்ணமு|

மற்றப் பாத்திர மடக்கொடி யேந்திப்

பிச்சைக் கவ்வூர்ப் பெருந்தெரு வடைந்ததும்

பிச்சை யேற்ற பெய்வளை கடினையிற்

௫௬. உயர்தெய்வம் - மணிமேகலாதெ
ய்வம்.

௫௨. கவல் - கவலுதல்; முதனிலைத்
தொழிற்பெயர். மந்திரம் - வேற்றுரு
அடைவிப்பதும், அந்தரந்திரியச்செய்வ
தும், பசியைஒழிப்பது மாகிய மூன்று
மந்திரங்கள். கொடுத்ததும் - உபதேசித்
ததும். 'ஒழியென' எனவும் பாடம்.

௫௬. தீவதிலகை - மணிபல்லவத்திலு
ள்ள புத்தனுடைய பாத்திரிகையை இந்
திரனேவலாற்காவல்பூண்டு ஒழுகுபவன்;
தீவுக்கு அலங்காரமாக உள்ளவ னென்
பது பொருள். செவ்வனம் - செவ்வி
தாசு; "தீவ திலகை செவ்வன முரைக்
கும்" (கக - ம் காதை, ௨௦) எனவும்,
"சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனந் சுர
வாது" (கக - ம் காதை, ௧௨௬) எனவும்
பின்னர் இம்மொழி இப்பொருளில் வழ
ங்கிவருதல் காண்க.

௬௦. மாபெரும்பாத்திரம் - அமுதசுர
பியென்னும்பெயருள்ள பிசுபாபாத்திரம்;
பாத்திரம் - பாத்திரத்தை. மடக்கொடி
க்கு - மணிமேகலைக்கு.

௫௫. தாயரோடு-மாதவி சுதமதியென்
னும் இருவரோடு; "ஆங்கத் தாயரோ
டறவணர்த் தேர்ந்த" (பதிகம், ௮௬)
எனவும், "பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப்
படர்ந்தனர்" (௨௮ - ம் காதை, ௧௫௬)
எனவும், "கசுக்கடல் கொள்ளநின் ருய
ரும் யானும்" (௨௬ - ம் காதை, ௩௫) என
வும் இவ்விருவரையும் மணிமேகலையின்

தாயரென இந்துலுள்ளே யாண்டும் வழ
ங்கிவருதல் காண்க.

௫௬. யாப்பு - கட்டு; அறவணர்-புத்த
சங்கத்தாரான ஒரு முதியமுனிவர்.

௫௭. ஆபுத்திரன் - ஓர்ந்தணன்; தன்
னைப்பெற்றவுடன் தாய் நீங்கிவிட, ஏழு
நாள் வரையில் ஒரு பசுவாற்பாலூட்டிக்
காக்கப்பட்டமையின், இவன் இப்பெயர்
பெற்றான். திறம் - வரலாறு.

௫௮. 'நறுமணக்கோதைக்கு' எனவும்
பாடம்.

௫௯. 'அங்கைப் பாத்திரம்' எனவும்
பாடம்.

௬௦. சிந்தாதேவி - ஸுரஸ்வதீதேவி.
யாவருக்கும் சிந்தையிற்றேன்றிச் சொற்
பொருளுணர்ந்துபவனென்பது பொ
ருள்; இந்துலுள்ளே, "நாமிசைப் பா
வாய்" (கச - ம் காதை, ௧௮) என
வும், "செழுங்கலைப் பாவாய்" (௨௫ - ம்
காதை, ௧௬௬) எனவும், "உணர்விற்
றேன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்ந்து, மணி
திக ழுவிரொளி மடந்தை" (௨௫ - ம் கா
தை, ௧௪௮ - ௧௪௯.) எனவும் வழங்குத
லால், இஃது உணரப்படும்.

௬௧. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௬௨. பிச்சைக்கு - பிணைக்கு. அவ்
வூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௬௩. 'பெருந்தகைகடினையு' எனவும்
பாடம். கடினையு - பிச்சைப்பாத்திரம்;
"தோமறு கடினையு" என்பது சிலப்
பதினாறாம், நான்காண்காதை, ௧௮.

பத்தினிப் பெண்டிர் பார்த்து ணீத்ததுங்
 சுரு காரிகை நல்லான் காயசண் டிகைவயிற்
 | ருணைத் தீக்கெடுத் தம்பல மடைந்தது
 மம்பல மடைந்தன ளாயிழை யென்றே
 கொங்கலர் நறுந்தார்க் கோமகன் சென்றது
 மம்பல மடைந்த வரசிளங் குமரன்முன்
 எ0 வஞ்ச விஞ்சையன் மகன்வடி வாகி
 மறஞ்செய் வேலோன் | வான்சிறைக் கோட்ட
 | மறஞ்செய் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமுங்
 காயசண் டிகையென விஞ்சைக் காஞ்சன
 னாயிழை தன்னை யகலா தனுதலும்
 எரு வஞ்ச விஞ்சையன் மன்னவன் சிறுவனை
 | மைந்துடை வாளிற் றப்பிய வண்ணமு
 மையரி யுண்க ணவன்றுயர் பொருஅ
 | டெய்வக் கிளவ் ிற் றெளிந்த வண்ணமு
 மறைகழல் வே க னாயிழை தன்னைச்
 அ0 சிறைசெய் கென்றதுஞ் சிறைவீடு செய்தது
 நறுமலர்க் கோதைக்கு நல்லற முரைத்தாங்

சுச. பத்தினிப்பெண்டிர் - ஆதினாடு
 சுவியோர். பார்த்துண் - பகுத்துண்ணுமு
 ணவு.

சுரு. காயசண்டிகை - ஒரு வித்தியா
 தரமகள்.

சுசு. ஆணைத்தி - எதனாலும் தணியாத
 பெரும்பசியைச் செய்வதோர் வியாதி;
 இதனைப் பஸ்மகவ்யாதியென்பர் பூட்டி
 ராணமுடையார். இதனியல்பை, கீவக
 சீந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ககக,
 கூஎக, கூஎச - ம் பாடல்களாலுணர்க.
 அம்பலம் - உலகவறவி.

சுஅ. கோமகன் - உதயகுமரன்.

எ0. விஞ்சையன்மகன் வடிவு - காஞ்ச
 னனென்னுங் வித்தியாதரனுடைய மனை
 வியாகிய காபசண்டிகையினது உருவம்.
 மகள் - மனைவி. இந்நூலுள்ளே “நினக்
 கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ - மனக்
 கினி யாற்குநீ மகளாய் தூஉம்” (உக-ம்
 காதை, உக-கூ) என்புழி மகனென்பது
 இப்பொருளதாதலுணர்க. “மகள் வடி
 வாயதும்” எனவுமபாடம்.

எக. வேலோன் - சோழன். சோழனு
 டைய சிறைக்கோட்டத்தை.
 கோட்டம் - சிறைச்சாலை.

எக. ‘காஞ்சையன்’ எனவும பாடம்.

எச. அணுகலும் - உதயகுமரன் அணு
 கலும்.

எசு. மைந்து - வலி. தப்பிய - வெட்
 டிய; “வாஹிற் றப்பியவல்வினை யன்றே”
 (உக - ம் காதை, சு0) என்றவிடத்துத்
 ‘தப்பிய’ என்பது இப்பொருளதாதலை
 யுணர்க.

எஎ. ‘அமுதுயர் பொருஅள்’ எனவும
 பாடம். ‘நெடுநிலக் கந்தி னின்ற பாவை,
 வருவதுரைத்து மயக்கொழி யென்றது,
 மகன்றுயர் பொருஅ மன்னவன் மாத
 ரைச், சினங்கொண் டாங்சோர் சிறை
 யிடை யிட்டதுந், சிறைவீடு செய்த
 வீரசமா தேவ், பொறைகொண் டிரப்
 பச் சிலங் கொடுத்ததுந், தாழ்கழல் வேர்

ய வண்ணமும்’ எனவுமபாடம்.

எஅ. தெய்வக்கிளவி - கந்திந்பாவை
 யாகிய தெய்வத்தின் மொழி.

எக. அறைகழல்வேந்தன் - மாவண்
 கிள்ளி.

அ0. வீடு - விடுதல்.

அக. நறுமலர்க்கோதைக்கு - இராச
 மாதேவிக்கு. நல்லறம் - பெளத்த தரு

ப தி க ம்.

காய்வளை யாபுத் திரை டடைந்தது.
மாங்கவன் றன்னோ டணியிழை போகி
யோங்கிய மணிபல் லவத்திடை யுற்றது
அந் முற்றவ ளாங்கோ ருயர்தவன் வடிவாய்ப் - |
பொற்கொடி வஞ்சியிற் பொருந்திய வண்ணமு
நவையறு நன்பொரு ளுரைமி னோடுவெனச்
சமயக் கணக்கர் தந்திறங் கேட்டது |
மாங்கத் தாயரோ டறவணர்த் தேர்ந்து
கூ0 பூங்கொடி கச்சி மாநகர் புக்கதும் |
புக்கவள் கொண்ட பொய்யுருக் களைந்து
மற்றவர் பாதம் வணங்கிய வண்ணமுந்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப் |
பவத்திற முறுகெனப் பாவை நோற்றது
கூரு மினங்கோ வேந்த னருளிக் கேட்ப |
வளங்கெழு கூல வாணிகள் சாத்தன் |

மம்; இதனை அருளறமென்றங் கூறு
வர். 'நறுமலர்க் கோதை நல்லற முரைத்
தாங்கு' எனவும் பாடம்.

அஉ. ஆபுத்திரை - சாவகநாடு.

அக. ஆங்கவன் றன்னோடு - ஆபுத்திரை.

அச. புத்தனுடையபாசபீடிகையினை
யுடைத்தாதலின், 'ஒங்கிய மணிபல்ல
வம்' என்றார்.

அடு. உயர்தவன்வடிவாய் - (மணிமே
கலை) உயர்ந்த முனிவன்வடிவங்கொண்
டு; "மையறுசிறப்பிற் றெய்வதந் தந்த,
மந்திரமோதியார் மாதவன் வடிவாய்"
(உசு - ம் காதை, ௭0 - ௭௧) என்றுபின்
வருதல் காண்க.

அசு. வஞ்சி - சேரனிராசதானி; கரு
வூர். 'பொற்கொடிமுதூர்' எனவும் பா
டம்.

அஎ. நவையறு - குற்றமற்ற. நன்
பொருள் - நல்லதத்துவங்களை.

அஅ. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர்;
இஃது இப்பொருளதாலை, "சமயக் கண
க்கர் மதிவழி கூறுது" (கல்லாடம்-௧௭)
எனவும், "மாறுகொண் டனையு மதி
துந் கடல்கிளர், சமயக் கணக்கர் தந்தி

றங் கடந்து" (கல்லாடம் - ௬௫) என
வும் வருவனவற்றாலும் அவற்றின் உரை
யாலும் உணர்க.

அக. ஆங்கு - வஞ்சிநகரத்தில்.

கூ0. பூங்கொடி - மணிமேகலை. கச்சி-
காஞ்சிநகரம். 'காஞ்சிமாநகர்' எனவும்
பாடம்.

கூக. பொய்யுரு - முன்னங்கொண்ட
தவவடிவு.

கூஉ. அவர் - அறவணவடிகள்.

கூக. தருமம் - பெளத்ததருமம்.

கூச. பாவை - மணிமேகலை.

கூடு. இளங்கோவேந்தன் - சிலப்பதி
கார தாலாசிரியராகிய இளங்கோவடி
கள். அருளிக்கேட்ப - அருள்புரிந்து
கேட்ப; கேட்டருளவென விருதிபிரித்
துக் கூட்டினும் அமையும்.

கூசு. கூலவாணிகள் சாத்தன் - கூல
வாணிகளுள் சாத்தன்; கூலம் எண்வ
கைத்து; அவை நெல்லு, புல்லு, வரகு,
தினை, சாமை, இயங்கு, தோளா, இரா
கியென; பதினெண் வகைத்தென்பர்
கூத்ததாலார்; அதனை, "பதினெண்
கூலமு முழுவர்க்கு மிருக" என்பதனா
லுணர்க; இது மதிவாணி நாடகத்தமிழ்
நூல்.

மாவண் டமிழ்த்திற மணிமே கலைதுற
வாறைம் பாட்டினு ளறியவைத் தன்னென.

பதிகம் முற்றிற்று.

க. அரியேறு ன்னுயர்த்த வாதியான் வண்டின்
புரியேறும் போதி நிழற்கீழ்ப் - பெரியோ
னடித்தா மமைலலா யன்போடுஞ் சென்று
பிடித்தார் பிறவார் பெயர்ந்து.

உ. பூத்தபுனற் பூம்பொய்கைப் பூம்புகார் மாதவிக்கு
வாய்த்த மணிமே கலைதுறவைச் - சாத்தன்
மணிமே கலை.....
.....*

* இந்த இரண்டுசெய்யுளும், இந்தவண்ணமாக மீதிலேப்பட்டி அழகிய சிற்
றப்பலக்கவியாயரவர்கள்வீட்டுப்பிரதியில்மட்டுமிருந்தன.

கௌ. தமிழ்த்திறம் - தமிழிலக்கணத்
தின் பாகுபாடி; திறத்தால். மணிமே
கலை துறவு - மணிமேகலைதுறவென்
னும் பெயருள்ள இந்நூலை. இந்நூலுக்கு
மணிமேகலைதுறவென்னும் பெயருண்
மை, நீலகேசியுணாமுதலியவற்றிற் கா
ணப்படும்; ஆயினும் மணிமேகலையென்
னும் பெயர் இருவகைவழக்கிலும் மிகு
தியாக வழங்குதல்பற்றி, அப்பெயரே,
ஈண்டு எடுத்தாளப்பட்டது. இனி, மணி
மேகலை துறவென்பதனை தூற்பெயரா
கக்கொள்ளாது அதற்கு மணிமேகலை
யென்பவளுடைய துறவென்று பொருள்
கொள்ளினும் பொருந்தும். 'வண்டமி
'ன ம 'ம க'

பாடம்.

கஅ. ஆறைம்பாட்டினுள் - முப்பது
பாட்டினுள். எனவென்னும் அசைச்

சொல் ஆசிரியப்பாவிற்குமுடிபு சிறப்பு

கஉ - கஅ. மூதூர் விழாவறைந்தது
முதல் பாவை நோற்றது ஈராகவுள்ள
மணிமேகலைதுறவை இளங்கோவேந்
தன் கேட்பக் கூலவாணிகன் சாத்தன்
ஆறைம்பாட்டினுள் அறிய வைத்தன

எல்லாவடியும் நேரடியாய் வந்து முடி
தவின், இப்பாட்டு, நிலைமண்டில ஆசிரி
யப்பா.

சிலப்பதிகாரத்தை இந்நூலாசிரியர்
கேட்டனரெனச் சிலப்பதிகாரப்பதிகத்
திறுதியிலும், இந்நூலைச் சிலப்பதிகார
நூலாசிரியர் கேட்டனரென இந்நூற்பதி
கத்திறுதியிலும் கூறியிருத்தலால் இந்த
இரண்டு நூலாசிரியரும் ஒரு காலத்தின
ரென்பது பெறப்பட்டது.

மணிமேகலம்.

முதலாவது

விழாவிறகாதை.

[முதலாவது விழாவிறந்தபாட்டு.]

உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படைஇய
வோங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுணர்ப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்
(டு) விண்ணவர் தலைவனை வணங்கிமுன் னின்னு
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுண்

க - கூ. உலகம் - நன்மக்களுடைய
ஒழுக்கம். திரியா - வேறுபடாத. ஒங்
குயர் விழுச்சீர் - மிகவுருமயர்ந்த சீரிய
புகழ். திரியாமூதூர்; சீரினையுடைய
மூதூரென். “உலகம் புகழ்ந்த வோங்
குயர் விழுச்சீ, ரீலவாய்” என்பது திரு
முருகாற்றுப்படை, ௧௨௪ - ௧௨௬. பலர்
புகழ் மூதூர் - பலதேசத்தாரும் கொண்
டாடும் பழமையாகிய நகரம்; என்றது
காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை. பலரும்புகழ்
தலை, “பூம்புகார்போற்றுதும் பூம்புகார்
போற்றுதும்” (சிலப்பதிகாரம், மங்கல
வாழ்த்துப்பாடல்) எனவும், “காழிய
ரோ.....புகழாலமைந்தபுகார்” (சில
ப்பதிகாரம், புகார்காண்டத்தினிதுதிச்
செய்யுள்) எனவும் வருவனவற்றாலும்
பிறவற்றாலும் உணர்க. பலர் - பல சம
யத்தாரும். மூதூர்ப் பண்பு மேம்
படைஇய - மூதூரினதுதன்மைகள் மிகும்
பொருட்டு. ‘மேம்படுத்தல்’ எனவும் பா
டம். மலயம் - பொதியின்மலை. அருந்
தவன் - அகத்தியன். மேம்படைஇய
வுரைப்பவனை. ‘ஆங்குயர் மலயத் தரு
ந்தவ னுரைப்ப’ எனவும் பாடம்.

ச. தூங்கு எயில் எறிந்த - (தேவர்கட்
குப் பகைவராகிய அசுரர்களுடைய)
ஆகாயத்திலே யசைகின்ற மதில்களை
அழித்த, தொடித்தோட் செம்பியன் -
வீரவளையையணிந்த தோளையுடையசோ
ழன்; இவன் சோழருள் ஒருவன்; இவன்
தூங்கெயிலழித்ததனைப் பின்வருவனவ
ற்றாலுணர்க; “ஒன்னு ருட்குந் துன்
னருங் கடுந்திறற், தூங்கெயி லெறிந்த
நின் னூங்கோள்” என்பது புறநானூறு,
கூ. “தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோ
ழன்காணம்மாளை, சோழன் புகார்நகரம்
பாடேலோ ரம்மாளை” என்பது சிலப்ப
திகாரம், வாழ்த்துக்காதை, “வீங்கு
நீர்”. “வீங்குதோட் செம்பியன் சிற்றம்
விறல்விசும்பிற், தூங்கு மெயிலுந் தொ
லைத்தலால்” என்பது, பழமொழி, ௪௧.

டு. விண்ணவர்தலைவன் - இந்திரன்.

க - கூ. அருந்தவன் உரைப்பச் செம்
பியன் வணங்கி யென்க; உரைப்ப எறி
ந்தவெனவுமியையும்.

சு. ‘மண்ணகத்து’ என்பது முதல்
சோழன்வார்த்தை. வான்பதிதன்னுண் -
நன்றாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலு.

மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
 | நாலேழ் நாளினு நன்கினி துறைகென
 வமரர் தலைவ னுங்கது நேர்ந்தது
 ௧௦ | கவராக் கேள்வியோர் கடவா ராகலின்
 | மெய்த்திறம் வழக்கு நன்மொருந் விடெனு
 மித்திறந் தத்த மியல்பினிற் காட்டுந்
 | சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போகிய
 | வமயக் கணக்கரு மகலா ராகித்
 ௧௧ | கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளாரும்
 | பார்த்தொருந் கீண்டிய பாடை மாக்கரு
 மைம்பெருந் குழுவு மென்பே ராயமும்

எ. விழாக்கோள் எடுத்த - விழாவெடுத்தலே மேற்கொண்ட.

அ. நாலேழ்நாளினும் - இருபத்தெட்டு நாளினும்; “நாலேழ் நாளினும்” என்பர் மேலும் (க - ஈதை, சுஎ).

இ - அ. முன்னின்று உறைகென; உறைகென - உறைகவென்று சோழன் வேண்ட.

க. நேர்ந்தது - இத்திரன் உடன்பட்டது; இது பெயர்; விழாவையென்றபடி.

க௦. கடவார் - பிழையார்.

க௧. மெய்த்திறம் - மெய்மையை உணர்த்துவனவாகிய தூல்வகைகள்; வழக்கு - உலகியல்; நன்பொருள் - நன்றாகிய தத்துவங்கள்; வீடு-முத்தி; “மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்புகின்ற, வெத்திறத்தினும்” (உஎ - ம் காதை, ௧௦௪ - ௧௦௭) என்பர் மேலும். இப்படியே “அருமறை விதியு முலகியல் வழக்குங், கருத்துறை பொருளும் விதிப்பட நீனைந்து” என்னார் கல்லாடத்தும், சுசு.

கஉ. இத்திறம் - இவ்வகைகளை.

க௩. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதியர். தத்துறைபோகிய - தம்முடையவழியிற் கைதேர்ந்த.

க௪. அமயக் கணக்கரும் - காலங்களை எண்ணிச்சொல்வாராகியசோதிடரும். கணக்கரென்பது கண்கரென்னும் வடமொழிச்சொல்வது, அகலாராகி - இந்நகரை விட்டு நீங்காராகி.

க௫. கரந்துரு வெய்திய கடவுளாரும் - மக்கள்கண்கள் காணப்பொருவென்று தமது மிக்க ஒளிபெயுடைய தெய்வ

வயாக்கையைமறைத்து அக்கண்கள் பொறுக்குமளவின்வாகிய உருவங்களை நிரூபித்துக்கொண்டதேவரும். இதனை, “அந்தரத் துள்ளோ ரறியா மரபின், வந்து காண்குறுஉம் வானவன் விழவும்” (சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, எஉ - எ௩) எனவும், “அவளுக்குப் - பூவந்த வுண்கண் பொறுக்கென்று - மேலித்தன், மூவா விளநலங் காட்டி” (சிலப்பதிகாரம், கனத்திறமுரைத்தகாதை, ௩௩ - ௩௫) எனவும் வருவனவற்றாலும், இவற்றின் உரையாலும் உணர்க.

க௬. ஒருங்கீண்டிய - ஒன்றுபடத்திரண்ட. பாடைமாக்கள் - மொழிவேறுபட்ட மாக்கள்; இவர்கள், மரக்கலந்தருஞ் செல்வப்பொருட்டால்வந்த பரதேசிகள்; இவரை, “புலம்பெயர்மாக்கள்” (சிலப்பதிகாரம், இத்திரவிழவுரெடுத்தகாதை, ௧௧) எனவும், “மொழிபெயர் தேத்தோர்” (சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௧௪௩) எனவுங்கூறுவர்.

க௭. ஐம்பெருங்குழு - அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதுவர், சாரணரென்னுமிவர்கள். எண்பேராயம் - கரணத்தியலவர் முதலியோர். இதனை, “அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாபதியர், தவாத்தொழிற் தூதுவர் சாரணரென்றிவர், பார்த்திபர்க்கைம்பெருங்குழுவெனப் படுமே,” “கரணத்தியலவர் கருமவிதிகள், கணகச் சுற்றங் கடைகாப் பாளர், நகர மாந்தர் நளிபடைத் தலைவர், யானை வீர ரிஷி மறவ, ரிணைய ரெண்பேராய மென்ப” என்பனவற்றாலுணர்க;

- வந்தொருங்கு குழீஇ வான்பதி தன்னுட்
கொடித்தேத் தானைக் கொற்றவன் துயரம்
உ0 விடுத்த பூதம் விழாக்கோண் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி நிலங்க
விடிஞ்சான் முழக்கத் திடும்பை செய்திடுந்
தொடுத்தபா சத்துத் தொல்பதிநரகரைப்
புடைத்துணும் பூதமும் பொருந்தா தாயிடு
உரு மாயிரு ஞாலத் தரசுதலை யீண்டு
மாயிரங் கண்ணோன் விழாக்கால் கொள்கென

இவை தீவாகாரம்; “ஐம்பெருங் குழுவு
மெண்பே ராயமும்” என்பது, பேருங்
கதையுள் இலாவாண காண்டத்துள்ள
மண்ணுநீராட்டலிலும், சிலப்பதிகார
த்து இந் திரவிழுவொடுத்தகாதையிலும்
(கடுஎ - ம் அடி) வருதல்காண்க.

கஅ. ஒருங்கு குழீஇ - ஒன்றுபடந்
கூடி. ‘குழீஇய’ என்றும் பாடம்; இத
ற்குக் கடவுளாளர் முதலியோர் குழீஇய
வான்பதியென இயைத்துப் பொருளு
காக்க, ‘வான்பதிதன்னுள்’ என்றது முத
லியன், சமயக்கணக்கர் முதலியோர் வார்
த்தை.

கக. கொற்றவன் - முசுருந்தன். துய
ரம் - அவனுடைய கண்ணுமனமும் இரு
ளும்வண்ணம் அசுரர்விட்ட தாமதாத்
திரத்தால் அவனுக்குளதாகிய துன்பம்.
துயரம் - துயரத்தை. ‘துயரற’ என்றும்
‘துயிரிற்’ என்றும் பாடம்.

உ0. விடுத்தபூதம் - முசுருந்தற்கு
ஒர்மந்திரமுபதேசித்து அவ்விருளைப்
போக்கிய, பட்டினப்பாக்கம் மருதூர்ப்
பாக்க மிரண்டற்கும் இடையேயுள்ள
நாளங்காடியிடத்துப் பூதம். இத்தனைப்
பின்வருவனவற்றாலும் அவற்றின் உரை
யாலுமுணர்க; “வெற்றிவேன் மன்னற்
குற்றதை யொழிக்கென பீடி
கை” (சிலப்பதிகாரம், இந் திரவிழுவொ
டுத்தகாதை, சுடு - சுஎ); “கடுவிசையவு
ணர்.....யிடனுங் காண்கும்” (சிலப்
பதிகாரம், கடலாடுகாதை, எ - கக).
விழாக்கோள் - விழாவெடுத்தல்.

உக. வல்லெய்யு - லவியபல். ‘வல்
லெயி நரும்பு’ எனவும் பாடம்.

உஉ. முழக்கத்து - முழக்கத்தோடு.
இடும்பை - துன்பம்.

உ0 - உஉ. பூதம் மறப்பின் இடும்பை
செய்திடு மென்க.

உக - உச. தொடுத்த - கட்டிய. நரகர் -
தம்மைப் பிறர் நம்புவதற்குத் தவ்வேட
த்தில் மறைத்து நின்று அத்தவத்திற்
கிழக்கானவற்றின்கண் ஒழுகும் பொய்
வேடத்தார் முதலிய அறுவகையோர்.
புடைத்து - அறைந்து. பூதம் - மேற்
கூறிய பொய்வேடத்தார் முதலிய அறு
வரைத் தன்பாசங் கட்டிவர அவரை
யறைந்துண்ணும் சதுக்கப்பூதம்; இத
னை, “மாதூய ரெவ்வமொடு மனையகம்
புகாஅள்சேயிழை யரற்றலும்”
(உஉ - ம் காதை, சக - கசு) என இந்
துள்ளளும், “தவமறைந் தொழுகுந்
தன்மையி லாள், ரவமறைந் தொழுகு
மலவைப் பெண்டி, ரறைபோ கமைச்சர்
பிறர்மனை நயப்போர், பொய்க்கரி யாளர்
புறங்கூந் றுளரொன், கைக்கொள் பாசத்
துக் கைப்படு லோரெனக், காத நான்
குங் கடுங்குர லெடுப்பிப், பூதம் புடைத்
துணும் பூத சதுக்கமும்” (இந் திரவிழுவு
ரெடுத்தகாதை, சஉ - கசு); “பத்தி
னி யொருத்தி உயிர்முன் புடை
ப்ப” (அடைக்கலக்காதை, எசு - அசு)
எனச் சிலப்பதிகாரத்துள்ளுங் கூறிய
வாற்றாலுணர்க.

உரு. மாயிருஞ்ஞாலம் - மிகப் பெரிய
பூரி. ஈண்டும் - கூடும்.

உச. ஆயிரங்கண்ணோன் - இந் திரன்.
கால்ல்காங்கென - தொடங்குகவென்று
செரல்ல; “கால்ல்கோன் விழவின் கடை
நிலை சாற்றி” என்பது சிலப்பதிகாரம்,
இந் திரவிழுவொடுத்தகாதை, சசு.

| வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி

| யேற்றுகி போர்த்த விடியரு முழக்கிற்

கஉ) கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதி வேட்டை

| முரசு கடிப்பிடே முதுக்குடிப் பிறந்தோன்

| நிருவிழை முதூர் வாழ்கென் றேத்தி

| வானமும் மாரி பொழித மன்னவன்

| கோணிலை திரியாக் கோலோ னுகுத

கரு) தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னு

உஎ. வச்சிரக்கோட்டம் - வச்சிராயு
தம் நிற்குங்கோயில்; “வச்சிரக்கோட்
டம்” என்பது சிலப்பதிகாரம், கருத்தி
றமுறைத்தகாதை, கஉ. மணங்கெழுமுரசு
சம் - விழாமுரசு. ‘மணமுழாவாங்கி’
எனவும் பாட்டம்.

உஅ. கச்சை - கீழ்வயிற்றிற் கட்டிம்
கச்சை. பிடர்த்தலை - பிடரிடம்.

உஎ - உஅ. “வச்சிரக் கோட்டத்து
மணங்கெழு முரசங், கச்சை யானைப் பிட
ர்த்தலையேற்றி” எனச் சிலப்பதிகாரத்
தும் இவ்வடிகளே வந்திருத்தல்காண்க;
(இந்திரவிழவுரெடுத்தகாதை, கசக -
கசஉ.)

உக - கூ. ஏற்றுரிபோர்த்தமுரசு - உய
ன்ற ஏற்றினது உரியைப்போர்த்தின
முரசு. இக்கருத்தினைப் பின்வருவனவற்
றாலுணர்க; “ஏறிண்டுடன் மடுத்த,
வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த,
.....முரசம்” என்பது புறநானூறு,
உஅஅ; “சாற்றிடங் கொண்ட வேற்றுரி
முரசம்” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்
காண்டிம், விழாவாத்தினை; “ஏற்றுரி
முரசி னீறைவன் முதூர்க்கு” என்பது
பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், ஊர்
தீயிட்டது. “ஏற்றுரி முரசு காண” என்
பது சீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்ப
கம், கச. இடியருமுழக்கின் முரசு = உரு
மிடிமுழக்கின் முரசு - உருமேற்றினது இ
டிப்புப்போலு முழக்கினையுடைய முரசு;
“உருமிடி முரசுமொடி” என்பது திருமு
நகாற்றுப்பாட, கஉ. “இடியுறுமுழக்
கின்” எனவம்பாட்டம்; இதற்கு உறு - உவ
மவருடி; “தோளுற்றொர் செய்வத்துணை
யாய்த்தயர் தீர்த்தவாறும்” (சீவகசிந்தா
மணி, பதிகம், இ) என்புழிப்போல.

கூற்றுக்கண்விளிக்கு முரசு - கூற்றை
யழைக்குமுரசு; கண் - அசைநிலையுமாம்;
“கின் கணற்றதன் சுனையே” (புறநா
னூறு, கருக) என்புழிப்போல. குருதி
வேட்டைமுரசு - குருதிப்பலிகொள்ளும்
விருப்பத்தையுடைய முரசு; “குருதி
வேட்டை யுருகெழு முரசம்” என்றார்
புறநானூற்றுலுர், கரு. கடிப்பு - முரசு
கடித்துக்குறுத்தடி.

கஉ. வாழ்கென்று - வாழ்கவென்று.

கக. ‘வானமும்மாரி’ முதலியன முரசு
சறைவோன்கூற்று. வானம் - மேகம்.
மாரி - மழை. ‘வானமும் மாரியும்’
எனவும் பாட்டம்.

கச. கோணிலை திரியாக் கோலோ
னுகுத - கோள்கள் நிற்கும்நிலை குலையா
மைக்குக் காரணமாகிய செங்கோலை
யுடையோனுகுத; “கோணிலை திரிந்
திடிற் கோணிலை திரியும்” என இந்தா
லுள்ளும்” (எ - ம் காதை, அ), “கோ
ணிலை திரிந்து . . . மரசுகோல் கோடி
னென்றான்” எனச் சீவகசிந்தாமணியுள்
ளும் (நாமகளிலம்பகம், உஉச) வருதல்
காண்க.

கரு. தீவகச்சாந்தி - தீபச்சாந்தி; என்
றது இந்திரவிழாவை; சம்புத்தீவக்கா
வற்றெய்வம், முற்காலத்து இத்தீவிலுள்
ளார்க்கு அசுரரால்வரும் தீங்கைப் பரிகரி
த்தற்பொருட்டு இந்திரனுக்குச் செய்த
மையால், இவ்விழா இப்பெயர்பெற்றது;
இதனை, “நாவ லோங்கிய மாபெருந்
தீவினுட், காவற்றெய்வசந்தேவர்கோற்
கெடுத்த, தீவகச்சாந்தி” என்று, யின்
வருதலாலுணர்க; (உ - ம் காதை, க -
க). ‘தீபச்சாந்தி’ எனவும்பாட்டம். இனி,
கசரத்திற்கு உளவாகுந் தீங்குகளைப் பரி

ளாயிரங் கண்ணோன் றன்னோ டாங்குளா
நால்வேறு தேவரு நலத்தகு சிறப்பிற்
பால்வேறு தேவரு மிப்பதிப் படர்ந்து

* மன்னன் கரிகால் வளவனின் கியநா

சு0 எந்நகர் போல்வதோ ரியல்பின தாகிப்

பொன்னகர் வறிதாப் போதுவ ரென்பது

தொன்னிலை யுணர்ந்தோர் துணிபொரு ளாதலிற்

ரோண விதியுந் தோமறு கோட்டியும்

பூரண சும்பமும் பொலம்பா லிகைகூறும்

சு1 பாவை விளக்கும் பலவுடன் பரப்புமின்

காய்க்குலைக் கழுகும் வாழையும் வஞ்சியும்

பூக்கொடி வல்லியுங் கரும்பு நடுமின்

பத்தி வேநகைப் பசும்பொற் றுணத்து

முத்துத் தாம முறையொடு நாற்றுமின்

கரித்தற்பொருட்டுச் செய்யப்படும் இ: விழா, தீவிற்குச் செய்வதனெனொக் (மென்பதுபற்றித் தீவகச்சாந்தியெனப் பட்டதெனினுமமையும்; இவ்வூர்ப்பு: த்தை “உலகவறவி” என இந்நூலு: நாம் (எ - ம் காதை, கூக; கஎ - ம் காதை எடி, அக), இவ்வூர்வாயிலை, “உல விடைகழி” எனச் சிலப்பதிகாரத் து: ளும் (நாகொண்காலை உஎ), இவ்வூ: சனை “உலகமன்னவன்” என (க - ப சாலை, சுசு) இந்நூலுள்ளும் கூறியிரு, தல் காண்க.

கஎ. நால்வேறு தேவர் - முப்பத்து மூவர்; அவர் வசுக்களெண்மரும், திவ கார் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதிரெ, ருவரும், மருத்துவாரிருவருமாவார்.

கஅ. பால்வேறு தேவர் - பதினெண் கணங்கள்; பால்-பகுதி, படர்ந்து-நினை ந்து. “இப்பதியடர்ந்து” எனவும்பாடம்.

கக. கரிகால் வளவன் - புகாராயா ண்ட ஓர் சோழன். நீங்கிய நாள் - பகை வனா வெல்ல வடதிசையை நோக்கி அவன் போன நாளில்; “இருநில மருங் கின் புண்ணியத் திசைமுகம் போகிய வந்நாள்” என்று சிலப்பதிகார த்து வருதல் காண்க; இந்நிவியுலுரெடு த்தகாதை, அக - சுசு.

சக. பொன்னகர் - தேவலோகம். வறிதா - வறுமையைபுடையதாக. தே

வர் பலரும் விழாக்காண இந்நகர்க்கு வந்துவிதெல்பற்றி, இவ்வாறு கூறப்பட்ட து.

ச0 - சச. ஆகி வறிதாவென்க.

சக. கோட்டி - சபை; கோயில்வாய் லென்பர் சிலப்பதிகார அநுப்பதவுவா யாசியார்; வரந்தருகாதை, சுஉ. ‘தோ ட்டி’ எனவும் பாடம்.

விசை.

ச1. பாவை விளக்கு - பிரதிமை விள க்கு; “பாவை விளக்குப் பசும்பொற் படாகை” என்பது சிலப்பதிகாரம், இந் திரவிழுவூரெடுத்தகாதை கடுச. உடன பரப்புமின் - ஒருங்குபரப்புமின்.

சக. வஞ்சி - மரவிசேடம்; கொடியி சேடமுமாம்; வஞ்சி நகரத்தை, “பொற் கொடிப் பெயர்ப்படேம் பொன்னகர்” எனப் பின்னர்க்கூறுதல் காண்க; உசு - ம் காலை, கூஉ.

சஎ. பூக்கொடியல்லி யென்றார், துகி ந்கொடியையமாற்றுதற்கு; “கதலிகைக் கொடியுங் காழுன்று விலோதமும்,” எனப் பின்வருதல் காண்க. ‘கரும்பொடு நடுமின்’ எனவும் பாடம்.

சஅ. பத்தி - வரிசை. வேதிகை - தின்னை. தூணம் - தூண்.

சக. தாமம் - மாலை. ‘முறையொடு காற்றுமின்’ எனவும் பாடம்.

௫௦ விழவுமலி முதுநர் விதியு மன்றமும்
பழமணன் மாற்றுமின் புதுமணற் பரப்புமின்
கதலிகைக் கொடியுங் காழுன்று விலோதழு
மதலை மாடமும் வாயிலுஞ் சேர்த்துமி

|னுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்

௫௫ பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமீ ருக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை

யாற்றி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்
றண்மணற் பந்தருந் தாழ்தரு பொதியிலும்
புண்ணிய நல்லுரை யறிவீர் பொருந்துமி

௬௦ ஓட்டிய சடயத் துறுபொருள் வாதிகள்
பட்டிமண் டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின்

பற்று மாக்க டம்முட னுயினுஞ்

செற்றமுங் கலாமுஞ் செய்யா தகலுமின்

வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையுந்

௫௦. மன்றம் - ஊர்க்கு நடுவாய் எல் லாருமிருக்கும் மரத்தடி; “மன்றமும் பொதியிலும்” என்றார் தீருழநூற்றுப்ப டையில், உஉசு.

௫௧. ‘பழமணற் பாற்றுமின்’ எனவும் பாடம்.

௫௨. கதலிகைக்கொடியுங் காழுன்று விலோதமும் - துகிற்கொடி விசேடங் கள்; காழ் - காம்பு. ‘கதலிக்கொடியும்’ எனவும் பாடம்.

௫௩. மதலை - கொடுங்கை; பற்றுக் கோமோம்.

௫௪. நுதல்விழி நாட்டத்திறையோன் - இறைவி கண்புதைத்தபொழுது நெற்றி யிற் புறப்பட விட்ட கண்ணையுடைய தலைவன்; என்றது சிவபெருமானை; விழிநாட்டம் - வினைத்தொகை. இனி, நுத லில் இமையாநாட்டமென்றமாம்; “நு தல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயி லும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்கா ண்காதை, எ.

௫௫. சதுக்கத்துத் தெய்வம்-சதுக்கப் பூதம்; என்றது, முன்னர்க்குறிய (அறு வகை நரகரைப் புடைத்துண்ணும்) பூத த்தை. சதுக்கம் - நாற்றெருக்கடுமிடம்.

௫௬. செய்வினை - செய்வினையை.

௫௭. ஆற்றிமரபினறிந்தோர் - நிரூத்த முதலிய ஆறங்கங்ளையுமுணர்ந்த மு

றைமையுடைய அந்தணர்; “ஆற்றியந்த ணர்க்கு” என்பது கலித்தொகை, கட வுள் வாழ்த்து. அறிந்தோர் - முன்னி லைப்பெயர்.

௫௮. ‘தண்மணப் பந்தர்’ எனவும் பா டம். பொதியில் - அம்பலம்.

௫௯. புண்ணியநல்லுரை - தருமபதம். ‘அறிந்தோர்பொருந்துமின்’ என்றும் பா டம்.

௬௦. ஓட்டிய - சபதஞ்செய்த. ‘ஓட்டி யதுறுபொரு ளுணர்ந்தவாதிகள்’ என வும் பாடம்.

௬௧. பட்டிமண்டம் - வித்தியாமண் டபம்; ஓலக்கமண்டபமென் றங்கூறுவர். “பட்டி மண்டப மேற்றினையெற்றினை” (தீருவாசகம், திருச்சக்கம், சசு) என வும், “பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டி மண்டபமும்” (சிலப்பதிகாரம், இந்நிர விழவுநெடுத்தகாதை, ௧௦௨) எனவும் வருதல்காண்க. பாங்கு - உரிய இடம்.

௬௨. பற்றுமாக்கள் - பகைவர்.

௬௩. செற்றம் - பகைமை நெடுங்கா லம் நிகழும்கோபம்; “செற்ற நீக்கிய மனத்தினர்” என்பது தீருழநூற்றுப் படை, ௧௧௨. கலாம் - போர்; “புலாற் களஞ்செய்த்கலாஅத் தாணியன்” என் பது புறநானூறு, ௬௬.

சுடு தண்மணற் துருத்தியுந் தாழ்ப்பூந் துறைகளுந்

தேவரு மக்களு மொத்துடன் றிரிதரு

நாலேழ் நாளினு நன்கறிந் தீரென

வொளிறுவாண் மறவருந் தேரு மாவங்

சுளிறுஞ் சூழ்தரக் கண்முர சியம்பிப்

எ0 பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி

வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி

யணிவிழா வறைந்தன னநகர் மருங்கென.

விழாவறைகாதை முற்றிற்று.

சுடு. துருத்தி - ஆற்றிடைக்குறை தாழ்ப்பூந்துறைகள் - ஆழ்ந்தபொலிவினையுடைய நீர்த்துறைகள்.

சுஅ. ஒளிறுவான் - விளங்கும்வான்; "ஒளிறுவான் மன்னர்" என்பது புறநானூறு, கஎஎ. மறவர் - வீரர். 'வெளிறுவான் மள்ளரும்' எனவும் பாடம்.

சுஈ. கண்முரசு - முகத்தையுடைய முரசு; "கடிப்பிடு கண்முரசம்" என்பது நாலடியார், ஈகை, க0. முரசின் முகத்தைக் கண்ணென்றல் மரபு.

எ0. பகை - உட்பகை.

எக. வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி - மழையும் செல்வமும் சுரக்கவென்று வாழ்த்தி.

எ0 - எக. "பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி, வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி" என இவ்வுடிகளே சிலப்பதிகாரத்தும் வந்திருத்தல்காண்க; இத்திரவிழவு ரெடுத்தகாதை, எஉ - எஈ.

எஉ. அநகர் - உண்ணகர்; என்றது பட்டினப்பாக்கத்தை.

க - எஉ. அருந்தவன் உணாப்பச் செம்பியன் வண்ணவர்தலைவனை நாலேழ் நாளினும் வான்பதிதன்னுள் உறைகென அவனேர்ந்ததைக் கேள்வியோர் கடவாராதலின், சமயக் காணக்கர் முதலியோர் சூழி இம்மரபின் இடம்பெய்செய்திடும் பொருந்தாதாயிடும் கால்கொள்க' என முதுக்குடிப்பிறந்தோன் முரசத்தை ஏற்றி இயம்பி எத்திச் சுரக்கெனவாழ்த்திப் பொழிக ஆகுக நன்கறிந்தீர் துணி பொருளாதலின் நாலேழ்நாளினும் பரப்புமின் நடுமின் நாற்றமின் மாற்றுமின் பரப்புமின் சேர்த்துமின் செய்யுமின் பொருந்துமின் ஏறுமின் அகலுமின் என அநகர்மருங்கு விழாவை அறைந்தன னென்க.

எல்லாவுடியும் நேரடியாய் வந்து முடிதலின், இப்பாட்டு, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

ஊரலருரைத்தகாதை.

[இரண்டாவது ஊரலருரைத்தபாட்டு.]

- நாவ லோங்கிய மாபெருந் தீவினுட்
 1 காவற் றெய்வதந் தேவர்கோற் கெடுத்த
 தீவநச் சாந்தி செய்தரு நன்னுண்
 மணிமே கலையொடு மாதவி வாராத்
 2 தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை மேல்வரச்
 சித்திரா பதிதான் செல்லலுற் றிரங்கித்
 தத்தரி நெடுங்கட் டன்மக டோழி
 3 வயந்த மாலைபு வருகெனக் கூஉய்ப்
 பயங்கெழு மாநக ரலரெடுத் துனையென
 40 வயந்த மாலைபு மாதவி துறவிக்
 கயர்ந்துமெய் வாடிய வழிவின ளாதலின்
 மணிமே கலையொடு மாதவி யிருந்த
 5 வணிமலர் மண்டபத் தகவயிற் செலீஇ
 6 யாடிய சாய லாயிழை மடந்தை
 70 வாடிய மேனி கண்டெனம் வருந்திப்
 8 பொன்னே ரணையாய் புகுந்தது கேளா

க. நாவலோங்கிய மாபெருந்தீவு-சம் புத்தீவு; இது, மகாதீபம் நான்கனுள் ஒன்றாதலின், மாபெருந்தீவெனப்பட்டது; இக்கருத்து, “நால்வகை மரபின் மாபெருந்தீவு” என்பதனால் விளங்கும் (சு - ம் காதை, ககரு).

க. நாள்-நாளில். “தீவகச் சாந்தி செய்தரு நன்னுண்” என்பது (க - காதை, ககரு) முன்னும் வந்துள்ளது. ‘தீப சாந்தி செய்தரு மந்தான்’ எனவும் பாடம்.

ச. ‘மாதவிபாரா’ எனவும் பாடம்.

அ. கூஉய் - அழைத்து.

கூ. பயம் - பிரயோசனம். ஆலர் - பலரறிய நிகழ்த்துஞ்சொல், உனையென - (அலரை) மாதவிக்குச்சொல்லென்று

சித்திராபதிசொல்ல. ‘அலர்படுத்தனா யென’ எனவும் பாடம்.

க0. துறவிக்கு - துறவுக்கு.

கக. ஆயர்ந்து - மணந்தளர்ந்து. அழிவினன் - வருத்தமுடையான்.

ககூ. மலர்மண்டபம் - பூத்தொடுக்கு மண்டபம். அகவயிற்செலீஇ - உள்ளிடத்தேடுன்று.

கச. சாயல் - மென்மை. மடந்தை - மாதவியினது.

கரு. வாடியமேனி - தவத்தால்வாடிய மேனியை.

கசு. பொன் - திருமகள். ‘பொன்னேரணையாய்’ என்பது முதலியன வயந்தமால்கூற்று. புகுந்தது - சம்பவித்ததை.

யுன்றோ டிவ்வுரு நற்றதொன் றுண்டுகொல்
வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்துக்
கூத்தும் பாட்டுநுதுக்குந் துணிவும்
உஃ பண்ணியாழக் கரணமும் பாடைய் பாடலுந்
தண்ணுமைக் கருவியுந் தாழ்திங் குழலுந்
கந்துகக் கருத்து மடைநூற் செய்தியுந்
சுந்தரச் சுண்ணமுந் தூநீ ராடலும்
பாயற் பள்ளியும் பருவத் தொழுக்கழும்
உரு¹ காயக் கரணமுந் கண்ணிய துணர்தலும்
கட்டுறா வகையுந் கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகைச் செய்தியு மலராய்ந்து தொடுத்தலும்
கோலங் கோடலும் கோவையின் கோப்புங்
காலக் கணிதமுந் கலைகளின் றுணிவு

௧௭. உற்றதொன்றுண்டுகொல் - உற்
றதாகிய பகைமையொன்றுண்டோ.
'நின்றோ டிவ்வுரு' நின்றதொன் றுண்டு
கொல்' எனவும் பாடல்.

௧௮. வேத்தியல் - அரசர்க்காங்கு
த்து; பொதுவியல் - எல்லார்க்குமொப்ப
ஆங்குத்து; திறம் - வகை; "வேத்
தியல் பொதுவிய லென்றிரு திறத்து,
மாத்திரா யறிந்து மயங்கா மரபி, ஞாட
லும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்கா
ண்காதை, ௧௪௮ - ௧௫௦.

௧௯. பாட்டு - இசை. தூக்கு - தாளங்
களின் வழியேவரும் செந்துக்குமுதலிய
எழுதுக்குகள்; "ஒருசீர் செந்துக் கிரு
சீர் மதலை, முச்சீர் துணிவு நாற்சீர்
கோயி, லைஞ்சீர் நிவப்பே யறுசீர் கழா
லே, யெழுசீர் நெடுந்துக் கென்மனார் புல
வர்" என்பதனாலுணர்க. துணிவு-தாளங்
கள்; துணிந்து நிகழ்த்தப்படுதலின் தூப்
பெயர் பெற்றதுபோலும்.

உ௦. யாழ்க்கரணம் - யாழ்க்குரியசெ
ய்கை. 'யாழ்க்கரணம்' எனவும், 'யாழ்
த்தானமும்' எனவும் பாடல். பாடைய்
பாடல் - அகநாடகங்களுக்கும் புறநாட
கங்களுக்கும் உரிய உருக்கள்.

உ௧. கருவி - வாச்சியம். குழல் -
வங்கியம்.

உ௨. கந்துகம் - பந்து. மடைநூல் -
பாகசாத்திரம்.

உ௩. சுந்தரசுண்ணம் - நிறந்தையு
டைய வாசனைப்பொடி; "சுந்தரசுண்

ணத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்
திரவிழ்வுரெடுத்தகாதை, ௧௫௫.

உ௪. பாயற்பள்ளி - பாபலிடம். பரு
வத்தொழுக்கம் - ஈரலங்கட்கேற்ப ஒழு
கும் ஒழுக்கம்.

உ௫. காயக்கரணம் - காயத்தாற்செய்
யப்படும் அறுபத்துநான்குவகைக் கர
ணம். கண்ணியதுணர்தல் - பிறர் கரு
தியதை அறிந்துகொள்ளுதல்.

உ௬. கட்டுறாவகை - தொடுத்துக்கூ
றும் சொல்வன்மை. கரந்துறைகணக்கு -
மறைந்துறையும்வகை; "அடிசில் விளை
யும் யாழின் றுறையுந், கழிமலர்ச் சகிப்
புமும் நூந்துறை கணக்தீர், வட்டிகை
வரைப்பும் வாக்கின் லிகற்புமும், சற்ற
வை யெல்லால் காட்டுமி னமக்கென"
என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்
டம், யாழ்க்கைவத்தது. 'கண்ணியது
ரைத்தலும்' எனவும் பாடல்.

உ௭. வட்டிகை - எழுதுகோல்; "வட்
டிகைச் செய்தியின் வரைந்த பாவை"
என்பர் பின்னும்; ௪ - ம் காதை, ௫௪.

உ௮. கோலம் - அவ்வக்காலங்கட்
கேற்பக்கொள்ளும் ஒப்பனை; "இரவிற்
கோர், கோலங் கொடியிடையார் தாங்
கொள்ள" என்பது சிலப்பதிகாரம்,
கனத்திறமுரைத்தகாதை, ௩ - ௪. கோப்
பு - கோத்தல். 'கோவையுந் கோப்பும்'
எனவும் பாடல்.

உ௯. காலக்கணிதம் - சோதிடம்;
"ஆயுள் வேதநுந் காலக்கணிதரும்" என்

௩௦ |நாடக மகளிர்க்கு நன்கனம் வகுத்த

|வோவியச் செந்தா லுனாதாற் கிடக்கையுங்

கற்றுத் துறைபோகிய பொற்றொடி நங்கை

|நற்றவம் புரிந்தது நாணுடைத் தென்றே

யலகின் மூதூ ரான்றவ ரல்லது

௩௧ |பல்தொகு புரைக்கும் பண்பில் வாய்மொழி

|நயம்பா டில்லை நாணுடைத் தென்ற

வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைக்குங்

|காதல னுற்ற|கடுந்துயர் கேட்டுப்

போதல் செய்யா வுயிரொடு நின்றே

௪௦ |பொற்கொடி மூதூர்ப் பொருளுரை யிழந்து

* நற்றொடி நங்காய் நாணுத் துறந்தேன்

|காதல ரிறப்பிற் கலையெரி பொத்தி

பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவெடுத்த காதை, ௪௪. கலைகள் - பரத்தையர்க்குரியவென்று தூல்களிற் கூறப்பட்ட யாழ்வாசினமுதலிய அறுபத்துநான்கினுள் இப்பாட்டில் முன்னும்பின்னுங் கூறா தொழிந்த கலைகள்; பரத்தையர்க்குரியகலைகள் அறுபத்துநான்கென்பதைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; “யாழ்முதலாக வறுபத் தொருநான், கேரின் மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக், கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வி” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமதைச்சம்பந்தம். “கலைவலார் நெஞ்சிற் காமமே போன்றும்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, மண்மகளிலம்பகம், ௬. “பண்ணுங் கிளையம் பழித் திஞ்சொ, வெண்ணைண் கலையோ ரிருபெரு வீதியும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௧௬௬ - ௧௬௭. “எண்ணுன் கிரட்டியிருங்கலை பயின்ற, பண்ணியன் மடந்தையர்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்புகாதை, ௧௬௮ - ௧௬௯.

௩௦. நன்கனம்வகுத்த - நன்றாகவகுக்கப்பட்ட; “நாணமு முடையு நன்கன நீத்து” (௩ - ம் காதை, ௮௮) எனவும், “நாவிடை நன்னூ னன்கன நலிற்றி” (௧௩ - ம் காதை ௨௪) எனவும், “நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபின்” (௧௩ - ம் காதை, ௨௬) எனவும் நன்கனமென்பது இப்பொருள்பட்டு இந்நூலுள்ளே பயின்றவருதல் காண்க.

௩௧. ஓவியச்செந்தால்

இப்பெயருள்ள தால் ஒன்றுண்டென்பதைப் பின்வரும் வாக்கியத்தாலுணர்க. ‘ஓவியநூலுள் நிறநல் இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதலென்னும் இவற்றின் விகற்பங்கள் பலவுள்’ என்பது சிலப்பதிகாரம், வேனிற்காதை, ௨௩ - ௨௪; அடியாரீந்தநல்லாநரை.

௩௨. துறைபோகிய - கற்றவகைகளிற் கைதேர்ந்த.

௩௩ - ௩௬. நற்றவம்புரிந்தது நாணுடைத்தென்று பலர் கூடி உரைக்கும் வாய்மொழியென்க.

௩௭. நயம்பாடில்லை - அழகுண்டாதலில்லை; ‘நலம்பாடில்லை’ எனவும் பாடம்.

௩௮. காதலன் - கோவலன், கடுத்துயர் - மிக்கதுயர்; என்றது கொலையுண்டதை; “கணவற் குற்ற கடுத்துயர்” (௨ - ம்காதை, ௬௦), “காதலனுற்ற கடுத்துயர்” (௨ - ம் காதை, ௬௩) என்பர் பின்னும். “கண்டா ளவன்றனனைக் காணக் கடுத்துயரம்” என்றார் சிலப்பதிகாரத்துர்; ஊர்குழுவரி, ௩௮.

௪௦. பொருளுரை - புசமுரை.

௪௧. நங்காயென்றது, வயந்தமாலை யை.

௪௨ - ௪௩. கேட்டு நின்று இழந்து

௪௨. கலையெரி - மிக்கநெருப்பு; “கலையெரியுறிய மருங்கும்” என்பது புறநூலாறு, ௨௩. பொத்தி - மூட்டி;

ஆதலில் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கர்

தின்னுயி ரீவ ரியா ராயி

நீ னன்னிர்ப் பொய்கையி னனியெரி புகுவர்

நனியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ

மெனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் பவெர்

பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புரீர் ஞாலத்

தத்திறத் தாளு மல்லெளம் மாயியழை

கி0 கணவற் குற்றி கெடுத்துயர் பொறாஅன்

“காணவர் பொத்திய ஞெலிதி விளக் கத்து” என்பது புறநானூறு, உசஎ.

சக. ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து-உலை யிலுநம் துருத்திமூக்கைப்போலவே அழலெழுவயிர்த்து; “காதலர்ப் பிரிந்த நோயோடு ளங்கனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தன ரொடுங்கி” (அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதை, கிஅ - கிக) என்றும், “காதலர் கெடுத்த நோயோடு ளங்கனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனன்” (அழற்படுகாதை, ககக - ககஉ) என்றும் சிலப்பதிகாரத்து வருதல்காண்க.

சச. இன்னுயிரீவர் - இனியஉயிரைக் கொடுப்பார்; என்றது, காதலரிந்தன்மை கெட்டபொழுதே இறப்ப ரென்றபடி; பாண்டியன் தேரீநீசேழியனிறப்ப அவன்மனைவியாகிய பெருங்கோப்பெண்டும் உடனே இறந்தசரித்திரம் இங்கே அறியத்தக்கது; அதுவருமாறு:—“அரிமா னேந்திய வமளிமிசை யிருந்த, திருவீழ் மார்பிற் றென்னர் கோமான், நயங்கி ணர்க் கோதை தன்றுயர் பொறாஅன், மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித், தலைத்தா னெடுமொழி தன்செவி கேளான், கலக்கங்கொள்ளான் கடுந்துயர் பொறாஅன், மன்னவன் செல்வுளிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தே டினன்போற், பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனன்” என்பது, சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காதை, எஅ - அச. இவ்வாறிறத்தலை மூதானந்த மென்பர்; “கயலேர், கண்ணி கணவ னெடு முடிய, வியனெறிச் செல்வோர் வியந்துதான் தன்று”.—“ஒருயி ராக வுணர்க வுடன்கலந்தார்க், கீருயி ரென்ப ரிடைதெரியார் - போரில், விடனேந் தும் வேலோற்கும் வெள்வனையி னாட்டு, முடனே யுலந்த துயிர்” என்பது புறப்

பொருள்வெண்பாமாலை, பொதுவியற் படலம், க.

சஉ - சடு. நனியெரி - செறிந்தநெருப்பு; “நன்மர னனிய நறுந்தண் சாரல்” என்பது புறநானூறு, கடு0. காதலரிற் பிற் பொய்கையிற் புகுவதுபோலச் செறிந்த நெருப்பிற் புகுவர் பத்தினிப்பெண்டிர்; “பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற, வள்ளித ழுழிழந்த தாமரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே” என்பது புறநானூறு, உசச. கணவனா யிழந்த பத்தினிப்பெண்டிர்க் குப் பொய்கையுந் தீயும் ஒருதன்மையின வென்றபடி.

சச - சடு. பின்வரும் வாக்கியத்தில் இவ்வடிகளின் கருத்து அமைந்திருத்தல் காண்க; “காதலன் வீயக் கடுத்துய ரெய்திப், போதல் செய்யா வுயிரோடு புலந்து, நனியிரும் பொய்கையாடுந் போல, முனியெரி புகுஉ முதுக்குடிப் பிரிந்த, பத்தினிப் பெண்டிர்”; (மணிமேகலை, கஅ - ம் காதை, கக - கடு).

சஎ. நோற்றுடம்பவெர் - கைம்மை நோன்பை நோற்று உடம்பைவருத்து வார். கைம்மைநோன்பு இன்னதென்பதைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலுணர்க. “வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட, வேளை வெந்தை வல்கியாகப், பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு, முயவற் பெண்டிர்” என்பது புறநானூறு, உசச. “இன்புறதங்கணவ ரிடரெரி யகமூழ்கத், துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறு மகளிகாப்போல்” என்பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமாலை. “நோற்றுடம்பவெர்” என்றும் பாடம்.

சஅ. பரப்புரீர் - கடல்.

சக. ஆயிழை - கண்ணகி.

மணமலி கூந்தல்|சிறப்புறம் புதைப்பாக்
கண்ணி ராடிய கதிரிள வனமுலை
திண்ணிதிற் றிருக்தி|தியழற் பொத்திக்
காவலன் பேரூர் களையெரி யூட்டிய
௧௫|மாபெரும் பத்தினி மகண்மணி மேகலை
யருந்தவப் படுத்த லல்லதி யாவதுந்
|திருந்தாச் செய்கைத் தீத்தொழிற் படாஅ
ளாங்குள மன்றியு மாயிழை கேளா
யிங்கும் மாதவ ருறைவிடம் புருந்தேன்
௧௦ மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண வடிக ளடியிசை வீழ்ந்து
மாபெருந் துன்பங் கொண்டோ மயங்கிக்
காதல னுற்று|கடுந்துயர் கூறப்
பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
௧௫|பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்

இக. சிறப்புறம் - பிடர்; “செய்த்தகு
சோவையிற் சிறப்புற மறைத்து” என
பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடிகாதை,
௧௦௨. புதைப்ப - மறைப்ப; கூந்தல் அ
வீழ்ந்துகிடப்பவென்றபடி.

இஉ - இக. முலைநிருகி - இடமுலை
யை வலக்கையாற்றிருகி; “இடமுலை
கையாற்றிருகி” என்பது சிலப்பதிகா
ரம், வஞ்சினமலை, ௪௩. அழற்பொத்தி-
அமுலைமூட்டி.

இச. காவலன்பேரூர் - பாண்டியனது
பெரிய ஊராகிய மதுரையை.

இடு. மாபெரும்பத்தினி - கண்ணகி.

இசு. அருந்தவப்படுத்தலல்லது - செ
ய்தற்கரிய தவவழியிற்சேர்த்தலையன்றி.
யாவதும் - சிறிதும். ‘அருந்தவம்படுத்
தலல்லது’ எனவும் பாடம்.

இள. திருந்தாச்செய்கைத் தீத்தொழி
ல் - பரத்தைமைத்தொழில்; “களரும்
பொய்யுங் காமமும் கொலையு, முள்ளக்
களவுமென் றாவோர் துறந்தவை, தலை
மைபாக் கொண்டநின் றன்றையில் வா
ழ்க்கை” என்று சித்திராபதியைநோக்கி
இராசமாதேவி பரத்தைமையைஇழித்து
ச்சொல்லியதாகப் பின்னுங் கூறுவர்;
உச - ம் காதை, எஎ - எக.

இரு - இள. மணிமேகலை தவவழியிற்
சேர்க்கப்படுவாளன்றிப் பரத்தைமைத்
தொழிலிற் சேர்க்கப்படுவாளல்லள்; இப்
படியே, “மணிமே கலையை வான்றய ரு
றுக்குங், கணிகையர் கோலங் காண

தொழிக்” என்று மாதவி கூறியதாகச்
சிலப்பதிகாரத்துங் கூறினர்; நீர்ப்பு
டைக்காதை, ௧௦௫ - ௧௦௬.

இக. மாதவர் - சங்கத்தார். ‘உறை
விடம் புருந்து’ எனவும் பாடம்.

௧௦. மறவணநீத்த - பாவத்தன்மை
களைத் துறந்த; பாவங்கள் பத்துவகை
ப்படும்; காமத்திற்றேன்முவன மூன்
றும், சொல்லிற்றேன்முவன நான்கும்,
உள்ளத்திற்றேன்முவன மூன்றுமென.
இதனை, “தீவனை யென்பதி யாதென
வின்வி,.....கொலையே களவே கா
மத் தீவிழை, விலையா வுடம்பிற் றேற்
றவ மூன்றும், பொய்யே குறளை கடுஞ்
சொற் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லி
ற் றேற்றுவ நான்கும், வெஃகல் வெருள
ல் பொல்லாக் காட்சியென், றுள்ளந்தன்
னிலுருப்பனமூன்றுமெனப், பத்துவகை
யால்” என்பதனாலுணர்க; உசும் காதை,
௧௨௪ - ௧௩௩; ௩௦ - ம் காதை, ௪௪ - ௪௨.

௧௧. ‘அறவண வடிக ளடியினை வீ
ந்து’ எனவும் பாடம்

௧௩. கூற - அறவணவடிகட்குக்கூற.

இனி, துக்கம், துக்கநிவாரணம், துக்
கோற்பத்தி, துக்கநிவாரணமரிக்கமென்
னும் வாயிலைகள் நான்குக் முறையே
கூறப்படும்.

௪௪. பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய து
ன்பம் - துக்கம்.

௪௫. பிறவா ருறுவது பெரும்பேரின்
பம் - துக்க நிவாரணம்.

பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
தற்றே ருதுவ தற்கென் தருளி
யைவகைச் சிலத் தமைதியுங் காட்டி
யுய்வகை யின்னவகொளென் றுரவோ னருளினன்
எ0 மைத்தடங் கண்ணுர் தமக்குமெற் டயந்த
சித்திரா பதிக்குஞ் செப்பு நீயென
வாங்கவ னுரைகேட் டரும்பெறன் மாமணி
யோங்குதிரைப் பெருங்கடல் வீழ்த்தோர் டோன்று
மைய நெஞ்சுமொடு வயந்த மாலையுங்
எரு கையற்றுப் பெயர்ந்தனள் காரிகை திறத்தென.

ஊரலருரைத்தகாதை முற்றிற்று.

சுசு பற்றின் வருவது முன்னது -
துக்கோற்பத்தி; “பற்றெனப் படுவது
பசையு வறிவே” (க0 - ம் காதை,
கஉ.) என்று பின்னர்க்கூறுவர்.

சுசு - சுஎ. பின்னது அற்றே ருது
வது - துக்கநிவாரணமார்க்கம்.

சுஎ. அறிகென் தருளி - துக்கமுதலி
யவாய்மை நான்கினையுமறிந்துகொள்வா
யென் றுபதேசித்து; இப்படியே, “துன்
பந்தோற்றம் பற்றே காரண, மினபம்
வீடே பற்றிலி காரண, மொன்றிய வு
ரையே வாய்மை நான்காவது” என்பர்
பின்னும்; க0 - ம் காதை, கஅசு - கஅஅ.
வாய்மை, சத்திய மென்று வழங்கப்
படும்.

சுஅ. ஐவகைச்சிலம் - காமம், கொலை,
கன், பொய், களவு என்னும் இவ்வைந்
தையும் முற்றத்துறத்தல்; “கள்ளும்
பொப்புங் காமமும் கொலையு, முள்ளக்
களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை” என்
பர் பின்னும்; (உச - ம்காதை, எஎ -
எஅ). “சில நீங்காச் செய்தவத்தோர்க்கு”
(உக - ம் காதை, டுஎ), “சிலந் தாங்கித்
தானந் தலைநின் று” (உச - ம் காதை,
ககஅ), “தானந் தாங்கிச் சிலந் தலைநின்
று” (க0 - ம் காதை, க) என இந்நூலுள்ளே
சிலமென்பது பயின்றுவருதல் காண்க.

சுக. உய்வகை இவைகொளென்று -
பிறப்பிற்றிப் பின் தப்பும்வகை நால்
வகைவாய்மையும் ஐவகைச் சிலமுமா
கும்; இவற்றைக் கொள்வாயாகவென்று.
உரவோன் - அறவணவடிகள்.

சுச - சுசு. வாய்மையும் சிலமும் இன்

றியமையாதனவென்பதை, “வழுவாச்
சிலம் வாய்மையிற் கொண்ட, பாண்மை
யின்” (உக - ம் காதை, உ0) என்பதலு
லுணர்க.

எ0. மைத்தடங்கண்ணுர் - ஆயத்தார்.

எஉ - எக. பெறுதற்கரிய மாணிக்கத்
தைப் பெரியகடலில் வீழ்த்தியவர்களை
யொத்து; “ஆங்கு கேட்ட வரசனு நக
ரமு, மோங்கிய நன்மணி யுறுகடல் வீழ்
த்தோர், சம்மிற் றுன்பந் தானியெய்த”
என்பது சிலப்பதிகாரம், வரந்தருகா
தை, உக - க0.

எரு கையற்று - செயலற்று. காரி
கைதிறத்து - மாதவியிடத்தினின்றும்.

க - எரு. நன்னாளில் மாதவ்வாராத்து
ன்பம் மேல்வரச் சித்திராபதி இரங்கி வ
யந்தமாலையைக்கூவி அலரை மாதவிக்கு
உரையென் றுசொல்ல, வயந்தமலை, மாத
வியிருந்த மண்டபத்துச்சென்று கண்டு,
வருந்தி, அனையாய், கேளாய், உண்டு
கொல்! பண்பில்வாய்மொழி நாணு
டைத்தென்ற வயந்தமலைக்கு உணாக்
கும் மாதவி, கேட்டு நின் று இழுந்துநாணு
த்துறந்தேன்; மணிமேகலை தீத்தொழிற்
படாஅன்; இன்னுங்கேள்; புருந்து
வீழ்ந்து மயங்கித் துயரைக்கூற, உர
வோன் அறிகென் தருளிக் காட்டி இவ
ற்றைக் கொள்ளென்றருளினன்; இத
னைக் கண்ணுந்தமக்கும் சித்திராபதி
கும் நீ செப்பென் றுசொல்ல, வயந்தமா
லையும்கேட்டு மணியைக் கடலில்வீழ்த்
தோர்போன்று கையற்றுப் பெயர்ந்தன
ன் முடிக்க.

மூன்றாவது

மலர்வனம்புக்ககாதை.

[மூன்றாவது மலர்வனம்புக்கபாட்டு.]

வயந்த மாலைக்கு மாதவி யுரைத்த
1 வுயங்குநோய் வருத்தத் துரைமுன் றேன்றி
1 மாமலர் நாற்றம் போன்மணி மேகலைக்
1 கேது நிகழ்ச்சி யெதிர்த்துள தாதலிற்
2 றந்தையுந் தாயுந் தானி யுழந்த
1 வெந்துய ரிடும்பை செவியகம் வெதுட்பக்
காத னெஞ்சங் கலங்கிக் காரிகை
மாதர் செங்கண் வரிவனப் பழித்துப்
1 புலம்புநீ ருருட்டிப் பொதியவிழ் நறுமல
க0 ரிலங்கிதழ் மாலையை யிட்டுநீ ராட்ட
மாதவி மணிமே கலைமுக நோக்கித்
தாமரை தண்மதி சேர்ந்தது போலக்

க - உ. உரைத்த உரைமுன் தோன்
தி - சொல்லிய சொல்லினிடமாக உதி

ஃ. கண்மங்களாகிய காரணங்கள் தத்
தம்பயனைக் கொடுத்தற்குத் தோற்று
தலை, 'எது நிகழ்ச்சி' என்பது பெளத்த
னால் வழக்கு; இதனை ஹேதப்ரபவ தர்
மமென்பர்; "எது நிகழ்ச்சி யீங்கின்
றாதலின்" (க - ம் காதை - 10) எனவும்,
"எது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள்" (கஉ - ம்
காதை - 10) எனவும், "எது நிகழ்ச்சி
யாவும் பலவுள்" (உக - ம் காதை - 10) எனவும்,
இந்தாதுள்ளே இப்பெயர் பின்
புமவருதல்காணக. இஃது 'எது' எனவும்
வழங்கும். எதிர்த்துளதாதலின் - தோ
ற்றியதாதலால்; "சுணங்கெதி ரிள
முலை" என்பது மதுரைக்காசுரீசி,
சகசு.

உ - ச. மணிமேகலைக்கு எதுநிகழ்ச்சி
மலர் நாற்றம்போல் தோன்றி எதிர்த்து
ளதாதலினென இயைக்க.

2. சந்தையுந் தாயும் - கோவலனும்
கண்ணகியும். உழந்த - வருந்திப். 'தா
ழ்துய ருழந்த' என்றும் பாடம்.

சு. வெதுட்ப - சுட.

எ. காரிகை - மணிமேகலை.

அ. மாதர்-காதல்; உரிச்சொல்; "மா
தர் காதல்" என்பது நோல்காப்பியம்,
சொல்லதிகாரம், 10. வரிவனப் பழி
த்து - மையெழுதிய அழகைச்சிதைத்து;
"வரிவனப் புற்ற" என்பது புறநானூறு,
10. 'வரிவனப் பழிந்து' என்றும்
பாடம்.

க. புலம்புநீ ருருட்டி-வருத்தத்தாலு
ண்டாகிய கண்ணீரை உதிர்த்து. 'புல
ம்புநீ ருட்டி' என்றும் பாடம்.

எ - க0. காரிகை அழித்து மாலையை
நீராட்ட. 'இவங்குதண் மாலையை யி
டுநீ ராட்ட' என்றும் பாடம்.

கஉ. தாமரை - எழுவாய். மதி - மதி
யை. தாமரைமலர் மாதவிகைக்கும், மதி
மணிமேகலைமுகத்திற்கும் உவமை.

காமர் செங்கையிற் கண்ணீர் மாற்றித்
 தூநீர் மாலு தூத்தகை யிழந்தது
 கருநிசர்மலர் நீயே கொணர்வா யென்றலு
 மதுமலர்க் குழவியொடு மாமலர் தொடுக்குஞ்
 சுதமதி கேட்டுத் துயரொடுங் கூறுங்
 குரவர்க் குற்ற கொடுத்துயர் கேட்டுத்
 தணியாத் துன்பந் தலைத்தலை யெய்து
 ௨௦ மணிமே கலைதன் மதிமுகந் தன்னு
 ளணிதிகழ் நீலத் தாய்மல ரோட்டிய
 கடைமணி யுகுநீர் கண்டன னாயிற்
 படையிட்டு நங்குங் காமன் பாவையை
 யாடவர் கண்டா லகறலு முண்டோ
 ௨௧ பேடிய ரன்றோ பெற்றியி னின்றிடி
 னுங்கன மன்றியு மணியிழை கேளா
 யின்கிந் நகரத் தியான்வருங் காரணம்
 பாரா வாரம் பல்வளம் பழுதிய
 காராளர் சண்பையிற் கொள்க னென்னோ
 ௨௨ னிருபிறப் பாள் னெருமக னுள்ளே
 நெருதனி யஞ்சே னோரா நஞ்சமோ
 டாரா மத்திடை யலர்கொய் வேன்றனை

கக. காமர் - வருப்பம்.

கச. தூநீர் மாலு தூத்தகை யிழந்தது -
 தூய நீர்மையையுடைய மாலுபானது
 கண்ணீரில் நனைந்து தூய தன்மையை
 யிழந்தது.

கரு. நிகர்மலர் - ஒளியையுடைய ம
 லர்; “நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப” என்பது
 அந்நானூறு, கச. “அரும்பவ்விழ் முல்லை,
 நிகர்மலர் நெல்லொடு ஆஉய்” என்பது
 சிலப்பதிகாரம், களுத்திறமுறைத்த கா
 தை, க - ௨.

கசு. மதுமலர்க்குழவி - மணிமேகலை.

கஅ. குரவர்க்கு - தாய் தந்தையர்க்கு.

௨௨. கடைமணி யுகுநீர் - கண்மணிக்
 கடையினின்றும் உருகின்ற நீர்; “ஆ
 வின் கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுட” என்
 பது சிலப்பதிகாரம், வழக்குரைகாதை,
 ௬௪.

௨௩. படையிட்டுக் காமன் நங்கும் -
 படையை எறிந்துவிட்டுக் காமன் நங்கு
 வான்.

௨௪. உண்டோ, ஒ - எதிர்மறை.

௨௫. பெற்றியின் - தங்கள் இயற்கை
 த்தன்மை திரியாமல்; நின்றியின் - (இ
 வளை விரும்பாது) நிற்பாராயின்.

௨௭ - ௨௯. யான்வருங் காரணத்தைக்
 கேளாய்.

௨௮ - ௨௯. பாராவாரம் - கடல். பழு
 நிய - முதிர்ந்த; “பெருவளம் பழுநி”
 என்பது புறநானூறு, ககக. “பாராவாரப்
 பல்வளம் பழுநிய” என்றும் பாடம். கா
 ராளர் - பூவைசியர். சண்பை - ஒரு
 நகரம்; சீதாழியுமாம்; அங்கநாட்டிற்
 கங்கைக் கரையிலுள்ளதாகிய சம்பையெ
 ன்னு நகரமுமாம்; இவ்வரைக்குக் காரா
 ளரென்பதனைக் காராளரென்பதன் விகா
 ரமாகக் கொள்க; காராளர் - ஒரு சாதி
 யார்; “காராளர் சண்பையிற் கெனை
 கன் மகளே” என்பர் பின்னும்; எ - ம்
 காதை, ௧௦௨.

கக. ஒருதனி - ஒப்பில்லாததனி.

௨௨. ஆராமம் - உபவனம்.

மா த வேகனென் பாறோர் விஞ்சையன்
 நிருவிழை மூதூர் தேவர்கோற் கெடுத்த
 ஈடுபெருவிழாக் காணும் பெற்றியின் வருவோன்
 றாரன் மாலையன் மமனியப் பூணினன்
 பாரோர் காணப் பலர்தொழுபடிமைய
 நெடுத்தன நெற்கொண் டெழுந்தனன் விசும்பிற்
 படுத்தன னுங்கவன் பான்மையே னுயினே
 ௪௦ னுங்கவ னீங்கெனை யகன்றுந்ண் மாறி
 நீங்கினன் றன்பதி நெட்டி டையாயினு
 மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமே கலைதான்
 மறித்தலர் கொய்யுந் தகைமைய ளல்லள்
 பன்மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்த
 ௪௧ ரிலவந் திகையி னெயிற்புறம் போகி

கூக. விஞ்சையன் - வித்தியாதரன்.
 கூச. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
 கூசு - கூசு. தாரன் - பூமாலையை யுடையவன்; மாலையன் - மணிமாலையை யுடையவன்; 'தார மாலையன்' எனப் பாடமோதி, மந்தாரமாலையை யுடையவனென்னுமமையும். தமனியப் பூணினன் - பொற் பூணியையுடையவன்; பாரோர் காண - மக்கள் கண்ணிற்குப் புலப்படாத, பலர் தொழுபடிமையன் - தேவர் பலருந் தொழும் தெய்வவடிவையுடையவன்; படிமை - தெய்வவடிவு. "தாரன் மாலையன் மமனியப் பூணினன், பாரோர் காணப் பலர்தொழு படிமையன்" என இவ்வடிகளே சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க; அடைக்கலக்காதை, கடுஎ - கடுஅ.

கூஎ - கூக. படிமையனும் வருவோனுமாகிய விஞ்சையன்.

கூஅ. எடுத்தனன் - எடுத்து. விசும்பி லெழுந்தனனென்க.

கூக. படுத்தனன் - அகப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் பான்மையனுயினேன் - அவனுடைய இன்பத்தின் பகுதியையுடையேனுயினேன்; "பனியிரு விசும்பிற் றேவர் பான்மையிற் றென்று சொன்னான்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், கூக.

௪௦ - ௪க. ஆங்கவன் - மாருதவேகன். ஈங்கு - இந்நகரத்திடத்து. கண்மாரி

என அகன்று நீங்கினன் - விழித்த கண் இமைக்கும் அளவிலே மறைந்து என்னைவிட்டு நீங்கினன். சண்மாதல் - விழித்த கண் இமைக்கு மளவிலே மறைதல்; "கண்மா ரூடவ ரொடுக்க மொற்றி" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௪௪௨. தன்பதி நெட்டிடையாயினும் நீங்கினனெனக் கூட்டுக. சுதமதியை மாருதவேகன் இந்நகரத்து விட்டு நீங்கினானென்பதை, "அஞ்செஞ் சாயல ராந்தாணத்துளோர், விஞ்சைய னிட்ட விளங்கிழை யென்றே, கல்லென் பேரூர்ப் பல்லோ ருளாயின" என்று உதய குமரன் கூறியவாற்றானு முணர்க; ௩ - ம்காதை, உக - உடு. 'ஆங்கவனென்னை யகன்று' என்றும் பாடம்.

௪௨. மணிப்பூங் கொம்பர் மணிமேகலை - மாணிக்கப் பூங்கொம்பு போலும் மணிமேகலை; எழுவாய்.

௪க. 'தன்மைய ளல்லள்' என்றும் பாடம்.

இனிப் பூக்கொய்தற்குரிய இடங்கூறுகின்றான்.

௪௪ - ௪௩. பலமலர்களை நிராத்த நல்ல மரநிலையுடைய இலவந்திகையினது மதிவின் புறத்தே சென்றால்; மரப்பந்தர் - சேலையுமாம். இலவந்திகை - யந்திர வாலி; இதனை, "நிறைக்குறி னிறைத்துப் போக்குறிற் போக்கும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கிலவந்திகை" என்பதனா லுணர்க; இது

னுலக மன்னவ னுழையோ ராங்குளர்
விண்ணவர் கோமான் விழாக்கொ ணன்னுண்
மண்ணவர் விழையார் வானவ ரல்லது
பாடுவண் டிமிரா பன்மரம் யாவையும்

௫௦ | வாடா மாமலர் மாலைக டேக்கலிற்

கைபெய் பாசத்துப் பூதங் காக்குமென்
றுய்யா னத்திடை யுணர்ந்தோர் செல்லார்
வெங்கதிர் வெம்மையின் விரிசிறை யிழந்த
சம்பாதி யிருந்த சம்பாதி வனமுந்

௫௫ | தவாரீர்க் காவிரிப் பாவைதன் றுதை

கவேரனாங் கிருந்த கவேர வனமு
மூப்புடை முதுமைய தூக்கணங் குடைய
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோ ரெய்தா

பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், உவர் தவை காட்டல். 'இலவந்திகை - நீரா வியைச்சூழ்ந்த வயந்தச்சோலை; அஃது அரசனும் உரிமையு மாடும் காவற்சோலை' என்பர் அடியார்க்குநல்லார். "பன் மல ரடுக்கிய நன்மரப் பந்த, ரிலவந் திகை யி னெயிற்புறம் போகி" என இவ்வடி களே, சிலப்பதிகாரத்தும் வந்திருத்தல் காண்க; நாடுகாண்காதை, ௩௦ - ௩௧.

சக. உலகமன்னவன் - சோழன். உழையோர் - பக்கத்திலுள்ளோர்; உழை - பக்கம்.

சௌ. நன்னாள் - நன்னாளில்.

சௌ. வானவரல்லது - தேவா விரும்பு தலையன்றி; அல்லது மண்ணவர் விழையா ரென இயைக்க.

சக. தேவர்கள் விரும்பினமையால் மரங்களில் வண்டுகள் இமிராவாயின; "சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட், பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னி யன்" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, சக - சௌ.

சக-௫௦. மரம் யாவையும் மாலைகளைத் தூக்கலின்; தூக்குதல் - தொங்கவிடல். வாடாத மலர்மாலைகள், தேவர்களால் நிரூபிக்கப்பட்டன; "வாடா மாலை வா ர்தளிர்ப் பிண்டி வாம" என்பது சீவக சிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், சௌ௦.

௫௧. கைபெய்பாசம் - கையினிடத் துக் கொண்ட பாசம். மரங்கள் வாடா

மாலைகளைத் தூக்குதலால் பூதங்காத்தல் உணரப்பட்டது.

௫௨. உய்யானம் - உத்யானம்; அரச சர் விளையாடுங் காவற்சோலை; "உய்யா னத்தி னுறுதுணை மகிழ்ச்சியும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௧௨௭.

௫௩. வெங்கதிர் - சூரியன்.

௫௪. சம்பாதி - சடாயுவி னுடன்பிற ந்தவன். புள்ளிருக்கவேளூர், சம்பாதி புரமென்று வழங்கப்படுதலாலும், காவ ிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் சமீபமாக இருத்தலாலும், அது முற்காலத்துச் சம் பாதிவனமாக வ்ருத்தல் கூடுமென்பது ஊகிக்கப்படுகின்றது.

௫௫ - ௫௬. தாதையாகிய கவேரன். "கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங் கிய, தவாகுகளி மூதூர்" என்பர் பின் னும்; ௬ - ம் காதை, ௫௨ - ௫௩.

௫௭. முதுமைய-முதுமையையுடைய. தாக்கணங்கு - தீண்டிவருத்துந் தெய்வம்; "தாக்கணங்கு, தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து" என்பது திருக்குறள், ௧௮௨. "வேம்முது பேய்க்கென் னுயிர் கொடுத்தேன்" என்று பின்னும் வருதல் கருண்க; ௬ - ம் காதை, ௧௩௦.

௫௪ - ௫௭. சம்பாதிவனமும் கவேரவ னமும் தாக்கணங்குடையன.

௫௮. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடை த்தாக; யாப்பு - உறுதி; "யாப்புடை

ரருரு மன்பு மாருயி ரோம்பு
 கூ0 மொருபெரும் பூட்டையு மொழியா நோன்பிற்
 பகவன தாணையிற் பன்மரம் பூக்கு
 | முவவன மென்பதொன் றுண்டத னுள்ளது
 | விளிப்பறை போகாது மெய்புறத் திலேம்
 | பளிக்குறை மண்டப முண்டத னுள்ளது
 கூரு தூநிற மாமணிச் சுடரொளி விரிந்த
 தாமரைப் பீடிகை தானுண் டாங்கடி
 னரும்பவழி செய்யு மலர்ந்தன வாடா
 சுரும்பின மூசா தொல்யாண்டு கழியினு
 மறந்தே னதன்றிற மாதவி கேளாய்
 எ0 கடம்பூண்டோர் தெய்வங் கருத்திடை வைத்தோ
 ராங்கவ ரடிக்கடி னவரடி தானுறு
 நீங்கா தியாங்கனு நினைப்பில ராயிடி

மாக்க எரியல்பிற் கொள்ளார்” என்பது
 சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, கூ0.

கூ. அருள் - அன்புகாரணத்தால்
 தோன்றும்அளி. அன்பு - அருட்கு முத
 லாகி மனத்தின்கண் நிகழும் நேயம்.

கூ0. பூட்டை - மேற்கோள்; “அறத்
 தாறு நுவலும் பூட்டை” என்பது புறநா
 னூறு, க.

கூக. பகவனது ஆணையின் - புத்த
 னது கட்டளையினாலே.

கூஉ. உள்ளது - உள்ளிடத்தது.

கூக - கூசு. விளிப்பு அறைபோகாது -
 ஓசை அறைபோகாமல், மெய்புறத்து
 இலேம் - தன்னைச்சார்ந்தா ருடம்பைம
 ட்டிம் புறத்தே தோன்றுவிக்கும், பனிக்
 கறைமண்டபம் - பனிக்குமண்டபம்;
 தன்னுட் புகுந்தவர்களுடைய ஓசையை
 வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களுருவத்தை
 மட்டும் வெளிப்படுத்துவதென்று அப்
 பனிங்கு மண்டபத்தின் தன்மைகூறி
 யவாறு. விளிப்பறை - இருபெயரொ
 ட்டொம்; அறை - ஓசை.

கூஉ - கூசு. அதன் உள்ளதாகிய மண்
 டபமெனக்கூட்டுக.

கூசு. அத்தனுள்ளது - அம்மண்டபத்
 தின் உள்ளிடத்தது.

கூடு - கூசு. மணிச்சுடரொளியிரிந்த
 தாமரைப்பீடிகை - மாணிக்கச்சோதி
 பரந்த புதுமயீடம். என்றது புத்தன்

பாதபீடத்தை; புத்தன் பாதத்தை மணி
 பத்மமென்றலும், அதனை வழிபடுவோர்
 அதுபற்றி, ‘ஓம் மணிபத்மேஷாம்’ எ
 ன்ற மந்திரத்தை ஜபித்தலும் பௌத்த
 மத ஸம்பிரதாயம்.

கூசு - கூசு. உள்ளதாகிய பீடிகை
 யென்க.

கூசு. ஆங்கு இடின் - அப்பீடத்தே
 இட்டால்.

கூஎ. அவிழ்செய்யும் - அவிழ்தலைச்செ
 ய்யும்.

கூஎ - கூஅ. தொல்யாண்டு கழியினும்
 வாடா மூசா வென்க. காலம் தொன்
 மைத்தாதலின், ‘தொல்யாண்டு’ என்
 றார். ‘சுரும்புமூசா’ என்றும் பாடம்.
 ‘கூக. ‘மறந்தே னிதன்றிறம்’ என்
 றும் பாடம்.

எ0. கடம்பூண்டு - முறைமையால்
 மேற்கொண்டு; “நிழல்வாய் நேமி, கடம்
 பூண்டுருட்டுங் கௌரியா” என்பது சில
 பபதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, க - உ.
 ஓர் தெய்வம் - ஒரு தெய்வத்தை.

எக. அவர் - அத்தேவருடைய, அடி
 க்கு ஆங்கு இடின் - அடியின்பொருட்டு
 (மலளை) அப்பீடத்தே இட்டால், அவர
 டிதானுதும் - (அம்மலர்) அத்தேவரு
 டைய அடியை அடையும்.

எஉ. நினைப்பிலராய் இடின் யாங்க
 ணும் நீங்காது.

னீங்குதன் காரண மென்னை யென்றியேற்
 சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும்
 எரு வெந்திற னேனப்பிகள் விழுமங் கொள்ளவுஞ்
 செய்வினை சிந்தை யின்றெனின் யாவது
 மெய்தா தென்போர்க் கேது வாகவும்
 பயங்கெழு மாமல ரிட்டுக் காட்ட
 மயன்பண் டிழைத்த மரபின ததுதா
 அ0 னவ்வன மல்ல தணியிழை நின்மகள்
 செவ்வனஞ் செல்லுஞ் செம்மை தானிலண்
 மணிமே கலையொடு மாமலர் கொய்ய
 வணியிழை நல்லா யானும் போவலென்
 தணிப்பூங் கொம்ப ரவளொடுங் கூடி
 அரு மணித்தேர் வீதியிற் சுதமதி செல்வழி இச்
 சிமிலிக் கரண்டைய னுழைகோற் பிரம்பினன்
 தவலருஞ் சிறப்பின ராந்தா ணத்துளோ
 னுணமு முடையு நன்கன நீத்துக்

எச - எரு. சிந்தையின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமெனும் வெந்திறல் நோன்பிகள் - மனமில்லாதிருக்கவும் அறமும்பாவமு முளவாகுமென்று சொல்லுகின்ற வெவ்வித திறையுடைய விரதிகள், விழுமங்கொள்ளவும் - வருத்தங்கொள்ளவும்.

எசு - எள. செய்வினை யாவதும் எய்தாது என்போர்க்கு எதுவாகவும் - மனமில்லையாயின் அறமும்பாவமும் சிறிதும் உளவாகா வென்று கூறுவோர்க்குக் குறியாகவும்.

எசு - எள. மனமுள தாயவழி வினை யுமுளதாமென்பதும் மனமில் தாயவழி வினையுமில்லதாமென்பதுமாகிய இவற்றை, பின் வருந் திருத்திறங்களாலும் அவற்றிற்குப் பரிமேலழகருருதிய உரையாறு முணர்க. (௩௧௬)—“இன்ன வெனத்தா னுணர்ந்தவை தன்னமை, ஷேண்டும் பிறன்கட் செயல்”, (௩௧௭)—“எனைத்தனனு மெஞ்ஞான்று மியார்க்கு மனத்தானு, மாணசெய யாமை தலை”

எஅ. பயம் - பயன். “இட்டுக்காட்டி” என்றும் பாடம்.

எக. அது - அப்பீழை.

அக. செவ்வனஞ் செல்லுங் - வேறு கச்செல்லுமென்றுமாம்; “திருமகளிருக்கை செவ்வனங் கழிந்து” என்பது

சிலப்பதிகாரம், கடலாகிகாதை, ௧௨௭. அச. அவளொடும் - மணிமேகலையோடும்.

அசு. சிமிலிக்கரண்டையன் - உறியிலைவாத்த குண்டுகையையுடையன்; “கல்பொளிர் தன்ன விட்டுவாய்க் கரண்டைப், பல்புரிச் சிமிலி நாற்றி” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௪௮௨ - ௪௮௩. துழைகோற் பிரம்பினன் - துண்ணிதாகத் திரண்ட பிரம்பையுடையன். ‘உழைத்தோற் பிரம்பினன்’ என்றும் பாடம்.

அஎ. தவலருஞ்சிறப்பின ராந்தாணத்துளோன் - கெடில்லாத மேன்மையாளர்களுடைய இடத்தேயுள்ளான்; ஆந்தாணம் - இடம்; இது னுணர்முனைவர்களுடைய இடத்திற்கேயுரியபெயராக வழங்குகின்றது; இதனை ஆஸ்தாநமென்னும் வடமொழிச்சொதவென்பர்; இதற்கு நடுவென்று பொருள்கொண்டு, இதனை அந்தராளமென்னும் வடமொழிச்சொதவென்றாவது அந்தஸ்தாநமென்னும் வடமொழிச்சொதவென்றாவது கொள்ளினும் அமையும்; இவ்விரண்டிசொற்களும் முறையே அந்தராளமென்றும் அந்தாணமென்றும் கன்னடபாஷையில் வழங்குகின்றன. “அஞ்செஞ் சாயல ராந்தாணத்துள்” என்பர் பின்னும்; இ - ம

காண வுயிர்க்குங் கையற் றேங்கி
 கூ0 புண்ணு நோன்பொ யெவ லியானையின்
 மண்ணு மேனியன் வருவோன் நன்னை
 வந்தீ ரடிகணும் மலரடி தொழுதே
 நெந்த மடிக ளெம்முரை கேண்மோ
 வழக்குடை யாக்கையிற் புகுந்த தும்முயிர்
 கூடு புழுக்கறைப் பட்டோர் போன்றுளம் வருந்தா
 திம்மையு மறுமையு மிறுதியி லின்பமுந்
 | தன்வயிற் றருஉமென் றலைமக னுரைத்தது
 கொலையு முண்டோ கொழுமடற் றெங்கின்
 விளைபூந் தேறலின் மெய்த்தவத் தீரோ
 க00 யுண்டு தெளிந்திவ் யோகத் துறுபயன்
 கண்டா லெம்மையுங் கையுதிர்க் கொண்மென
 | வுண்ணு நோன்பி தன்னொடுஞ் சூளுந்

காதை, உக. 'ஆந்தானம்' எனவும், 'அந்தானம்' எனவும் பாடம்.

அக. காண வுயிர்க்குங் கையற் றேங்கி - துண்ணிய உடம்புடைய உயிர் கட்டும் நடத்தல் இருத்தல் கிடத்தல் நின்றன் முதலிய தன்றொழில்களால் துன்பநிகழுமோவென்று செயலற்றே

க0. உயவல் யானை - வருந்துதலையுடைய யானை; "உயவற்பாண" என்பது புறநானூறு, சுக.

கக. மண்ணுமேனியன் - கழுவாத மேனியையுடையன். வருவோன் நன்

கக. கேண்மோ - ம்; ஒ - அசை
 "முதுமறை மாக்கண்
 துறாமோ" (கக - ம் காதை, டுக) எனவும், "மாமறை மாக்கண் வருகுலங்கேண்மோ" (கக - ம் காதை, கக) எனவும் இந்துலுள்ளே பின்பு வருதல்காண்க.

கசு. அழுக்குடையாக்கையென்றான், மண்ணுமேனியாதலால். 'புகுந்தது தும்முயிர்' என்றும் பாடம்.

கடு. புழுக்கறைப்பட்டோர் - புழுங் கச்செய்யும் அறையி லகப்பட்டோர். 'போன்று வருந்தாது' என்றும் பாடம்.

கசு - கடு. தும்முயிர் பட்டோர்போன்று உளம் வருந்தாது. வருந்தாது - வருந்தாதவண்ணம்.

கசு - கக. இம்மைப்பயன்முதலிய முன்றையும் தன்வயிற்றருஉந் (கக - ம் அடி) தேறலெனவும், உரைத்ததாகிய (கக - ம் அடி) தேறலெனவுமியைக்க; தருஉந்தலைமகனென இயைப்பினு மமையும்.

கக. 'தன்மையிற்றருஉம்' என்றும் பாடம்.

க00. யோகமென்றது, அம்முனிவனது தவநெறியை; மருந்துமாம்; சேர்க்கையுமாம்.

க0க. எம்மையும் கையுதிர்க்கொண்மென - தேறலையன்றி எம்மையும் அகற்றிவிடுமென்று. சிலமில்லாதவனாக் காணின், அவரோடுபேசாமல், அவரைப் போகும்படி கையகைத்துக்குறிப்பித்தல் சைனமுனிவர்க்கு இயல்பு; இப்படியே "மையறு படிவத்து மாதவர் புறத்தெமைக், கையுதிர்க் கோடலின்" எனப்பின்னும் வருதல்காண்க; டு - ம் காதை டுக. 'கைவீதிர்க் கொண்மென' என்றும் பாடம்.

க0உ. உண்ணுநோன்பி - இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் முட்டுப்பாடும் பட்டினிவிட்டுண்ணும் விரதி; என்றது சைனமுனிவனை; "பட்டினிநோன்பிகள்" என்று சிலப்பதிகாரத்து வருதல்காண்க; அடைக்கலக்காதை, கசுசு. சூளுந் - சபதஞ்செய்து.

றுண்மென விரக்குமோர் களிமகன் பின்னருங்
கணவிரி மாலையிற் கட்டிய திரள்புயன்
க0டு குவிமுகி மெருக்கிற் கோத்த மாலைபன்
சிதவற் றுணியொடு சேணோங்கு நெடுஞ்சினைத்
ததர்வீழ் பொடித்துக் கட்டிய வுடையினன்
வெண்பலி சாந்த மெய்ம்முழு துறீஇப்
பண்பில் கிளவி பலரொடு முறைத்தான்
கக0 கழுஉம் விழுஉ மரற்றுங் கூஉந்
தொழுஉ மெழுஉஞ் சுழலுஞ் சுழலு
மோடலு மோடு மொருசிறை யொதுங்கி
நீடலு நீடு நிழலொடு மறலு
மைய லுற்ற மகன்பின் வருந்திக்
ககடு கையறு துன்பங் கண்டுநிற் குருஞ்
சுரியற் றுடி மருள்படு பூங்குழற்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாணகை
யொள்ளரி நெடுங்கண் வெள்ளிவெண் டோட்டுக்
கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைறுதற்

க0க. உண்மென - உண்ணுமென்று. ஓர்களிமகன்பின்னரும் - ஒருகட்டுடி யன்பின்னே நிற்போரும்.

அசு - க0க. கரண்டையன், பிரம்பி னன், உளோன் என்பன-உண்ணுநோன் பிக்கு அடை; “ஆர்த்த வாய னூர்க்களி மூர்க்கன், செவ்வழிக் கீதஞ் சிதையப் பாடி, யவ்வழி வருமோ ரந்த னோனைச், செல்ல லாணை நில்விவ ணியென, வெய்தச் சென்று வைதவண் விலக்கி, வழத்தினே முண்ணுமில் வடிநறுந் தேறலைப், பழிப்புக் கூறுநின் பார்ப்ப னைக் கணமது, சொல்லா யாயிற் புல்லு வேன் யானெனக், கையிலைத் தோடு மோர் களிமகன் காண்மின்” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், உவந் தவைகாட்டல்.

க0ச. கணவிரிமலை - அலரிமலை. “கணவிரி மலை கைக்கொண்டென்ன” எனப் பின்னுங்கூறுவர்; 0 - ம் காதை, சஅ. ‘கணவீர மலை கட்டிய திரணை யன்’ எனவும் பாட்டம்.

க0சு. சிதவற்றுணி - சிதரினசோ

க0சு-க0எ. சினைத் ததர் வீழ்பு-கிளை களிலுள்ள செறிந்த சுள்ளிகள்; வீழ்பு -

சுள்ளிகளுக்கு ஆகுபெயர்; ததர் - கொ த்துமாம்; “சிதர்நனை முருக்கின் சே ணோங்கு நெடுஞ்சினைத், ததர்” என்பது சிறுபாணுற்றுப்படை, உ0ச - உ0டு.

க0அ. வெண்பலி - வெண்ணீறு; சா ந்தம் - சந்தனம். ‘வெண்பலிச் சாந்தம்’ என்றும் பாட்டம்.

ககக. சுழலுஞ்சுழலும் - சுழலுதலை யுஞ் செய்வன். இவ்வாறு பின்வருவன வற்றிற்கும் இப்படியேபொருள்கொள்க. “இயங்கலு மியங்கு மயங்கலு மயங் கும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற் பகிகாளை, க0சு. ‘சுழலினுஞ் சுழலும்’ என்றும் பாட்டம்.

ககச. மையலுற்றமகன் - பித்தன்.

ககசு. னாடி - மோவாய்.

ககஅ. வெள்ளிவெண்டோடு - சங்கி னுற்செய்த காதணி. ‘வெள்ளை வண் டோடு’ என்றும் பாட்டம்.

ககக. கருங்கொடிப் புருவம் - கரிய ஒழுங்காகிய புருவம்; “கருங் கொடிப் பு ருவ மேரு” என்பது கீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், கசுசு. இ தனை, வடமொழியில் ப்நலதா என்பத னோடு ஒப்பிடிக.

௧௨௦ கார்த்தளஞ் செங்கை யேந்திள வனமுலை
யகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்கு
|லிகந்த வட்டுடை யெழுதுவரிக் கோலத்து
வானன் பேரூர் மறுகிடைத் தோன்றி
|நீணில மளந்தோன் மகன்முன் னாடிய
௧௨௧| பேடிக்கோ லத்துப் பேடுகாண் குநரும்
|வம்ப மாக்கள் கம்பலை மூதூர்ச்
|சுமே னேனங்கிய நெடுநிலை மனைதொறு
மையறு படிவத்து வானவர் முதலா
|வெவ்வகை யுயிர்களு முவமங் காட்டி
௧௨௨| வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தக ரியற்றிய
|கண்கவ ரோவியங் கண்டுநிற் குநரும்

௧௨௨. வட்டுடை - முழந்தாளளவாக உடுக்கும் உடைவிசேடம்; “வட்டுடைப் பொலிந்த தானை வள்ளலை” என்பது சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரிலம்பகம், ௬௦; “வட்டுடை மருங்குல் சேர்த்தி” என்பது, சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், ௨௭௫. எழுதுவரிக் கோலம் - கொங்கை முதலிய வற்றில் எழுதிய பத்திக்கேற்றி; “எழுதுவரிக் கோல முழுமெயு முற்றி” என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்நிரவிழுவூரெடுத்தகாதை, ௨௨௬.

௧௨௩ - ௧௨௪. வாணன் - பாணசுரன்; ஊர் - சோநகரம்; நீணிலமளந்தோன் - கண்ணன்; மகன் - காமன் (பிரத்தியும் நன்.) “வாணன் பேரூர் மறுகிடை நடந்து, நீணில மளந்தோ னாடிய” என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௫௪ - ௫௫.

௧௨௫. பேடு - புறநாடகம் பதினென்றனுள் ஒன்று; அப்பதினென்றையும் அவற்றை நிகழ்த்தியவர்களையும் பின்வரும் வெண்பாவாலுணர்க; “கடையமயிராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன், குடைதுடிமா லல்லியமற் கும்பஞ் - சுடர்விழியாற், பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கங், கொட்டியிலை காண் பதினோர் கூத்து” இஃது உழைகாரணமாக வாணனார் சிறைவைக்கப்பட்ட தன்மகன் அநிருத்தனைச் சிறைமீட்டுக் காமன் சோநகரத்தாடிய ஆடல், உழை -

வாணன்மகள். ‘பேடுகாண் குநரும்’ என்றும் பாடம்.

௧௨௬ - ௧௨௭. “ஆண்மை திரிந்த பேடிக்கோலத்துக், காமனாடிய பேடி யாடலும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ௫௬ - ௫௭. “சுருளிடு தாடி மருள்படு பூங்குழ, லரிபரந் தொழுகிய செழுங்கய நெடுங்கண், விரி வெண்டோட்டு வெண்ணைகத் துவர்வாய்ச், சூடக வரிவளை யாடமைப் பீணத்தோள், வளரிள வனமுலைத் தளிரியன் மின்னிடைப், பாடகச் சிறு யாரியப் பேடி” என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக்காதை, ௧௮௧ - ௧௮௬.

௧௨௮. வம்பமாக்கள் - புதியோர்; வம்பு - புதுமை; “வம்ப மாக்க டம்பெயர் பொறித்த” என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்நிரவிழுவூரெடுத்தகாதை, ௧௧௧. கம்பலை - முழக்கம். மூதூர் - மூதூரில்.

௧௨௯. சுமேன் ஓங்கிய - செங்கலாற் செய்யப்பட்டு உயர்ந்த; “சுமே னேன்கிய நெடுநகர் வளைப்பு” என்பது பெருந்பாணற்றுப்படை; ௪௦௫. “சுமே னெடுமதில்” என்பது புறப்போருள்வெண்பாமாலை, உழிஞைப்படலம், ௧௧. “சுமே னேனா..... கழுமனை” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௧௪௬-௧௪௭.

௧௩௦. படிவம் - தெய்வவடிவம். ௧௩௧ - ௧௩௧. சுதை - சுண்ணச்சாந்து. வித்தகர்-ஈண்டு, சிற்பாசாரிகள்; “வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய

விழவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு விதியிற்
பொன்னாண் கோத்த நன்மணிக் கோவை
யையவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி

கக மயிர்ப்புறஞ் சுற்றிய கயிற்கடை முக்காழ்
பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழ்ச்
செவ்வாய்க் குதலை மெய்ப்பெறா மழலை
சுந்துபு சின்னீ னாம்படை நனைப்ப
வற்றற் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகி

கச0 நெடுத்தமணிக் கோவை யுடுப்பொடு துயல்வரத் }

சித்திரச் செய்கைப் படாம்” என்பர் பின்னும்; கூ - ம் காதை, கச௭ - கச௮. விளக்கத்தையுடைய சுதையா வியற்றிய ஒலியம்; ஒலியம் - சித்திரம். இவ்வடிக ளோடு பின் வருவனவற்றை ஒப்பிடுக; “எவ்வகைச் செய்தியு முவமங் காட்டி, நுண்ணிதி னுணர்ந்த றுழைந்த நோக் கிற், கண்ணுள் விளைஞரும்” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௫௧௬ - ௫௧௮. “மய னெனக் கொப்பா வருத்த பாவையி, னீங்கே னியான்” என்பது மண்மே கலை, ௨௧ - ம் காதை, கக௨ - கக௩.

கக௨. விழவு ஆற்றுப்படுத்த - விழவை வழிப்படுத்தின; நடத்திய என்றபடி; “முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு வியனக ர்” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௪௪.

கக௪. ஐயவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி - வெண்சிறுகடுகையப்பிய நெய்யையணி ந்த மயிர்ப்புறம்; பேய்தீண்டி வருத்தாவண் ணம் குழந்தைகளின் மயிர்ப்புறத்தில் நெ ய்யணிந்து வெண்சிறுகடுகை அப்புதல் மரபு. வெண்சிறுகடுகிற்றுக் கடிப்பகையெ ன்னும் பெயர் வந்ததற்குக் காரணமிது வே; கடி - பேய்; “குறுநடைப் புதல்வ ர்க்குக், காவற் பெண்டிர் கடிப்பகையெ றிந்து, தூபங்காட்டித் தூங்குதுயில் வதி யவும்” (எ - ம் காதை, ௫௭ - ௫௯) எனவும், “அரவாய்க் கடிப்பகையெ விக்கடிப்பகை” (எ - ம் காதை, ௭௩) என வும் பின்பு வருதல் காண்க; கந்திரா பிடனென்பவனது தலையில் வெண்சிறு கடுகு அப்பியிருந்ததாக ‘காந்தம்பரி’ என்னும் வடநூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

கக௫ - கக௬. கயிற்கடை - கொக்கு வாய் (கொக்கியென்று வழங்குகின்ற

து); “கயிற்கடை மொழுகிய காமர் தூ மணி, செய்த்தகு கோவை” என்பது சீலப்பதிகாரம், கடலாகுகாதை, க0௧ - க0௨. முக்காழ் - மூன்று கோவையா கிய முத்துவடம். பிறைச்சென்னி - பிறை வடிவமாகிய ஆபரணத்தின் இர ண்டு கோடுகள். சென்னி - சென்னி யில். முக்காழ் தாழ் வென்க.

கக௭. ‘மெய்பெறா மழலை’ என்று ஈண்டுக்கூறியதுபோல, ‘விளையா மழ லை’ என்று பின்னுங்கூறுவர்; ச - ம் காதை, கக௬.

கக௮. ஐம்படை - ஐம்படைத்தாலி; காத்தற் கடவுளான திருமாலின் சங் கம் சக்கரம் கதை கட்கம் சார்ங்கம் என் னும் ஐந்து ஆயுதங்களின் வடிவமாக அ மைப்பது; இதனைப் பஞ்சாயுதமென் றும், ஐந்தாவது மாதத்தில் பிள்ளைகளு க்கு இதனைத் தாரணஞ்செய்தல் மரபெ ன்றும் கூறுவர் வடநூலார். இதற்கு விதி, ‘கிருகியர்த்நம்’ என்னும் வடநூ லிலுள்ளது. “அமளித் துஞ்சு மைம் படைத் தாலிக், குதலைச் செவ்வாய்க் குறு நடைப் புதல்வர்” என்பர் பின்னும்; எ-ம் காதை ௫௪ - ௫௭. இது தாலியெனவும் தாலியைம்படை யெனவும் வழங்கும்; “தாலி களைந்தன்று மிலனை பால்விட், டயினியு மின்றயின்றனை” என்பது புறநானூறு, ௭௭. “எழிலார் திருமார் பிற் கேற்கு மிவையென், மழுகிய வைம் படையுமாரமுங் கொண்டு, வழுவில் கொ டையான் வயிச்சி ரவண்ண, நெழுது வனய் நின்றான் ருலேலோ தாமணி வண்ணனே தாலேலோ” என்பது பேரீ யாழ்வார்திருமொழி, முதற்பத்து, கூ - ம் திருமொழி, ௫.

தளர்நடை தாங்காக் கிளர்நூட் புதல்வரைப்
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்
திலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் தேற்றி
யாலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
கசடு காண்மி னோவெனக் கண்டுநிற் குநரும்
விராடன் பேரூர் விசயனும் பேடியைக்
காணிய சூழ்ந்த கம்பலை மாக்களின்
மணிமே கலைதனை வந்துபுறஞ் சுற்றி
யணியமை தோற்றத் தருந்தவப் படுத்திய
கடு0 தாயோ கொடிய டகவில ளீங்கிவண்
மாமலர் கொய்ய மலர்வனந் தான்புகி
னல்லிள வன்ன நாண தாங்குள
வல்லுந கொல்லோ மடந்தை தன்னடை
|மாமயி லாங்குள வந்துமுன் னிற்பன
கடு0 சாயல்கற் பனகொலோ தைய நன்னுடன்
பைங்கிளி தாமுள பாவைதன் கிளவி

கசக - கசக. பொற்றேரின்மேலுள்ள யானையிற் புதல்வரையேற்றி; “பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற்போதக, நற்சிறு ஞர்தலின்” என்பது. சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், சு0. “சிலர் நன்றேற்றி” என்றும் பாடம்.

கசச. ஆலமர் செல்வன் - சிவபெருமான்; மகன் - முருகக்கடவுள்; “ஆலமர் செல்வன் புதல்வன் வரும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், குன்றக்குரவை. சிறுநா முருகக்கடவுளாக எண்ணினர். விழாக் கால்கோள் - விழாவின் தொடக்கம்.

கசடு. என - என்றுசொல்ல.

கக௨ - கசடு. வீதியில் நல்லார் சிலர், கோவையையும் முச்சியையும் குதலை யையும் மழலையையும் பூணையுமுடைய புதல்வரை வேழத்து முக்காழ்தாழை து கிவ்வுயல்வர ஏற்றிக் காண்மினோ வென்றுசொல்ல, அதனைக்கண்டு நிற்பவர்களும் என்க.

கசசு. பேரூர் - பேரூரில். விசயனும் பேடியை - அருச்சுனனாகிய பேடியை.

கசஎ. காணிய - காண். கம்பலையாக்கள் - வேறுசிலகாட்சிசெண்டு முழங்கித் திரியுமவர்; “கம்பலையாக்கள் கணவனைத்

தாங்காட்ட” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்க்குழவரி, உக.

கசஅ. வந்து புறஞ்சுற்றி - பின்னரும் கண்டுநிற்குநரும் காண்குநரும் கண்டு நிற்குநரும் கண்டுநிற்குநரும் வந்துபுறத்தேசூழ்ந்து.

கசக - கடு0. அணி யமை தோற்றத்து - ஆபரணங்க ளில்லாத தோற்றத் தையுடைய; “உப்பமை காமத் துப்பின்” (நாமகளிலம்பகம், எஅ) எனவும், “நிகரமைந்த முழந்தாளும்” (நாமகளிலம்பகம், கசசு). எனவும் சீவகசிந்தாமணியில் “அமை” என்பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க. யருந்தவப்படுத்திய - அரிய தவநெறியிற் சேர்த்த. தாயோ - மாதவியோ. “மணிமேகலை, யருந்தவப் படுத்த லல்லதி யாவதுந், திருந்தாச் செய்கைத் பட. என்று மாதவி முன்பு காண்க;

உ - ம் காதை, கடு - க௭.

கடு0. இவள் - மணிமேகலை.

கடு௨ - கடுக. ஆங்குள அன்னம் நாணு மடந்தைதன்னடைவல்லுநகொல்லோவென இயைக்க.

கடு௭. ‘சாயல கொல்லோ’ என்றும் பாடம்.

ஏழாவது

துயிலெழுப்பியகாதை.

[ஏழாவது மணிமேகலாதெய்வம் உவவனம்புகுந்து
சுதமதியைத் துயிலெழுப்பியபாட்டு.]

மணிமே கலைதனை மணிபல் லவத்திடை
மணிமே கலாதெய்வம் வைத்து நீங்கி
மணிமே கலைதனை மலர்ப்பொழிற் கண்ட
வுதய குமா னுறுதுய ரெய்திக்

டு கங்குல் கழியிலென் கையகத் தானெனப்
பொங்குமெல் மமனியிற் பொருந்தா திருந்தோன்
முன்னர்த் தோன்றி மன்னவன் மகனே
கோணிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்
ரிந்த்

க0 மாரிவறங் கூரின் மன்னுயி ரில்லை
மன்னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன்
றன்னுயி ரென்னுந் தகுதியின் றுகுந்
தவத்திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த
வவத்திற மொழிகென் றவன்வயி னுரைத்தபி

கூ. மலர்ப்பொழிற் கண்ட - உவவனத் | வருதல் காண்க; நாமகனி லம்பகம்,
தி. ௨௨௨.

ச. உறுதுயர் - மிக்க துன்பம்.

டு. கையகத்தான் - கையினிடத்தே
யுள்ளான்.

சு. பொருந்தாது - துயிலாது.

கூ. வறம் - வறமை.

கஉ. 'தன்னுயி ரென்னுந் தருவை
யாயின்' என்றும் பாடம்.

அ - கஉ. 'பதிகம்' ௨௪ - ம் அடியைப்
பார்க்க. இதுபோலவே, "கோணிலை
திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கண்
மிஞ்சி, நீணில மாரியின் றி விளைவெகிப்
பசியு நீடிப், பூண்முலை மகளிர் பொற்
பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி, யாணையிவ்
வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடி நென்
ருன்" என்று சீவகசிந்தாமனியிலும்

கக. தவத்திறம் - தவத்தின்கூறுபாடு.
கச. அவத்திறம் - கேடுசெய்யுங்காரி
யம்; "தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்
வார்மற் றல்லா, ரவஞ்செய்வா ராசை
யுட்பட்டு" என்ற ௨௬௬ - ம் திருக்குற
ளில் 'அவம்' என்பது இப்பொருள்
பட்டு வருதல்காண்க. 'அவ்வயினுரை
த்தபின்' என்றும் பாடம்.

சு - கச. கஅ - ம் காதை, ௮0 - அக.

க - கச. மணிமேகலாதெய்வம் மணி
மேகலையை மணிபல்லவத்திடை வை
த்து நீங்கிப் பொருந்தா திருந்தோனா
கிய உதயகுமரன் முன்னர்த்தோன்றி
அவத்திறம் ஒழிகவென்று உரைத்தபி
னென்க.

கடு னுவவனம் புகுந்தாங் குறுதியில் கொள்ளுஞ்
சுதமதி தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி
யிந்திர கோடணை யிந்நகர்க் காண
வந்தே னஞ்சன் மணிமே கலையா
இதிரான் முனிவ னைவழிப் பழை

௨௦ மேது முதிர்ந்த திளங்கொடிக்க காதலின்
விஞ்சையிற் பெயர்த்துநின் விளங்கிழை தன்னையோர்
வஞ்சமின் மணிபல் லவத்திடை வைத்தேன்
பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற வுணர்ந்திங்
கின்றேழ் நாளி லெந்நகர் மருங்கே

௨௫ வந்து தோன்று மடக்கொடி நல்லாள்
கனிப்புமாண் செல்வக் காவற் பேரூ
ரொளித்துரு வெய்தினு முன்றிற மொனியா
ளாங்கவ ளிந்நகர் புகுந்த வந்நா
ளீங்கு நிகழ்வன வேதுப் பலவுள

௩௦ மாதவி தனக்கியான் வந்த வண்ணமு
மேதமி னெறிமக ளெய்திய வண்ணமு
முரையாய் நீயவ ளென்றிற முணருந்
திரையிரும் பெளவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்
கோவலன் கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென்

௧௭. இந்நிரகோடணை - இந்நிரவியூர்.
௧௮. இதுபோன்ற அடி, சிலப்பதிகா
ரம், அடைக்கலக்காதை, ௩௩ - ம் அடி
யாகவும் வந்திருத்தல்காண்க. அஞ்சல் -
அஞ்சாதே.

௧௯. ஆதிசால்முனிவன் - புத்தன்.
௨௦. ஏது முதிர்ந்தது - ஏதுநிகழ்ச்சி
முற்றியது.

௨௧. விஞ்சையின் - வித்தையினாலே.

௨௨. இன்றேழ்நாளில் - இன்றைக்கு
ஏழாவதுநாளில்; ௧௧ - ம் காதை, ௧௨௯.

௨௩. தோன்றும் - தோன்றுவாள்.
நல்லாள் - மணிமேகலை. 'வந்து காண்
குறும்' என்றும் பாடம்.

௨௪. பேரூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினத்
தில்.

௨௫. உருவை மறைத்து வருவானாயி
னும். 'உன்னிற மொழியான்' எனவும்,
'உன்றிற மொழியான்' எனவும் பாடம்.

௨௬. நிகழ்வனவாகிய ஏதுக்கள்.

௨௭. ஏதமில்நெறி - குற்றமில்லாத

வழி; அஃதாவது விக்ரமமார்க்கம்.
'ஏதமி னின்மகள்' எனவும் பாடம்.

௨௮. அவன் - மாதவி, என்றிறம்
உணரும் - என்வரலாற்றை உணர்வாள்.
'உணாப்பொரு ளுணரும்' என்றும்
பாடம்.

௨௯. பெளவத்து - கடலினிடத்து.
தெய்வமொன்று உண்டென - எனது
குலமுதல்வனை விபத்தினின்றிறக்கிப்
பாதுகாத்த தெய்வமொன்று உன்ன
தென்று.

௩௦. நன்னாளிற் செறிந்த இருளி
டத்தே. 'நல்லிருள்' என்றும் பாடம்.

௩௧-௩௩. இவ்வடிகளின் பொருளோடு
சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை,
௨௮ - ம் அடிமுதலியவற்றின் பொருளை
ஒப்பிடுக.

௩௪. கையற - செயலற்றுப்போக;
சிலப்பதிகாரம், வரந்தருகாதை, ௨௩ -
௨௪. 'காமன் கையிற் கடுகவை' என்
றும் பாடம்.

கரு இமஞ் செய்த நன்னு ணள்ளிருட்
காமன் கையறக் கடுவை யறுக்கு
மாபெருந் தவக்கொடி யின்றனை பென்றே
நனவே போலக் கனவகத் துரைத்தே
னீங்கி வண்ண மாங்கவட் குரையென்
சு0 றந்தரத் தெழுந்தாங் கருந்தெய்வம் போயபின்
வெந்துய ரொழிச் சுதமதி யெழுந்தாங்
ககன்மனை யாங்கத் தாசிரியர் தம்மொடு
வகைதெரி மாக்கட்டு வட்டனை காட்டி
யாடல் புணர்க்கு மாங்கியன் மகளிரிற்
சரு கூடிய குயிலுவக் கருவிகண் டியின்று
பண்ணுக்கிளை பயிரும் பண்ணியாழ்த் தீந்தொடை
கொளைவல் லாயமோ டிசைகூட் டெண்டு
வளைசேர் செங்கை மெல்விட லுதைத்த
வெம்மைவெய் துறாது தன்மையிற் றிரியவும்
ரு0 பண்பில் காதலன் பரத்தமை நோன

கரு-சு0. மணிமேகலாதெய்வம் புகுந்து
நீக்கி, 'இந்நகரில் இந்நிரவிழாக்காண
வந்தேன்; யான் மணிமேகலாதெய்வம்;
இளங்கொடிக்கு ஏது முதிர்ந்ததாதலால்
அவளை மணிபல்லவத்தில் வைத்தேன்;
அவள் இந்நகரில் இற்றைக்கு ஏழாநா
ளில் தோன்றுவள்; ஏதுப்பலவுள்; மாத
விக்குரை; அவள் என்றிறமுணரும்;
'இவ்வண்ணம் அவட்கு உரை' என்று
போய்பினென்க.

சஉ. அகல் மனை அரங்கத்து - விசா
லித்த வீடாகிய நடனசாலையில், ஆசிரி
யர் தம்மொடு - இயலாசிரியனும், ஆட
லாசிரியனும், யாழாசிரியனும், இசையா
சிரியனும், குழலோனும், தண்ணுமை
யோனுமாகிய இவர்களோடு நின்ற.

சக. வகைதெரிமாக்கட்டு - அலிய
முதலியகூறுபாடுகளைத் தெரிவின்ற மாந்
தர்களுக்கு. வட்டனை காட்டி - கமல
வர்த்தனையைக்காட்டி; கமலவர்த்தனை
யாவது கைத்தலங்காட்டல்; கீவகசிந்
தாமணி, கார்த்தருவத்தையாரில்பகம்,
கஅக.

சச. அரங்கியல் மகளிரின் - நாடக
மகளிர்போல; மகளிருடனென்றமாம்.

சடு. கூடியகுயிலுவக்கருவி - சேர்ந்த

குழல் யாழ் மத்தளம் குடமுழா இடக்
கையென்பவைகள்; "கூடிய குயிலுவக்
கருவிக் ளெல்லாங், குழல்வழி நின்றதி
யாமே யாழ்வழித், தண்ணுமை நின்
றது தகவே தண்ணுமைப், பின்வழி நின்
றது முழுவே முழுவொடு, கூடி நின்
றிசைத்த தாமர் திரிகை" என்று வரு
தல்காண்க; இது சிலப்பதிகாரம், அரங்
கேற்றுகாதை, ககஅ - கசஉ. கண்டியி
ன்று - ஒலியாதல்கி. 'மகளிரின்'
(எ - ம் காலை, சச) என்றதனால் அவர்
கள் துயின்றமையும் பெறப்பட்டது.

சக - சக. பண்ணுக்கிளை - பண்
னின் வகைகளை, பயிரும் - இசைக்கும்.
'பயிற்ரும்' என்றும் பாடம். தீந்
தொடை - இனியநரம்புகள். கொளை வல்
ஆயமொடு - பாட்டில் வல்ல மகளிர்கூட்
டத்துடனே; கொளை - ஒற்றறுத்தலு
மாம். கூட்டுண்டு - சேர்ந்தலுபலித்து.
'வளையார்செங்கை' என்றும் பாடம்.
உதைத்த - தெறித்த. உறாது - உறா
மையால். தொடை திரியவுமென்க.

ரு0 - ரு. பரத்தமை - பரத்தன்
தன்மை; பரத்தையை துக்ரவான் பரத்
தன்; "பெண்ணியலா ரெல்லாரும் கண்
னிற் பொதுவுண்பர், கண்ணென்

துண்கண் சிவந்தாங் கொல்கொடி போன்று
தெருட்டவர் தெருளா தூடலொடு துயில்வோர்
விரைப்பும் பள்ளி வீழ்துணை தழுவவுந்
தளர்நடை யாபமொடு தங்கா தோடி

௫௫ வினையாடு சிறுதே ரீர்த்துமெய் வருந்தி
யமளித் துஞ்சு மைம்படைத் தாவித்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை பெறிந்து
தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவு

௬௦ மிறையுறை புறவு நிறைநீர்ப் புள்ளந்
காவுறை பறவையு நாவு ளமுந்தி
விடவுக்களி யடங்கி முழவுக்கண் பெயின்று
புடமன் மூதூர் பாயல்கொ ணடுநாட்
கோமகன் கோயிற் குறுநீர்க் கன்னலின்

௬௫ யாமங் கொள்பவ ரேத்தொலி யாவமு
முறையுணின் ரெடுங்கிய வுண்ணு வுயக்கத்து
நிறையழி யானை நெடுங்கு விரியுந்
தேர்வழங்கு தெருவுஞ் சிற்றிடை முடுக்கரு
மூர்காப் பாள ரெறிதுடி யோதையு

௭௦ முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்
துழந்தடு கள்ளின் ரெடுப்பியுண் டயாந்து

பரத்தநின் மாப்பு" என்பது திருநீலமங், ௧௧௧௧; "வறுமொழி யாளரொடு வம் பப் பரத்தொடு" என்பது சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்காதை, ௬௬, 'பார்த்தமைநோனது' என்றும் பாடும். நோனது - பொறாமல். துயில்வோர் - ஊடியமகளிர், 'துயில்வோள்' என்றும் பாடும். வீழ்துணை - விரும்பியகணவன். துயில்வோர் தழுவவும்.

௫௪ - ௫௬. தளர்நடையாயம் - சிறுர் கூட்டம், 'தாங்காதோடி' என்றும் பாடும். நீர்த்து - இழுத்து. கடிவற் பெண்டிர் - செவிலித்தாயர். காவற் பெண்டிர் துயில்வதியவும்.

௬௦. இறை - இறப்பு.

௬௧. - ௬௧ - சோலை.

௬௨. களி - களிப்பு; கூத்துமாடி.

௬௬. நடுநான் - நடு இரவில்.

௬௭ - ௬௯. தன்மையிற்றிரியவும், வீழ்துணைதழுவவும், துயில்வதியவும், கருவி

கண்டியின்று நா உள்ளமுந்தி முழவுக் கண்டியின்று ஊர் பாயல்கொள் நடுநாளி

௬௪. கன்னலின் - நாழிகைவட்டிலால். 'குறிநீர்க்கன்னலின்' என்றும் பாடும்.

௬௫. யாமங்கொள்பவர் - நாழிகைக் கணக்கர்; சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழ ஆரெடுத்தகாதை, ௪௬.

௬௬. உண்ணு உயக்கம் - உண்ணுமையாலுண்டாகியவருத்தம்.

௬௭. நெடுங்குவிளி - நெடியகூப்பிடுதலின் முழக்கம்; எ - ம் காதை, ௧௧௫.

௬௮. சிற்றிடைமுடுக்கர் - சிறிய இடங்கையுடைய முடுக்குத் தெருக்கள்.

௬௯. துடி - ஒருவகைத் தோற்கருவி.

௭௦. கம்புணர் கம்மியர் - கப்பலிற் சேர்ந்து தொழில் செய்வோர்.

௭௧. துழந்து அடு கள்ளின் தொப்பி

உண்டி. அயாந்து - துழாவிச் சமைத்த

பழஞ்செருக் குற்ற வனந்தர்ப் பாணியு
மரவாய்க் கடிப்பகை யையலிக் கடிப்பகை
விரவிய மகளி ரோந்திய தூமத்துப்
எடு புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதிர் கயக்கர்
தீர்வினை மகளிர் குளனு டரவமும்
வலித்த நெஞ்சி னுடவ ரின்றியும்
புலிக்கணத் தன்னோர் பூத சதுக்கத்துக்
கொடித்தேர் வேந்தன் கொற்றங் கொள்கென
அடு விடிக்குரன் முழக்கத் திடும்பலி யோதையு
மீற்றினம் பெண்டி ராற்றப் பாலகர்
கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடுமபு ணுற்றோர்
தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண்
மன்றப் பேய்மகள் வந்துகைக் கொள்கென
அடு நின்றெறி பவியி நெடுங்குர லோதையும்
பல்வே றோதையும் பரந்தொருங் கிசைப்பக்

கள்ளுகளில் நெல்லாற் சமைத்த கள்ளை யுண்டு தம்மைமறந்து; “இல்லடு கள் என்ன ரெப்பிபருகி” என்பது பெரும் பாணியுட்படை, ௧௪௨. ‘துழந்த கள் என்’ என்றும் பாடம்.

௪௨. அனந்தர் - கள்ளையுண்டமையா லுண்டாகிய செருக்கு, “அனந்தர் நடு க்க மல்லதியாவதும்” என்பது பொரு நரற்றுப்படை, ௧௪.

௪௩. கடிப்பகை - பேய்க்குப் பகை யாகவுள்ளதென்று பொருள்; அரவாய்க் கடிப்பகை - அரம்போன்றவாயினையு டைய வேப்பிலை. ஐயவிக்கடிப்பகை - சிறுகடுகு. பேய்முதலியவைகள் அணு காதிருத்தற்கு இருவகைக்கடிப்பகையும் கூறப்பட்டன.

௪௪. ‘இரவியன் மகளிர்’ என்றும் பாடம். தூமத்து - புகையுடன்.

௪௬ - ௪௪. மகளிரேந்திய அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக்கடிப்பகைவிரவிய தூமம் ஆகிய இந்த இரண்டின்சென் றென ஒருசொல் வருவிக்க.

௪௭ - ௪௬. புனிறுதிர்மகளிர்; கயக்க ந்தீர்மகளிரென்க; கயக்கம் - கயங்குதல். ‘புனிறுதி ருயக்கம், தீர்வியன் மகளிர்’ என்றும் பாடம்.

௪௮ - ௪௬. புதல்வரைப்பெற்றுப்

புனிறுதிர்ந்த மகளிர் இரவியர் சென்று குளத்தில் நீராடுதலை, “கணவ ருவப் பப் புதல்வர்ப் பயந்து, பணைத்தேர் தின முலை யமுத மூறப், புலவுப்புனிறு தீர் ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு, வளமனை மகளிர், குளநீ ரயர்” என்னும் மதுரைக் காஞ்சியாலுணர்க; ௬௦௦ - ௬௦௩. புதல்வ ரைப்பெற்றமகளிர் எழுந்துசென்று பத் தாவது இரவில் நீராடவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பகீருஷ்யத்தின் ௧௭ - ம் கண் டத்துள்ள ௮ - ம் ஸூத்திரத்தாலும், அந்தாலு அனுஸரித்துத் தோழப்பொ ன்று வழங்குகிற வைதீகஸாரீவபௌம ரியற்றிய கீருஷ்யரத்தத்தில் ௬ - ம் கண் டத்தில் நாமகரணப்பிரகரணத்திலுள்ள “தசமேஹி” என்னும் ஸூத்திரத்தா லும் தெரிகின்றது.

௪௯. வலித்த நெஞ்சின் ஆடவர் இன் றியும் - பகைமையைக்கருதிய நெஞ்சினையுடைய வீரர் இல்லாதிருக்கவும்.

௪௮. புலிக்கணத் தன்னோர் - வீரர். பூத சதுக்கத்து - பூதத்தையுடைய சதுக் கத்திலே; சதுக்கம் - நாற்சந்தி.

௪௯. ௬ - ம் காதை, ௧௮.

௪௨. கடுஞ்சூல் மகளிர் - முதற்கூலையுடைய மகளிர்; “கடுஞ்சூன் முண்ட

கேட்டுளம் கலங்கி யூட்டிரு ளழுவத்து
முருந்தே ரிளங்கை நீங்கிப் பூம்பொழிற்
றிருந்தெயிற் குடபாற் சிறுபுழை போகி
கூ மிக்கமா தெய்வம் வியந்தெடுத்த துரைத்த
சக்கர வாளக் கோட்டத் தாங்கட்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயி
லுலக வறவியி னொருபுடை யிருத்தலும்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய
கூடு வந்தி லெழுதிய வற்புதப் பாவை

கங் கதிர்மணி கழாஅலவும்” என்பது
சிறுபாணுற்றுப்படை, ௧௪௮.

அள. ஊட்டிருளழுவத்து - ஊட்டி-
ளுற்போன்ற இருட்பாப்பில். ‘பூட்டிரு
ளழுவத்து’ என்றும் பாடம்.

அக. ௬ - ம் காதை, ௨௨.

கஉ - கூ. ௧௭ - ம்காதை, ௭௭ - எழு.
உலக அறவி - ஊரம்பலம்; இஃது, எல்
லாச்சாதியாரும் வந்து தங்குதற்குரிய
தருமசாலை; இதனை ‘உலோகோடா-
ரிகா’ என்பர் வடதூலார்.

சக - கூ. சுதமதியெழுந்து நடுநாளில்
ஏத்தொலியரவமும், நெடுங்கூவியும்,
துடியோதையும், அனந்தர்ப்பாணியும்,
குளனாடரவமும், பலியோதையும், நெடு
ங்குரலோதையும் ஆகிய பல ஓசைகளை
யும் கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப்போகிச்
சக்கரவாளக்கோட்டத்திடத்தே உலக
வறவியின் ஒருபுடையிருத்தலுமென்க.

க௪ - கூடு. நெடுநிலை உடைக் கந்து
அந்தில் - நெடியதோற்றத்தையுடைய
துணுகிய அவ்விடத்தே, காரணம் காட்
டிய - பழவினையாகிய காரணத்தையாவ
ருக்கும் காட்டுதற்பொருட்டு, எழுதிய -
மயனென்னும் தெய்வத்தச்சுஞல் நிரு
மிக்கப்பட்ட, அற்புதப் பாவை - யாவ
ருக்கும் ஆச்சரியத்தை உண்டொண்ணு
கின்ற பாவை; இது, மேற்கூறிய உல
கவறவியிற் சம்பாபதிகோயலின் கிழக்
கேயுள்ள துணுன்றில் தெய்வகணத்
தோனுகிய துவதிகனென்பவனுடைய
வடிவம்போல மயஞல் நிருமிக்கப்பட்ட
பாவை; இது முக்காலச்செய்தியையும்
கேட்போர்க்குச் சொல்லும் இயல்பையு
டையது; பேசுதல்பற்றி இது நாவுடைப்

பாவையென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ
ற்றை, “கந்துடை நெடுநிலைக் கடவு
ளெழுதிய, வந்திற் பாவை யருளுமாயி
டின்” (௧௫ - ம் காதை, ௩௩ - ௩௪) என
வும், “கந்துடை நெடுநிலைக் காரணம்
காட்டிய, தன்றுணைப் பாவையை”
(௧௭ - ம் காதை, ௮௬ - ௯௦) எனவும்,
“நெடுநிலைக் கந்தினிடவயின் விளங்கக்,
கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குரைக்
கும்” (௨௦ - காதை, ௧௧௦ - ௧௧௧) என
வும், “கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக்
கந்தின், குடவயி னமைத்த நெடுநிலை
வாயின், முதியாள்கோட்டம்” (௨௧ - ம்
காதை, ௧ - ௩) எனவும், “என்றிவை
சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்”
(௨௧ - ம் காதை, ௩௫) எனவும், “மன்
பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்,
றுவதிக னென்பேன் றென்றுமுதிர் கந்
தின், மயனெனக் கொப்பா வுருத்த
பாவையி, னீங்கேன்” (௨௧ - ம் காதை,
௧௯௦ - ௧௯௩) எனவும், “நெடுநிலைக் கந்தி
னின்ற பாவை” (௨௨ - ம் காதை, ௨)
எனவும், “இலகொளிக் கந்தினெழுதிய
பாவாய்” (௨௨ - ம் காதை, ௧௧) எனவும்,
“நாவுடைப் பாவை நங்கையை யேத்த
லும்” (௨௨ - ம் காதை, ௧௪) என
வும், “நாவுடைப் பாவையை நலம்பல
வேத்தி” (௨௨ - ம் காதை, ௧௦௪) என
வும் வருவனவற்றாலுணர்க. எழுதிய -
பண்ணிய; “கடவு ளெழுதவோர் கற்றா
ராரெனின்” (காட்சிக்காதை, ௧௯௦) என
வும், “கடவ ளெழுதவோர் கற்கையா
லின்” (காட்சிக்காதை, ௧௯௧) எனவும்,
“கடவு ளெழுதவோர் கற்கொண் டல்
லது” (கால்கோட்காதை, ௧௪) எனவும்
சிலப்பதிகாரத்துவருத்தல்களாக.

மைத்தடங் கண்ணுண் மயங்கினள் வெருவத்

திப்பிய முரைககுந் தெய்வக் கிளவியி

னிரவி வன்ம றெருபெரு மகளே

தூகத் தானைத் துச்சயன் றேவி

க00 தயங்கினர்க் கோதைத் தாரை சாவுற

மயங்கி யானேமுன் மன்னுயிர் நீத்தோய்

காராளர் சண்பையிற் கெளசிகன் மகளே

மாருத வேகனோ டிந்நகர் புகுந்து

தாரை தவ்வை தன்னெடு கூடிய

க00 லீரை யாகிய சுதமதி கோளா

யின்றேறும் நாளி லிடையிருள் யாமத்துத்

தன்பிறப் பதனெடு நிற்பிறப் புணர்ந்திங்

கிலக்குமி யாகிய நினக்கிளை யாள்வரு

மஞ்சலென் றுரைத்த தவ்வரை கேட்டி

கக. மைத்தடங் கண்ணுண் - சுதமதி.

கௌ. திப்பியம் - இது, திவ்யமென்றும் வடமொழிச்சிதைவு; தேவலோகத் திலிருப்பதென்று பொருள்; இவ்வாறு இறந்தகால எதிர்க்காலச் செய்திகளைக் கூறுதல் பெரும்பாலும் இவ்வுலகவழக்க மன்மையின், இதனை, 'திப்பியம்' என்றார். "செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம், பையர வங்குல் பலர்பசி களையக், கையி லேந்திய பாத்திரர் திப்பிய, முந்தை முதல்வியடிபிழைத் தாயெனச், சித்திர முரைத்த விதுஉந் திப்பியம்" என்று இந்நூலுள்ளே 'திப்பியம்' என்பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க; கக - ம் காதை, க0 - கச. தெய்வக்கிள வியிற் ற் திப்பியமுரைக்கும். தெய்வக் கிளவி - தெய்வத்தன்மையுள்ளசொல்; வடசொல்லாலெனினுமமையும்.

கௌ. இரவின்மன் - அசோதரநகரத் தரசன்; இவன் சுதமதியென்பவளுடைய பூர்வஜன்மபிதா.

கக. கக - ம் காதை, ககச. துச்சயன் = தூர்ஜயன் - பகைவர்களால் வருத்தமு ற்று வெல்லப்படுபவனென்று பொருள்; இவன் அங்கநாட்டிலுள்ள கச்சயமெ ன்னு நகரத்தரசன்; சுதமதியென்பவ ளுடைய பூர்வஜன்மநாயகன், க0 - ம் காதை, 00 - 0ச.

க00. தாரை - இவள் லீரையின் முன்

பிறந்தவன்; லீரை யானையால் இறந்து கேட்டி இவன் இறந்தமையால், 'சாவுற' என்றார்; கௌ - ம் காதை, ச0 - சௌ.

க0க. மயங்கி - மதுவைக் குடித்தமை யால் மயங்கி, 'மயங்கியல் யானை' என் றும் பாடம்.

க0௨. சண்பையென்பதற்குப்பொருள் அங்கநாட்டிற் கங்கைக்கரையிலுள்ளதா கிய சம்பாநகரமென்று கொள்ளும்பொ முது காராளரென்பது காராளரென்பதின் லீகாரமென்றும், கொடுமையென்று பொருள்படுகின்ற காரளவம் அல்லது காரளதையென்பது இச்சொற்குப் பகுதி யென்றும், இவர்கள் தூர்க்காபூஜைசெ ய்து நரபலிகொடுப்போரென்றும், இப் பெயர் இக்காலத்து மஹாராஷ்டிர தேச த்திற் கராடிகளென்று வழங்குகின்ற தென்றுங் கூறுவர். க - ம் காதை, ௨க.

க0ச. தாரை தவ்வை - தானாயாகிய தவ்வை; தவ்வை - முன்பிறந்தவன். தாரை - மாதலியென்பவளுடைய பூர்வ ஜன்மநாமதேயம்.

க0௦. லீரை - சுதமதியென்பவளு டைய பூர்வஜன்மநாமதேயம்.

க0௧. இலக்குமி-மணிமேகலையென்ப வளின் முற்பிறப்பின் பெயர்; தாரை, லீ ரை, இலக்குமி இம்மூவரும் சகோதரிகள்.

க0க. அஞ்சல் - அஞ்சாதே. தெய் வம் உரைத்தது.

கக௦ நெஞ்ச நடுக்குறா உநேரிழை நல்லாள்
காவ லாளர் கண்டியில் கொள்ளத்
தூமென் சேக்கைத் துயில்கண் விழிப்ப
வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப்
புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்கப்

கக௧ புதர்முக வாரண நெடுங்கு விளிப்பப்
பொறிமயிர் வாரணங் குறுங்கு விளிப்பப்
பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தாலப்
பணைநிலைப் புள்ளும் பலவெழுந் தாலப்
பூம்பொழி லார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பப்
க௨௦ பூங்கொடி யார்கைப் புள்ளொலி சிறப்பக்
கடவுட் பீடிகைப் பூப்பலி கடைகொளக்
கலம்பகர் பீடிகைப் பூப்பலி கடை கொளக்
சூயிலுவர் கடைதொறும் பண்ணியம் பார்த்தெழக்
கொடுப்போர் கடைதொறும் பண்ணியம் பார்த்தெழ
க௨௧ ஐந்துயி லெடுப்ப வுரவுநீ ரழுவுத்துக்

கக௦. நல்லாள் - சுதமதி.

கக௨. சேக்கைத் துயில் கண் - படுக்கையில் தூங்குகின்ற ஆடவர் மகளிரென்றும் இருபாலாருடைய கண்கள்.

கக௩. 'வலம்புரி சங்கம்' என்றும் பாடம். வறிதெழுந்தார்ப்ப - பொருளின் முழங்க.

கக௪. புலம் - அறிவு. சங்கம் - புலவர் கூட்டம்; 'புலம்புரிசங்கம்' என்றும் பாடம்.

கக௫. வாரணம் - யானை. நெடுங்கு விளிப்ப - நெடியகூப்பீட்டைச் செய்ய; எ - ம் காதை, ஈன. கூ - கூப்பீடு; "வினைபுனை நல்லி லினைகூஉக் கேட்பவும்" என்பது புறநானூறு, ௪௪.

கக௬. வாரணம் - கோழி.

கக௭. பணை - குதிவைப்பந்தி. ஆல - ஆட.

கக௮. பணை - கிணை.

என்றும் பாடம். ஆல - முழங்க.

கக௯ - கக௮. 'பலவெழுந் தார்ப்ப' என்றும் பாடம்.

கக௯. பூம்பொழில் ஆர்கைப் புன் ஓலி சிறப்ப - பொலிவு பொருந்திய சோலையினிடத்தே நிறைதலையுடைய பறவைகளின் முழக்கம் அதிகரிக்க.

க௨௦. பூங்கொடியார் - மகவீரர். புன்கைவளை; "புட்கை போகிய புன்றலை மகாஅர்" என்பது மலைபடுகடாம், ௨௫௬.

க௨௧. தெய்வங்களுக்குரிய பீடங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பொலிவுபெற்ற பலிகளானவை முடிவுகொள்ள.

க௨௨. அணிகலங்கள் வீற்கப்படுகின்ற அங்காடிவீதியில் மலராத் செய்யப்படும் ஆர்ச்சனைகளைக் கடையிடங்கள் கொள்ள; "பூப்பலி செய்து காப்புக் கடைநிறுத்தி" என்பது சீலப்பதிகாரம், நடுகற் காதை, ௨௬; வாயில்களில் இல்லுறை தெய்வங்களின் பொருட்டுக் காலையிற் பூவிதெல் மரபு.

க௨௩ - க௨௨. 'கடிக்கோள்' என்றும் பாடம்.

க௨௬. தோற்கருவி வாசிப்பாருடைய இடங்களிலெல்லாம் செவ்வை செய்யப்பட்ட வாத்தியங்கள் பரவியெழ; பண் - இசையென்றமாம்.

க௨௭. உபகாரிகளுடைய வாயில்கடோறும் கொடுத்தற்றூரிய பல பண்டங்களும் பரவுதலுற்றமிக.

க௨௮. எடுப்ப - எழுப்ப. 'ஊர்துயிலெழுப்பிய' என்றும், 'ஊர்துயி லெடுப்பிய'

காரிருள் சீத்துக் கதிரவன் முனைத்தலு
மேவுது மஞ்ஞையி னினைத்தடி வருந்த
மாநகர் வீதி மருங்கிற் போகிப்
போய கங்குலிற் புருந்ததை யெல்லா
ககூ மாநவி தனக்கு வழுவின் றுரைத்தலு
நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்றவ
டன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப
வின்னுயி ரிழந்த யாக்கையி னிருந்தன
டுன்னிய றுரைத்த சுதமதி தானென.

துயிலேழுப்பியகாதை முற்றிற்று.

பிய' என்றும் பாடம். உரவுநீரழுவத்து -
கடற்பரப்பில்.

கஉச. சீத்து - அழித்து.

கஉஎ. ஏ - அம்பு; “சுதமதி கேட்
டுத் துளக்குறு மயில்போல்” என்றார்
முன்னும்; ச - ம் காதை, அச.

கஉக. போயகங்குலில் - சென்ற இர

ககக. இப்படியே, “மன்னவன் மக
னுக் குற்றது பொறாஅ, னன்மணி யிழ
ந்த நாகம் போன்ற” என்று இவ்வுவ
மையே பின்னும்வரும்; உடு - ம் காதை,
ககச - ககடு; “இருநிகிக் கிழவனும்
பெருமனைக் கிழத்தியு, மருமணி யிழந்த
நாகம் போன்றதும்” என்பது சிலப்பதீ
காரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, இஎ -
டுஅ. அவன் - மாதவி.

ககக. “இன்னுயி ரிழந்த யாக்கை
யென்னத், துன்னிய சுற்றந் துயர்ச்
கடல் வீழ்ந்ததும்” என்புழியும் இவ்வு
வமை வருதல்காண்க; சிலப்பதீ
காரம், புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, இக -
சுடு.

க - ககச. மணிமேகலாதெய்வம் நீந்
கித்தோன்றி உரைத்தபின் புருந்து நீக்கி
உரையென்று போயபின், சுதமதி எழு
ந்து கேட்டு உளங்கலங்கி நீங்கிப் போகி
ஒருபடையிருத்தலும், பாவை உரைக்
கும்; அது ‘வரும், அஞ்சல்’ என்று
ரைத்தது; அதனைக்கேட்டு நடுக்குறால்
லான், கதிரவன் முனைத்தலும் போகி மா
தவிக்குரைத்தலும், அவன் துயருழப்பத்
தான் உயிரிழந்த யாக்கைபோல் இருந்த
னவென முடிக்க.

எட்டாவது

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை

[எட்டாவது மணிமேகலை
மணிபல்லவத்துத்துயிலெழுந்து துயருற்றபாட்டு.]

நங்கிவ ளின்னண மாக விருங்கடல்
வாங்குதிரை யுடுத்த மணிபல் லவத்திடைத்
தத்துரீ ஈடைகரைச் சங்குழு தொடுப்பின்
முத்துவினை கழனி முரிசெம் பவளமொடு
டு விரைமா முருட்டுந் திரையுலாப் பரப்பின்
ஞாழ லோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பி
ளும்பலுங் குவளையுந் தாம்புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுண மலர்ந்த குண்டுரீ ரிலஞ்சி
முடக்காற் புன்னையு மடற்பூந் தாழையும்
*0 வெயில்வா வெழித்த பயில்பூம் பந்த
றலவிளங்கு நிலாமண னறுமலர்ப் பள்ளித்
துஞ்சு துயிலெழுஉ மஞ்சி லோதி

க. இவன் - சதமதி. 'நங்கிவ ரிங்ஙன மாக' என்றும் பாடம்.

க. அடைகையில். தொப்பு - விதை
ப்பு; "தொடுப்பி னாயிரம் வித்தியது
விளைய" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, கக;
"தொடுப்பே ருழவ ரோதைப் பாணியும்"
என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்ப
டைக்காதை, உக0.

க - ச. அடைகையாகிய கழனியி
லென்றமாம்.

டு. விளாமரம் - சந்தனம் அகில் முத
லியன; "விளாமர மென்றுகில்" என்பர்
மேலும்; கச - ம் காதை, கடஉ; "வீங்கு
திரை கொணர்ந்த விளாமர விறகின்"
என்பது சிறுபாணாற்றுப்படை, கடுடு.

சு. ஞாழல் - புலிகக்கொன்றை;
"பொன்னுறு ஞாழற் பூவுடன் கடுக்
கும், பேழ்வாய்ப் புலியுகிர்" என்பது
கல்லாடம், இஉ. அசம்பு - சேற; "வார

சம் பொழுது முன்றில்" என்பது புற
நானூறு, ககச.

எ. மயங்கி - கலந்து.

அ. குண்டு நீர் இலஞ்சி - ஆழமான
நீரையுடைய பொய்கைக்கரை; இலஞ்சி -
ஆகு பெயர்.

க. முடம் - வளைவு.

க0. பந்தர் - நிழல்.

க - க0. புன்னையும் தாழையும் வெயி
லின் வரவை யொழித்த பந்தர்.

கக. அறல் - நீர் அரித்து ஒழுகுதலா
லுண்டாவது; "மட்டற னல்யாற்று"
என்பது புறநானூறு, கஎஎ. நிலாமணல் -
நிலாவைப் போன்ற வெள்ளிய மணல்.
மலர் - உதிர்ந்து கிடப்பன; மலர்ப்ப
ள்ளி - மலராலாகிய படுக்கையில். 'துற
ல்விளங்கு நிலாமணற் றாமலர்ப் பள்ளி'
என்றும் பாடம்.

கஉ. அஞ்சிலோதி - அழகிய சிலவா

காதற் சுற்ற மறந்து ககீடகொள
வேறிடத்துப் பிறந்த வுயிரே போன்று
கடு பண்டறி கிளைபொடு பதியுங் காணுள்
கண்டறி யாதன கண்ணிற் காணு
நீலமாக்கட னெட்டிடை யன்றியுங்
காலை ஞாயிறு கதிர்விரித்து முளைப்ப
வுவவன மருங்கினி லோரிடம் கொல்லிது

௨௦ சுதமதி யொளித்தாய் துயரஞ் செய்தனை
நனவோ கனவோ வென்பதை யறியேன்
மனநடுக் குறாஉ மாற்றந் தாராய்
வல்லுருள் கழிந்தது மாதவி மயங்கு
மெல்லவோ வாராய் விட்டகன் றனையோ

௨௫ விஞ்சையிற் றோன்றிய விளங்கிழை மடவாள்
வஞ்சஞ் செய்தனள் கொல்லோ வறியே
னொருதனி யஞ்சுவென் றிருவே வாவெனத்
திரைதவழ் பறவையும் விரிசிறைப் பறவையு
மெழுந்துவீழ் சில்லையு மொடுங்குசிறை முழுவலு

௩௦ மன்னச் சேவ லாச னாகப்
பன்னிறப் புள்ளினம் பார்தொருங் கீண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாடி போல

னமயிரினையுடையாள்; “அஞ்சி லோதி
யரசனுக் கொருநாள்” என்பர் மேலும்;
௨௬-ம் காதை, ௨௪; “அஞ்சி லோதி
யஞ்சையல்” என்பது குறிநீ சீப்பாட்டு,
௧௮௦.

க-௧௨. மணிபல்லவத்திற் களாயிற்
கழனியிற் பரப்பில் இலஞ்சிக் களாயில்
மணலிற் பள்ளியில் துயிலெழுந்த மணி
மேகலை யென்க.

௧௩. கடைகொள - முடிவுகொள்ள.

௧௪. காணுள் - காணாவி.

௧௬. கண்டறியாதனவற்றை. காணு-
கண்டு.

௧௭. நெட்டிடை - நெடிய இடம்.

௧௮. ‘கால ஞாயிறு’ என்றும் பாடம்.

௧௯. ‘உவவனம்’ என்பது முதல்
மணிமேகலை கூற்றது.

௨௦. சுதமதி - வினி.

௨௧. இந்தநிலை நனவோ கனவோ.

௨௨. மயங்கும் - மயங்குவான்.

௨௪. மெல்லிய வளையினையுடையாய்;
எல்லையுடையாய்.

௨௫. விஞ்சையிற் றோன்றிய - வித்
தையினாலே தோன்றிய.

௨௭. ஒருதனி - ஒப்பற்றதனிமையை.
வாவென - வாவென்று சொல்லிக்கொ
ண்டு.

௨௮ - ௨௯. அலையில் தவழ்ந்துசெல்
லும் பறவைமுதலிய நீர்வாழ் பறவைச்
சாதிகள் நான்கும்.

௨௯. ‘ஒடுங்கு சிறை முழுவலும்’ என்
தும், ‘ஒடுங்குசிறை மூயும்’ என்றும் பா
டம்.

௩௦. ‘பன்னிறப் புள்ளும்’ என்றும்
பாடம்.

௨௮ - ௩௧. திரைதவழ் பறவைமுதலிய
னவாகிய பன்னிறப் புள்ளினம்.

௩௨. போர்குறித்துவந்து படைவீ
டுகளில் விட்ட பகையரசரிருவருடைய
படைகளிரண்டும் எதிரெதிரிருத்தல்
போல. பாடி - படைவீடு.

விசுரீர்ப் பரப்பி நெதிரெதிரிருக்குந்
 துறையுந் துறைசூழ் நெடுமணற் குன்றமும்
 கூடு பாங்கணுந் திரிவோள் பாங்கினங் காணுந்
 குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ
 வரற்றினள் கூஉ யழுதன ளோங்கி
 வீழ்துய ரெய்திய விழுமக் கிளவியிற்
 ருழ்துய நுறுவோ டந்தையை யுள்ளி
 ச௦ மெய்மிதிற் படுத்தும் வெவ்வினை யுருப்பக்
 கோற்றொடி மாதரொடு வேற்றுநா டடைந்து
 வைவா ஞழந்த மணிப்பூ ணகலத்
 தையா வோவென் றமுலோண் முன்னர்
 விரிந்திலங் கவிரொளி சிறந்துகதிர் பரப்பி
 சடு யுரைபெறு மும்முழ நிமிசை யோங்கித்
 திசைதொறு மொன்பான் முழநில மகன்று
 விதிமா னாடியின் வட்டங் குயின்று
 பதும சதுர மீமிசை விளங்கி

கூக. 'எதிரெதிர் நிற்கும்' என்றும் பாடம்.

உஅ - கூச. திணைவழிபறவை முதலியன, அன்னச்சேவல் அரசனாக நீர்ப்பரப்பில் எதிரெதிரிருக்குந் துறையென்க. இப்படியே, "கம்புட் கோழியுங் கனை குர னாயுஞ், செங்கா லன்னமும் பைங்காற் கொக்குந், கானக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையு, முள்ளு மூரலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழுஉக் குரல் பரந்தவோதையும்" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; நாகொண்காதை, ககச - ககக.

கூச - கூடு. துறையும் குன்றமுமாகிய யாங்கணும். திரிவோள் - மணிமேகலை, பாங்கினம்-பக்கத்திலுள்ள இனங்களை.

உஎ - கூடு. திருவே வாவெனத் திரிவோள்.

கூச. குரற்றலைக் கூந்தல் - பூங்கொத்தை இடத்தேயுடைய கூந்தல்; "குரற்றலைக் கூந்தற் குடசம் பொருந்தி" என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, அஎ; "குரற்றலைக் கூந்தல் குலைந்துபின் வீழ்" என்பது சிலப்பதிகாரம், வரந்தருகாதை, கூஅ.

கூஎ. கூஉய் - கூவு.

கூஅ. விழுமக்கிளவியின்-துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்களால்.

கூக. தந்தையையுள்ளி - கோவலனை

ச௦. எம்மிதிற்படுத்தும் வெவ்வினை - எம்மை இத்துன்பத்தினிடத்தே அகப்படுத்தும் வெவ்வின வினை; "என்னிதிற் படுத்த வேந்தல்" என்பது சீவகசித்தாமணி, காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம், உஉக. உருப்ப - முதிர்; "ஊழ்வினை யுருத்தென" என்பது சிலப்பதிகாரம், கோலக்களக்காணை, உகஎ; கோபிக்க வென்றமாம். 'எம்மிகற்படுத்தும்' என்றும் 'எம்மிதற் படுத்தும்' என்றும் பாடம். சக. கோற்றொடிமாதர் - கண்ணகி. வேற்றுநாடு - பாண்டிநாடு.

சஉ. வைவா ஞழந்த - கூரியவாளால் வெட்டுண்டு வருந்திய. அகலம் - மார்பு.

சடு. நிமிசை மும்முழமோங்கி.

சக. ஒன்பான்முழம் - ஒன்பதுமுழம்.

சஎ. விதிமாண் - விதி மாட்சிமைப்பட்ட, ஆடியின் வட்டங்குயின்று - பளிங்கினால் வட்டஞ் செய்யப்பட்டு, 'வட்டனை குயின்று' என்றும் பாடம்.

சஅ. பதுமத்தையுடையசதுரம்; பது

யுறவோற் கமைந்த வீசன மென்றே

௫௦ நறுமல ரல்லது பிறமாஞ் சொரியாது

பறவையு முதிர்சிறை பாங்குசென் றுதிராது

தேவர்கோ னிட்ட மாமணிப் பீடிகை

பிறப்புவிளங் கவிரோளி யறத்தகை யாசனங்

கீழ்சில மருங்கி னாகநா டானு

௫௫ மிருவர் மன்னவ சொருவழித் தோன்றி

யெமதி தென்றே யெடுக்க லாற்றார்

தமபெரும் பற்று நீங்கலு நீங்கார்

செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்துத்

தம்பெருஞ் சேனையொடு வெஞ்சினம் புரிநா

௬௦ னிருஞ்செரு வெழமிழி னெமதி தென்றே

பெருந்தவ முனிவ னிருந்தற முனாக்கும்

மமென்றதற்குப் புத்தனுடைய பாதங்க ளெளிணும் பொருந்தும். மீமிசை - மேற்பட்ட இடம்.

௪௬. அறவோற்கு புத்தனுக்கு.

௪௪ - ௪௬. சிறந்து பாப்பி ஒங்கி அக ன்று குயின்று விளங்கி அமைந்த ஆச னமென்க.

௫௦. பிற - பிறவற்றை. மரங்கள் நறு மலராயே சொரியும்.

௫௧. பறவையும் அப்பீடிகையின் பக் கத்திற்சென்று சிறையொலியைச் செய் யாது. 'பாங்குசென் றுதிராது' என் றும் பாடம்.

௫௬. பிறப்பு விளங்கு ஆசனம் - காண் போருடைய பழம்பிறப்புகள் அவர்க ளுக்கு விளங்குதற்குக் காரணமாகிய ஆச னம்.

௫௪. கீழ்சிலம் - கீழ்த்திசையிலுள்ள இடம். நாகரென்னும் ஒருவகை மனிதர் வாழநாடு நாகநாடென்பர்; இந்நாட்டின் பெயர், "நாகநன் னாட்டு கானூறியோ சனை" (௬ - ம் காதை, ௨௧) எனவும், "நாக நாடு நடுக்கின் றாள்பவன்" (௨௪-ம் காதை, ௫௪) எனவும், "நாக நன்னா டாளவோன்" (௨௫ - ம் காதை, ௧௭௮) எனவும், "நாகநா டாளவோன்" (௨௬ - ம் காதை, ௩) எனவும் இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல் காண்க. நாக இலச்சீனையை (=பாம்பின் அடையாளத்தை) யுடை மையின், இவர்களுக்கு இப்பெயரும்

தக்கரென்ற பெயரும் வந்தனவென்று ஊகிக்கின்றனர்.

௫௬. எடுக்கல் ஆற்றார் - எடுக்கும் வன் மை இலராய்.

௫௭. தம பெரும்பற்று - தம்முடைய பெரிய விருப்பம், நீங்கலு நீங்கார் - நீங் குதலையும் செய்யார்; "சுழலுஞ் சுழலு, மோடலு மோடு மொருசிறை யொதுங்கி, நீடலு நீடும்" என்றார் முன்னும்; ௩ - ம் காதை, ௧௧௧ - ௧௧௩; "கறைமிட றணியலு மணிந்தன் தக்கறை" என்பது புறநானூறு, ௧.

௫௮. நெஞ்சு புகையுயிர்த்து - மனங் கொதித்து; "வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ் சுபுகை யுயிர்த்து" என்பார் மேலும்; ௧௮ - ம் காதை, ௩௭; "ஊதுலை தோற்க வுயிர்க்குமென் னெஞ்சன்றே" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; துன்பமாலே.

௬௧. பெருந்தவ முனிவன் - புத்தன்; பொறி களை யடக்கி நெடுநாள் மிக்க நியமத்தோடிருந்து அரியதவஞ்செய்தது பற்றி இவனைப் பெருந்தவ முனிவனெ ன்றார்; "ஆதிசான் முனிவ னறவழி" (௭ - ம் காதை, ௧௧௧) எனவும், "பொது வறி விசுழந்து புலமுறு மாதவன்" (௧௦-ம் காதை, ௮௪) எனவும், "போதி மாதவன் பூமியிற் றேன்றும்" (௧௫ - ம் காதை, ௨௬) எனவும், "பணிப்பறு மாதவன் பீடிகை" (௨௫ - ம் காதை, ௩௪) எனவும் இந்நூலுள்ளே வருதல் காண்க; "பெர

பொருவறு சிறப்பிற் புறாடீரீரே தோத்தூர்
தரும பீடிகை தோன்றிய தாங்கென.

மணிபல்லவத்துத்துயருற்றகாதை முற்றிற்று.

ருந்து போதிய, விருந்த மாதவர், திருந்
து சேவடி, மருந்து மாகுமே” எனவும்,
“காமருபும் போதி, யேரார் முனிவரா”
எனவும், “பூதலத்து னெவ்வயிர்க்கும்
பொதுவாய திருமேனி, மாதவனி” என
வும், “மாதவரின் மாதவனி வானவ
ருள் வானவனி” எனவும், “மருளறுத்த
பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலமா
ல்” எனவும் வருவன முறையே வீரசோ
ழியத்தின் யாப்புப்படலத்தள்ள ௩, ௧௧,
௧௨ - ம் கவித்துறை யுதாரணங்கள். ‘பெ
ருந்தகை முதல்வன்’ என்றும் பாடம்.

௧௨. புளையோர் - ஈண்டுப் பௌத்த
நிலையுந்தோர்; ‘புளையோர்ப் பேணிப்
போகலும் போகுவை’ (௨௧ - ம் காதை,
௮௩) எனவும், “அரசவீற் றிருந்து புளா
யோர்ப் பேணி” (௨௨ - ம் காதை, ௮௪)
எனவும், “புளையோர் தாமும் பூம்பொழி
விழிந்து” (௨௮ - ம் காதை, ௧௧௨) என
வும் பின்னர் வருதல் காண்க.

௩௨ - ௬௩. மாமணிப் பீடிகை, அறத்
தையாசனம், தரும பீடிகை அது
தோன்றியது.

௬௩ - ௬௩. அழுவோள் முன்னர்த்
தோன்றிய தென்க.

௩௪ - ௬௩. இவ்வடிகளிற்கூறிய வண்
னமே “வேகவெந்திற னைநாட்டரசர்,
நெனமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்,
நறச்செவி திறந்து மறச்செவி யடைத்
துப், பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற
முனாக்குந், திருந்தொளி யாசனம்”
என்று பின்னுபகடறுவர்; ௬ - ம் காதை,
௩௮ - ௬௨.

௬ - ௬௩. இவள் இன்னணமாக, மணி
பல்லவத்திடைத் துயிலெழும் அஞ்சு
லோதி, போன்று காணலாய்க் கண்டு
திருவே வாவென்று அழுவோள் முன்
னர்த் தருமபீடிகை ஆங்குத் தோன்றிய
தென்க.

பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை.

[ஒன்பதாவது மணிமேகலை மணிபல்லவத்திடைப்

பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தபாட்டு.]

ஆங்கது கண்ட வாயிழையறியார்
காந்தாஞ் செங்கை தலைமேற் குவிந்தன
தலைமேற் குவிந்த கையார் செங்கண்
முலைமேற் கலுழந்துமுத் தத்திர ஞ்ருத்தகி
ரு னிடமுறை முர்முறை வலமுறை வாராக்
கொடியின் முகமொடு நிலஞ்சேர்ந் தென்ன
விதுறு பல்பல வெறுநிலஞ் சேர்ந்தாங்
கெழுமேவர் பிறப்பு வருவின் றுணர்ந்து
தொழுதகை மாதவ துணிபொரு ஞ்ருணர்ந்தோய்
க0 காயங் கனாயினீ யுரைத்ததை யெல்லாம்
வாயே யாகுதன் மயங்கற வுணர்ந்தோன்
காந்தா மென்னுங் கழிபெரு நாட்டுப்

க. அதுகண்ட - புத்தபீடிகையைக் கண்ட, ஆயிழை - மணிமேகலையானவள், அறியார் - தன்னை அறியாநாயினள்; இது புதுமைபற்றிவந்த மருட்கையென்னுமெய்ப்பாடு.

க - ச. செங்கண் கலுழ்த்து - சிவந்த கண்கள் கலங்கி, முலைமேல் முத்தத் திரள் உருத்து - கொங்கைகளின்மேலே நீர்த்துளிகளைச் சொரிந்து, அதின் - அப் பீடிகையினது.

ரு. (?)

சு. மின்னொடி மணிமேகலையினுடைய உருவத்திற்கும், முகில் அவள் கூந்தலுக்கும் உவமை.

எ. அலச - அலைய. 'இதுதசுப் பலைய' என்றும் பாடம். நிலஞ்சேர்ந்து - வணங்கி.

அ. எழுமேவர் தனது முற்பிறப்பின் செய்தியை நன்றாக வறிந்து.

க. 'தொழுதகை மாதவ' என்பது முதல் 'வன்றெடுத்தோதின்' என்பது இறுதியாகவுள்ளவை, பிரமதருமனென்னு முணியின் முற்பிறப்பில் தனக்குக் கூறியவற்றைப் புத்தபீடிகைக் காட்சியாலறிந்து, அம்முணியினை எதிர்பெய்து, மணிமேகலை கொண்டு கூறுகின்றவையெனக்கொள்க.

க0. காயங்களை - ஒரு நதியின்பெயர். உரைத்ததை, ஐ - சாரியை; பன்மை யொருமை மயக்கம்.

கக. வாயேயாகுதல் - உண்மையாதலை; வாய் - உண்மை; "பொய்யறியா வாப்மொழியால்" என்பது மதுரைக் காஞ்சி, கக.

கஉ. பல நாடுகளைத் தன்னுள்ளே பெற்றதென்பார் 'காந்தாமென்னுங் கழிபெருநாட்டு' என்றார்.

பூருவ தேயம் பொறைகெட வாழு
மத்தி பதியெனு மரசாள் வேந்தன்

கரு மைத்துன னுகிய பிரம தரும

னாங்கவன் றன்பா லணைந்தற னுரைப்போய்

திங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவிடை

யின்தேழ் நாளி லிருநில மாக்க

ணின்னுநடுக் கெய்த நீணில வேந்தே

உ0 பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்த்தத் திந்நகர்

நாகநன் னாட்டு நானூறி யோசனை

வியன்பா தலத்து வீழ்ந்துகே டெய்து

மிதன்பா லொழிகென விருநில வேந்தனு

மாபெரும் பேருர் மக்கட் கெல்லா

உரு மாவு மாவுங் கொண்குழி கென்றே

பறையிற் சாற்றி நிறையருந் தானையோ

டிடவய மென்னு மிருப்பதி நீங்கி

வடவயி னவந்தி மாநகர்ச் செல்வோன்

காயங் ககையெனும் பேரியாற் றடைககைச்

௩0 சேயுயர் பூம்பொழிற் பாடிசெய் திருப்ப

வெங்கோ னீயாங் குரைத்தவர் நாளிடைந்

தங்கா தந்நகர் வீழ்ந்துகே டெய்தது

மருளறு புலவநின் மலரடி யதனை

யாசொடு மக்க ளெல்லா மீண்டிச்

௧௧. பொறை - பாரம்; என்றது பாவ த்தை.

௧௨. பிரமதருமன் - விளி.

௧௩. அவனென்றது, அத்திபதியென் னும் அரசனை.

௧௪. சம்புத்தீவில்.

௧௫. எ - ம் காதை, உச. (?)

௧௬ - உ0. இன்றேழ்நாளில் பூமி நடுக் குறம்பொழுதில்.

உ0 - உஉ. இந்நகரும் நாகநாட்டில் நானூறுயோசனைப் பரப்பும் பாதலத்தில் விழுந்து கெடுத்தனும்.

உ௩. இதன்பால் ஒழிக என-இந்நகரின் புறத்தே செல்வாயாகவென்று சொல்ல.

உ௪. ஆ - பசு; மா - மற்றை விலங் குளன்; சிறிதும் தீங்கு செய்யத் தகாத சாதியாதவின், பசு முற்கூறப்பட்டது; புறநானூறு, ௧.

உ௫. நிறை அருந்தானையோடு - பகை மேற்செல்பொழுது நிறுத்துதலரிய சே னையோடு; “நிறையருந் தானை வேந் தனு நேர்ந்து” என்பது சிலப்பதிகாரம், காட்சிக்காதை, ௧௪௮. ‘நிறையருந் தானை’ என்றும் பாடம்.

உ௬. இடவயம் - அத்திபதியின் நக ரம். ‘இடிவயம்’ என்றும் பாடம்.

உ௭. ‘வசந்திமாநகர்’ என்றும் பாடம்.

௩0. பொழிவில். ‘பாடிசெய் திருந் தோன்’ என்றும் பாடம்.

உ௮ - ௩0. செல்வோன் இருப்ப.

௩௧. வங்கோனென்றது - பிரமதரு மனை.

௩௨. நகர்க்கெடய்தியது கூறவே நா கநாட்டில் நானூறு யோசனைப்பரப்பி னதுகெடும் கூறியதாயிற்று.

௩௩. ‘எல்லாம் வீழ்ந்து’ என்றும் பாடம்.

௩௫ குழந்தை வணங்கித் தாழ்ந்துபல வேத்திய
வருளறம் பூண்ட வொருபே ரின்பத்
துலகுதுபர் கெடுப்ப வருளிய வந்நா
ளாவக் கடலொலி யசோதர மாளு
மிரவி வன்ம நெருபெருந் தேவி
௪௦ யலத்தகச் சீறடி யமுத பதிவயிற்
றிலக்குமி யென்னும் பெயர்பெற்றுப் பிறந்தே
னத்தி பதியெனு மரசன்பெருந் தேவி
சித்திபுர மாளுஞ் சீதான் றிருமக
ணில பதியெனு நேரிழை வயிற்றிற்
௪௫ காலொரூ யிற்றுக் கதிர்போற் றோன்றிய
விராகுலன் நனக்குப் புககே னவனொடு
பராவரு மரபினின் பாதம் பணிதலு
மெட்டிரு நாளிலிவ் விராகுலன் றன்னைத்
திட்டி விடமுணுஞ் செல்லுயிர் போனாற்

௩௫. எத்திய - எத்த.

௩௬ - ௩௭. நின்மலரடியதனை எத்த.

௩௮. அருளிய - உபதேசித்த.

௩௯ - ௪௦. இன்பத்தை அருளிய அந்
நாளில்.

௪௧. கடலரவம்போன்ற ஒலியையு
டைய அசோதர நகரம்; “மல்தேரான்
கச்சியு மாகடலுந் தம்மு, னொலியும்
பெருமையு மொக்கும்” என்று வருதல்
காண்க.

௪௨. ‘ஒருபெரு மகளேன்’ என்றும்
பாடம்.

௪௩. அலத்தகம் - அலத்தம் - அரக்கு.

௪௪ - ௪௦. தேவியாகிய அமுதபதி.

௪௧. பிறந்து இலக்குமியென்னும்
பெயர்பெற்றேனென விசுவாமிதரத்துக்
கூட்டுக.

௪௨. ‘சித்திரபுரம்’ என்றும் பாடம்.

‘சிதாருகன் மகன்’ என்றும் பாடம்.

௪௩ - ௪௪. பெருந்தேவியும் மகளுமா
கிய நிலபதி.

௪௫. இராகுலனென்பது புத்தனு
டைய புத்திரன்பெயர்; அது புத்தனிட
த்துள்ள பக்தியினால் இவனுக்கு இட
ப்பட்டதுபோலும்.

௪௬ - ௪௭. மனிதர்களுடைய பிறப்பி
றப்புகளுக்கு முறையே சூரியனுடைய

உதயாஸ்தமனங்களை உவமை கூறுதல்
பெளத்த ஸம்பிரதாயமாதலால், ‘கால
ஞாயிற்றுக் கதிர்போற் றோன்றிய
விராகுலன்’ என்றான்; இதனை, “குண
திசைத் தோன்றிக் காரிருள் சித்துக்,
குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல,
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடம் பிட்டுத்,
தனியா மன்னுயிர் தாங்குந் கருத்
தொடு, சாவக மாளுந் தலைத்தான் வே
ந்த, ஞாயிறு றுதித்தன னுங்கவன்ற
னென” (௪௪ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௦௪)
எனவும், “தேவி கௌய் செய்தவ யாக்
கையின், மேலினே ஞாயினும் வீழ்கதிர்
போன்றேன்” (௪௪ - ம் காதை, ௪௦௫ -
௪௦௬) எனவும், “சாக்கா டென்ப தருவ
ருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரென
மறைந் திடெல்” (௪௦ - ம் காதை, ௪௦௬ -
௪௦௭) எனவும் வருவனவற்றினுணர்க.

௪௮. ‘மரபிற் பாதம்’ என்றும் பாடம்.

௪௯ - ௪௦. அந்நாளில் யான் இராகுல
னென நின் பாதம் பணிதலும்.

௪௧. எட்டிருநாளில் - பதினாறு
நாளில்.

௪௨. திட்டிவிடம் - கண்ணில் விட
முடையதோர் பாம்பு; இதன் விழிக்கு
எதிர்ப்பட்டோர் இறப்பர்; இதனை, “தி
ட்டி விடமுணர் செல்லுயிர் போவுழி”

- ௫௦ நீயழ லவனெடு சேயிழை முழ்குவை
யேது நிகழ்ச்சி யீங்கின் ருதவிற
கவேர கன்னிப் பெயரொடு விளங்கிய
தவாக்களி முதூர்ச் சென்றுபிறப் பெய்துதி
யணியிழை நினக்கோ ரருந்துயர் வருநாண்
- ௫௫ மணிமே கலாதெய்வம் வந்து தோன்றி
யன்றப் பதியி லாரிரு ளெடுத்துத்
தென்றிசை மருங்கிலோர் தீவிடை வைத்தலும்
வேக வெந்திற னாகநாட் டரசர்
சினமா சொழித்து மனமாசு தீர்த்தாங்
- ௬௦ கறச்செவி நிறந்து மறச்செவி யடைத்துப்
பிறவிப்பிணி மருத்துவ னிருந்தற முரைக்குந்
திருந்தொளி யாசனஞ் சென்றுகை தொழுதி
யன்றைப் பூலே யுன்பிறப் புணர்ந்தீங்

(கக - ம் காதை, ௧௦௦) எனவும், “திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போநான்” (௨௧ - ம் காதை, ௧௧) எனவும், “திட்டி விடமு ணச் செல்லுயிர் போயதும” (௨௧ - ம் காதை, ௧௨) எனவும், “அழநீக னாக மா ருபி ருண்ண” (௨௬ - ம் காதை, ௧௬) எனவும், “நஞ்சுவிழியரவி னல்லுயிர்வா ங்கி” (௨௬ - ம் காதை, ௧௭) எனவும் இத்தாலுள்ளே வருவன வற்றாலும், ‘புத் தன் திருஷ்டிவிஷமாய்ப்பிறந்த ஜாதக த்து..... கண்விழிப்பிற் பிராணி கள் சாமென்றறிந்து தன் கண்விழிபா தேகிடந்தமையின்’ எனவும், ‘நீ திரு ஷ்டிவிஷமானகாலத்து நினக்குக் கொ ளையுள்ளமில்லையெனினும் கண்விழி க் கிற் பிராணிகள் சாமென்றறிந்து அதற் கஞ்சி விழிபா து கிடந்த து என்னோ’ என வும்வரும் நீலநேசிவிருத்திஸமயதிவா காத்நாலும் உணரக். ‘விடமுண்டு’ என் றும் பாடம். “கண்விழித் துமிழ்விடக் கணவரா வரசு” எனத் தாடகைவதைப் படலத்தும், “திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செவ்வியை” எனக் கும்பகர்ண படலத்தும் கம்பர் கூறியிருத்தல் கா ண்க.

௫௨. இராசருவியும் யோகிகளிற் சிற ந்தவருமாகிய கவேரென்பவர் முக்தி பெறுதலுவிருப்பிப் பிரஹ்மதேவரைக்கு றித்து அரிய தவம் செய்து அவருளால்

விஷ்ணுமாயையைத் தமது புத்திரியாக வடைந்து முக்தி பெற்றனரென்றும், பின்பு அக்கன்னிப் ப்ரஹ்மதேவர் கட்ட னையின்படி நதிவடிவுகொண்டு பிரவகித் தமையால் அந்தி கவேரகன்னி யென் றும் காவேரியென்றும் பெயர் பெற்ற தென்றும், ஆக்நேயபுராணத்தின் இர ண்டாம்பாகத்துள்ள காவேரிமாகாத்மிய ன் ௨௬ - ம் அத்தியாயத்தால் தெரி ௬ - ம் காதை, ௫௫ - ௫௬.

௫௬. மூதூர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். எய்துதி - அடைவாய்.

௫௭. அருந்துயரென்றது, உதயசுமர னால் மணிமேகலைக்கு உண்டாகும் சித்த வேறுபாட்டை.

௫௮. சினமாசு - கோபமாகிய குற்றம். மனமாசு - காமமும் மயக்கமும்.

௫௯ - ௫௯. ௮ - ம் காதை, ௫௭ - ௬௬. ௬௦. அறச்செவி - அறத்தைக் கேட் டற்குரிய காது; திறந்தென்றார், கேட் பினும் கேளாத்தகையவாதவின்; தீருந் தூண், ௧௧௮. மறம் - பாவம். ‘மறச்செ வியடைப்ப’ என்றும் பாடம்.

௬௧. பிறவிப்பிணி மருத்துவன் - புத் தன். மருத்துவன் - வைத்தியன்.

௫௨ - ௬௨. வைத்தலும் சென்று ஆச னத்தைக் கைதொழுவாய்.

௬௩. ‘நின்பிறப் புணருதி’ என்றும் பாடம்.

சு.—பீடிகைகண்டுபிறப்புணர்ந்தகாதை. அள

கின்றியா லுரைத்த வுரைதெளி வாபெனச்
 சுரு சாதுயர் கேட்டுத் தளர்ந்துகு மனத்தேன்
 காதலன் பிறப்புங் காட்டா யோடுவன
 வாங்குனைக் கொணர்ந்த வரும்பெருந் தெய்வம்
 பாங்கிற் றோன்றிப் பைந்தொடி கணவனை
 யீங்குவ னென்னு மென்றெடுத் தோதினை
 எடு யாங்கத் தெய்வதம் வாரா தோடுவன
 வேங்கன ளமுஉ மிளங்கொடி தானென.

பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை முற்றிற்று.

சுச. என - என்று நீ சொல்ல.
 சுரு. சாதுயர் கேட்டு - இராசுவன்
 இறப்பானென்னும் துன்பமொழியைக்
 கேட்டு.

சுச. காதலன் - கணவன். பிறப்பும்,
 உம்மை - இறந்ததுதழீஇய எச்சப்பொ
 ருளது.

சுஎ. 'ஈங்குனைக் கொணர்ந்த விரும்
 பெருந் தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

சுசு. என்னும் -- என்று சொல்லும்.

சுசு. இளங்கொடி - மணிமேகலை. அ
 முஉம்-அமுவாள், இளங்கொடி அமுஉம்.

சு - எசு. அதுகண்ட ஆயிழை தனை
 அறியாளாயினான்; அப்பொழுது அவள்
 கைகள் தலைமேற்குவிரந்தன; அங்ஙனங்
 குவிந்த கையளாய் உருத்து வந்து செர்
 ந்து எழுயோள் பிறப்பையுணர்ந்து,

"மாதவ, உணர்ந்தோய், நீ உரைத்ததை
 யெல்லாம் மயக்கறவணர்ந்தேன், பிரம
 தருமன், உரைப்போய், இத்தீவ்விடை இன்
 றேழ்நாளில் பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்த்
 தது இந்நகரும் நாகநாட்டு நானாறு யோ
 சனைப் பரப்பும் வீழ்ந்துகேடெய்தும்,
 இதன்பாலொழித" என்றுசொல்ல, வேந்
 தனும் சாற்றி நீங்கிச் செல்வோன் இரு
 ப்ப, எங்கோன், நீ உரைத்தநாளில் நகர்
 கேடெய்தனும், நின்மலரடியை எல்லாம்
 ஏத்த அருளிய அந்நாளில், புககேன் அவ
 னெடு நன்பாதம் பணிதனும், 'மூழ்
 குவை, எய்துதி, ஈருநாளில், வைத்தனும்,
 கைதொழுதி, தெளிவாய்' என்று நீ சொ
 ல்ல, காட்டாயோடுவென்று யான்கேட்ப
 ஓதினை; 'அத்தெய்வம் வாராதோ' என்று
 இளங்கொடி வங்கி அமுமென்க.

ப த் தா வ து

ம ந் திர ங் க ர் கி த் த க ரா தை.

[பத்தாவது மணிமேகலாதேய்வம் வந்துதோன்றி
மர்

அறவோ ஞ்சனத் தாயிழை யறிந்த
பிறவிய ளாயினள் பெற்றியு மைதென
வினாமல ரோந்தி விசம்பூ டிழிந்து
பொருவறு பூங்கொடி பூமியிற் பொலிந்தென
நு வந்து தோன்றிய மணிமே கலாதேயவ
முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோள் கேட்ப
வுயிர்க ளெல்லா முணர்வுபா ழாகிப்
பொருள்வழங்கு செவித்துளை தூர்ந்தறி விழந்த
வறந்தலை யுலகத் தறம்பாடு சிறக்கச்
க0 சுடர்வழக் கற்றுத் தடுமாறு காலையோ
ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன

க. அறவோன் - புத்தன், ஆசனத்து - ஆசனத்தால்.

க - உ. அறிந்த பிறவியள் ஆயினள் - அறியப்பட்ட பிறவியை உடையாளாயினள்; என்றது முற்பிறப்பை அறிந்தாளென்றபடி. பெற்றியும் ஐது - இவள் பெற்ற பேறும் அழகுது, பெற்றி - பேறு; “பிணிப்பறுத் தோர்தம் பெற்றியெய்தவும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, க00. என - என்று மணிமேகலாதேய்வம் நினைந்து. ‘பெற்றியு மல்தென’ என்றும் பாடம்.

க - டு. பூங்கொடி எந்தி இழிந்து பூமியில் விளங்கினாள் போலத்தோன்றிய தெய்வமென்க.

க. முந்தைப் பிறப்பு - முற்பிறப்பு; நின்றோள் கேட்ப - நின்ற மணிமேகலை கேட்கும்படி. “அறிபிறப் புற்றனை” என்பர் பின்னும்; க0 - ம் காதை, எடு.

எ. ‘உயிர்க ளெல்லாம்’ என்பது முதல் புத்தனுடைய பாதபீடிகையை

வணங்கும் மணிமேகலாதேய்வத்தின் வார்த்தை. உணர்வுபாழாகி - அறிவின்றி.

அ. பொருள் - தருமம்; “பொருளைவிடப் பொச்சாந்தார்” என்பதிற்காண்க; இது திருக்குறள், உ.சு. தூர்ந்தென்றார், அறத்தைக் கேளாதொழிதலின்; முன்பு “அறச்செவி திறந்து” (க - ம் காதை, சு0) என்றதும் இது பற்றிப் போனும்.

க. வறம் தலை உலகத்து - வறமையைத் தன்னிடத்தேயுடைய உலகத்தில், அறம் பாடு சிறக்க - தர்மோத்பத்தி அதிகரிக்க; பாடு = படுதல் - உண்டாதல்; “அறம்பா டறிந்தனை” என்று பின்னும்வரும்; க0 - ம் காதை, எடு; பாடு சிறக்க - பெருமை சிறக்கவென்று மாம்.

க0. சுடர் - சூரியன், வழக்கு - வழங்குதல். கால - காலத்தில்.

கக. இளவள ஞாயிறு - பால சூரியன்.

நீயோ தோன்றினே நின்னடி பணிந்தே
 நீயே யாகித் தமைந்தவிய் வாசன
 நாயிசை வைத்தேன் நலிமிசைக் கொண்டேன்
 கடு பூமிசை யேற்றினேன் புலம்புறு கென்றே
 வலங்கொண் டாசனம் வணங்குவோண் முன்னர்ப்
 பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந்தேனப் பொருந்தி
 யுன்றிரு வருநா லென்பிறப் புணர்ந்தே
 நென்பொருங் கணவன் யாங்குள நென்றது
 ௨0 மிலக்குமி கேளா யிராகுள் நன்றொடு
 புலத்தகை யெய்தினை பூம்பொழி லகவையி
 னிடங்கழி காமமொ டடங்கா னுயவன்
 மடந்தை மெல்லியன் மரடி வணங்குழி
 ஈடா சக்கரன் மகிசுப் பு திரிவோன்

௧௨. பீடிகையைப் புத்தகைவெபாவி
 த்தமையால், 'நீயோ தோன்றினே' என்
 னார்; 'நீயொபாடி' என்று பிரன்னர்க்
 கூடவரும் இக்கருத் துப்பற்றியே; பின்
 வருவாவற்றிற்கும் இலைய ஒக்கும்.
 'நீயோ தோன்றினே' என்றும் பாடம்.

கடு. புலம்பு - வருத்தம்: "புலம்
 புசெண்கலப் புதுவி ஈடுவீர" என்பது
 மலைபடுகடாம்; ௪௨. என்று - என்று
 சொல்லி.

௧௭. மானிடமகளாய் நின்றவின்,
 'வணங்குமொன்' எனத் செய்வதை
 உயர்நினையாற் கூறினார்; 'யான்செய்த
 பாவமென்றான்' என்புழிப்போல; இது
 சீவகசித்தாமணி, நாமகளிலம்பகம்,
 ௨௮௬.

௧௭. பொலங்கொடி - பொற்கொடி;
 என்றது காமவல்லியை. பொருந்தி -
 வணங்கி.

௧௮ - ௧௭. கேட்பப் புலம்பறகவென்று
 ஆசனத்தை வலங்கொண்டு வணங்கு
 வோண்முன்னர்ப் பொருந்தியென்சு.

௧௮. அவனைத் செய்வமாகவறிந்தே
 மணிமேகலை 'உன்றிருவருளால்' என்
 னாள்.

௧௯. என்றலும் - என்று மணிமேகலை
 கேட்பவும்.

௨0. 'இலக்குமி' என்பதுமுதல் மணி
 மேகலாதெய்வத்தின் வார்த்தை. முந்
 தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோ ளாதலின்,

மணிமேகலையை அடுத்தெய்வம் இலக்
 குமியென்றழைத்தது.

௨௧. புலத்தகையெய்தினை - ஊடி
 னாய்; புலத்தல்-ஊடுதல். அகவையின் -
 உள்ளிடத்தே.

௨௨. இடங்கழி காமமொடு - வரம்பு
 கடந்து எழுதற்குக் காரணமாகிய காம
 மோடு; இப்படியே, உதயகுமாரனைப்
 பற்றிச் சொல்லும்பொழுது, "இடங்
 கழி காமமொடடங்காணாய்" என்பர் பின்
 னும்; ௩௮ - ம் காலை, ௨௬௬, "இடங்
 கழிமான் மாலு" என்பதற்கு 'இராக
 வேகையுண்டாக்கும் மயக்கமுடைய
 மாலுக்காலம்' என்று பொருள்கூறவர்,
 புறப்பொருள்வெண்பாமாலை யுளையா
 சீரியர்; பெருந்திணைப்படலம், ௫. "வம்
 பப் பரத்தை" என்பதற்கு 'இடங்கழிகா
 மத்தளாகிய குண்டக்கணிகை' என்று
 பொருள்கூறவர் அடியார்க்குநல்லார்;
 சிலப்பதிகாரம், நாகொண்காலை, ௨௬௬.

௨௩. நின்னடியை வணங்கும்பொ
 முது.

௨௪. சாதுசக்கரன் - காரணப்பெயர்;
 பெரியோர்கூட்டத்திலுள்ளவனென்ற
 வாறு. சக்கரம் - மண்டலம்; இனி,
 இதற்கு 'ஓம் மணிபத்மேஹம்' என்ற
 மந்திரம் சுற்றப்பக்கத்தில் எழுதப்பட்
 டெள்ள உலோகத்தாலாகிய சக்கரமொ
 ன்றை வலக்கையில்வைத்து மேற்கூறிய
 மந்திரத்தை உருவேற ஜபித்துக்கொண்

உரு நெருமா லொழித்தாங் கிரத்தின தீவத்துத்

தரும சக்கர முருட்டினன் வருவோன்

வெங்கதி ரமையத்து வியன்பொழி லகவயின்

வந்து தோன்றலு மயங்கினை கலங்கி

டேனும் ஜபியாமலேனும் அச்சக்கரத்
தைச் சுழற்றிக்கொண்டிருத்தல் பெளத்
தர்களிற் சிலருடைய ஸம்பிரதாயமாத
லால், இவன் அங்ஙனம் செய்யப்பட்டுள்ள
நல்ல சக்கரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டிருத்தலையுடையனென்று பொருள்கூ
றிலும் பொருந்தும். இஃது இக்காலத்து
‘தீபேத’ தேசத்துப் புத்தர்களுடைய
வழக்கமாகக் காணப்படுகின்றதென்றும்,
இம்மந்திரத்தை இங்ஙனம் ஜபித்தலால்
வரும்பயன், நரகலோகமுதலியவற்றில்
முறையேயிற்றவாமல் தாண்டிச்சென்று
நிருவாணமடைதலென்றுங்கூறுவர்.
மீ விசம்பு திரிவோன் - மேலேயுள்ள
ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பவன்; பெளத்த
ரில் ஓருத்தி (=வித்தி) பெற்றோர் ஆகா
யவழியேயென்று அவ்வவ்விடங்களில்
இறங்கிப் புத்தனுடைய பாதபீடிகை
முதலியவற்றைத் தரிசித்தலும், பக்குவி
களுக்குத் தருமோபதேசஞ்செய்தலும்,
எனையோர்க்கு எண்ணியவற்றையளித்
தலும் மரபு; இத்தன்மையையுடையோர்
சாரணரென்றும் சொல்லப்படுவர்.
இதனை, “நிலத்திற் குளித்து நெடுவி
சும் பூயிச் சலத்திற் திரியுமோர் சார
ணன் றேன்ற” (உச - ம் காதை, ௪௬ -
௪௭) எனவும், “தரும சாரணர் தங்கிய
குணத்தோர், கருமுகிற் படலத்துக்
கணத் தியங்குவோ, ரரசற் கேது வங்
வழி நிகழ்தலிற், புனாயோர் தாமும்
பூம்பொழி விழிந்து” (உஅ - ம் காதை,
௧௦௧ - ௧௧௨) எனவும் பின்பு வருவன
வற்றாலுணர்க. இப்படியே சமணரில்
இருத்திபெற்றோரும் சாரணரென்று
சொல்லப்படுவர்; “நீ ரினிற் பூவில்
வானி னினைத்துழி யொதுங்கு கின்ற,
சாரண ரெனம் ராவர் சமணரி லிருத்தி
பெற்றோர்” என்று வருதல்காண்க; இது
சூடாமணிநிகண்டே, இரண்டாவது மக்
கட்பெயர்த்தொகுதி, ௪.

உரு. நெருமரல்-மனக்கவற்சி; “செய்
யார்தேஎந் நெருமரல் கலிப்பு” என்பது

பொருநராற்றுப்படை, ௧௬௪.

தீவத்து - இரத்தினத்தீபத்தில்; இது மணி
பல்லவமென்னுந் தீவத்திற்கு அயலி
லுள்ளதோர் சிறுதீவு. இதற் புத்தனு
டைய பாதக்குறிகள் பொருந்திய உச்சி
யையுடைய மலைபோன்றுண்டு. அதன்
பெயர் சமந்தகூடமென்பது; இதனை,
“நங்கித் தையலகத் திரத்தின தீபத்,
தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை, யற
வியங் கிழுவோ னடியீணையாகிய, பிறவி
யென்னும் பெருங்கூடல் வ்யே, மரவி
நாவா யாங்குளது” என்று மேல்வருத
லாலுணர்க; ௧௧ - ம் காதை, ௨௧ - ௨௩.

உச. உருட்டினன் - வினையெச்ச
முற்று. தருமம் முதலும் முடிவுமில்லாத
நித்தியப்பொருளென்பார் தருமசக்கர
மென்றும், அதனைத் தடையின்றிச்செ
லுத்துகின்றனென்பார் உருட்டினன்
வருவோனென்றுங்கூறினார்; இப்படியே
“அறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டி”
என்றார்முன்னும்; ௩ - ம் காதை, ௪௬;
தருமத்தை ஸநாதனமென்றுவடதூலார்
கூறுதல்காண்க. தருமத்தைச் சக்கரமா
கவும், அதன் அங்கங்களைச் சக்கரத் திற்
குரிய அங்கங்களாகவும் உருவகஞ்செ
ய்துதல்கள்கூறும்; அதனை, அகீவகோ
ஷபேத தீவத்துவரென்பவரால் வட
மொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ள புத்தகரீத
காவ்யமென்னுதலில் தாமசக்கரப்பீ
ரவரீந்தனுத்தியேஷண மென்னும் பதி
ணைந்தாம் வர்க்கத்தினிறுதியிற் காண்க.
இனி, முன்னர்க்கூறிய உலோகசக்கரத்
தைக் கையிலவைத்துச் சுழற்றிவருவோ
னெனினும் பொருந்தும்; இப்பொருள்,
சாதுசக்கரனென்னும் பெயருக்குப் பொ
ருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

உ௭. வெங்கதி ரமையத்து - உச்சிப்
பொழுதில்; ௩ - ம் காதை, ௪௦; ௧௧ - ம்
காதை, ௧௦௨.

உச - ௨அ. சாதுசக்கரன் திரிவோன்
வருவோன் அவன் வந்து தோன்றலு
மென்க.

மெல்லியல் கண்டனை மெய்நடுக் குற்றனை

௧௦ நல்கூர் துசப்பினை காணினையிறஞ்சு

விராகுலன் வந்தோன் யாரென வெகுளலும்

• விராமலர்க் கூந்த லவன்வாய் புதையா

வானா டிழிந்தோன் மலரடி வணங்காது

நாநல் கூந்தனை பென்றவன் றன்மெய்

௧௧ பகையறு பாத்தியன் பாதம் பணிந்தாங்

கமர கேணின் தமரல மாயினு

மந்திர் தண்ணீ ரமுதொடு கொணர்கே

முண்டி யாமுன் குறிப்பின மென்றலு

மெம்மனை யுண்டே னீங்குக் கொணர்கென

௧௨ வந்தா எவனுண் டருளிய வவ்வற

நின்னாங் கொழியாது நின்றிறப் பறுத்திடு

முவவன மருங்கி லுன்பாற் றேன்றிய

வுதய குமர வவனுன் னிராகுல

னங்கவ னன்றியு மவன்பா லுள்ள

௧௩ நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண் டாகவிற

௨௧-௧௦. மெய்நடுக்குதல் முதலியன இறைபொருளாகப்பிறந்த அச்சமென்னு மெய்ப்பாடு.

௧௧. சாதுசக்கரனைத் தன் மனை வி இறைஞ்சக்கண்டு வெகுண்டமையின், இது குடிகோள்பற்றிவந்த வெகுளி யென்னுமெய்ப்பாடு. 'வந்தோயாரென' என்றும் பாடம்.

௧௨. நாநல் கூந்தனை - நாவறமை யுற்றாய்; என்ற வு-சாரணனைத்துதியாது வீணையிருந்தாயென்று இகழ்ந்தபடி; "நாடாது துணிந்துநா நல்கூர் நனை" என்பர் பின்னும்; ௧௧ - ம் காதை, ௪.

௧௩. பாத்தியன் - (புத்தனுடைய) பாதத்திற்கு அன்பன்; "திருவாசலூர்ச் சிவபாத்தியன்" என்பதில் 'பாத்தியன்' என்பது இப்பொருளில் வருதல்காண்க. இது நம்பியாரூட்டர்நீர்பிகள் திருவாக்கு. 'பகையறு பார்த்திபன்' என்றும் பாடம்.

௧௪. நின் தமரலம் ஆயினும் - யாம் நினக்குச் சிறந்த அன்பரல்லேமாயினும்.

௧௫. அமுது - அன்னம்; இஃது அமி

ர்தமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. இத் தனை ஆரூயர் மருந்தென்று இந்துலுள்ளே பலவிடத்துங்கூறுவர்.

௧௬. உண்டி - உண்பாய். என்ற லும் - என்று நீ சொல்லலும்.

௧௭. எம்மனை - தாயே, கொணர்க என - கொண்டுவருகவென்று சாதுசக் கரன் சொல்லி.

௧௮. அவன் உண்டருளிய அவ்வறம் - சாதுசக்கரன் அமுதுசெய்தமையா லுண்டாகிய அந்தப்புண்ணியம். 'அவ னுண் டருளிய வவ்வமுது' என்றும் பாடம்.

௧௯. நின்னாங்கொழியாது - நின்னை விட்டு நீங்காது; நின்னாக்கு:—௧௧ - ம் காதை, ௪௭.

௨௦ - ௨௧. அவ்வறம் நின்றிறப்பை அறுத்திடம்.

௨௨. உதயகுமரனாகிய அவன்.

௨௩. அவனன்றியும்-அவன் உன்பால் நீங்காதுவருப்பத்தைச் செலுத்துவதல் லாமலும்.

௨௪ - ௨௫. உதயகுமரனை நினைமேகலை இடைவிடாது நினைத் திருந்தானென்

கந்த சாலியின் கழிபெரு வித்தோர்
வெந்துகு வெண்களர் வீழ்வது போன்மென

திறப்படற் கேதுவாச் சேயிழை செய்தே

௫௦ னின்னுங் கேளா யிலக்குமி நீநின்
றவ்வைய ராவோர் தானாயும் வீளையு
மாங்கவர் தம்மை யங்கநாட் டகவையிற்
கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்
றுச்சய னென்போ னெருவன் கொண்டன

௫௫ னவருட னுங்கவ னகன்மலை யாடிக்
கங்கைப் பேரியாற் றடைகனா யிருந்துழி
மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி
யறவண னுங்கவன் பாற்சென் றோனை
யீங்கு வந்தீர் யாரென் றெழுந்தவன்
௬௦ பாங்குளி மாதவன் பாதம் பணிதலு

பகை, உதயகுமரன் வெட்டுண்டு இறந்த
பொழுது, “உவவன மருங்கி னின்பா
லுள்ளங், தவிர்விலே னாதலிற் றலேமக
டோன்றி, மணிபல் லவத்திடை யென்
னையாங் குய்த்துப், பிணிப்பது மாதவன்
பீழிகை காட்டி, யென்பிறப் புணர்த்த”
என்று அவன் கூறியவாற்றலுமுணர்க;
உக - ம் காதை, கக - கள்.

௬௧. கந்தசாலி - சிறந்தவாசனையுள்ள
ஒருவனை நெல்; இப்பெயரினதாகிய
நெல்லொன்று உண்டென்பது, தகதுமா
ரகவித்தீன் உத்தரார்த்தத்தில் ஆறு
வது உச்சவாசத்திலுள்ள கோமினிகதை
யால் நன்குபுலப்படும். இக்காலத்து இந்
நெல் கண்டதேசத்துள்ள மங்கலாபுர
த்தில் (மங்களுர்) மிகுதியாகவுள்ளது.
மணிமேகலையின் உயர்வுபற்றி அவளுக்கு
குக் கந்தசாலி உவமைகூறப்பட்டது.
கழிபெருவித்து - மிகச் சிறந்தவிதை.

௬௨. களர் - உப்புநிலம்.

போன்ம் - விதைக்கப்படுவதையொக்
கும்; என்றது, சருமத்துக்குமலமாகியநீ
உதயகுமரனை விருப்பவாபாயின் உன
கிபல்பு களர்நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட
கந்தசாலியின் விதைகைப்போன்று பய
னற்றுப்போமென்றபடி. என - என்று
நினைந்து, ‘வெங்களர்’ என்றும் பாடம்.

௬௩. சருமத்திற்குமலமாகியஉன்னை.

௬௪ - ௬௬. ஒர்நிறப் படற்கு ஏதுவாச்
செய்தேன் - நின்மனம் ஒருவழிப்பதெற்
குக் காரணமாகச்செய்தேன்; ஒருவழி -
வைராக்கியமார்க்கம்; “ஒருமன மெய்தி
யிருவினைப் பிணிவிட, முப்பகை கட
ந்து நால்வகைப் பொருளுணர்ந்து” என்
று வருதல்காண்க. இது, வீரகோழி
யம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கலித்து
றையிணுதாரணம். செய்தேனென்றது,
மணிமேகலையை உவவனத்திலிருந்து
மணிபல்லவத்திற்குக் கொண்டபோய்ப்
புத்தனதுபாத்தீழிகையைக் காட்டி முற்
பிறப்பின்செய்தியை அவன் அறிந்து
உய்யும்படி செய்ததனே; உக - ம் காதை,
கக - கள்.

௬௭. தவ்வையராவோர் - முன் பிறந்
தோராவோர், ‘தவ்வைய ராகிய தாரை
யும் வீரையும்’ என்றும் பாடம்.

௬௮ - ௭௦. அவர்தம்மைத் துச்சயன்
மணஞ்செய்துகொண்டான்.

௭௧. அவருடன் - தாரை வீரையென்
பவருடன். ஆடி - வினையாடி.

௭௨. அவன் - துச்சயன். சென்றோ
னை - சென்ற அறவணவடிகளை.

௭௩ - ௭௪. உ - ம் காதை, ௬௦ - ௬௧.

௭௫ - ௭௬. அவன் பாங்கு உள்ளி -
அவனுடைய நுயல்பை நினைந்து. பணி
தலும் - துச்சயன் வணங்குதலும்.

மாதி முதல்வ னறவாழி யாள்வோன்
 மாதூய ரெவ்வ மக்களை நீக்கி
 விலங்குந் தம்முள் வெருஉம்பகை நீக்கி
 * யுடங்குயிர் வாழ்வென் றுள்ளங் கசிந்துகத்
 ௬௫ தொன்றுகா ல்த்து நின்றற முரைத்த
 குன்ற மருங்கிற் குற்றங் கெடுக்கும்
 பாத பங்கயங் கிடத்தலி னீங்கிது
 பாதபங் கயமலை யெனும்பெயர்த் தாயது
 தொழுது வலங்கொள்ள வந்தே னீங்கிப்
 ௭௦ பழுதில் காட்சியீர் நீயிருந் தொழுமென
 வன்றவ லுரைத்த வவ்வுரை பிழையாது
 சென்றுகை தொழுது சிறப்புச் செய்தலின்
 மாதவி யாகியுஞ் சுதமநி யாகியுங்
 கோதையஞ் சாய னிவ்னெடு கூடின
 ௭௫ ருநிபிறப் புற்றனை யறம்பா டறிந்தனை

சூக. ௬ - ம் காவை, ௬௬. ஆதிமுதல்வ னென்பது முதலியவை, அருவணவடி கள் துச்சயனை நோக்கிக் கூறும் வார்த்தை.

௬௨. மாதூயர் எவ்வம் - மிக் தூய்மை; என்றது பிறப்பிறப்புக்கீழ்; தூயரெவ்வம் - ஒருபொருட் பன்மொழி. நீக்கி - நீங்கச்செய்து.

௬௬ வெருஉம்பகை - அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய பகை. 'பகைநங்கி' என்றும் பாடம்.

௬௭. உயிர் உடங்கு வாழ்க என்று - எல்லாவயிர்களும் தம்முள் மனவேறபாடினறி ஒத்த வாழ்வனவாக வென்று வருதி; எல்லாவயிர்களும் ஒருபடியாக நிருவாணமடைந்து வாழ்கவென்றுவருதி பென்று கூறினும் பொருந்தும். உள்ளம் கசிந்து உக - மனம் கருணைமிகுதியால் இரங்கிவ்வாய்.

௬௮ தொன்று காலத்து - பழையகாலத்தில்.

௬௨ - ௬௫. ௬௨ - ம் காவை, ௬௭-௬௮.

௬௮ - ௬௯. நின்று அறம் உரைத்த குன்ற மருங்கில்-எல்லா உயிர்களும் காணும் படியின்று தருமோபதேசஞ்செய்த மலையினிடத்தே. அம்மலை கிருத்திரகூடம்; அது, மகததேசத்தின் இராஜதானியா

கிய இராஜகருகநகரத்தின் ஸமீபத்திலுள்ளது. குற்றம் - காமவெகுளி மயக்கங்கள்.

௬௯ - ௭௦. முதல்வன் ஆள்வோன் உயிர் வாழ்வென்று நின்று அறம் உரைத்தகுன்றம்.

௭௦. பாதபங்கயம் - புத்தனுடைய பாததாமனாச குறிகள்.

௭௧. பெயர்ச்சாயது - பெயரையுடையதாயிற்று.

௭௨. பழுது இல காட்சியீர் - குற்றமில்லாத அறியினையுடையீர். தொழுமென - தொழுமினென்று துச்சயன் முதலியோரை நோக்கி அருவணவடிகள் சொல்ல. 'தொழுமினென்று' என்றும் பாடம்.

௭௩. பிழையாது - தப்பாது.

௭௪. சிறப்பு - விழா; "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது" என்பது திருக்கிறான், ௧௮; பூசையெனினும் பொருந்தும்.

௭௫. கோதையஞ்சாயலென்றது-மணி மேகலையை.

௭௬ - ௭௭. ௬௨ - ம் காவை, ௬௭-௬௮.

௭௮. அறிபிறப் புற்றனை - முற்பிறப்பையறிந்தாய், 'முந்தைப் பிறப்பெய்தி நின்றோன்' என்று இக்காவையில்

பிறவற முறைப்போர் பெற்றியுங் கேட்குவை
பல்வேறு சமயப் படிந்துரை யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
ளினையள் வளையோ ளென்றுனக் கியாவரும்

அ0 விளைபொரு ளுரையார் வேற்றுரு வெய்தவு
மந்தரந் திரியவு மாக்குமிய் வருந்திறன்
மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னேதி
மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாட்
பொதுவறி விகழ்ந்து புலமுறு மாதவன்
அரு றிருவற மெய்துதல் சித்தமென் றுணர்நீ
மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை யேத்தி
நின்பதிப் புகுவா யென்றெழுந் தோங்கி
மறந்தது முண்டென மறித்தாங் கிழிந்து
சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை கேளாய்
கூ0 மக்கள் யாக்கை யுணவின் பிண்ட

முன்னுங் கூறியிருத்தல் காண்க; கூ. அறம் பாடு அறிந்தனை - தருமோத்பத்தியை யறிந்தாய்; 'அறம்பாடு சிறக்க' என்றார் முன்னும்; க0 - ம் காதை, கூ. எசு. பிற அறம் உரைப்போர் - மறைச் சமயதருமங்களைச் சொல்லுவோர். எள. படிந்துரை - பொய்வார்த்தை. எஅ. அல்லியங்கோதை - முன்னிலைப்பெயர். 'கேட்குறநாளில்' என்றும் பாடம்.

கூ. இளையன் - இளமையை யுடையான். வளையோள் - வளைகையுடையான்.

அ0. விளைபொருள் உரையார் - விளைகின்ற தத்தம் சமயத்துவங்களைச் சொல்லார்; இயல்புநென்பார் விளைபொருளுண்ணார்; ஆதலாலென ஒருசொல் வருவிக்க. வேற்றுரு - வேறுவடிவம்.

கூ - அ0. உசு - ம் காதை, சுஅ-கூ.

அக. அந்தரம் - ஆகாயம். 'அந்தரஞ் சேறலும்' என்றும் பாடம்.

அஉ. வாய்மையின் ஒதி - நால்வகை வாய்மையுடன் அம்மந்திரங்களை உபதேசித்து; வாய்மையின் - உண்மையுடனென்றமாம்.

அகூ. மதிநாள் முற்றிய - சந்திரன் நான்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாகவளர்

ந்து முற்றுப்பெற்ற, மங்கலத்திருநாள் - பெளர்ணிமையில்; புத்தன் ஞானம் பெற்றதினம் வைசாகசுத்த. பெளர்ணிமையாதலால், அதனை விளக்குசற்பொருட்டு 'மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்' என்றார். புத்தன்பிறந்த தினமும் அதுவே. இதனால், வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையைச் சிறந்த திருநாளாகப் பெளத்தர் இக்காலத்துங் கொண்டாடுவர்.

அசு பொதுவறிவு இகழ்ந்து - சாமானிய ஞானத்தைவெறுத்து, புலம் உறும் மாதவன் - நான்ருவகையாகிய சத்தியங்களை அறிதற்குரிய ஞானத்தையடைந்த புத்தனுடைய; புலம் - மெய்ஞ்ஞானம்; திருமுருகாழ்நூற்புடை, கூக.

அடு. சித்தம் (=வித்தம்) - நிச்சயம்.

அசு. வணங்கினை - வணங்கி.

அஅ. மறித்து ஆங்கு இழிந்து - மீட்டும் அவ்விடத்தேயிறங்கி.

அகூ. கொள்கை - விரதம்; "சான்ற கொள்கை" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, சுஅ0.

கூ0. மனிதருடைய உடம்பு உணவாலாகியதொருதி; 'உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்' என்பது, புறநானூறு, சுஅ.

மிப்பெரு மந்திர மிரும்படி யறுக்குமென்
முங்கது கொடுத்தாங் கந்தா மெழுந்து
நீங்கிய தாங்கு நெடுத்தெய்வந் தானென.

மந்திரங்கொடுத்தகாதை முற்றிற்று.

௬௧. எல்லாமந்திரத்திலும் சிறந்த தென்பார் பசியொழிக்குமந்திரத்தைப் பெருமந்திரமென்றார்.

௬௨. நெடுத்தெய்வம் நீங்கியது. 'நீங்கிய தாங்கு நெடுத்தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

க - ௬௩. ஆயிழை ஆசனத்தால் அறிந்த பிறவியளாயினன்; இவன்பெற்றியும் ஐதென்று வந்துதோன்றிய தெய்வம், நின்றோள்கேட்பு "நீயோதோன்றினை; நின்னடிபணிந்தேன்; வைத்தேன்; கொண்டேன்; ஏற்றினேன்; புலம்பு அறக" என்று ஆசனத்தைவலங்கொண்டு வணங்காநிற்ப, அப்பொழுது அத்தெய்வத்தின்முன்னர்ப் பொருந்தி 'உன்றிரு வருளால் என்பிறப்புணர்ந்தேன், என்கணவன் யாங்குளன்' என்று மணிமேகலேகேட்டலும், அத்தெய்வம் "இலக்குமி! கேள், பொழிவில் இரா குலனோடு நீபுலந்தாய்; அப்புலவியை மாற்றவேண்டி அவன் உன்னடியை வணங்கும்பொழுது, சாதுசக்கரன் திரிவோன் வருவோன் அவன் வெங்கதிர மையத்துப் பொழிலினுள்ளே வந்து தோன்றலும், நீ கண்டு மயங்கிக் கலங்கி நடுக்குற்று நாணி இறைஞ்ச, இராகுவன் 'வந்தோன்யார்' என்று வெகுளலும், நீ அவன்வாயைப்புகைத்து 'இழிந்தோனுடைய அடியைவணங்காது நாள்கூர்ந்தனை' என்றுசொல்லி அவனோடு பாத்தியன்பாதம்பணிந்து, 'அமர, கேள்; கொணர்கேம்; உண்டி; யாம் உன்குறிப்

பினம்' என்றலும், அவன் 'கொணர்க' என்று உண்டருளிய அவ்வறம் நினை யொழியாது நன்பிறப்பையறுத்திடும்; உவவனத்தில்தோன்றிய உதயகுமரன் றுன் இராகுவன்; அவனுக்கன்றி அவன் பால் உன்னநீங்காத்தன்மை நினக்கு முண்டாதவின், நினதியல்பு வீழ்வது போலுமென்றெண்ணி உன்னை தூர்நிற ப்படற்கு ஏதுவாச்செய்தேன்; குமி! இன்னுங்கேள்; தானாயும்வீனாயும் நின்தவ்வையராவோர்; அவர்தம் மைத்துசயன்கொண்டனன்; அவன் அவருடன் மலையாடி அடைகளையிலிருந்துழிச் சென்ற அறவணனை அவன் 'உந்திர்யார்' என்று எழுந்த அவனுடைய பாதத்தைப்பணிதலும், அவன் 'பாதபங்கயத்தைத் தொழுது வலங்கொள்ளவந்தேன்; நீருந்தொழும்' என்ற லுரைபிழையாது சென்று தொழுது சிறப்புச் செய்தவின், தானாயும் வீனாயும் நின் னோடுகூடினார்; உற்றனை; அறிந்தனை; பெற்றியும் கேட்குவை; அந்நான், யாவரும் உனக்கு உனாயார்; ஆதலால், இம் மந்திரங்கொள்க" என்று அவற்றை உபதேசித்து, "உணர்நீ; நிற்பதிப்புகுவாய்" என்று எழுந்தோங்கி அத்தெய்வம், "யான் மறந்ததுமொன்றுண்டு" என்று மறித்தும் இழிந்து, "கேளாய்; யாக்கை உணவின்புண்டம்; இப்பெருமந்திரம் இரும்பியெறுக்கும்" என்று அம்மந்திரத்தைக்கொடுத்து எழுந்து நீங்கியதென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினேன்றாவது

பா ர ம் பெ ற் ற க ர தை.

[பதினேன்றாவது மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை
கோழகியேன்னும் பொய்கையிலேழுந்த பாத்திரங்கோடுத்தபாட்டு.]

மணிமே கலாதெய்வ நீங்கிய பின்னர்
மணிபல் லவத்திடை மணிமே கலைதான்
வெண்மணற் குன்றமும் விரிபூஞ் சோலையுந்
தண்மலர்ப் பொய்கையுந் காழ்ந்தன. னோக்கிக்

௫ காவதந் திரியக் கடவுட் கோலத்துத்

தீவ திலகை செவ்வனந் தோன்றிக்

கலங்கவிழ் மகளிரின் வந்திங் கெய்திய

விலங்குகொடி நல்லா யார்நீ யென்றலு

மெப்பிறப் பகத்துள் யார்நீ யென்றது

௧௦ பொற்கொடி யன்னாய் பொருந்திக் கேளாய்

போய பிறவியிற் பூமியங் கிழவ

னிராகுலன் மனையா னிலக்குமி யென்பே

௩. குன்றமுதலியவற்றிற்கு இரண்ட
ஊருபு விரிக்க.

௪. 'தண்புனற் பொய்கையும்' என்
றும் பாடம். தாழ்ந்தனன் நோக்கி - தாழ்
ந்து நோக்கி - மெல்ல நோக்கி.

௫. காவதம் - காசம்; 'வ' பகுதிப்
பொருள் விருதி யென்பர் அடியாரீக்து
நல்லாரீ; சிலப்பதிகாரம், நாகோண்
காதை, ௩௬. கடவுட்கோலம் - தெய்வ
வேடம்.

௬ - ௫. நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை
நோக்கித் திரியவென்க.

௭. தீவதிலகை:- பதிகம் - ௫௩; இந்
திரனேவலாற் புத்தனுடைய பாதபீடி
கையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மணிப
ல்லவத்திலிருப்பவன்; ௧௧ - ம் காதை,
௨௪ - ௨௮. செவ்வனம் - செவ்விதாக;
வேருகவெனினும் பொருந்தும்; "திர

மக எரிருக்கை செவ்வனங் கழிந்து" என்
பதிற்காண்க; இது சிலப்பதிகாரம்,
கடலாகோதை, ௧௨௭.

௭. கலம் - கப்பல், மகளிரின் - மக
எரிப்போல.

௮. தொடி - வலை. என்றலும் - என்று
தீவதிலகை கேட்கவும் 'இலங்குகொடி
யன்னா யார்நீ யென்ன' என்றும் பாடம்.

௯ - ௮. தீவதிலகை தோன்றி யார்நீ
யென்றலும்.

௧௦. 'வெப்பிறப் பகத்துள்' என்பதுமுத
வியன மணிமேகலையின் வார்த்தை.

௧௦. பொற்கொடியன்னாய் - காமலல்
லியையொப்பாய்.

௧௧. போய பிறவி - சென்ற பிறப்பு.
கிழவன் - உரியவன்.

௧௨. மனையான் - யான் மனைவி. இல
க்குமி என்பேர் - இலக்குமியென்பது

கக.—பாத்திரம்பெற்றகாதை.

ராய பிறவியி லாடலங் கணிகை

மாதவி யீன்ற மணிமே கலையா

கரு நென்பெயர்த் தெய்வ மீங்கெனைக் கொணரவிய்

மன்பொருளும் பீடிகை யென்பிறப் புணர்ந்தே

னீங்கென் வரவிதிங் தெய்திய பயனிது

பூங்கொடி யன்னு யார்சீ யென்றலு

மாயிழை தன்பிறப் பறிந்தமை யறிந்த

உ0 தீவ திலகை செவ்வன முரைக்கு

மீங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத்

தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை

என்று பெபர். ‘இலக்குமி யென்பேல்’ என்றும் பாடம்.

கக. ஆய பிறவியில் - இப்பிறப்பில்.

கக-கச. பல்லவகையினராகிய கணிகை யார்களுள் மாதவி நாடகக்கணிகையாத வியர், அதனை விளக்குதற்பொருட்டு ‘ஆடலங் கணிகை மாதவி’ என்றார். கணிகையார்களின் வகையினை, சிலப்பதிகாரம் இத்திரவியுரையிற் சக்காதையிலும், மரகாண்காதையிலும் காண்க.

கரு. என்பெயர்த் தெய்வமென்றது மணிமேகலாதெய்வத்தை.

கச. பீடிகை - பீடிகையால்.

கௌ. பபணிதுயென்றது, பழம்பிறப் புணர்ந்ததனை.

கஅ. என்றலும் - என்று மணிமேகலை கேட்கவும்.

கக. ஆயிழை - மணிமேகலை. அறிந்தமை - அறிந்த தன்மையை.

உ0. உரைக்கும் - சொல்லுவாள்.

மேல்வருவன தீவதிலகையின்வார் த்தை.

உச. இதன் அயலகத்து - இந்த மணி பல்லவத்தின் அயலிடத்துள்ள, இரத்தினதீவத்து - இரத்தினதீவத்தில்.

உஉ. ஸங்குயர் சமந்தத்து - மிகவுமுயர்ந்த சமந்தமென்னு மலையினது, உச்சி மீமிசை - உச்சியின்மேலே ; மீமிசை - மேல்; “கொல்களிறு மீமிசைக்கொடி” என்பது புறநானூறு, க. ‘ஸங்குயர் சிமயத்து’ என்றும் பாடம். இம்மேலக்குச் சமனொளியென்றும் பெயருண்டு; “இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீனாந், தரும சாரணர்” (உஅ - ம் காதை, க0௭ - க0௬) என்று பின்வருதலாலு ணர்க.*

* “ஆறைந்தி யோசனைத், தென்றிசை மருங்கிற் சென்று திரை யுடுத்த, மணி பல் லவத்திடை” (ச - ம் காதை, உகக - உக௬) என்றதனால் மணிபல்லவம் காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற்குத் தெற்கே முப்பதுயோசனை தூரத்திலுள்ளதென்றும், “சங்கித னயலகத் திரத்தின தீவத், தோங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீமிசை, யறவியங் கிழவோ னமுயினை யாகிய, பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் வீடுஉ, மறவி நாவா யாங்குள தாதலின்” (கக - ம் காதை, உக - உ௫) என்றதனால் இரத்தினதீவம் மணிபல்லவத் திற்கு அயலிடத்துள்ளதென்றும், அதிற் புத்தனுடைய பாதக்குறிகளுள்ள உச்சி யையுடைய சமந்தமென்னு மலையொன்றுண்டென்றும் தெரிதலாலும், “இலங்கா தீவத்துச் சமனொளி யென்னுஞ், சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மீனாந், தரும சாரணர்” (உஅ - ம் காதை, க0௭ - க0௬) என்பதனால் இலங்காதீவத்திற் சமனொளி பென்று பெயருள்ள புத்தல்வலமாகிய மலையொன்றுண்டென்று தெரிதலாலும் முன்னுள்ள சமந்தமென்பதும், பின்னுள்ள சமனொளியென்பதும் இலங்கையிலுள்ள ‘ஐயம்ஸ்பீகீ’ என்று ‘இங்கிலிஷ்’ பாஷையில் வழங்கும் மலையையே குறிக்கின்றன

யறவியங் கிழுவோ னடியினை யாகிய
பிறவி யென்னும் பெருங்கடல் விடே

உடு மறவி நாவா யாங்குள தாதலிற்
றொழுது வலங்கொண்டு வந்தே நீங்குப்
பழுதில் காட்சியிற் நன்மணிப் பிழிகைத்
தேவர்கோ னேவலிற் காவல் பூண்டேன்
நீவ திலகை யென்பெய ரிதுகே

கூ0 டரும தலைவன் தலைமையி னுரைத்த

உக. அறவியங் கிழுவோன் - அறத்
திலே நிற்கின்ற உரிமையையுடையோ
னாகிய புத்தன்; “அறவியாற் காறு
மூன்றும்” (குணமாலையாரில்பகம்,
உஎடு) எனவும், “அறவிய மனத்தராகி”
(முத்தியிலம்பகம், உஎக) எனவும் வரு
வன சீவகசிந்தாமணி; “அறவிய மன
த்தினை யாகி” எனவும், “அறவியான்
ருணு மறவியிர்த மீந்தான்” எனவும் வரு
வன நீலகேசி. இணை - இரண்டு.

உச. பிறவி காரணகாரியத்தொடர்ச்
சியாய்க் களாயின்றிவருதலின், ‘பிறவி
யென்னும் பெருங்கடல்’ என்றார். விடே
ம் - கடத்தும்.

உடு. அறவி நாவாய் - அறத்திலே
நிற்பதாகிய நாவாய்; நாவாய் - கப்பல்.

உஉ - உடு. உச்சிமீயிசை அடியினை
யாகிய நாவாய் உள்ளது.

உக - உடு. பிறவியாகிய பெருங்கட
லைக்கடத்தும் அடியிணையாகிய நாவா
யென்க; இப்படியே “பிறவிப் பெருங்

கட வீந்துவர் நீந்தா, நிறைவ னடிசேரா
தார்” (நீருக்துறள், க0) என்று வருதல்
காண்க.

உசு. ஈங்கு வந்தேன்.

உக-உசு. இம்மணிபல்லவத்தின் அய
லிடத்தேயுள்ளதாகிய இரத்தினதீவத்து
ள்ள சமந்தமென்னுமலையினது உச்சியிற்
புத்தனது பாதமாகிய அறவிநாவாய் உள்
ளதாதலால் அதனைத் தொழுது வலங்
கொண்டு ஈங்குவந்தேனென்றொள்க.

உஎ. பழுது இல காட்சி - குற்றம
ற்ற தோற்றத்தையுடைய. பிழிகை -
பீடத்தை.

உஅ. காவல் பூண்டேன் - காத்தலை
மேற்கொண்டேன்.

உக. என்பெயா

பது.

கூ0. தருமராசனென்பது புத்தன்பெய
ர்களுள் ஒன்றாதலின், தருமதலைவனெ
ன்றான்.

வென்றெண்ணுவதற் கிடமுண்டு. எங்ஙனமெனின், இலங்கைத்தீவின் மேன்
மாகாணத்தில் தென்கீழ்ப்பிரிவில் இரத்தினபுரியென்ற ஓரிடமும், சிலராற் சமந்த
கூடமென்றும் சிலராற் சமனெலையென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள மலையொன்றும்
உள்ளனவென்று யாழ்ப்பாணம் - வட்டுக்கோட்டை, வே. சதாசிவப்பிள்ளையென்
பவரார் கி. பி. 1884 - ம் ஆத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள இலங்கைப்பழிசாஸ்திர
சங்கிரகமென்னும் புத்தகத்தால் தெரிகின்றன. மணிபல்லவம் காவிரிப்பூம்பட்டி
னத்திற்குத்தெற்கே ஆறைந்துயோசனை தூரத்துள்ளதென்றும் அசன் அயலிலுள்
ளது இரத்தின தீவமென்றும் முன்பு கூறியதற்கு ‘ஆடம்ஸ்பீக்’ காவிரிப்பூம்பட்
டினத்திற்குத்தெற்கே சற்றேறக்குறைய முப்பது காசுதூரத்திலிருத்தலும், அம்
மலை பண்டைக்காலத்துச் சமந்தமென்றும் சமனெலையென்றும் கூறப்படுவந்ததெ
ன்பதற்கு இக்காலத்து அது ‘சமந்தகூடம்’ ‘சமனெலை’ என்று கூறப்படுதலும்,
அம்மலை இரத்தினதீவத்துள்ளதென்பதற்கு அதனைச்சார்ந்த ஓரிடம். ‘இரத்தின
புரி’ என்று பெயர்பெற்றிருத்தலும், சமனெலையென்பது இலங்கைதீவத்துள்ளதெ
ன்பதற்கு அஃது இலங்கைத்தீவிலிருத்தலும் சான்றாதலறிக.

பெருமைசா னல்லறம் பிறழா நோன்பினர்
கண்டு கை தொழுவுவர் கண்டதற் பின்னர்ப்
பண்டைப் பிறவிய ராகுவர் பைந்தொடி.

* யரிய ருலகத் தாங்கவர்க் கறமொழி

௩௫ யுரிய துலகத் தொருதலை யாக

வாங்கன மாகிய வணியிழை யிதுகே

ளீங்கிப் பெரும்பெயர்ப் பீடிகை முன்னது

மாமலர்க் குவனையு நெய்தலு மயங்கிய

கோழிக் கென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சி

௪௦ யிருதின வேனிவி லெரிதநி ரிடபத்

தொருபதின் மேலு மொருமுன்று சென்றபின்

மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவையிற

௩௧ - ௩௩, நோன்பினரே இப்பீடிகை
யைத்தரிசித்துக் கைதொழுதற்கு உரிய
ராவார்; அங்ஙனந்தரிசித்தின்பு அவர்
பழையபிறப்பின் செய்தியையறியும்அறி
வையுடையராவார்.

௩௪ - ௩௫, அரியர் உலகத்து - அத்தன்
மையையுடையோர் உலகத்திற் பெறு
தற்கரியர், அவர்க்கு அறமொழி உரி
யது - அவர்க்குத் தருமபதம் உரிமையை
யுடையது. ஒருதலையாக - நிச்சயமாக.

௩௬, ஆங்கனமாகிய அணியிழை - அத்
தன்மையையுடையதாகிய அணியிழை
ய்; என்றது, நீ தருமபதங்கேட்டற்கு
உரிமையையுடையாயென்றபடி.

௩௭, பெயர் - புகழ்; பெரும்பெயர் -
வீடுமாம்; “மிகுபுப் புகழெய்திய பெரு
ம்பெயர் மதுரை” என்பதனாலறிக; இது
மதுரைக்காட்டி, ௧௧௧.

௩௮, மயங்கிய - கலந்த.

௩௯, கோழிக் - மணிபல்லவத்துள்ள
ஒருபொய்கை; காரணப்பெயர்; பசுவின்
முகம்போன்ற வடிவமுடையதென்பது
பொருள். இலஞ்சி - பொய்கையில், ‘என்
னுமிக் கொழுநீ ரிலஞ்சி’ என்றும்
பாடம்.

௪௦ - ௪௧, முன்னிடத்ததாகிய இலஞ்
சியில்.

ஆபுத்திரன் வேண்டுகோளின்படி
கோழிகென்னும் பொய்கையினுள்ளே
யிருந்து அமுதசுரப்பென்னும் பாத்திரம்
ஒவ்வொருவருடத்தும் மேலேவந்து
தோன்றத்தினம் புத்தனூடைய ஜனன

காலமாகிய விசாகநட்சத் திரத்தோடு
கூடிய வைசாகசுத்த பெளர்ணிமையாத
வின், அத்தினத்தை மேலேவரும் நான்
கடிசுளார் சிறப்பித்துக் கூறுவார்.

௪௦. இருது இளவேனிலில் - இளவே
னிற்பருவத்தில்; பன்னிரண்டுமாதங்க
ளுள் ஆவணிமுதலிய இரண்டிரண்டுமாத
ங்கள் இருதுவெனவும் பெரும்பொழு
தெனவும் பருவமெனவுங் கூறப்படும்.
அவை, முறையே கார், கூடர், முன்
பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதலே
னிலென ஆறுவகையாம். அவற்றள்,
சண்டு இளவேனிலென்றது சித்திரா
வைகாசி மாதங்கடோ. கடிகர் ஏரி இட
பத்து - சூரியன் மிக்க வெம்மையைச்
செய்கின்ற வைகாசிமாதத்தில்.

௪௧. ஒருபதின் மேலும் ஒருமுன்று
சென்றபின் - இருபத்தேழு நட்சத் திரங்க
ளுள் கார்த்திகைமுதலாகிய பதினமூன்
றுநட்சத்திரங்கள் சென்றபின்பு.

௪௨. மீனத்து இடைநிலைமீனத்து
அகவையின் - நட்சத்திரங்களுள் நடுவில்
நின்றலையுடையதான விசாகநட்சத்திரத்
தில்; “போதித் தலைவனெடு பொருந்
திய போழ்த்து” என்று பின்புறநு
தலின், சண்டு விசாகம் கொள்ளப்பட்
டது. அச்சுவினிமுதலிய இருபத்தேழு
னுள் பதினான்காவதும் நடுவிலுள்ளது
மாகிய நட்சத்திரம் சித்திராயாக இரு
க்க அதனை நடுவிலுள்ளதாகக்கூறாமல்
இவ்விடத்தில் விசாகத்தைக்கூறியது
என்னையோவெனின், ஒவ்வொருவருட

போதித் தலைவனெடு பொருந்தித் தோன்று

மாபுத் திரங்கை யமுத காபியெனு

த்தும், பகலையும் இரவையும் சமனாக முப்பதுமுப்பது நாழிகையாகவேபெற்ற இரண்டு விஷுவத் தினங்களுள் ஒன்றாகிய மேஷாபனத்திற் சூரியனுக்கு எந்தநட்சத்திரத்திற் பிரவேசமுண்டாகின்றதோ அதை நட்சத்திரங்களில் முதலாவதாகக் கூறுவது சோதிடதூற்றுணிபாதலாலும் முன்னொருகாலத்திற் சூரியனுக்குக் கிருத்திகாப்பிரவேசமிருந்தபொழுது மேஷாயனம் நேரிட்டிருந்ததென்றும் அதுபற்றிக் கார்த்திகையை முதலாகக்கொண்டு நட்சத்திரங்களை எண்ணிவந்தார்களென்றும் பழைய சோதிடதூல்களால் தெரிவின்றமையாலும் நட்சத்திரங்களின் நடுவிலுள்ளதை விசாகமென்றுகூறியது குற்றமன்றென்க. இப்படியே முன்னொருகாலத்தில் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகை முதலாக எண்ணிவந்தார்களென்பது, கிருஷ்ணயுராவேத ஸம்ஹிதையாலும் கிருஷ்ணயுராவேத பிராஹ்மணத்தாலும் தெரிகின்றதென்பர். உச்சயினி நகரத்தில் விக்கிரமார்க்கனுடைய அலுவக்களத்திலிருந்த நவரத்தினங்களுள் ஒருவரென்று சொல்லப்படுகிற வராகமிகிரென்கிற பிரவித்த ஜ்யோதிஷ்கர், தமதுகாலத்தில் மேஷாயனத்திற் சூரியனுக்கு அச்வீனீநட்சத்திரப் பிரவேசமுண்டாயிருந்ததெயறிந்து பழைய வழக்கத்திற்கு மாறாக நட்சத்திரங்களை அச்வீனீ முதலாக எண்ணும் வழக்கத்தை வற்புறுத்தினமையின், இக்காலத்தில் நட்சத்திரங்கள் இவ்வண் எண்ணப்பட்டு வருகின்றனவென்பர். 'அகவயின்' என்றும் பாடம்.

சக - சஉ. இங்கே விசாகநட்சத்திரத்தைப் பதினாண்டாவதாகக் கூறியிருத்தலின், இந்துலாகிரியர் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகைமுதலாக எண்ணிவந்தகாலத்தினரென்பது ஊகித்தறியப்படுகின்றது.

சக. போதி - அரசமரம்; இதற்குப் போதத்தையுடையதென்பது பொருள்; போதம் - ஞானம்; இதனடியிலிருந்த பொழுது நால்வகைச்சத்தியங்களையும் அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய ஞானத்தைப்

புத்தன் அடைந்தமையால், இஃது இப்பெயர்பெற்றதென்பர்; புத்தன் இதனடியிலிருந்தானென்பதை, "போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று, நாதன்" (கக - ம் காதை, எக - எச) எனவும், "போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி, ஞாதன்" (கஉ - ம் காதை, க௦க - க௦உ) எனவும், "ஞங்குயர் போதி யுரவோன்" (கஉ - ம் காதை, ககக) எனவும், "போதித் தலைவனெடு" (கரு - ம் காதை, உசு) எனவும், "போதி மாதவன்" (கரு - ம் காதை, உக) எனவும், "முன்னவன் போதியி னல்லறம்" (உஅ - ம் காதை, கசக) எனவும், "பைப்பூம் போதிப் பகவற்கு" (உஅ - ம் காதை, கஎச) எனவும், "போதி மூலத்து, நாதன்" (உக - ம் காதை, உக - உச) எனவும், "போதி மூலம் பொருந்தியிருந்து" (க௦ - ம் காதை, க௦) எனவும் இந்துலுள்ளே பின் வருவனவற்றாலுணர்க. இது மகாபோதியெனவுங் கூறப்படும். தலைவன் - புத்தன். இனி, போதியென்பதற்கு ஞானமென்று பொருள்செய்தல் பொருத்தர்சைனர்களுடைய வழக்கமாகவிருத்தலின், போதித்தலைவனென்றதற்கு ஞானத்திற்குத் தலைவனென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும்; "போதிச் சேல்வம் பூண்டவ ரேத்தும் பொலிவின்னா, லாதிக் காலத் தந்தணன் காதன் மகனெத்தான்" என்பதற் காண்க; இது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௩௩௭. தோன்றும் - முற்ற.

ச௦ - ச௩. - கரு - ம் காதை, உக - உசு.

சச. அமுத சுரபி - அமுதத்தினது மணம்போன்ற மணமுடையதென்றும், அமுதத்தைக்கொடுக்கும் காமதேனுவைப்போன்றதென்றும் பொருள் கூறுவர்; அமுதம் - அமிர்தம், உணவு. சுரபி - மணம், காமதேனு. இஃது ஆருயிர்மருந்தென்றுங் கூறப்படும்; உக - ம் காதை, கசக.

ச௦ - சச. அமுதசுரபி, புத்தன்பிறந்த காலத்தே ஒவ்வொருவருடத்தும் கோமுகியென்னும் பொய்கையிலிருந்து தோன்றுதலின், 'போதித் தலைவனெடு பொருந்தித் தோன்றும்' என்றார்.

சடு மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி கேளா

யந்நா ளிந்நா ளப்பொழு திப்பொழுது

நின்னங்கு வருவது போலு நேரிழை

யங்கதிற் பெய்த வாருயிர் மருந்து

வாங்குநர் கையகம் வருத்துத லல்லது

டு0 தான்றெலை வில்லாத் தகைமைய தாரு

நறுமலர்க் கோதை நின்னா ராங்ங

ணறவணன் தன்பாற் கேட்டுவை யிதன்றிற்

மென்றவ னுரைத்தலு யிளங்கொடி விருப்பி

மன்பெரும் பீடிகை தொழுதனள் வணங்கித்

டுடு தீவ நிலகை தன்னொடுங் கூடித்

கோழுசி வலஞ்செய்து கொள்கையி னிற்றலு

மெழுந்து வலம்புரிந்த விளங்கொடி செங்கையிற்

றொழுதகை மரபிற் பாத்திரம் புகுதலும்

பாத்திரம் பெற்ற பைந்தொடி மடவாண்

சு0 மாத்திரா யின்றி மனமகிழ் வெய்தி

மாரனை வெல்லும் விர நின்னடி

நிறெறிந் கடுப்பகை கடிந்தோய் நின்னடி

சு8 - சடு. பாத்திரம் சோன்றும்.

சஎ. நின்னங்கு வருவது போலும் - அப்பாத்திரம் நின்னையிடத்து வருவது போலும்; நின்னங்கு:— சு0-ம் காதை, சக. “நின்னங்கு வருஉ மென்னெஞ்சி னை, யென்னங்கு வாரா தோம்பிண்கொ ண்மே.” என்பது கவித்தோகை, உக.

சஅ. அதில் - அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரத்தில். ஆருயிர் மருந்து - அன் னம்; பசிரோயால் வருந்தாவண்ணம் உயிர்களைப் பாதுகாத்தலின், இஃது இங் றுநன் கூறப்பட்டது; “அகண்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்து” என்பர் பின் னும்; சு5 - ம் காதை, சகஎ. சோற்றை யும் தண்ணீரையும் இருமருந்தென்பர் கோலூர்க்குமாரி; இதனை, புறநானூறு, எ0 - ம் பாட்டிற்காண்க.

சக. கையகம் - கையிடத்தை.

டு0. தானென்றது - அன்னத்தை.

‘தான்றெலை வறியா’ என்றும் பாடம்.

டுக. கோதை - விளி. ‘நறைமலர்க் கோதை’ என்றும் பாடம்.

டுஉ. இதன்றிறம் - இப்பாத்திரத்தின் வரலாறு. இதன்றிறத்தை அறவணன் பாற்கேட்டுவை.

டுக. அவள் - தீவநிலகை. இளங் கொடி - மணிமேகலை.

டுச. தொழுதனன் வணங்கி - கைகு வித்து வந்தித்து.

டுசு. கொள்கையின நிறற்றலும் - நிய மத்தோடு மணிமேகலைநிறற்றலும்.

டுஎ. எழுந்து - கோமுகியிலிருந்து எழுந்து. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

டுஎ - டுஅ. பாத்திரம் எழுந்து இளங் கொடியினுடைய செங்கையிற் புகுத லும்.

சு0. மாத்திராயின்றி - அளவின்றி.

சுக. ‘மாரனை’ என்பது முதலியன, பாத்திரம்பெற்ற மகிழ்ச்சியால் மணிமே கலை புத்தனைக் குறித்துச் செய்யுந் துதி கள். ‘மாரன்’ என்பதற்குப் பொருள்,

டு - ம் காதை, எஎ - ம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

சஉ. டு - ம் காதை, சு0க. தீ நெறிக் கடுப்பகை - கொடிய வழிகளாகிய மிகக்

பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி.

துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி.

சூடு பெண்பிறக் கொழிய கிறந்தோய் நின்னடி.

கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி.

திமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி.

வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி.

பகையை; காமமுதலியவற்றை 'அரி வட்ட வர்க்கம்' என்றும், 'வைரி' என்றும் வடநூலார் கூறுதல்போலத் திருநெழியைக் கம்பகையென்றார். 'கடப்போய் நின்னடி' என்றும் பாடம்.

சூ. பிறர்க்கு அறம் முயலும் பெரியோய் - மற்றையோர்க்குப் புண்ணிய முண்டாதற்கு முயலுகின்ற பெரியோனே; இப்படியே "பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன்" என்பர் பின்னும்; உக - ம் காதை, சுஎஅ. போதிவருட்சத்தினடியிற் புத்தனுக்கு ஞானேதயமானபொழுது மாரன் அவனைநோக்கி 'நீ இப்பொழுதே நிருவாணமடை' என்று சொல்ல, புத்தன் மயங்குகையில், பிரஹ்ம தேவரவந்து 'நீ இப்பொழுது அடைய வேண்டாம்; நீ யறிந்த தருமத்தை உப தேசித்து நிருவாணமடைத்தருகியவழியை எல்லோர்க்கும் காட்டிவிட்டு அப்பாற் செல்க' என்றவின், புத்தன் தருமோபதேசஞ் செய்யத்தொடங்கினானென்று புத்தசரித்தால் தெரிகின்றது.

சூ. துறக்கம் - சுவர்க்கம். அழிவற்ற நிருவாணமே அவனால் விரும்பப்பட்டமையின், அழிதன் மாலையதாயதுறக்கம் வேண்டப்படாததாயிற்று.

சூ. எண் பிறக்கு ஒழிய இறந்தோய் - மாந்தர்களுடைய எண்ணங்கள் எட்டாமற் பின்னே கிடக்கும்படி மேற்பட்ட நிலையிற் சென்றோனே; பிறக்கு - பின்; "துறைபிறக் கொழியப் போகி" என்பது பெரும்பாணியுப்படை, கூடுக; "முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழிய" என்பது முல்லைப்பாட்டு, கடுக. இறத்தல் - கடத்தல்; "இறந்தோய் நின்னடி" என்றும் பாடம்.

சூ. பிறர்க்குக் கண் அளிக்குங் கண்ணோய் - உயிர்களுக்கு ஞானத்தை யருளிச்செய்த ஞானியே; கண் - ஈண்டு

ஞானம். புத்தன் பலர்க்குத் தருமோபதேசஞ்செய்த ஆசிரியனாதலின், இங்ஙனங்கூறினார். இனி, உலோகோபகாரத்திற்காகப் புத்தனெடுத்த அநேக ஜாதகங்களுள், இவ்வான் கொடையைப் பரிசோதிக்கவெண்ணி, இந்திரன்வந்து இரண்டுகண்களையும் கேட்டபொழுது இவன் அவற்றைக் கொடுத்தானென்பராகலின், இதற்கு இந்திரனுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்தோயென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இதனைப் பின்வரும் பாடல்களாலுணர்க. "வண்ணவர் நாயகன் வேண்டக், கண்ணினி தளித்த காதற், புண்ணிய னிருந்த போதி, கண்ணிட நோய்நலியாவே". இது வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், கூ - ம் கலித்துறையின் உதாரணம். "கண்கொடுத்தான் மடிகொடுத்தான் கயப்புலிக்குத் தற்கொடுத்தான், பெண்கொடுத்தான் மப்பினையும் பிளந்திட்டுப் பிறர்க்கீந்தான், மண்கொடுத்தான் மகக்கொடுத்தான் மன்னுந்தற் சேரந்தார்க்கு, விண்கொடுத்தான் வண்கொடுத்த விரித்துணாப்பன்

தனங் கணைமாரி மூன்றும் பெய்யும் வெங்களிற்றை மிகுசிந்தா மணியை மேனி, யொக்கவரிந் தொருகூற்றை யிரண்டு கண்ணை யொளிதிகழும் திருமுடியையுடம்பி லுனை, யெக்கிவிழுவ் குருதி தனை யரசு தன்னை யின்னுயிர்போற்றேவியையின் றெடுத்த செல்வ, மக்களை வந்திரந்தவர்க்கு மகிழ்த்தே யீயும் வானவந்தா முறைந்தபதி மாணு ஆரே" இது நீலகேசிவிருத்தி சமயத் வாகரத்திற்குண்டசெய்யுள்.

சூ. தீமொழி - பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல் என்பன; மொழிக்கு - சொல்லைக் கேளாகிருத்தற்கு.

சூ. வாய்மொழி - சத்தியம்.

நாகர் துயர்கெட நடப்போப் நின்னடி
 ௭௦ யாகர் துயர மொழிப்போப் நின்னடி
 வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
 'கடங்கா தென்ற வாயிழை முன்னர்
 போதி நீழற் பொருந்தித் தோன்று
 நாதன் பாத நவகெட வேத்தித்
 ௭1 தீவ திலகை சேயிழைக் குணாக்குங்
 குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
 பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடே

சக. நாகர்களிற்சிலர்க்குக் கிலேசசாந்தி செய்வித்தற்பொருட்டு மனமிரங்கி ஒருஜாதகத்திற் புத்தன் நாகலோகத்திற்குச் சென்றனென்பராதலின், இங்ஙனங்கூறினார்; “அருவினை சிலர்கெடவொருபொரு நரகிடை, யெரிசுடர் மொமல ரெனவெடு மடியினை” என்று வருதல்காண்க; இது, வீரகோழியும், யாப்புப்படலம், கக-ம் கவித்துறையினுதமுணம்.

௭௦. உரகர் - நாகர்; நாகர்களுக்கும் கருடனுண்டாகிய துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு அவனுக்குத் தயாதர்மத்தை உபதேசஞ்செய்து அவனால் அவர்களுக்கு அமிர்ந்தங்கிடக்கும்படி புத்தன் செய்தானென்பது ஒருநூதககதை. இதனைப் பின்னுள்ளசெய்யுட்களாலறிக; “மீதியல் கருடனை விடவர வொடுபகை விதிமுறை கெடவறம் வெளியுற வருளினே.”, “பொற்புடை நாகர்தன் துயரம் போக்கினை”, “பைநாகர் குலமுய்ய வாயமிழ்தம் பகர்த்தனையே.”, “ஆரமிழ்த மணிநாகர் குலமுய்ய வருளினையே, வார்சினைப்புள் ளையாற்கும் வாய்மைநெறி பகர்த்தனையே.” இவை, வீரகோழியும், யாப்புப்படலம், கக -ம் கவித்துறையினுதாரணங்கள். தனயையைப் புலப்படுத்தியதையே பயனாகநினைந்து ஸ்ரீஹரி லக்ஷியென்பவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்டுள்ளதாகிய ஸ்ரீமூதவாகனன் சரிதமாயுள்ள நாகநந்தமென்னுநாடகத்தை உற்புநோக்கின், அது, ஈண்டிக்கூறிய புத்தஜாதககதையின் வழிப்பட்டதாக யாவருக்கும் நன்குவிளங்கும்.

௭௧ - ௭௨. வாழ்த்தல் அடங்காது; இப்படியே “ஆயிர வாரத் தாழியன் நிருந்தடி, நாவாயிரமிலே னேத்துவ தெவன்”

என்று முன்னும்வந்திருத்தல்காண்க. ௭ -ம் காதை, ௧௦௪ - ௧௦௫.

௭௧. போதி - அரசமரம்.

௭௨. புத்தனை நாதனென்றல் மரபு; இதனை, “நவையுற நாத னல்லறம் பகர்வோர்” (௨௮ -ம் காதை, ௭௧), எனவும், “நாத னல்லறம் கேட்டலை விரும்பி” (௨௮ -ம் காதை, ௮௧) எனவும் இன்னுள்ளே பின்வருவனவற்றாலுணர்க. புத்தர்களிற் சிலர் தேவர்களையும் நாதரென்பதுண்டு. நவை - குற்றம்.

௭௩. சேயிழைக்கு உணாக்கும் - மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை சொல்லுவான். இனிப் பசியின் கொடுமை கூறப்படுகின்றது.

பின்வரும் “பசிப்பிணி யென்னும் பாலி” (௮௦ -ம் அடி) என்பதனை ‘அழிக்கும்’ (௭௯) என்பதுமுதலிய முற்றுவனைகளோடு தனித்தனியேகூட்டுக.

௭௪. குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் - பசிதன்னிற்பற்றப்பட்டாருடைய உயர்குடிப்பிறப்பைக்கெடுக்கும்; அக்குடியிலிருந்த முன்னோர்களுக்கில்லாத இழிந்த செயல்களை அவர்களிடத்து உளவாக்கலான் இவ்வாறு கூறப்பட்டது; “தொல்வரவுந் தோலுந் கெடுக்குந் தொகையாக, நல்குர வென்னு நகை” என்பது திருத்தறள், ௧௦௪௬. விழுப்பங் கொல்லும் - சிறப்பினைவருத்தும்.

௭௫. கல்விப் பெரும்புனை விடேம் - கல்வியாகிய பெரிய தெப்பத்தை நீக்கும்; “நற்பொரு ணன்னுணர்ந்து சொல்லினு நல்கூர்ந்தார், சொற்பொருள் சோர்வுபடும்” (திருத்தறள், ௧௦௪௬) எனவும், “பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயுஞ், சிறந்ததல் கல்வியு மாயும்” (நாலடி.

நாணனி களையு மாடுனெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
அ0 பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ ளளவைக் கென்னா நிமிராது
புன்மாம் புகையப் புகையழற் பொங்கி
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
னாசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தன்
அரு னிருநில மருங்கின் யாங்கணுந் திரிவோ
னரும்பசி களைய வாற்றுவது காணுன்
றிருந்தா நாயுன் நின்னுத லுறுவோ
னிந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
கூ0 மழைவளந் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
பிழையா விளையுளும் பெருகிய தன்றோ

யாரீ, இன்மை, எனவும் வருதல்

எயு. நாண் அணி களையும் - நாணகிய
ஆபரணத்தை நீக்கும்; அழகுசெய்தலின்,
நாணுடைமை அணியெனப்பட்டது :
“அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோ
ர்க்கு” என்பது திருக்குறள், ௧௦௧௪.

அ0. பண்பிற்குப் பண்பு இல்லையே
னும் தன்னாற் சாரப்பட்டாரிடத்துள்ள
எல்லா நன்மைகளையும் அழித்தற்கொடு
மைபற்றிப் பசியைப் பாலியென்றார்;
இப்படியே “இன்மை யெனவொரு
பாலி” என்றுவருதல் காண்க; இது தீரு
க்குறள், ௧௦௪௨. அது - அப்பசியை.

அக. இசை-புகழ். அளவைக்கு - அள
த்தற்கு. என் நா நிமிராது - எனது நா
எழமாட்டாது. நிமிர்தல் - பேசுதற்கு
முயற். உபகாரிகளின்புகழ் அளவுபடா
தென்றபடி.

பசி யானாயும் வருத்தி வேறுபாடுறுவி
க்குமென்பதற்கு உதாரணமாக விச்வாமி
த்திரமுனிவர் வறட்காலமொன்றில் நா
யுன் தின்பதற்கு முயன்றதைத் தீவதி
லகை இனிச்சொல்லுவார்.

அக. மழை வளம் கரத்தலின் - மழை
யாகிய செல்வம் மறைந்துபோனமை
யால்.

அச. விச்வாமித்திரமுனிவர்.

அசு. அரும்பசி-தீர்த்தற்கரிய பசியை.
ஆற்றுவது காணுன் - தணித்தற்குரிய
உணவு யாதொன்றையும் காணாது.

அஎ. விச்வாமித்திரமுனிவர் பசியின்
கொடுமையால் நாயுன் தின்பதற்கு முய
ன்றாரென்பதை மனுஸ்மிருதி, ௧0 - ம்
அத்தியாயம், ௧0௮ - ம் சுலோகத்திற்
காண்க.

அஅ. இந் திரசிற் பு - பலியிடுதல்
(=வைச்வதேவம்); இது மற்றைத்தேவர்
களுக்கும் உரித்தெனினும் தலைமைபற்றி
‘இந்திரசிற் பு’ எனப்பட்டது; உண்ப
தற்குமுன்பு இதனைச் செய்தல்வேண்டு
மென்பது விதி.

அக. வானவர் பெருந்தகை - இந்
திரன்.

க0. ‘மன்னுயிரோம்பி’ என்றும் பா
டம்.

கச. பிழையா விளையுள் - தப்பாதவி
ளைவு; “வேலி, யாயிரம் விளையுட் டாக”
என்பது பொருநராற்றுப்படை, ௨௪௪ -
௨௪௭; “வெள்ளமா ருது விளையுள் பெ
ருக” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௧௦௧.

அக - கச. மழைவளங் கரத்தலின், அந்
தணன் திரிவோன் காணுன் உறுவோன்
செய்வோன் முன்னர் வந்துதோன்றிய
பெருந்தகை தருதலின், ஒங்கிப் பெருகி
யதன்றோ.

வாற்றுநர்க் களிப்போ ஈறவின பகர்வோ
 ஈற்றா மாக்க ளரும்பகி கணீவோர்
 மேற்றே யுலகின் மெய்க்கெறி வாழ்க்கை
 கூடு மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
 முண்டி கொடுத்தோ ருயர்கொடுத் தோரோ
 யுயர்க்கொடை பூண்ட வுரவோ யாகிக்
 கயக்கறு நல்லறங் கண்டனை யென்றலும்
 விட்ட பிறப்பிலயான் விரும்பிய காதலன்
 க௦௦ நிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி
 யுயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காலத்து
 வெயில்விளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
 சாது சக்கரன் றனையா னூட்டிய
 காலம் போல்வதோர் கனாமயக் குற்றே
 க௦௫ னங்கதன் பயனே யாருயிர் மருந்தா
 யீங்கிப் பாத்திர மென்கைப் புகுந்தது

கஉ. ஆற்றுநர்க்கு - பொறுக்கும் வன்
 மையையுடையோராகிய செல்வர்க்கு;
 ஆற்றுநர்க்களிப்போர் பயன் கருதிச் செ
 ய்வோராகின்றமையின், 'அறவிலைபகர்
 வோர்' என்றார். "இம்மைச் செய்தது
 மறுமைக் காமெனு, மறவிலை வாணிக
 னா யல்லன்" என்பது புறநானூறு,

கக. ஆற்றாமாக்கள்-தரித்திரர்; "எற்
 றகை மாற்றாமு யென்னுந் தாம்வ
 னாயா, தாற்றாதார்க் கீவதா மாண்க
 டன்" என்பது நாலடியார், ஈகை, அ.

க௦. மேற்று - மேலது.

கக - க௦. வாழ்க்கை கணீவோர் மே
 று.

கஉ - க௦. இவ்வழிகளின் கருத்து "எ
 மக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர், பிறர்க்கீ
 வோர் தமக்கீவென, வணைத்துணைத்
 தன் யானாக" என்பதில் வந்திருத்தல்
 காண்க; இது புறநானூறு, கக௬.

க௫. மண்டிணி ஞாலத்து - அணுக்
 கள் செறிந்த நிலவுலகத்தில்; "மண்டி
 ணித்தநிலனும்" என்பது புறநானூறு, உ.

க௬. புறநானூறு, (கஅ) கக - ம் அடி.

க௭. உயர்க்கொடை - உயிரைக்கொ
 டத்தல். உரவோயாகி - வலிய அறிவி
 னையுடையோயாகி.

கஅ. கயக்கு - கயங்குதல் (=கசங்கு

தல்); "கயக்கறு மாக்கள் கடித்தனர்செ
 னாய்" என்பர் பின்னும்; கக - ம் காதை,
 அடு. 'கண்டனை' என்றது, தெளிவுப
 ற்றி. என்றலும் - என்று நிவநிலை
 செல்லலும்.

கக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு.
 காதலன் - கணவன்; அவன் இராரு
 லன்.

க௦௦. திட்டிவிடமுண - திருத்திவி
 ஷமென்னும் பாம்புதிண்ட; க - ம் கா
 தை, சக - ம் வரிச் குறிப்பைப்பார்க்க.
 உயிர்போவுழி - உயிர்போனவிடத்து.

கக - க௦௦. காதலன் உயிர்போவுழி.

க௦௧. உயிரொடு வேவேன் - அவன்
 பிரிவாற்றாது தீயிர்பாய்ந்து உயிரொடு
 வேவாநிற்பேன். வேவேன் - பெயர்.

க௦௦ - க௦௧. க - ம் காதை, சக - இ௦.

க௦௨. இ - ம் காதை, க௦; கக - ம்
 காதை, க௦௨.

க௦௩. ஊட்டிய - உண்ணச்செய்த.

க௦௪. கனாமயக்குற்றேன் - கனுவா
 கிய மயக்கத்தையடைத்தேன்.

கக - க௦௪. காதலன் உயிர்போவுழி
 வேவேன் உணர்வொழிகாலத்துக் கனா
 மயக்குற்றேன்.

க௦௫. அதன் - அக்கனுவின்.

க௦௫ - க௦௪. உயிர் உடம்பின்குறும்
 பொழுதுள்ள நினைப்பின்புனை மறுபிற

க௦

நாணனி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்

அ0 பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ ளளவைக் கென்னா நிமிராது
புன்மரம் புகையப் புகையழற் பொங்கி
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
னாசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தனை

அரு னிருநில மருங்கின் யாங்கணுந் திரிவோ
னரும்பசி களைய வாற்றுவது காணுந்
றிருந்தா நாயுன் றின்னுத லுறுவோ
னிந்திர சிறப்புச் செய்வோன் முன்னர்
வந்து தோன்றிய வானவர் பெருந்தகை
க00 மழைவளந் தருதலின் மன்னுயி ரோங்கிப்
பிழையா விளையுளும் பெருகிய தன்றோ

யாரீ, இன்மை, இ) எனவும் வருதல் காண்க.

எஅ. நாண் அணி களையும் - நாணுகிய ஆபரணத்தை நீக்கும்; அழகுசெய்தலின், நாணுடைமை அணியெனப்பட்டது: “அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கு” என்பது திருக்குறள், க0க8.

அ0. பண்பிற்குப் பண்பு இல்லையே னும் தன்றாற் சாரப்பட்டாரிடத்துள்ள எல்லா நன்மைகளையும் அழித்தற்கொடுமைபற்றிப் பசியைப் பாலியென்றார்; இப்படியே “இன்மை யெனவொரு பாலி” என்றுவருதல் காண்க; இது திருக்குறள், க0ச2. அது - அப்பசியை.

அக. இசை-புகழ். அளவைக்கு - அளத்தற்கு. என் நா நிமிராது - எனது நாழமாட்டாது. நிமிர்தல் - பேசுதற்கு முயற்சி. உபகாரிகளின்புகழ் அளவுபடாதென்றபடி.

பசி யானாயும் வருத்தி வேறுபாடுறுவிக்குமென்பதற்கு உதாரணமாக விச்வாமித்திரமுனிவர் வறட்காலமொன்றில் நாயுன் தின்பதற்கு முயன்றதைத் தீவதிலகை இனிச்சொல்லுவான்.

அக. மழை வளம் கரத்தலின் - மழையாகிய செல்வம் மறைந்துபோனமையால்.

அச. விச்வாமித்திரமுனிவர்.

அசு. அரும்பசி-தீர்த்தற்கரிய பசியை. ஆற்றுவது காணுந் - தணித்தற்கரிய உணவு யாதொன்றையும் காணாது.

அஎ. விச்வாமித்திரமுனிவர் பசியின் கொடுமையால் நாயுன் தின்பதற்கு முயன்றாரென்பதை மனுஸ்மிருதி, க0 - ம்)யாயம், க0அ - ம் சுலோகத்திற்

அஅ. இந் திரசிற் ப்பு - பலியிடுதல் (=வைச்வதேவம்); இது மற்றைத்தேவர் சுருக்கும் உரித்தெனினும் தலைமைபற்றி ‘இந்திரசிற் ப்பு’ எனப்பட்டது; உண்பதற்குமுன்பு இதனைச் செய்தல்வேண்டுமென்பது விதி.

அக. வானவர் பெருந்தகை - இந் திரன்.

க0. ‘மன்னுயிரோம்பி’ என்றும் பாடம்.

கச. பிழையா விளையுள் - தப்பாதவிளைவு; “வேலி, யாயிரம் விளையுட் டாக” என்பது பொருநராற்றுப்படை, உசச - உசஎ; “வெள்ளமா ருது விளையுள் பெருக” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, க0க.

அக - கக. மழைவளங் கரத்தலின், அந் தணன் திரிவோன் காணுந் உறுவோன் செய்வோன் முன்னர் வந்துதோன்றிய பெருந்தகை சுருதலின், ஒங்கிப் பெருகியதன்றோ.

வாற்றுநர்க் களிப்போ ஈறவினை பகர்வோ
 ஈற்றா மாக்க ளரும்பசி களைவோர்
 மேற்றே யுல்கின் மெய்நெறி வாழ்க்கை
 கூடு மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
 முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரோ
 யுயிர்க்கொடை பூண்ட வுரவோ யாகிக்
 கயக்கறு நல்லறங் கண்டனை யென்றஹும்
 விட்ட பிறப்பியான் விரும்பிய காதலன்
 க00 நிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போவுழி
 யுயிரொடு வேவே னுணர்வொழி காலத்து
 வெயில்விளங் கமயத்து விளங்கித் தோன்றிய
 சாது சக்கரன் றனையா னாட்டிய
 காலம் போல்வதோர் கனாமயக் குற்றே
 க0௫ னாங்கதன் பயனே யாருயிர் மருந்தா
 யீங்கிப் பாத்திர மென்கைப் புருந்தது

கஉ. ஆற்றுநர்க்கு - பொறுக்கும் வன்
 மையையுடையோராகிய செல்வர்க்கு;
 ஆற்றுநர்க்களிப்போர் பயன் கருதிச் செ
 ய்வோராகின் றமையின், 'அறவிலைபகர்
 வோர்' என்றார். "இம்மைச் செய்தது
 மறுமைக் காமென, மறவிலை வாணிக
 னா யல்லன்" என்பது புறநானூறு,
 ககச.

க௩. ஆற்றாமாக்கள்-தரித்திரர்; "ஏற்
 றகை மாற்றமை யென்னுணர் தாம்வ
 னாயா, தாற்றதார்த் வேதா மாண்ட
 டன்" என்பது நாலடியார், ஈகை, அ.

க௪. மேற்று - மேலது.

க௬-க௪. வாழ்க்கை களைவோர் மே
 றது.

கஉ-க௪. இவ்வடிகளின் கருத்து "எ
 மக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர், பிறர்க்கீ
 வோர் தமக்கீபவென, வணைத்துணைத்
 தன் யானாக" என்பதில் வந்திருத்தல்
 காண்க; இது புறநானூறு, ககச.

க௫. மண்டிணி ஞாலத்து - அணுக்
 கள் செறிந்த நிலவுலகத்தில்; "மண்டி
 ணித்தநிலனும்" என்பது புறநானூறு, உ.

க௬. புறநானூறு, (கஅ) கக-ம் அடி.

க௭. உயிர்க்கொடை - உயிரைக்கொ
 டுத்தல். உரவோயாகி - வலிய அறிவி
 னையுடையோயாகி.

கஅ. கயக்கு - கயங்குதல் (=கசங்கு

தல்); "கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர்கே
 னாய்" என்பர் பின்னும்; கச-ம் காதை,
 அடு. 'கண்டனை' என்றது, தெளிவுப
 ற்றி. என்றஹும் - என்று நினைவிலகை
 செல்லலும்.

கக. விட்டபிறப்பு - போணபிறப்பு.
 காதலன் - கணவன்; அவன் இராகு
 லன்.

க00. நிட்டிவிடமுண - திருஷ்டிவி
 ஷமென்னும் பரம்புதிண்ட; க-ம் காதை,
 சக-ம் வரிக் குறிப்பைப்பார்க்க.
 உயிர்போவுழி - உயிர்போணவிடத்து.

கக-க00. காதலன் உயிர்போவுழி.

க0க. உயிரொடு வேவேன் - அவன்
 பிரிவாற்றாது தீயிற்பாய்ந்து உயிரொடு
 வேவாநிற்பேன். வேவேன் - பெயர்.

க00-க0க. க-ம் காதை, சக-இ0.

க0உ. இ-ம் காதை, க0; கச-ம்

காதை, க0உ.

க0௬. ஊட்டிய - உண்ணச்செய்த,

க0௪. கனாமயக்குற்றேன் - கனவா
 கிய மயக்கத்தையடைந்தேன்.

கக-க0௪. காதலன் உயிர்போவுழி
 வேவேன் உணர்வொழிகாலத்துக் கனா
 மயக்குற்றேன்.

க0௫. அதன் - அக்கனுவின்.

க0௫-க0௬. உயிர் உடம்பினிக்கும்
 பொழுதுள்ள நினைப்பின்பயனை மறுபிற

கச

நாவலொடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி நல்லறம் விளைந்த வதன்பயன்
றுய்ப்போர் தம்மனைத் துணிச்சித நுடுத்து
கக0 வயிறுகாய் பெரும்பசி யலைத்தற் கிரங்கி
வெயிலென முனியாது புயலென மடியாது
புறங்கடை நின்று புன்கண் கூர்ந்துமு
வறங்கடை நில்லா தயர்வோர் பலரா
லீன்ற குழவி முகங்கண் டிரங்கித்
கக௫ தீம்பால் சுரப்போ டன்முலை போன்றே
நெஞ்ச வழிப்படுஉம் விஞ்சைப் பாத்திரத்
தகன்சுரைப் பெய்த வாருயிர் மருந்தவர்
முகங்கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையே, நென
மறந்தே னதன்றிற நீயெடுத துரைத்தனை
கஉ0 யறங்கரி யாக வருள்கூர் தூட்டுஞ்

ப்பி'வ் அவ்வயிர் அடையுமென்பது தொ
ன்னூற்றுணி பாதவின இவ்வனங்கூறினா
ள்; கச-ம் காலை, க0க-க0ச. இக்கருத்
தை, "பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்
கிற நடுஅ-ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேல
ழகரெழுதிப் விசேடவுரையாலுமுணர்க.
க0௭. சம்புத்திலில்.

க0௮. நல்லறத்தை வித்தி. 'வித்திய
நல்லறம்' என்றும் பாடம். பயன் - பய
னை; என்றது பலவகைத்தாகிய செல்
வத்தை.

௧0௯. றுய்ப்போர் தம்மனை - அனுப
விக்கும் செல்வருடைய வீட்டில், துணி
ச்சிதருதித்து-கிழிந்த சீராகவே உடுத்தித்
கொண்டு. சிதர் - சிதாரெனவும் வழங்
கும்.

ககக. முனியாது - வெறுக்காமல். புய
லென மடியாது - மழையென்று ஒரிடத்
தில் தங்காமல்; மடிதல் - தங்குதல்;
"மல்லற்பேரூர் மடியின்" என்பது பெ
ருப்பாலுற்றுப்படை, உடுசு.

ககஉ. புறங்கடையின்று - தலைவாயி
லில் நின்றுகொண்டு, புன்கண் கூர்ந்து -
துன்பமிடுத்து; "அகத்தாரே வாழ்வா
ரென் றண்ணுந் தோக்கிப், புகத்தாம்
பெருஅர் புறங்கடை பற்றி, மிகத்தாம்
வருத்தியிருப்பேரே மேலைத், தவத்தாற்
றவஞ்செய்யாதார்." என்பது நாலடி
யார், அறன்வலியுறுத்தல், க.

ககஉ - கக௯. முன் அறங்கடை - முற்
பிறப்பிற்செய்த பாவத்தால், நில்லாது -
ஒரிடத்திற் நில்லாது. அறத்தினிக்கப்ப
ட்டமையின், பாவம் அறங்கடையென
ப்பட்டது; "அறங்கடை நின்றரு ளெ
ல்லாம்" என்பது திருக்குறள், கசஉ.

கக௫. சுரப்போள் - சாய்.
கக௬. நெஞ்சவழிப் படுஉம் - மனத்
தின்வழியே யொருமு கு ம். விஞ்சை -
வித்தை.

கக௭. சுரை - ஈண்டுப்பாத்திரத்தில்
உள்ளீட்டில்லாது குழிந்தபாகம்.

கக௭ - கக௮. அவர்முதங்கண்டு - மே
ற்கூறிய பசிபாளர்களுடைய வாடியமுக
ங்கண்டு. வேட்கை - விரும்பம். என -
என்று மணிமேகலை சொல்ல.

கக௯. அதன் திறம் - அப்பாத்திரத்
தின் வரலாற்றை. அதன் திறம் தற்
தேன்.

கஉ0. அறம்கரியாக - தருமமேசான்
ருக. அருள் - ஒன்றின்துயர்கண்டால்
காரணமின்றித்தோன்றும் இரக்கம் என்
பர், புறநானூறு உரையாசிரியர்; இத
னை, புறநானூறு, ௩-ம் பாட்டின் விசே
டவுரையிற் காண்க; 'தொடர்புபற்
ருது இயல்பாக எல்லாவயிர்கண்மேலுஞ்
செல்வது' என்பர் பரிமேலழகர்; இத
னை, திருக்குறள் உரு-ம் அதிகாரம் அரு
ளுடைமையின் அவதாரிகையிற்காண்க.

சிறந்தோர்க் கல்லது செவ்வனஞ் சரவா
தாங்கன மாயினை யதன்பய னறிந்தனை
பீங்குடின் நெழுவா யென்றவ ஞ்நாப்பித்
நவ திலகை தன்னடி வணங்கி

க௨௫ மாபெரும் பாத்திர மலர்க்கையி னேந்திக்
கோமகன் பீடிகை தொழுதுவலங் கொண்டு
வானூ டெழுந்து மணிமே கலைதான்
வழுவது தெய்வம் வாய்மையி னுணர்த்த
வெழுநான் வந்த தென்மகன் வாரான்

க௨௬ வழுவா யுண்டென மயங்குவோண் முன்னி
வந்து தோன்றி யவர்பயக் கங்கனோர்
தந்தி லவர்க்கோ ரற்புகங் கூறு
மியவி வன்ம னொருபொரு மகனோ
அராதத் தானைத் துச்சயன் நேவி

க௨௭ யழுத பதிவயிற் றரிதிற் றோன்றித்
தவ்வைய ராகிய தானாயும் விரையு
மவ்வைய ராயினிர் தும்மடி தொழுதோர்
வாய்வ தாத மாணித யாகரையிற்
நினை யனுக்குஞ் செய்வவ துமக்கிங்

க௨௮ குறவண வடிவ டப்பாற் பெறுமின்
செறிதொடி நல்லி ருந்நிறப் பிங்கிஓ

க௨௯. (பாத்திரம்) சரவாது.

க௨௨. ஆங்கனையினை - அறங்கரி
யாக அருள்சுரந்துட்டிம் அத்தன்மையை
யுடையாயாயின. 'அவர் முகங்கண்டி
சுரத்தல் காண்டல வேட்கையேன்' என்
று முன்பு கூறியதனால், 'அதன்பயனறி
ந்தனை' என்றான்.

க௨௩. அவள் - தீவதிலகை.

க௨௪. கோமகன் பீடிகை - புத்தனு
டைய பாதபீடிகை.

க௨௫. தெய்வம்-மணிமேகலாதேய்வம்.

க௨௬. வழுவாய் - தப்புதல். என -
என்று நினைத்தது. 'வழுவர லுண்டென
மயங்குவோன்' என்றும் பாடம். மயங்கு
வோன் - சுதமதி.

க௨௭. சுதமதியோடு மாதவியையும்
உளப்படுத்தி 'அவர்' என்றார்.

க௨௮. அத்திவ் - அவ்விடத்து. அற்பு
தம் - ஆச்சரியம். கூறும் - மணிமேகலை
சொல்லுவான்.

க௨௯ - க௨௨. மணிமேகலைதான், மய
ங்குவோண் முன்னர் வந்து தோன்றிக்
களைந்து அவர்க்கு ஒர் அற்புதங்கூறும்.

க௨௯ - க௨௪. எ-ம் காதை, கூடி - கூசு.

க௨௯ - க௨௭. தவ்வையர் - தமக்கைமார்.

க௨௯ - க௨௭. 'தோன்றியென், தவ்
வையராகிய' என்றும் பாடம்.

க௨௯. அவ்வையர் - தாய்மார்.

க௨௯ - க௨௭. வாய்வதாக-வாய்ப்புடை
த்தாருக. செய்தவம் துமக்கு வாய்வதாக
வென்க. "வாய்வ தாகரின் மனப்பாட்
டறம்" என்பர் பின்னும்; உக-ம் காதை,
ககை; "வாய்வதின் வந்த குறவை" என்ப
பது சிலப்பதிகாரம், துன்பமலை; "வா
ய்வதிற - றந்தையர் தாயுத் தொழுதெ
ழுக" என்பது ஆகாரங்கோவைநிதி.

க௨௯ - க௨௭. உம்பிறப்பின்வரவாற்றை
அறவணவடிகளிடம் அறிந்துகொள்ளு
மின்.

“தாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியெனு
மாபெரும் பாத்திர நீயிருந் தொழுமெனத்
தொழுதன ரோத்திய தூமொழி யாரொடும்
கசடு பழுதறு மாதவன் பாதம் படர்கே
மெழுகென வெழுந்தன ளிளங்கொடி தானென.

பாத்திரம்பேற்றகாதை முற்றிற்று.

கசக - கசக. இஃது, ஆபுத்திரன் கை யிலிருந்த அமுதசுரபியெனப்படுகின்ற மிகச்சிறந்துள்ள பாத்திரம்; இதனை நீருந் தொழுமென்று மணிமேகலை சொல்ல.

கசச. தூமொழியார் - சுதமதியும் மாதவியும்.

கசடு. பழுது - குற்றம்; இனி, சிலப் பதிகாரம், ஊர்குழுவரியில் “பழுதொழிந் தெழுந்திருந்தான்” என்பதில் ‘பழுது’ என்பதற்கு உடம்பென்று அடியாரீக்தநல்லாரீ பொருள்செய்திருத்தலால், இங்கே பழுதறு மாதவனென்பதற்கு உடம்பற்றொழிந்த அறவணவடிகளென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; “செய்தவ யாக்கையின், மேலினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்” என்று அறவணவடிகள் கூறியதாகப் பின்பு கூறுதல்காண்க; உச - ம் காதை, கசக - கசஉ. படர்கேம் - செல்லுவேம்.

கசக. இளங்கொடி - மணிமேகலை. இளங்கொடி, நீர் எழுகவென்றுசொல்லி எழுந்தனனென்க.

க - கசக. மணிபல்லவத்தில் செய்வ நீங்கியபின்னர் மணிமேகலை தாழ்ந்து நோக்கித் திரிய, தீவதிலகை தோன்றி ‘யாரீ’ என்றலும், ‘கேளாய், என்வரவு ஈது, பயன் இது, அன்றாய், நீயார்’ என்றலும், தீவதிலகை உரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவள், என்முரைத்தலும், மணிமேகலை விரும்பிப் பீடிகையைத்தொழுது வணங்கிக் கூடி வலஞ்செய்து நின்றலும், அவன்கையிற் பாத்திரம் புருந்தது; புருத்தலும், மகிழ்வெய்தி ‘வாழ்த்தல் என்னாவிற்கடங்காது’ என்றாள்; என்ற மணிமேகலையின் முன்னர்த் தீவதிலகை யுரைக்கும்; அங்ஙனமுரைப்பவள் ‘கண்டனை’ என்றலும், மணிமேகலை ‘காண்டல் வேட்கையேன்’ என, அவளுரைப்ப, மணிமேகலை வணங்கி ஏந்தி வலங்கொண்டு எழுந்து மயங்குவோள் முன்னர் வந்துதோன்றிக் கனைந்து கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்றவள், தொழுமென, தொழுதேத்திய அவரொடும், இளங்கொடி எழுந்தனனென வினைமுடிவு செய்க.

பன்னிரண்டாவது

அறவணர்த்தொழுதகாதை.

[பன்னிரண்டாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கொண்டு
தன்னார் அறவணர்த்தொழுதபாட்டு.]

ஆங்கவர் தம்முட னறவண வடிகள்
யாங்குள ரென்றே யினங்கொடி வினாஅப்
நராமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாவி
னுரைமு தாள னுறைவிடங் குறுகி
ரு மைம்மலர்க் குழலி மாதவன் றிருந்தடி
மும்முறை வணங்கி முறையுளி யேத்திப்
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமு
முதய குமரனாங் குற்றரை செய்தது
மணிமே கலாதெய்வ மணிபல் லவத்திடை
க0 யணியிழை தன்னை யதற்றிய வண்ணமு
மாங்கத் தீவகத் தறவோ னுசன
நீங்கிய பிறப்பு நேரிழைக் களித்தது
மளித்த பிறப்பி னாகிய கணவனைக்
களிக்கய னெடுங்கட் கடவுளிற் பெற்றதுந்
கரு தவ்வைய ராகிய தாரையும் லீளையும்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்துகே டெய்தி

க. அவர் - சுதமதி மாதவி.
உ. இளங்கொடி - மணிமேகலை.
வினாஅய்-வினாவி - கேட்டுக்கொண்டு.
ச. உரைமுதாளன்-அறவணவடிகள்.
குறுகி - அடைந்து.
உ - ச. உச - ம் காதை, கூஉ - 500;
"நரைமு தாளர்" என்பது புறநானூறு,
இஉ.
இ. குழலி - மணிமேகலை,
சு. முறையுளி - விதிப்படி.
மேல்வருவன மணிமேகலை வார்த்
தை.

எ. சோலை - உவவனம்.
க0. அணியிழை - எழுவாய்.
கச - கூஉ. ஆசனம் பிறப்பை அளித்
ததும்.
கச. கடவுளின் - மணிமேகலாதெய்
வத்தால்.
கரு - கச. லீலை மதுமயக்கத்தால்
யானைக்குமுன்னே சென்றும், தாரை
நிலாமுற்றத்தின்மேல் ஏறி வீழ்ந்தும்
இறந்தமையால், 'தாரையும் லீளையும்,
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்து' என்றார்
கஉ - ம் காதை, சஇ - சஅ.

மாதவி யாகியுஞ் சுதமதி யாகியுங்

கோதையஞ் சாய னின்றொடுங் க்டின

ராங்கவர் தந்திற மறவணன் றன்பாற்

20 பூங்கொடி நல்லாய் கேளென் றுரைத்தது

முரைத்த பூங்கொடி யொருமுன்று மந்திரந்

த ாக்குரை செய்துகா னேகிய வண்ணமுந்

தெய்வம் டோயபின் றீவ திலகையு

மையெனத் தோன்றி யருளொடு மடைந்தது

20 மடைந்த தெய்வ மாபுத் திரன்கை

வணங்குறு பாத்திரம் வாய்மையி னளித்தது

மாபுத் திரன்றிற. மறவணன் றன்பாற்

கேளென் றுரைத்துக் கிளரொளி மாதெய்வம்

டோகென மடந்தை டோந்த வண்ணமு

௩0 மாதவன் றன்னை வணங்கின ஞுரைத்தலு

மணிமே கலையுரை மாதவன் கேட்டுத்

தணியா விற்பந் தலைத்தலை மேல்வரப்

பொற்றொடி மாதர் நற்றிறஞ் சிறக்க

வுற்றுணர் வாய்நீ யிவர்திற முரைக்கே

௩0 னின்றெடுந் தெய்வ நினக்கெடுத் துரைத்த

வந்நா ளன்றியு மருவினை கழுஉ

மாதி முதல்வ னடியினை யாகிய

பாதபங் கயமலை பரவிச் செல்வேன்

கச்சய மாளுங் கழற்கால் வேந்தன்

௪0 னுச்சயன் றன்னையோர் சூழ்பொழிற் கண்டேன்

மாபெருந் தானை மன்ன நின்றொடுந்

௧௭ - ௧௮. ௧0 - ம் காதை, ௭௩ - ௭௪.

௧௧. திறம் - வரலாறு.

௨௧. பூங்கொடி - மணிமேகலாதெய்வம். மூன்றாமந்திரம்-வேற்றுறு அடைவிப்பதும், ஆகாயத்தில் திரியச்செய்வதும், பசியை நீக்குவதும்; ௧0-ம் காதை, ௮0 - ௧௧.

௨௪. ஐயெனத் தோன்றி - வினாவாகத்தோன்றி.

௨௫. தெய்வம் - தீவதிலகை.

௨௭ - ௨௮. ௧௧ - ம் காதை, ௫௨. 'கேளென் றுரைத்த' என்றும் பாடம்.

௨௯. போக என - போவாயென்று சொல்ல,

௩௨. தலைத்தலை மேல்வர:—௨ - ம் காதை, ௫.

மேல்வருவன அறவணவடிகளுடைய வார்த்தை.

௩௩. மாதர் - விளி. நற்றிறம் - நல்ல கூறுபாடுகள்.

௩௪. உணாக்கேன் - உரைப்பேன்.

௩௫. அந்நான் அன்றியும்-அந்தநாளிற் சென்றதல்லாமலும்.

௩௮. பாதபங்கயமலை:—௧0-ம் காதை, ௧௧ - ௧௮.

௩௮ - ௪0. செல்வேன் னுச்சயனை ஓர் பொழிவிற் கண்டேன்,

தேவியர் தமக்குந் தீதின் றோவென
வழிதக வுள்ளமொ டாற்றின னாகி
யொரியிழை மாதர்க் குற்றதை யுணர்ப்போன்
சுரு புதுக்கோள் யாணைமுன் போற்றாது சென்று
மதுக்கரி மயக்கத்து வீரை மாய்ந்தது உ
மாங்கது கேட்டோ ரரமிய மேறித்
தாங்காது வீழ்ந்து தாரைசா வுற்றது உங்
கழிபெருந் துன்பங் காவல னுரைப்ப
ரு0 பழவினைப் பயனீ பரியலென் றெழுந்தே
னாடு கூத்த ரணியே போல
வேற்றோ ரணியொடு வந்தீ ரோவென
மணிமே கலைமுன் மடக்கொடி யார்திறந்
துணிபொருண் மாதவன் சொல்லியு மமையான்
ருரு பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கேளாய்
தரும் தலைவன் நலைமையி னுணர்த்த
பொருமைசா வல்லறம் பொருகா தாகி
யிறுதியி னற்கதி செல்லும் பொருவழி
கூ0 யறுவையு நெருஞ்சியு மடர்ந்துண் ணடைத் தாங்குர்
செயிர்வழங்கு தீக்கதி திறந்து கல்லென்
றுயிர்வழங்கு பொருநெறி யொருதிற் பட்டது

சக, 'ஆற்றாளுகி' என்றும் பாடம்.
சச, உற்றதை - உற்றதுண்பத்தை.
சரு, புதுக்கோள் யாணை - புதிதாகப்
பிடித்துக்கொண்டுவரப்பட்ட யாணை.
சஎ, அது - வீரைமாய்ந்தது. அரமியம் - நிலாமுற்றம்.
சக, கழிபெருந் துன்பம் - மிகப்பெரியதுன்பம்; அவ்விருவரும் இறந்த பெரியதுன்பமுடாம்; கழிதல் - நீங்குதல்.
சச - சக, மாய்ந்ததும் சாவற்றதுமாகிய துன்பத்தைக் காவலனுரைப்ப.
ரு0, பரியல் - வருந்தாதே.
ருக, 'ஆடுங் கூத்தியரணி' என்றும் பாடம்.

ருக - ருஉ, "ஆடுங் கூத்தர்போலாருயி ரொருவழிக், கூடிய கோலத் தொருங்குநின் றியலாது" என்பது சிலப்பதிகாரம், நகிகற்காதை, கசரு - கசக.
ருச, அமையான் - தணியாளுகி.

(ருரு). அறவி - புண்ணியத்தோடு கூடியவழி.

ருச, நல்கினை கேளாய் - உவந்தோளாய்; நல்குதல் - உவந்தல்; "நல்கல்கா" என்பது புறநானூறு.

ருரு - ருச, உக - ம் காதை, கரு - கருச.

ருஎ, தரும் தலைவன் - புத்தன்; இசன் பொருளை, கக - ம் காதை, ரு0 - ம் அடிக்குறிப்பிற்காண்க.

ருக, இறுதியில்லற்கதி - நிருவாணம். பெருவழி - தரும்.

கூ0, அறுவை - அறுகம்புல். கண்ணடைத்தாங்கு - இடம் அடைக்கப்பட்டார்போல.

சக, செயிர் - குற்றம்.

கூஉ, உயிர்வழங்கு பெருநெறி - பிறந்திறக்கும் உயிர்களெல்லாம் போகும்

தண்பனி விழுங்கிய செங்கதிர் மண்டில

முண்டென வுணர்த லல்லதி யாவதுங்

௬ கண்டினிது விளங்காக் காட்சி போன்றது

சலாகை றுழைந்த மணித்துளை யகவையி

னுலாரீர்ப் பெருங்கட லோடா தாயினு

மாங்கத் துளைவழி யுருரீர் போல

வீங்கு நல்லற மெய்தலு முண்டெனச்

௭௦ சொல்லலு முண்டியான் சொல்லுத நேற்றார்

மல்லன்மா ஞாலத்து மக்களே யாதலிற்

சக்கர வாளத்துத் தேவ ரெல்லார்

தொக்கொருங் கீண்டித் துடிதலோ கத்து

மிக்கோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப

௭௧ விருள்பார்த்து கிடந்த மலர்தலை யுகைத்து

விரிகதிர்ச் செல்வன் றேறன்றின னென்ன

வீரெண் ணூற்றோ*உடொட் டாண்டிற்

பேரறி வாளன் றேற்றுமதற் பிற்பாடு

பெருங்குள மருங்கிற் சுருங்கைச் சிறுவழி

வழி; சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, க௭௩ - க௭௪. ஒருதிறம்பட்டது - ஒரு வழிப்பட்டது.

௬. செங்கதிர்மண்டிலம் - சூரியம ண்டலம்.

௬௪. யாவதும் - சிறிதும்.

௬௬ - ௬௮. பெருவழி போன்றது.

௬௬. சலாகை - சிறிய நாராசம். அக வையின் - உள்ளிடத்தே.

௭௦. யான்சொல்லலும் உண்டு. தேற் றார் - தெனியார்.

௭௦ - ௭௧. மக்கள் தேற்றாதலின்.

௭௧. தொக்கு - கூடி. துடிதலோகம் - துடித்தலோகம்; இஃது உலகம் முப்பத் தொன்றனுள் ஒன்பதாவது; மஹாராஜி கலோகமுதலிய தெய்வலோகம் ஆற னுள் ஈன்காவது.

௭௪. மிக்கோன் - சிறந்ததேவன்; இவ ன் பெயர் பிரபாபாலனென்று சில புத் தநூலால் தெரிகின்றது.

௮௮ - ௭௯. ௧௦ - ம் காதை, ௭ - ௬.

௭௬. செல்வன் - சூரியன்.

௭௮ - ௭௯. "சுடர்வழக் கற்றுத் தடு மாறு காணொர, ரிளவன ஞாயிறு தோ ன்றிய தென்ன" (௧௦ - ம் காதை, ௧௦ -

௧௧) எனவும், "மைத்திருள் கூர்ந்த மன மாசு தீர்ப், புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலை" (௧௨ - ம் காதை, ௮௮ - ௮௯) எனவும், "மறவிரு ளிரிய மன்னுயி ரே முற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிரு த்தியொடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறும்" (௨௧ - ம் காதை, ௧௬௮ - ௧௬௭) எனவும், "துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றி" (௨௪ - ம் காதை, ௧௬௯) என வும் இந்துவில் யாண்டும் புத்தன்தோற் றத்திற்குச் சூரியனை உவமைகூறுதல் காண்க.

௭௭. (?)

௭௮. பேரறிவாளன் - புத்தன். பிற பாடு - பின்னாக; இஃது ஒருசொல்; "பெண்ணணி கோலம் பெயர்ந்தபிற பாடு" என்பது சிலப்பதிகாரம், புறஞ் சேரியிறுத்தகாதை, ௧.

௭௯ - ௭௮. தோன்றினனென்னப் பே ரறிவாளன் தோன்றுவான்.

௭௬. சுருங்கை - மதகு; இதனைக் கரந் துபடையென்பர் அடியார்கீதநல்லார்; சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௬௮ - ம் அடி யுரையிற்காண்க. சிறுவழி - சிறுவழியில்.

அ0 யிரும்பெரு நீத்தம் புருவது போல
வளவாச் சிறுசெவி யாப்பரு நல்லற
முளமவி யுவகையோ டுயிர்கொளப் புகூஉங்
.கதிரோன் றோன்றுங் காலை யாங்கவ
னவிரொளி காட்டு மணியே போன்று
அரு மைத்திருள் கூர்ந்த மனமாசு தீர்ப்
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காலைத்
திங்களு ஞாயிறுந் திங்குறா விளங்கத்
தங்கா நாண்மீன் தகைமையி னடக்கும்
வானம் பொய்யாது மாநிலம் வளம்படு
கூ0 முனுடை யுயிர்க ளுறு துயர் காணு
வளிவலங் கொட்டு மாதிரம் வளம்படு
நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தருஉங்
கறவைகன் றூர்த்திக் கலநிறை தொழியுந்
பறவை பயன்றுய்த் துறைபதி நீங்கா
கூரு விலங்கு மக்களும் வெருஉப்பாகை நீங்குங்
கலங்களுர் நரகரும் பேயுங் கைவிடுங்

அ0. நீத்தம் - வெள்ளம்.
அக. செவி - செவியில்.
அஉ. உயிர் உவகையொடு கொள்ள.
எக - அஉ. சிறுவழியில் நீத்தம்புருவ
துபோலச் சிறுசெவியில் நல்லறம்புகும்.
அக. காலை - காலத்திர்.
அச. மணி - ருரியகாந்தம்.
அடு. மைத்து - கறுத்து.
மேல்வருவன, புத்தன் அவதரிக்குங்
காலத்து உளவாகும் நற்குறிகள்.
அச. தீங்கு உறுவிளங்க - தீமை உறு
மல்விளங்க; விரோதமில்லாமலிருக்கவெ
ன்றபடி.
அஅ. நாண்மீன் - நகூத்திரங்கள்.
அக. வானம் - மேகம்.
கூ0. உடம்புமெலிந்த உயிர்கள் துய
ரைக்காணு; உடையுயிர் - வினைத்தொ

யோட்டி” என்பது புறநானூறு, கூக.
முந்நீர் - எழுவாய். நலம் - “தூர்க்கோலை
சங்க மொளிப்பவளம் வெண்முத்த, நீர்ப்
படு முப்பிளே டைந்து” என்னும்வளங்
கள்.

கூக. கறவை - கறத்தலையுடைய பசுக்
கள், கன்று ஆர்த்தி - கன்றை உண்ணச்
செய்து, கலன் நிறை பொழியும் - கற
வைக்கலமும் அதனினின்றும் பால்சொ
ரியும்சாலும் வழியும்படி பாலைப்பொழி
யும்; நிறை - சால்; “பீர்வாய் பரந்த
நீரறு நிறைமுதல்” என்பது பதிற்றுப்
பத்து, இரண்டாம்பத்து, டு; “கன்றரு
த்தி மங்கையர் கலநிறை பொழிதர, நின்
றமேதி” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாம
களிலம்பகம், ச0. கறவைகள் பொழி
யும்.

கஉ. பறவைகள் நீங்கா. துய்த்து -
அனுபவித்து; புசித்தென்றுமாம்.

கடு. மிருகச்சாதியும் மனிதச்சாதியும்
தம்முள் அஞ்சுதற்குக்காரணமாகிய
பகைமையை ஒழியும்.

கூ. அஞர் - துன்பம்; அஞரை நர
கச்சாதியும் பேய்ச்சாதியும் விட்டொழி
யும்.

கக. வளி வலம் கொட்டும்-காற்று வல
மாகச்சுழலும்; “வலமாதிரத்தான் வளி
கொட்பு” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, டு.
மாதிரம் - திசை; மலையுமாம்; “மாதிரங்
கொழுக்க” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, க0.
கஉ. நளி இரு முந்நீர் - நீர்செறிந்த
பெரியகடல்; “நளியிரு முந்நீர் நாவா

கூனுங் குறளு முழுஞ் செவிடு

மாவு மருளு மன்னுயிர் பெருஅ

வந்நாட் பிறந்தவ னருளறங் கேட்டோ

க00 ரின்னுப் பிறவி யிகந்தோ ராதவிற்

போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பி

னாதன் பாத நவைகெட வேத்துதல்

பிறவி தோறு மறவேன் மடக்கொடி

மாதர் நின்னல் வருவன விவ்வு

க00 ரோது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள

வாங்கவை நிகழ்ந்த பின்ன ரல்லது

பூங்கொடி மாதர் பொருளுரை பொருந்தா

யாதி முதல்வ னருந்துயர் கெடுக்கும்

பாதபங் கயமலை பரசின ராதவி

கக0 னீங்குவ ரிருவரு யிளங்கொ

கௌ. கூன் - வளைவு; ஈண்டு வளைவை யுடைய வடிவத்திற்கு ஆகுபெயர். குற ள் - குறுகியவடிவம்; 'மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளென்றும், அவனில் கெடியானைச் சிந்த னென்றும்' கூறுவர் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர்; இதனை, தோல்காப்பியம், பொருள திகாரம், செய்யுளியல், ௪0 - ம் குத்திரவுளாயிற் காண்க. ஊம் - ஊமை.

கௌ. மா - விலங்குவடிவாகப்பிறப்பது. மருள் - அறிவின்றி மயங்கியிருப்பது. உயிர் - ஈண்டுமக்களுயிர்.

கௌ - கூடி. கூன்முதலியவடிவங்களை உயிர்கள் பெறமாட்டா. கூன்முதலிய ஆறேனோ குருட்டையும் மனைபோற்றி ரப்பதாயிய பிண்டத்தையுட்கட்டி என் வகையெச்சமென்பர்; இதனை, "சிறப்பில் சிதடு முறுப்பில் பிண்டமூங், கூனுங் குறளு முழுஞ் செவிடு, மாவு மருளு முளப்பட வாழ்நர்க், கெண்பே ரெச்ச மென்றிலை யெல்லாம், பேதைமையல்ல னுதிய மில்லென" (புறநானூறு, ௨௮) என்பதனாலும், "குறளொடு செவிடு மூங்கை கூன்மருள் குருடு மாவே, யுறுமுறப் பில்லாப் பிண்ட மோதிய ரமெய் யெச்சம்" (துலாமிணி நிக பன்னிரண்டாவது, பல்பெயர்க்

கூட்டத் தொருபெயர்த்தொகுதி, கௌ) என்பதனாலும் உணர்க.

கூக. அருளறம் - வினைத்தொகை; தயாதருமமுமாம்.

க00. இன்னு - துன்பம். இகந்தோர் - கடந்தோர்.

க0௨. பாதம் - பாதத்தை, நவை - குற்றம்.

க0௨ - க0௬. எத்துதலை மறவேன்; மறவேலென்றுமாம்.

க0௪. மாதர் - விளி. இவ்வூரில்.

க0௫. உக - ம் 'காதை, கக௬. ஏதுநிகழ்ச்சியென்பதன்பொருளை, கூம் காதை, ௪ - ம் அடிக்குறிப்பிற்காண்க.

க0௪ - க0௫. வருவனவாகிய ஏதுநிகழ்ச்சி.

க0௭. பொருளுரை - மெய்வார்த்தை. என்றது தருமோபதேச மொழிகளை; "பொய்யில் காட்சியோர் பொருளுரையாதலின்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுக்காதை, கக௮. 'பொருளுரை பொருந்தா' என்றும் பாடம்.

க0௮. ஆதிமுதல்வன் - புத்தன்.

க0௯. பரசினர் - துதித்தார்.

க0௮ - க0௯. ஆதிமுதல்வனது பாத பங்கயமலை.

கக0. இருவர் - மாதவி சுதமதியென்பவர். இளங்கொடி - விளி.

டோங்குயர் போதி யுரவோன் றிருந்தடி
தொழுது வலங்கொண்டு தொடர்வினை நீங்கிப்
பழுதி னன்னெறிப் படர்குவர் காண
யாருயிர் மருந்தா மழுத சூரியெனு
ககடு மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடி பெற்றனை
மக்க டேவ ரெனவிரு சார்க்கு
மொத்த முடிவி னேரற முறைக்கேன்
பசிப்பிணி தீர்த்த லென்றே யவருந்
தவப்பெரு நல்லறஞ் சாற்றின ராதலின்
கஉ0 மடுத்த தீக்கொளிய மன்னுயிர்ப் பசிகெட
வெடுத்தனள் பாத்திர மிளங்கொடி தானென.

அறவணர்த்தோழுதகாதை முற்றிற்று.

ககக. உரவோன் - புத்தன்; உரம் -
அ.

ககக. பழுது இல் நன்னெறி - குற்ற
மில்லாத நல்லவழி; இதனை, விசுத்திமா
ர்க்கமென்பர். நெறி - நெறியில். படர்
குவர் - செல்குவர்.

க0க - ககக. பரசினராதலின், இவரிரு
வரும் நின்றோடு உரவோனடியைத்
தொழுது வலங்கொண்டு நீங்கிப் படர்
குவர்.

ககக. இருசார்க்கும் - இரண்டு பகுதி
கட்டும்.

ககஅ தீர்த்தலாம். அவரும் - அறவண
வடிகளும். 'பசிப்பிணி தீர்த்த வன்றே
யாவரும்' என்றும் பாடம்.

ககஎ - ககஅ. ஓரறம் தீர்த்தலாம்.

ககக. தவப்பெரு நல்லறம் - மிகப்பெ
ரிய நல்லதருமம்.

கஉ0. கொளிய - கொளுத்தினுற்போ
ன்ற. 'தீக்கதி மன்னுயிர் பசிகெட'
என்றும் பாடம்.

கஉக. இளங்கொடி பாத்திரத்தை எடு
த்தனள். 'எடுத்தனன் பாத்திரம்' என்
றும் பாடம்.

க - கஉக. இளங்கொடி அவர்தம்மு
டன் அடிகள் யாங்குளரென்று வினாஅ
ய்க் குறுகி மாதவனடியைவணங்கி வத்தி
உணர்த்தலும், கேட்டு அவரும் தவப்பெரு
நல்லறம் சாற்றின ராதலின், இளங்கொ
டி பாத்திர மெடுத்தனளென முடிக்க.

பதினமூன்றாவது

ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை.

[பதினமூன்றாவது மணிமேகலைக்கு அறவணர்
ஆபுத்திரன் றிறங்கூறியபாட்டு.]

மாபெரும் பாத்திர மடக்கொடிக்கருளிய
வாபுத் திரன் றிற மணியிழை கேளாய்
வார னாகியோர் மறையோம் பாள
னாரண வுலாத்தி யபஞ்சிக னென்போன்
நு பார்ப்பனி சாலி காட்டிக்கடை கழிந்து
கொண்டோற் பிழைத்த தண்ட மஞ்சித்
தென்றிசைக் குமரி யாடிய வருவேவர்
குன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிரு ளியவிடை

உ. திறம் - வரலாற்றை.

க. வாரணசி - காசி; 'வாரணவாசி' என்றும் பாடம். மறையோம்பாளன் - வேதத்தைப் பாதுகாத்தலையுடையான்; அந்தணனென்றபடி. "வயனங் கொட்டிலோர் மறையோம் பாளன்" என்பர் பின்னும்; கக - ம் காதை, கடு.

ச. ஆரண உலாத்தி - வேதம் ஒதுவிப்பவன்; இஃது உபாத்தியாயனென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. வேதத்திற் சில பாகத்தையெனும் வேதாங்கங்களையெனும் ஜீவனத்தின்பொருட்டு ஒதுவிப்பவன் உபாத்தியாயன்; இதனை மனுஸ்மீநீதி இரண்டாவது அத்தியாயம், ௧௪௧ - ம் சுலோகத்திற் காண்க. இப்பெயர் தமிழ்துலங்களில் உலாத்தியன் உலாத்தியான் உலாத்திகனெனவும் வழங்கும். அபஞ்சிகன் - காரணப்பெயர்; பங்கமில்லாதவனென்பது பொருள். 'ஆரணவாத்திகன்' என்றும் பாடம்.

டு. பார்ப்பனி சாலி - அவன் மனைவி சாலியென்பான்; அந்தணர்களிற் கணவனைப் பார்ப்பானென்றும், மனைவியைப் பார்ப்பனியென்றும் கூறுதல் மரபு; "பார்

ப்பான் றன்னொடு கண்ணிழந் திருந்த வித், தீத்தொழி லாட்டி" என்று முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; சு - ம் காதை, கக - கக, காப்புக் கடை கழிந்து - காவலின் எல்லையைக்கடந்து; வியபிசரித்தென்றபடி.

சு. கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சி - கணவனுக்குப் பிழைசெய்தமையாலுண்டாகும் சிதைவுக்குப் பயந்து; தண்டம் - சிதைவு; "கொண்டோற் பிழைத்த தண்டந் தூக்கி" என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சாங்கியுன்றியுரை.

எ. குமரி - கன்னியாகுமரியென்னும் ஆறு. ஆடிய - ஆதிதற்பொருட்டு. குற்றமுற்ற குலமகளிர் அக்குற்றத்தைப் போக்குதற்பொருட்டுக் குமரியாட்செல்லுதல் மரபு; டு - ம் காதை, கக - கஅ.

அ. 'குன்முதி ருயக்கத்து' என்றும் பாடம். துஞ்சிருள் - யாவருந் தூங்குதற்குக் காரணமாகிய இருளில், இயவு இடை - வழியினிடத்தே. துஞ்சிருள் - செறிந்த இருளுமாம். 'துஞ்சிருள் யாமத்து' என்றும் பாடம்.

யின்ற குழவிக் கொங்கா ளாகித்

க0 தோன்றாத் துடவையி னிட்டன ணிங்கத்

தாயிறா வாக்குழ வித்துயர் கேட்டோ

ராவந் தணைந்தாந் கதன்றுயர் தீர

நாவா னக்கி நன்பா லூட்டிப்

போகா தெழுநாட் புறங்காத் தோம்பி

க௫ வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாள

னியவிடை வருவோ னிளம்பூதி யென்போன்

குழவி யேங்கிய கூஉக்குரல் கேட்டுக்

கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருருத்தாந்

காமக னல்ல னென்மக னென்றே

·௨0 காதலி தன்னொடு கைதொழு தெடுத்து

நம்பி பிறந்தான் பொலிகநங் கிளையெனத்

தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடுங் கூடி

மார்பிடை முந்தால் வணியா முன்னர்

நாவிடை நன்னூ னன்கன நவிற்பிறி

கூ குழவிக்கு - குழந்தைக்கு.

க0. துடவை - தோட்டம்; “தொடுப் பெறிந் துழுத துளர்படு துடவை.” இது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ௨0௧; “தொய் யாது வித்திய துளர்படு துடவை.” இது மலைபடுகடாம், ௧௨௨.

க - க0. கக - ம் காதை, ௮௬ - ௮௭.

கக. தாவாக் குழவி - உண்ணாத குழந்தை. துயர் - பசித்துயரத்தால் ஒழியாமல் அழுது கூப்பிடும் ஒலி; ஆகுபெயர்; “தாயி னாவாக் குழவி போல, வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே.” என்பது புறநானூறு, ௪.

க௨. ஆ - பசு. அதன்றுயர் - அக்குழந்தையின் பசித்துன்பம்.

க௬. புறங்காத்து ஒம்ப - பாதுகாக்க; இவை ஒருபொருட்பன்மொழி. புறங்காத்தல் - பாதுகாத்தல்; “வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப” என்பது தோல் காப்பியம், செய்யுளியல், ௧௧0; “மெலிவில் செங்கோ ளீபுறங் காப்ப” என்பது புறநானூறு, ௪௨. இதனால் ஆபுத்திரனென்பது இவனுக்குப் பெயராயிற்று.

க௫. வயனங்கோடு - ஒருர். ‘வயவ னங் கோட்டில்’ என்றும் பாடம். மறையோம்பாளன்:—கக - ம் காதை, ௬.

க௬. வருவோன் - மனைவியுடனவரு

வோன்; பின் “காதலி தன்னொடு கை தொழு தெடுத்து” (௨0 - ம் அடி) என்பதனால், ‘மனைவியுடன்’ என்பது கொள்ளப்பட்டது. பூதியென்பது அவன் பெயர்; “தாதை பூதியுத் தன்மனை கடிதர்” என்று இக்காதையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க; ௧0௧.

க௮. கழுமிய - கலந்த; புறநானூறு, ௨௫௮. கண்ணீர் - உவகைக்கண்ணீர்

கக. ஆமகன் அல்லன் - பசுவினுடைய மகன் அல்லன்; பசுப் பாதுகாத்ததனைக் கண்டோனாதலின் இங்ஙனங்கூறினான்.

௨0. காதலி - மனைவி; கைதொழுது அக்குழந்தைபைத் தனக்குத் தந்தது தெய்வமென்றெண்ணி அத்தெய்வத்திற்கு அஞ்சலிசெய்து; “பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத், தொழுதனை வாங்கி” என்று இந்நூலுள்ளே பின்பு வருதல் காண்க; ௨௫ - ம் காதை, ௧௮௮ - ௧௮௯.

௨௧. நம் கிளை பொலிகவென்று.

௨௨. பதி - ஊர்.

௨௩. முந்தால் - பூணுதால். விரியா முன்னரென்பது வினாயக்கற்பித்தமை விளக்கிரின்றது.

௨௪. நன்னூல் - வேதம் வேதாங்கங்கள். நவிற்பிறி - நவிற்பிறி; நவிலுதல் -

உரு யோத்துடை யந்தணர்க் கொப்பவை யெல்லா

நாத்தொலை வின்றி நன்கன மறிந்தபி

னப்பதி தன்னுளோ ரந்தணன் மனைவயிற்

புக்கோ னுங்குப் புலைசூழ் வேள்வியிற்

குருஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி

௩௦ வெருஉப்பகை யஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்

கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமர மஞ்சி

வலையிடைப் பட்ட மாணே போன்றாங்

கஞ்சிநின் றழைக்கு மாதாயர் கண்டு

நெஞ்சநடுக் குற்று நெடுங்கண் ருகுத்துக்

௩௫ கள்ள வினையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட

நள்ளிருட் கொண்டு நடக்குவ னென்னு

முள்ளங் கரந்தாங் கொருபுடை யொதுங்கி

யல்லிடை யாக்கொண் டப்பதி யகன்றோன்

கல்லத ரத்தங் கடவா நின்றழி

௪௦ யடர்க்குறு மாக்களொ டந்தண ரெல்லாங்

கூறி அடிப்பதெல்; “நல்லோர் குழீஇய நாநவி லவையத்து” என்பது மலைபடு கடாம், எ; “மறைநவி லந்தணர் நுவ லவும் படுமே” என்பது புறநானூறு, க.

உரு. ஒத்து - வேதம்; “மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும்” என்பது திருக் துயள், ககச.

உசு. நாத்தொலைவு: மணிமேகலை, உச - ம் காளை, கக; சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாளை, சச.

உஅ. புலை சூழ் வேள்வியில் - அசுத்த மாகிய ஊன்றின் றலைக் கருதுகின்ற யா கசாலையில்; சூழ்தல் - கருதல், புலையும், வேள்வியும் ஆகுபெயர். ‘புக்கோ னுங்கப் புலைசூழ் வேள்வியில்’ என்றும் பாடம்.

உக. நிறம்பொருந்திய தொடுக்கப்பட்ட மால கொம்பின் கண்ணே சுற்றப் பட்டி. ‘குருஉக்கொடி மாலை’ என்றும் பாடம்.

௩௦. வெருஉப்பகை - அச்சத்தைத்தரு ம்பகை. வெருஉ-அச்சம்; “வெருஉப் பறை நுவலும் பருஉப்பெருந் தடக்கை” என்பது பொருநராற்றுப்படை, கஎக. புலம்பி - வருத்தமுற்று; புலம்பு - வருத் தம்; “புலம்புவிட் டிருந்த புனியில் கா டி” என்பது மலைபடுகடாம், சக.

௩௧. கொலை நவில் வேட்டுவர் - கொல் லுதலைச்செய்கின்ற வேட்டுடைய, கொ டுமரம் - வில்.

௩௩. அழைக்கும் ஆ துயர் - கூப்பிடு கின்ற பசுவின் துயரத்தை.

௩௦ - ௩௩. புலம்பிப் போன்று அஞ்சி நின்ற அழைக்கும் ஆ.

உஅ - ௩௩. புக்கோன் ஆவனது துயரத் தைக் கண்டென்க.

௩௫. கள்ளவினையில் - திருட்டுத்தொ ழிலால், கடுந்துயர் பாழ்பட - பசுவின் து மிக்கதுன்பம் இல்லையாம்படி; கடுந்து யர் - மரணத்துண்பமுமாம். ‘கடுவினை பாழ்பட’ என்றும் பாடம்.

௩௬. நள்ளிருள் - செறிந்தவிரட்டு; “வெள்ளி முளைத்த நள்ளிருள் விடியல்” என்பது பொருநராற்றுப்படை, எஉ.

௩௭. உள்ளம் கரந்து - தன்னெண்ண த்தை மறைத்து.

௩௯. கல்லதரத்தம் - பருக்கைக்கற்கள் பொருந்திய சின்னெ றியையுடைய அரு நெறி; “கல்லத ரத்தங் கடக்க” என்பது சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்காளை, இஎ.

௪௦. அடர்க் குறுமாக்களொடு - நெரு க்குதலைச்செய்யும் அறிவில்லாதாரோடு; “ஒலித்தொருங் கீண்டிய ஆர்க்குறு மா

- கடத்திடை யாவொடு கையகப் படுத்தி
யாகொண் டுந்த வாரிடைக் கழிய
சீமக னல்லாய் நிகழ்ந்ததை யுரையாய்
புலிச்சிறு மகனே போக்கப் படுதியென்
- சடு றலைக்கோ லதன லறைந்தனர் கேட்ப
வாட்டிநின் றலைக்கு மந்தன ருவாத்தியைக்
கோட்டினிற் குத்திக் குடர்புய்த் துறுத்துக்
காட்டிடை கல்லாக் கதழ்ந்துகொள்ந் தோட
வாபுத் திரன்ற னுங்கவர்க் குரைப்போ
- டு னேவன செய்யன்மி னெடிவன் கேண்மின்
விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்ந்து
நெருநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறந்ததன் றிம்பா
லறந்தரு நெஞ்சோ டருள்கூர் தூட்டு
- டு மிதனெடு வந்த செற்ற மெண்ணை
முதுமறை யந்தணிர் முன்னிய துணாமோ

களும்” என்பர் பின்னும்; கடு - ம்
காதை, டு. குதுமாக்கன்:—கலித்தோ
கை, அஉ.

சக. கடம் - அருநெறி.

சஉ. ஆ கொண்டு - பசுவைக் கைப்
பற்றிக்கொண்டு; ஆரிடை - அரியவழி.

சக. “நீ மகனல்லாய்” என்றும் பாடம்.

சச. ஊனாவிரும்பிப் பசுவைக்கவர்
ந்தானென்று நினைந்து ‘புலிச்சிறு மக
னே’ என்றார். ‘புலிச்சிமகனே’ என்
றும் பாடம். போக்கப்படுதி - விலக்கப்
படுவாய்.

சடு. அலைக்கோல் - வருத்துலைச்செ
ய்யும் கோல்; அறைந்தனர் - அடித்தன
ராய். ‘கேட்புழி’ என்றும் பாடம்.

சசு. ஆட்டி அலைக்கும் - மிகவும் வரு
த்துகின்ற. இவை ஒருபொருட்பன்
மொழி.

சஎ. கோடு - கொம்பு. குடர் புய்த்
துறுத்து - குடரைப்பிடுங்கி; “கோடு
புய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேன்” என்
பது கலித்தோகை, கூஅ; “புய்த்தெறி
களும்பின் விடுகழை” என்பது புறநா
னாறு, உஅ.

சஅ. கதழ்ந்து கொள்ள்தோட - விணர்
செழுந்தோட; கதழ்தல் - விணாதல்;

தோயுய் கதழ்குருதி தோள்புடைப்ப”
‘ன்பது புறப்பொருள்வேண்பாமலை,
ரஞ்சிப்படலம், கக. கொள்ளல் - எழு
தல்; “கால்கொள்ள் தன்ன வேழம்” என
து தீநுழுகாற்றுப்படை, அஉ. ‘கழி
துகொள்ள் தோட’ என்றும் பாடம்.

மேல்வருவன ஆபுத்திரென்குற்று.

டு. கொடிவன - சொல்லுவனவற்
ற. “கோவன செய்யே னெடியது
கேண்போ” என்றும் பாடம்.

டு. வடுநிலமருங்கில் - மேய்த்தரு
அரசனாள்விடப்பட்ட நிலத்தினிடத்தே,
படு புல் ஆர்ந்து - தானே உண்டாகிய
புல்லேமேய்ந்து. பசுக்கள் கவலையின்றி
மேய்த்தரு அரசனாள் விடப்பட்டநிலம்
கோஸஞ்சாரபூமியெனப்படும்.

டு. பிறத்தல் - மக்கள்வினை. தீம்
பால் - இனியபால்.

டு. இதனெடு - இப்பசுவினிடத்து;
உருபுமயக்கம். செற்றம் - கோபம்.

டு. முன்னியது-எண்ணியது. உணா
மோ - உணாயுமென்னும் எவற்பன்மை
உயிர்மெய்கெட்டு ஓகாரம்பெற்று வந்
தது. ‘முதுமறை மாக்கண் முன்னிய
துணாமோ’ என்றும் பாடம். எனவை
ன்று ஒருசொல் வருவிக்க.

பொன்னணி நேமி வலங்கொள்சக் கரக்கை
மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெமக் கருளிய
வருமுறை நன்னூ லறியா திகழ்த்தனை
௬௦ தெருமா லுள்ளத்துச் சிறியை நீயவ்
வாமக னாதற் கொத்தனை யறியா
நீமக னல்லாய் கேளென விகழ்த்தலு
மான்மக னசலன் மான்மகன் சிறுங்கி
புலிமகன் விரிஞ்சி புளையோர் போற்று
௬௫ நரிமக னல்லனோ கேச கம்பள
னீங்கிவர் நுங்குலத் திருடி கணங்குளென்
ரோங்குயர் பெருஞ்சிறப் புளைத்தலு முண்டா
லாவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ
நான்மறை மாக்கா ணன்னூ லகத்தெ
௭௦ வாங்கவர் தம்முளோ ரந்தண னுரை.
மீங்குவன் றன்பிறப் பியானறி சுவனென
நடவை வருத்தமொடு நல்குர் மேனியள்
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை யெய்தித்
குமரி பாதங் கொள்கையின் வணங்கித்

௫௭. நேமி - சக்கரத்தின்கூடு; வட்டமுமாம். வலம் - வெற்றி; வலப்பக்கமுமாம். நேமியையுடைய சக்கராயுதம்.

௫௮. மன்னுயிர்முதல்வன் - திருமால். மகன் - பிரமன். 'ஐமக்களித்த' என்றும் பாடம்.

௬௦. தெருமால் - சுழற்சி. சிறியை - சிறுமையையுடையாய்.

௬௧. நூற்பொருளையறியும் அறிவிலாயென்பார், 'ஆமக னாதற் கொத்தனை' என்றார்; 'விலங்கொடு மக்களினைய ரிலங்குதால், கற்றாரோ டேனையவர்' என்று வருதல் காண்க; இது திருக்குறள், ௪௧௦.

௬௨. இகழ்த்தலும் - அவ்வந்தணர் இகழ்த்துபேசுதலும்.

மேல்வருவன ஆபுத்திரன் கூற்றம்.

௬௩. (?) அசலனென்பவன் ஆனின் மகன்; ஆன் - பசு. சிறுங்கியென்பவன் மானின் மகன்.

௬௪. (?) விரிஞ்சியென்பன் புலியின் மகன். புளையோர் - மேலோர்.

௬௫. (?) கேசகம்பளனென்பவன் நரியின் மகன்; அசிதகேசகம்பளரென்று

ஒரு முனிவர்பெயர் பெளத்ததூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

௬௮ - ௬௯. ஆவொடு - ஆவால். நன்னூலகத்து ஆவொடு வந்த அழிகுல முண்டோ? இல்லையென்றபடி. முன்னம் 'ஆமக னாதற் கொத்தனை' என்று அந்தணர் இகழ்த்ததற்குப் பரிகாரங் கூறுகின்றவனாவதின், 'ஆவொடு வந்த வழிகுல முண்டோ' என்றான்.

௭௦ - ௭௧. இவன்பிறப்பை யான் அறிகுவனென்று ஓரந்தணன் உரைப்பான்.

௭௨. நடவை - வழி. நல்குர் மேனியள் - இளைத்த உடம்பையுடையாள்.

௭௩. வடமொழி யாட்டி - பார்ப்பணி; இந்நூலில் ௫ - ம காதை, ௪௦ - ம் அடியிற் பார்ப்பாரை வடமொழியாளரென்று கூறியிருத்தல் காண்க. மறைமுறை யெய்தி - வேதவிதிப்படியே சென்று.

௭௪. குமரியாடப்போந்தோர், ஆங்குள்ள குமரித்தெய்வப் படிமத்தை வணங்குதல் மரபு.

எடு தமரிற் தீர்ந்த சாலியென் போடனை
 யாது நின்னா ரீங்கென் வாடுவென்
 மாமறை யாட்டி வருகிற முறைக்கும்
 'வாரா னுசியோர் மாமறை முதல்வ
 ஞாண் வுவாத்தி யரும்பெறன் மனைவியான்
 ௮௦ பார்ப்பார்க் கொவ்வாப் பண்பி னொழுதிக்
 காப்புக்கடை கழிந்து கணவனை யிழந்தே
 நெறிபய முடைமையி னிரியன் மாக்களொடு
 தெற்கட் குமரி யாடிய வருவேன்
 பொற்றேர்ச் செழியன் கொற்கையம் பேரூர்ச்
 ௮௫ காவதங் கடந்து கோவல ரிருக்கையி
 னீன்ற குழவிச் சிரங்கே னுகித்
 தோன்றாத் துடவையி னிட்டனன் போந்தேன்
 செல்கதி யுண்டோ தீவினை யேற்கென்
 றல்லலுற் றமுத வவண்மக னீங்கிவன்
 ௯௦ சொல்லுத நேற்றேன் சொற்பய மின்மையிற்
 புல்லலோம் பன்மின் புலைமக னிவனென
 வாபுத் திரன்பின் பமர்நகை செய்து

எடு. தமரிற்றீர்ந்த - தனக்குச்
 தோரினின்றும் நீங்கிய.

௭௭ - எடு. வணங்கித் தீர்ந்த சாலி.

௭௯. ஈங்கு வரவு என்னென்.

௭௭. உரைக்கும் - உரைப்பான்.

௮௮. வாராணசி-வாராணஸி - காசி.
 வடமொழியில் 'வித்தாந்தகௌழத்'
 என்னும் தூவின் அவ்யயிபாவப்பிரகர
 ணத்தில், "யஸ்யசாயாமஃ" என்னும்
 ஸூத்ரவியாக்கியானத்தில் 'வாரா
 ணஸி' என்பதற்கு 'நல்லஜலத்துக்குத்
 தூரத்திலல்லாத நகரீ' என்று தத்துவ
 போதினியென்னும் உரையாசிரியர்
 பொருள்செய்திருப்பதாகக் கூறுவர்.

௭௯. 'உவாததி' என்பது, "தவாஅக்
 காதலொடு தன்யாழ் காட்டு, முவாத்தி
 யாதவின்" எனப் பெருங்கதையிலும் வந்
 திருத்தல் காண்க; இஃது உஞ்சைக்கா
 ண்டம், பிடியேற்றியது.

௮௦. ஒழுதி - நடந்து.

௮௯. காப்புக்கடை கழிந்து:—கக-ம்
 காதை, இ.

௮௨. எறிபயம் - அடித்தலாலுண்டா
 கும் அச்சம். 'நெறிபய முடைமையின்'
 என்றும் பாடம். இரியல் மாக்கள் - கெ
 டெதலுற்ற மாக்கள்; விரைந்துசெல்லுமா
 க்கனென்றமாம்.

௮௬. 'தக்கண குமரி' என்றும் பாடம்.

௮௮. நீராமம்பொருட்டு.

௮௭. செழியன் - பாண்டியன். கொற்
 கை - பாண்டியர்களின் பழைய இராச

௮௮. கோவலர் - இடையர்.

௮௭. துடவை - தோட்டம்.

௮௯ - ௮௭. கக - ம் காதை, க - ௯௦.

௮௮. தீவினையேற்குச் செல்கதியுண்
 டோ.

௯௦. பயம் - பிரயோசனம்; இன்மை

௯௧. புல்லலோம்பன்மின் - ஸ்பரிசித்
 தலைச் செய்யாதொழிக. இவன் புலை
 மகன் - இவன் அசுத்தமுடைய மகன்.
 புலை - வியபிசாரமுமாம்; இது மலைநா
 ட்டுவழக்கு.

௯௨. அமர்நகை - வீரும்புஞ்சிரிப்பு.

மாமறை மாக்கள் வருங்குலங் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கூடு கடவுட் கணிகை காதலஞ் சிறுவ
ரருமறை முதல்வ ரந்தண ரிருவரும்
புரிதான் மார்பீர் பொய்யுரை யாமோ

டா

நான்மறை மாக்களை நகுவன னிற்ப
கூடு வோத லந்தணர்க் கொவ்வா நென்றே
தாதை பூதிபுந் தன்மனை கடிதர
வாகவர் கள்வனென் றந்தண ருறைதருங்
கிராம மெங்கணுங் கடினையிற் கல்லிட
மிக்கசெல் வத்து விளங்கியோர் வாழுந்
க தக்கண மதுரை தான்சென் றெய்திச்
சிர்தா விளக்கின் டெ முங்கலை நியமத்
தந்தின் முன்றி லம்பலப் பிடிக்கைத்

கூக. கேண்மோ - கேளுமென்னும்
வெற்பன்மை உயிர்கெட்டு ஒகாரம்பெற்
றுவந்தது.

கூச. முதுமறைமுதல்வன் - பிரஹ்மா.

கூடு. கடவுட்கணிகை - திலோத்தமையென்பாள். சிறுவர் - பிள்ளைகள்.

கூசு. முதல்வராகிய அந்தணரிருவரும். இருவர் - வவில்ட்டார், அகஸ்தியர்.

கூடு-கூசு. அந்தணரிருவரும் காதலஞ் சிறுவரென்க.

கூசு - கூசு. வவில்ட்டாரும் அகஸ்தியரும் திலோத்தமையின் பிள்ளைகளென்பதைப் பின்வரும் வாக்கியத்தாலுணர்க. 'வவில்ட்டானும் அகஸ்தியனும், பிரஹ்மா திலோத்தமையென்னும் அப்ஸரனைக்கண்டகாலத்துக் கலசத்து ஐனித்தனர்' என்பது, நீலகேசவிநந்திஸைய தீவாகரத்திற் கண்டது.

கூஅ. தவறு - குற்றம்.

கூக. நகுவன் - சிரிப்பவனாகி.

கூடு. ஒவ்வான் - பொருந்தான்; என்றது ஆபுத்திரனை.

கூக. தாதை - தகப்பன். கடிதர - நீக்க.

கூக. கடினையி - பிச்சைப்பாத்கிரம். கல் இட - கல்லிடப் போகட; உலகத்திற் கடினையிற் கல்லிடவார் எக்காலத்

தும் இலராகவும் இவனுக்கு இங்ஙனநிகழ்ந்ததேயென்று இரங்கிக்கூறினர். 'கடினையிற் கல்லிடவாரில்' என்பது ஒரு பழமொழி; இதனைப் பின்வரும் வெண்பாவாலுணர்க; "நீனைத்த திதுவென்ற நீர்மையை நோக்கி, மனத்த தறிந்தீவர் மாண்டார் - புனத்த, குடினையிரட்டுங் குளிரவரை நாட, கடினையிற் கல்லிடவாரில்." இது பழமொழி, உசுசு.

கூடு. தக்கணமதுரை - தென்றிசைக்கணுள்ள மதுரை; என்றது கூடற்பதியை; தக்கணம் - வடசொற்றிரிபு; சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, அக; அடியார்க்கு நல்லாருரையைப்பார்க்க.

கூசு. சிர்தாவின் கு-ஸரஸ்வதிதேவி; பதிகத்தின் கூ-ம் வரிக்குறிப்பைப் பார்க்க. நியமம் - கோயில்; ஸரஸ்வதிதேவியின் கோயிலாதவின், அதற்குக் கலை நியமமென்பது பெயராயிற்று; கூச - ம் காணை, கூ - கக, கஎ - கஅ.

கூஎ. முன்றில் அம்பலப்பீடிகை - சிர்தாதேவியின் கோயிலவாயிற்கணுள்ள மன்றினிடத்தில். அம்பலப்பீடிகை - அம்பலமாகிய பீடிகை; அஃது உயர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்ததவின், பீடிகையெனப்பட்டது; பீடிகையென்பதற்குக் கோயிலவாயிற்கணுள்ள பலிபீடமெனினும்

தங்கினன் வதிந்தத் தக்கணப் பேரு

ராயக் கடிஞை கையி னேந்தி

கக0 மையறு சிறப்பின் மனைதொறு மறுகித்

பாணர் கேளார் காண்முடப் பட்டோர்

பேணுந ரில்லோர் பிணிகடுக் குற்றோர்

யாவரும் வருகவென் றிசைத்துட னூட்டி

யுண்டொழி மிச்சிலுண் டோடுதலை மடுத்துக்

கக௫ கண்படை கொள்ளுங் காவலன் றுனென.

ஆபுத்திரன் றிறமறிவித்தகாதை முற்றிற்று.

பொருந்தும்; இங்ஙனங்கொள்ளுங்காற்
பீடிகையை யுடைய அம்பலமென மா
றுக.

க0அ. தங்கினன் வதிந்து - தங்கி;
ஒருபொருட்பன்மொழி. தக்கணப்பே
ரார் - மதுரையில்.

கக0. மை-குற்றம். மறுகி-சுழன்று.

ககக. காணார் - குருடர். கேளார் -
செவிடர்.

ககஉ. பேணுநரில்லோர் - அகதிகள்.
'பேணின ரில்லோர்' என்றும் பாடம்.
பிணி - நோய்.

ககக - ககஉ. உஅ - ம் காதை, உஉஉ -
உஉ௩.

கக௩. யாவரும் - மேற்கூறப்பட்ட
காணர்முதலிய யாவரும். உடன் ஊட்
டி - ஒருங்குண்ணச் செய்து; உடன் -
உடனேயென்றமாம்.

கக௪. உண்டொழி மிச்சில் உண்டு -
அவர்கள் உண்டொழிந்த மிகுதியை
யுண்டு; இது "விருந்தோம்பி, மிச்சின்
மிசைவான்" என்ற அரு-ம் திருக்குறளின்
பொருளைத் தழுவி வந்தவாறு காண்க.
ஒடு - பிச்சைப்பாத்திரம். தலைமடுத்து -
தலையணையாகக்கொண்டு. 'தலையடுத்து'
என்றும் பாடம்.

கக௫. கண்படை - உறக்கம். காவ
லன் - காத்தலையுடையவன்; என்றது

ஆபுத்திரனை. காவலன் கண்படை கொ
ள்ளுமென்க.

க - கக௫. அணியிழை, ஆபுத்திரன்
ற்றங்கேளாய்; பார்ப்பணி சாலி, கழிந்து
அஞ்சி வருவோள் இரங்காளாகிக் குழவி
யை இட்டு நீங்க, ஆ கேட்டு அணைந்து
நக்கி ஊட்டிப் போகாது ஒம்ப, பூதியெ
ன்போன் கேட்டு உருத்து என்மகனெ
ன்று எடுத்துப் பெயர்ந்து கூடி நலிற்ற,
அறிந்தபின் புக்கோன் ஆதயர் கண்டு
உற்று உருத்து உள்ளங்கரந்து ஒதுங்கி
அகன்றோளுய்க் கடவாநின்றழி அந்த
ணரெல்லாம் குறமாக்களோடு சென்று
கையகப்படுத்திக் கேட்ப, நல்லா ருத்
திப் புய்த்துறுத்து ஒட, ஆபுத்திரன்
உரைப்போன் 'உரைமோ' என, அந்த
ணரிக்குதலும், ஆபுத்திரன் 'நன்னூல
கத்து ஆவொடுவந்த அழிகுலமுண்டோ'
என, ஓரந்தணனுரைக்கும்; அங்ஙனமு
ரைப்பவன் 'புல்லலோம்பன்மின்; புலை
மகனாவன்' என, ஆபுத்திரன் நகைசெ
ய்து 'சாலிக்குத்தவறுண்டோ' என்று
ரைத்து நருவனனிற்ப, பூதி ஒவ்வானெ
ன்றகடிதர, கிராமமெங்கணங்கல்லிட,
காவலன் மதுரை சென்றெய்தி வதிந்து
எந்திமறுகி இசைத்து ஊட்டி மிச்சிலு
ண்டு ம. ம. த்துக் கண்படைகொள்ளு
மென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினன்காவது

பாத்திரமரபுகூறியகாதை.

[ப
பாத்திரம்

அறவணர் அமிர்தசுரபியென்னும்
ஆபுத்திரற்குக் கோத்தவண்ணங் கூறியபாட்டு.]

ஆங்கவற் கொருநா ளம்பலப் பீடிகைப்
பூங்கொடி நல்லாய் புகுந்தது கேளாய்
மாரி நடுநாள் வல்லிருண் மயக்கத்
தாரிடை யுழந்தோ ரம்பல மீஇத்
நு துயில்வோன் றன்னைத் தொழுதன ரேத்தி
வயிறுகாய் பெரும்பசி மலைக்கு மென்றலு
மேற்றா ணல்லது வேற்றா ணில்லோ
ஒற்றுவது காணு னாளு ரெய்தக்

க. ஆங்கவற்கு
ஆங்கவன் - ஒருசொல்;
என்புழிப்போல. இது தீருச்சிற்றம்பல
கீதோவையார், கக அம்பலப்பீடிகை -
அம்பலத்தில். அம்பலம் - பலருஞ்செ
ன்று தங்குதற்குரிய பொதுவிடம். இது
மன்றமெனவுங் கூறப்படும். அம்பலப்
பீடிகை:—கக - ம் காதை, க௦எ; கச-ம்
காதை, கக.

உ. நல்லாயென்றது, மணிமேகலையை.
புகுந்தது - நேர்ந்தது.

க - உ. அவற்குப் புகுந்ததைக் கேள்.

க. மாரிநடுநாள் - மழைத்துளிகளையு
டைய இடையாமத்தில், வல்லிருண்மய
க்கத்து - வலியு இருட்கலப்பில்; 'இரு
ண்மயக்கத்து' என்றதனால், நடுநாள் -
இடையாமமாயிற்று; 'புகையிருள்கூர்,
நெறியா ரருள்பெற நானடு நாளிடை நீர்
துதுமே' எனவருதல் காண்க; இது
தஞ்சைவாணக்கோவை, உகக.

ச. அரியவழியில் வருந்தி வந்தோரா
கிய கூத்தர்முதலியோர் அம்பலத்தை
யடைந்து; கூத்தர்முதலியோர் வந்து
தங்குமிடம் அம்பலமென்பதை, "மன்

றில் வதியுநர் சேட்புலப் பரிசிலர்" என்
பதனாணர். இது மலைபடுகடாம்,
சகஉ. 'அம்பலம் வினாய்' என்றும்
பாடம்.

துயில்வோன் றன்னை - ஆபுத்தி

சு. மலைக்கும் - மாறுபடுத்தும்; வருத்
துமென்றபடி; "மலைத்தல் போகிய
சிலைத்தார் மார்பு" என்பது புறநானூறு,
க௦. "வயிறுகாய் பெரும்பசி வருத்
தும்" என்று பின்னும் வருதல் காண்க.
க௦ - ம் காதை, க௦எ. 'மலையு மென்ற
லும்' என்றும், 'அலைக்கு மென்றலும்'
என்றும் பாடம்.

ச - சு. உழந்தோர் மீஇத் தொழுதே
த்திப் பசி மலைக்குமென்றலுமென்க.

எ. ஏற்றான் - இரந்துண்ணுமுணவு.
வேற்றான் இல்லோன் - வேறு உணவி
ல்லாத ஆபுத்திரன்.

அ. ஆற்றுவது காணன் - உதவும்வழி
யைக் காணானடி. ஆற்றாதல் - உதவு
தல்; "ஒருவ் ரொருவீர்க் காற்றுகிர்"
என்பது புறநானூறு, க௮. ஆர் அஞர் -
தீர்த்தற்கரிய வருத்தம்.

கேளிது மாதோ கெடுகநின் தீதென

க0 பாவரு மேத்து யிருங்கலை நியமத்துத்

தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி

*யேடா வழிய லெழுந்திது கொள்ளாய்

நாடுவறங் கூரினுமில் வேடுவறங் கூராது

வாங்குநர் கையகம் வருந்துத லல்லது

கரு தான்றொலை வில்லாத் தகைமைய தென்றே

தன்கைப் பாத்திர மவன்கைக் கொடுத்தலுஞ்

சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து

நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்

வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி

உ0 யேனோ ருற்ற விடர்களை வாயெனத்

தான்றொழு தேத்தித் தலைவியை வணங்கி

யாங்கவர் பசிதீர்த் தந்நா டொட்டு

வாங்குகை வருந்த மன்னுயி ரோம்பலின்

மக்களு மாவு மரஞ்சேர் பறவையுந்

இனி ஆபுத்திரன் வருத்தம் தீரும்படி அவனுக்குச் சிந்தாதேவி அமுதசுரபியென்னும் பாத்திரங்கொடுத்தமை கூறுவார்.

கூ. இதுகேள். நின் தீதுகெடுக.

க0. யாவரும் ஏத்தும் - எச்சமயத்தினரும் துதிக்கும். நியமம் - கோயில். கலைநியமம்:—கக - ம் காதை, க0சு.

கக. தேவியாகிய சிந்தாவிளக்கு.

கஉ. அழியல் - வருந்தாதே. இது கொள்ளாய் - இப்பாத்திரத்தைக்கொள். 'எடா பரிய லெழுந்திது கேளாய்' என்றும் பாடம்.

கக. வறங்கூரினும் - வற்கடம் மிகினும். வறம் - வற்கடம்; 'ஞாலம் வறந்தீரப் பெய்யச் சூணக்கேர்பு, காலத்திற்றேன்றிய கொண்மூப் போல்' என்பது கலித்தொகை, அஉ. வறங்கூராது - வறுமையுறாது.

கடு. தான் என்றது, பாத்திரத்தை. என்று - என்றுசொல்லி. 'தான்றொலை வறியாத் தகைமையது' என்றும் பாடம்.

கச - கடு. கக - ம் காதை, சக - டு0; கஎ - ம் காதை, டு - சு.

எ - கச. இல்லோன் ஆரூரெய்தச் சிந்தாவிளக்கு 'நின்றீதுகெடுக' எனத் தோன்றி 'கொள்ளாய், கூராது, தகை

மையது' என்று பாத்திரத்தைக்கொடுத்தலும்.

மேல்வருவன, பாத்திரம்பெற்றமகிழ்ச்சியால் ஆபுத்திரன் சிந்தாதேவியைத் துதிக்குந்துதிசன்.

கஅ. நந்தாவிளக்கே-கெடாததிபமே; மைவிளக்கு அழிதன் மாலைத்தாழலின், நந்தாவிளக்கே யென்றான்; இது தெரிதருதேற்றவுவமையென்னு மலங்காரம். இவன் வாக்கினம்மடந்தையாதலின், 'நாமிசைப் பாவாய்' என்றான்; 'தேவ ராயினும் பிரம ராயினு, நாமாசு கழுவ நலங்கிளர் திருந்தடி' என்பர் பின்னும்; உடு - ம் காதை, கடு0 - கடுக.

கஎ - உ0. அடுக்கிய விளிகளாற் சிந்தாதேவிபால் ஆபுத்திரனுக்குள்ள அன்பின் மிகுதி விளங்கும்.

உக. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து. தலைவி - சிந்தாதேவி.

க - உக. உடு - ம் காதை, ககக - கடுக.

உக. வாங்குகை வருந்த:—கக - ம் காதை, சச. மன்னுயிர் என்றார், விலங்கு முதலியனவும் உண்பிக்கப்படுதல் நோக்கி. ஒம்பலின் - பாதுகாத்தலினவே.

உச. மாவும் - விலங்குகளும்.

உரு தொக்குட னீண்டிச் சூழ்ந்தன விடாஅ
பழுமரத் தீண்டிய பறவையி னெழுஉ
மிழுமென் சம்மை யிடையின் றெலிப்ப
வீண்டிரீர் ஞாலத் திவன்செய லிந்திரன்
பாண்டு கம்பளந் துளக்கிய தாதலிற்
௩௦ றளர்ந்த நடையிற் றண்டுகா லூன்றி
வளைந்த யாக்கையோர் மறையோ னுகி

உரு. உடன் தொக்கு ஈண்டி-ஒருமிக் கச்சேர்ந்து திரண்டு. விடா-விடாவாய்.

உசு. பழுமரத்துஈண்டிய - பழுத்தமரத்தின் கண்ணே வந்துகூடிய. பறவையின் - பறவைபோல:—பொருநராற்றுப்படை, உசு; பெரும்பாணுற்றுப்படை, உசு; புறநானூறு, களந, ௩ - ம் அடி; சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரிலம்பகம், ௩௩௬; நாலடியார், சுற்றந்தழால், உ. எழுஉம் - எழுப்பு.

உஎ. சம்மை - ஒலி. இடையீட்டில்லாமல். இடை - இடையீடு; “எய்த்த லறியா திடையின்றி” என்பது புறப்பொருள்வேண்பாமாலை, பொதுவியற்படலம்.

உசு - உஎ. உஅ - ம் காதை, உஉஉ - உகஉ.

உ௦ - உஎ. ஆபுத்திரன் களைவாயெனத் தொழுது ஏத்தி வணங்கி அந்நாள்தொட்டு அவர் பசிதீர்த்து ஒம்பலின் விடாவாய் எழுஉஞ் சம்மை இடையின்றெலிப்பவென்க.

மேலே, ஆபுத்திரனுடைய புண்ணிய மிகுதியைத் தனது பாண்டு கம்பள நடுக்கத்தாலறிந்த இந்நிரன் அவனுக்கு வரங்கொடுத்தற்பொருட்டு வருத்தவேதியன் வடிவுகொண்டவருதலைக் கூறுவார்:—

உக. பாண்டு கம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளமாகிய ஆசனம். துளக்கியது - நடுங்கச்செய்தது.

உஅ - உக. ஆபுத்திரன் அறச்செயல் இந்நிரனுடைய பாண்டுகம்பளத்தை நடுங்கச்செய்தது. இப்பூவுலகில் தானம் சீலம் முதலியவற்றிற் சிறந்த பௌத்த ருளரானாலும், அவர்களுக்கு ஏதேனும் துன்பமுள தானாலும் இந்நிரனுடைய பாண்டுகம்பளம் நடுங்குமென்றும், அக்குறிப்பால் அவற்றையறிந்துவந்து அவர்களு

க்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்தலும் தீங்குகளை ஒழித்தலும் இந்நிரனுடைய கடப்பாடென்றும் தெரிகின்றது; புத்த தருமவொழுக்கினனாகிய வணிகனொருவன் கப்பல் கவிழப்பெற்றுக் கடலில்வருந்தியதைத் தனது பாண்டுகம்பளத்தின் நடுக்கத்தாலறிந்தஇந்நிரன் அவ்வணிகளை அத்துன்பத்தினின்றும் நீக்கிப் பாதுகாத தனென்று இந்நூல் உக - ம் காதையில் (௩௩ - உசு) வருதல்காண்க; “நமி விநமி என்பாரிருவர்குமாரர் தபச்சரணம்பண்ணியருளாகின்ற பகவானே யடைந்து நமஸ்கரித்துக் கந்த புஷ்பா திகளாற்பூசித்து நானாவித ஸ்தோத்திரங்களை அநிம தூரமாகப்பாடிநின்ற வண்ணப்பம்செய்வார்:—பகவானே, தம்மாற் புத்திரபௌத்திராதி பந்துஜனங்களுக்கு வேறுவேறு இராச்சியம்கொடுக்கப்பட்டன, யாங்கள் அப்பொழுது ஸந்திரிதமாயினமல்லேம்; இப்பொழுது எங்களுக்கு விபவங்களைப் பிரஸாதித்தருளவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்துநின்ற துதிப்ப, இதனைத் தானேந்திரன் தனது ஆசனங்கூட்பீத்தலில் அறிந்து கடிதுவந்து மனுஷ்யரூபத்தைக்கொண்டு பருவதம்போலச் சலியாது எழுந்தருளிரின்ற பகவானது தைரியாதிசயத்தினைக்கண்டு விஸ்மிதனாகிப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணித்துதித்துக் குமாரர்களை நோக்கிச்சொல்லுவான்” என்று ஸ்ரீபுராணத்துள்ள முதலாவது விருஷபதீர்த்தங்கர்புராணத்தில் வருதலால், இப்படியே தனது ஆசனநடுக்கத்தால் அறியவேண்டுவனவற்றையறிந்து நல்லுயிர்களுக்குச் செய்யவேண்டுவனவற்றை இந்நிரன் செய்வானென்று கூறுதல் சைன சம்பிரதாயமென்றும் தெரிகின்றது.

௩௦ - ௩௧. தளர்ந்தநடையின் - நடை தளர்தலால், தண்டுகால்ஊன்றி - தான்பி

மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயி ரோம்பு
மாருயிர் முதல்வன் நன்முன் றேன்றி
யிந்திரன் வந்தே னியாது நின்கருத்

௩௫ துன்பெருந் தானத் துறுபயன் கொள்கென
வெள்ளை மகன்போல் விலாவிற நக்கீந்
கெள்ளினன் போமென் றெடுத்தாரை செய்வோ
னீண்டுச் செய்வினை யாண்டுதுகார் திருத்தல்
காண்டரு சிறப்பினுங் கடவுள் எல்ல

௪௦ தறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காந் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவநன் னுட்டுக்
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே

டித்ததண்டினையே காலாகளுன்றி, வளை
ந்த யாக்கை மறையோன் ஆகி - கூனிய
உடம்பையுடைய வேதியனாகி; “தளர்ந்த
நடையிற் றண்கொ ளுன்றி, வளைந்த யா
க்கை மறையோன்” என்பது சிலப்பதி
காரம், அடைக்கலக்காதை, ௪௪ - ௪௫.
ஆகி ஊன்றியென்க.

௩௬. ஆருயிர்முதல்வன் - ஆபுத்திரன்;
“ஆருயி ரோம்புநன்” எனவும், “அருந்
தேமாந்த வாருயிர் முதல்வனை” என
வும், இவனை இக்காதையிலேயே பின்பு
கூறுதல்காண்க; ௫௩ - ௬௩.

௩௭. யாதுநின்கருத்து - உன்னுடைய
எண்ணம் என்ன.

௩௮. தானங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிற
ந்தமையின், அன்னதானம், பெருந்தான
மெனப்பட்டது. உறுபயன் - மிக்கபிர
யோசனம். கொள்க என - கொள்கவெ
ன்று இந்திரன் சொல்ல.

இனி, இங்ஙனங்கூறிய இந்திரனுக்கு
ஆபுத்திரன் விடைபகர்ந்தது கூறுவார்.

௩௯. வெள்ளைமகன் போல் - பயனில்
லாதசொல்லையுடையவன்போல; “வெ
ள்ளைக் கோட்டி” என்பதற்கு “பயனில்
லாத உணக்கோட்டி” (வரந்தருகாதை,
௧௬௩) என்று பொருள்கூறுவர், சிலப்ப
திகார அநுப்பதவுரையாசிரியர்.

௪௦. எள்ளுதல் - இகழுதல். போம் -
வறப்பன்மை. செய்வோன் - பெயர்.

௪௧. ஈண்டுச்செய்வினை - இங்வுலகத்
துச்செய்யும் புண்ணியங்களின்பயனை.
ஆண்டு - அவ்விடத்தில்.

௪௨ - ௪௩. துகர்ந்திருத்தல் காண்
டரு - அனுபவித்திருத்தலைச் செய்
கின்ற. துங்கடவுளரென்றான், தனக்கு
அவர் அயலென்னுங்கருத்தால்; “நின்ற
நின் கார்மயி றன்னையும்” என்புழிப்
போல, இது திருச்சிறுநம்பலக்கோவை
யார், எசு.

௪௦. புறங்காந்தோம்பல்.— ௧௩ - ம்
காதை, ௧௪.

௪௨. யாவருமில்லா - அறஞ்செய்
மாக்கள் முதலியோர்களில் ஒருவருமில்
லாத்.

௪௩ - ௪௨. தேவருலகம் வினைப்பய
னனுபவிப்போர்க்கேயன்றி அறஞ்செய்
மாக்கள் முதலியோர்க்கு இடமன்றென்
பதை, “பொலம்பூங் காவின்னனாட்
டோருஞ், செய்வினை மருங்கி செய்த
ல்லலதை, யுடையோ ரீதலு மில்லோ
ரிரத்தலுங், கடவ தன்மையிற் கையற
வுடைத்து” (புறநானூறு, ௩௩) எனவும்,
“ஈவாரும் கொள்வாரு மில்லாத வான
த்து, வாழ்வாரே வன்க ணவர்” (௧௦௩௩-
ம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகருமு
திய விசேடவுரையிற்கண்ட செய்யுள்.)
எனவும், “ஈவாரும் ஏற்பாருமின்றி எல்
லாரும் ஒரு தன்மையாராதலின் ஒப்புரவு
புத்தேருலகத்து அரிதாயிற்று” (திருக்
துறள், ௨௧௩, பரிமேலழகருளை) எனவும்
வருவனவற்றாலுணர்க.

௪௨ - ௪௧. “யாவரு.....பெருவி
றல் வேந்தே” என்பது இகழ்ச்சி.

- வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தவர்
 ௪௫ திருந்துமுகம் காட்டுமென் றெய்வக் கடினஞ்
 யுண்டி கொல்லோ வுடுப்பன கொல்லோ
 பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
 யாவையீங் களிப்பன தேவர்கோ நென்றலும்
 புரப்போன் பாத்திரம் பொழிந்துண் சுரந்திங்
 ௫௦ கிரப்போர்க் காணு தேமாந் திருப்ப
 நிரப்பின் றெய்திய நீணில மடங்கலும்
 பரப்பு நீராற் பல்வளஞ் சுரக்கென
 வாங்கவன் பொருட்டா லாயிரங் கண்ணே
 னேன்குயர் பெருஞ்சிறப் புலகோர்க் களித்தலும்
 ௫௫ பன்னீ ராண்டு பாண்டினன் னாடு
 மன்னுயிர் மடிய மழைவள மிழந்தது
 வசித்தொழி லுதவ மாபிலங் கொழுப்பப்
 பசிப்புயி ரறியாப் பான்மைத் தாகவி

௪௬, ௨௩ - ம் காதை, ௧௯௫. 'அருந்
 னைந்து' என்றும் பாடம்.

௪௪ - ௪௫. வந்தோரரும்பசி - வந்தோ
 ருடைய பொறுத்தற்கரியபசியை, களை
 ந்து - நீக்கி. அவர் திருந்துமுகங்காட்
 டும் - அவருடைய இனியமுகத்தை யான்
 காணக்காட்டும்; என்றது அவர் திருந்து
 முகங்காட்டும் என் தெய்வக்கடினஞ் செய்
 யமையும்; உன்னாற் கொடுக்கப்படுவன
 எனக்கு இன்பஞ் செய்யாவாகலின்,
 அவைவேண்டாவென்றவாறு; "சுத்து
 வக்கு மின்பம்" என்று வருதல்காண்க.
 இது தீருத்தறன், ௨௨௮. காட்டும் -
 மூற்ற. தெய்வக்கடினஞ் செய்வான், வா
 ங்ருநர் கையகம் வருத்துதலல்லது தான்
 தொலைவில்லாத் தன்மைத்தாதலின்.

௪௮. ஈங்கு அளிப்பன் - எனக்கு
 அளிப்பன்; ஈங்கு - தன்மையையுணர்த்
 திற்று; "ஒழிக் காம மீங்கென" என்
 புழிப்போல. இதுகீவகசிந்தாமணி, நாம
 களிலம்பகம், ௪௩, தேவர்கோன் - விளி.
 ௪௯ - ௪௮. உன்னுளளிக்கப்படுவன
 உண்டமுதலியவற்றன் யாவையென்று
 ஆபுத்திரன் இந் திரனை இகழ்ந்துகூற
 லும்.

௫௦ - ௪௮. எடுத்துரைசெய்வோன்
 என்றலுமென்க.

இனி, தன்னை ஆபுத்திரன் அவமதித்
 தானென்று இந் திரன் சினந்து அவன்

அன்னதானஞ்செய்தற்கு இடமில்லையா
 கும்படி மழைபெய்வித்து நாட்டை வள
 ப்படுத்தி இரப்பாரா இல்லையாக்கினமை
 கூறுவார்.

௪௬, புரப்போன்பாத்திரம் - உயிர்க
 னைப் பாதுகாப்பவனுடைய பிச்சைப்
 பாத்திரம்.

௫௦. ஏமாந்திருப்ப - ஆபுத்திரன் உண்
 பித்தற்கு ஆசையடைந்திருக்கும்படி;
 "அருந்தே மாந்த றெஞ்சம்" என்பது
 புறநானூறு, ௧௦௧. துன்பமுற்றிருப்ப
 வெளினுமமையும்.

௫௧. நிரப்பு - வறுமை.

௫௨. ஆங்கவன் பொருட்டு - ஆபுத்
 திரன்பொருட்டு; ஆங்கவன் ஒருசொல்.

௫௪. அளித்தலும் - இந் திரன் கொடுத்த
 தலும்.

௫௦ - ௫௪. ஏமாந்திருப்பப் பெருஞ்
 சிறப்பை இந் திரன் அளித்தலும்.

௫௬. ௨௮ - ம் காதை, ௧௯௬.

௫௫ - ௫௬. பன்னிரண்டுவருடம் மழை
 வளத்தை இழந்ததாகிய பாண்டினாடு.

௫௭. வசி - மழை. வசி:— ௧ - வது
 காதை, ௭௧. வசித்தொழி லுதவ:—
 ௨௮ - ம் காதை, ௨௩௩.

௫௮. பசிப்பு - பசித்தல். 'பசியுயி
 ரறியா' என்றும் பாடம்.

௫௯ - ௫௮. பாண்டினன் னாடு பான்
 மைத்தாகலின்.

ஐரயி ரோம்புந னம்பலப் பீடிகை

சு0 யூனோலி பரவ மொடுங்கிய தாகி

விடருந் தூர்த்தரும் விட்டேற் றுளரு

நடவை மாக்களு நகையொடு வைகி

வட்டெஞ் சூதும் வம்பக் கோட்டியு

முட்டா வாழ்க்கை முறைமைய தாக

சுரு வாபுத் திரன்ற னம்பல நீங்கி

யூரர் தோறு முண்போர் வினாஅ

யாரிவ னென்றே யாவரு மிகழ்ந்தாந்

கருந்தே மாந்த வாருயிர் முதல்வனை

இக. ஆபுத்திரன் பலநாளிருந்து அறஞ்செய்தற்கிடறாபுதுபற்றி அம்பலம் அவனதாகக்கூறப்பட்டது. அம்பலப் பீடிகை:—கக - ம் காதை, க0௭; கசு - ம் காதை, க.

சு0. ஊனோலி அரவம் - மக்களும் மாவும் பறவையும் ஒருங்குவந்து சோற்றை உண்ணுதலால் ஒலிக்கும்ஒலி. ஒலியரவம் - வீணைத்தொகை.

சுக. விடர் - தீயநடையையுடைய கா முகர்; ஒரு வித்தையையுடையவரென்று கூறுவர் பிரதாபநுத்திரியமென்றும் வடநூலாசிரியர். தூர்த்தர் - வஞ்சகர். விடருந்தூர்த்தரும்:—கடு - ம் காதை, சு0. விட்டேற்றாளர் - (?) “விடருந்தூர்த்தரும் விட்டே றிசைப்ப” என்பது பேருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், நருமதைச் சம்பந்தம். சிறுநினைவாது விடரும் தூர்த்தரும் கடருமுன்னிட்ட குழுவென்று, திருத்தூள், சிறுநினைஞ்சேராமை யென்னும் அதிகாரத்தின் அவதாரிகையிலும், நகைவகையராகிய நட்பினராவார் விடரும் தூர்த்தரும் வேழம்பரும்போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன்கொண்டு ஒழிவாரென்று அகன - ம் திருத்தூளின் விசேடவரையிலும் பரிமேலழகரெழுதியிருக்கின்றனர். இவ்வடியிலுள்ள விடர்முதலிய மூன்றுபெயர்களுள் மூன்றாவதாகிய விட்டேற்றாளரென்பதற்குச் சரியாக முறையே ‘நடர்’ ‘வேழம்பர்’ என்பனவற்றைப் பரிமேலழகர் அமைத்திருத்தலை நோக்குமிடத்து விட்டேற்றாளரென்பதற்கு நடரென்றேனும் வேழம்பரென்றேனும் பொருள்கொள்ளு

தல பொருத்தமுடைத்தெனத் தோற்றுகின்றது. இனிச் சுற்றத்தினின்றும், நட்பினின்றும் நீங்கிப் பிறரையும் அவ்வண்ணம் செயல்விப்போனை விட்டேற்றியென்றல் வழக்கின்கண் உண்மையின், விட்டேற்றாளரென்பதற்கு அத்தன்மையையுடையோரென்றுபொருள்கூறினும் பொருத்தும்.

சஉ. நடவை - வழி. வைகி - (விடர் முதலியோர்) தங்குதலால்.

சக. வட்டு - உண்டையுருட்டுதல்; இதனை, “அரங்கினி விட்டாடியற்றே” (திருத்தூள், ௪0௧) எனவும், “கல்லாச் சிறுஅர் நெல்லிவட்டாடும்” (நற்றிணை, ௩.) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. வம்பக் கோட்டி - பயனில் சொற்களைச் சொல்லுவோர்கூட்டம்; “புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி” என்பது நாலடியார், மேன்மக்கன், இ. “வென்னைக் கோட்டியும் விரகினி லொழியின்” என்பது சீலப்பதிகாரம், வரத்தருகாதை, ககஅ.

சச. முட்டா வாழ்க்கை - குறையாத வாழ்க்கை; “முட்டா வின்பத்து முடிவுல செய்தினர்” என்பது சீலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, கக௭.

இக - சச. பீடிகை ஒடுங்கியதாகி முறைமையதாகவேன்க.

சக. உண்போர் வினாஅய் - உண்போரைவினாவி. ‘உண்போர் வினாவு’ என்றும் பாடம்.

ச௭. இகழ்ந்து - இகழ்தலால்.

சஅ. அருந்தேமாந்த - பிறர் உண்ண ஆசைப்பட்ட; கஅ - ம் காதை, எஉ;

யிருந்தாய் நீயோ வென்பா ரின்மையிற்
 எ0 நிருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
 வொருதனி வருஉம் பெருமகன் போலத்
 தானே தமிழன் வருவோன் நன்முன்
 மாநீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கிச்
 சாவக நன்னாட்டுத் தண்பெயன் மறுத்தலி
 எரு இளையிர் மடிந்த தூரவோ யென்றனு
 மமரர்கோ னுணையி னருந்துவோர்ப் பெருது
 குமரி மூத்தவென் பாத்திர மேந்தி
 யங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
 வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுட னேறிக்
 அ0 கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்

புறநானூறு, ௧0௧. ஆருயிர்முதல்வனை - ஆபுத்திரனை.

சுக. நீ இருந்தாயோவென்று வினாவு
 வோரில்லாமையால்.

சுஎ - சுக. இகழ்தலால் இன்மையின்.

எ0. செல்வத்தைக் கடல்கொள்ள.

எக. பெருமகன் - அரசன்; “பெரு
 நில முழுதானும் பெருமகன்” என்பது
 சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப் பா
 டல்.

எஉ. உண்போர் பலரிடையேயிருந்
 தோன் இப்போது மிகத்தனிமையுற்ற
 நென்பார் ‘தானே தமிழன் வருவோன்’
 என்று ஆசிரியர் இரங்கிக்கூறினர்; இப்
 படியே, “காடேந்து பூஞ்சாரல் கடந்
 தான் காலிற் கழலானே” சீவகசிந்தா
 மணி, பதுமையாரிலம்பகம், சுசு.) என்
 றும், “காணம் வழங்கன் மேலிக் காலின்
 னேகி னானே” (சீவகசிந்தாமணி, கேம
 சரியாரிலம்பகம், க.) என்றும் திருத்தந்
 கதேவர் நடந்துசென்ற சேவகனைப்பற்றி
 இரங்கிக்கூறியிருத்தல் காண்க.

எ0 - எஉ. “நயனுடையா னல்கூர்
 ந்தா னாதல் செயுநீர், செய்யா தமைகலா
 வாறு” என்னும் உகக - ம் திருக்குறளை
 இவ்வுடிகளின்பொருளோடு ஒப்பிடுக.

எக. மாநீர் - கடல், வங்கம் - கப்பல்.

எசு. தண்பெயல் மறுத்தலின் - தண்
 னியமழை இல்லாது போனமையால்.

எடு. ஊன் உயிர்மடிந்தது - உடம்
 போடு கூடியவுயிர் அல்லுடம்பினிள்

றும் நீங்கிற்று. என்றலும் - என்று
 வங்கம்வந்தோர் கூறலும்.

எசு. இந்திரன்கட்டளையிடல் உண
 போரைப்பெறுமல்; ஆணையிற் பெறு
 தென்க. ஆணை - கட்டளை. வரங்கொ
 டித்தற்குவந்த இந்திரனை ஆபுத் - ரன் மதி
 யாததுபற்றி இந்திரன் கோபங்கொண்டு
 இரப்போர் இவராகும்வண்ணம் நாடுவ
 ளஞ்சுரக்கும்படி மழை பெய்வித்தமை
 யின், இங்ஙனங்கூறினர்; இதனை, இக்
 காதையில் ௩௪ - ம் அடிமுதலியவற்றா
 ளுணர்க.

எஎ. குமரி மூத்த என்பாத்திரம் - ஒரு
 கன்னிப்பெண் வறியே மூத்தாற்போ
 ன்ற எனதுபாத்திரம்; கொடுப்போருங்
 கொழுநனுமேயன்றித் தானும் பயனிழ
 ந்து கழிந்த குமரியை ஈண்டு உவமைகூ
 றினமையின், தானும் ஏற்பாருமேயன்
 றிப் பாத்திரமும் பயனிழந்து கழிந்தே
 யென்று ஆபுத்திரன் இரங்கியவாறாயி
 ற்று; “அற்றார்க்கொன் றுற்றதான்
 செல்வ மிகநலம், பெற்றா டமியன்மூத்
 தற்று” என்றார் திருக்குறளிலும்; ௧00௭.
 குமரிமூத்த:— ௨௨ - ம் காதை, ௧௪௩.
 பாத்திரம் - பாத்திரத்தை.

எஅ. அங்கநாடு - இவை ஒருசொன்
 னீர்மைய. என் கருத்தென - எனதெண்
 னமென்று ஆபுத்திரனினின்று. ‘புகுவ
 துபொருளென’ என்றும் பாடம்.

அ0. கால் - காற்று. ‘கால்விசை நடு
 க்கி’ என்றும் பாடம்.

மாலிதை மணிபல் லவத்திடை வீழ்த்துத்
 தங்கிய தொருநாட் டானுங் கிழிந்தன
 னிழிந்தோ னேறின னென்றதை பெடுத்து
 வழங்குநீர் வங்கம் வல்விருட் போதலும்
 அரு வங்கம் போயபின் வருந்துதுய ரெய்தி
 யங்கு வாழ்வேர் யாவரு மின்மையின்
 மன்னுயி ரோம்புமீம் மாபெரும் பாத்திர
 மென்னுயி ரோம்புதல் யானே பொறேனன்
 றவந்தீர் மருங்கிற் றனித்துய ருமுந்தேன்
 கூ0 சுமந்தென் பாத்திர மென்றன் றெழுது
 கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியி
 னோரியான் தொருநாட் டோன்றென விடுவோ
 னருளறம் பூண்டாங் காருயி ரோம்புந
 ஞாரொனி லவர்கைப் புகுவா யென்றாங்
 கூரு குண்ணு நோன்போ ரெயிப்பதிப் பெயர்ப்புழி
 யந்நா ளாங்கவன் றன்பாற் சென்றே
 னென்னுற் றனையோ வென்றியான் கேட்புத்
 தன்னுற் றனபல தானெடுத் துணைத்தனன்
 குணதிசைத் தோன்றிக் காரிருள் சேத்துக்

அக. இதை - கப்பற்பாய்.
 அஉ. ஒருநாள் கப்பல் தங்கியது.
 எக - அஉ. ஏறி ஆங்கு இழிந்தனன்.
 அசு. அங்கு - மணிபல்லவத்தில்.
 அஎ. ஒம்பும் - முற்று. பாத்திரம் மன்
 னுயிரோம்புமென்க.

அஅ. 'யானோபோற்றேன்' என்றும்
 பாடம்.

அக. இப்பாத்திரமடை தற்கு முற்பிற
 ப்பில் மிகவலிவெனசெய்த நான் அதனை
 யொழிந்து பின்னர்ச் சிறிது தீவினையுஞ்
 செய்தபக்கத்தானே தனித்துத் துயரத்
 தையுமுந்தேன்; இவ்வடியைப்போலச்
 சிலப்பதிகாரம், ஊர்தாண்காதை,
 உக - ம் அடி வந்திருத்தல்காண்க.

க0. பாத்திரம் சுமந்து என் - ஏற்போ
 ரில்லாத இவ்விடத்தில் இப்பாத்திரத்தை
 யான்சுமத்தலால் வரும்பயன் யாது.

கக. 'என்னுயிற் கொழுநீர்' என்றும்
 பாடம்.

கஉ. ஓர்யாண்டொருநாளென்றது -
 வைசாகசுத்தபௌர்ணிமையை.

கக. அருளறம் - தயாதர்மம். இதனை,
 டு - ம் காதை, எடு - ம் அடிக்குறிப்பிற்
 காண்க.

கசு. புகுவாயென்று - புகுவாயென்று
 சொல்லிப் பாத்திரத்தைக் கொடுக்கியில்
 விடுத்தது.

கடு. உண்ணுநோன்போடு - பட்டினி
 விட்டிருத்தலாகிய விரதத்தால், உயிர்
 பதிப்பெயர்ப்புழி - உயிரை விடுகையில்;
 உயிர்பதிப்பெயர்த்தல் - உயிராநீத்தல்;
 "உண்ணு நோன்போ ரெயிப்பதிப் பெயர்
 த்தனும்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்
 படைக் காதை, அக.

கசு. யானென்றது அறவணவடி
 கள்.

கஎ. என் உற்றனையோ - யாது துன்
 பமடைந்தாயோ.

கஅ. தன்னுற்றனபல - தன்னைய
 டைந்த பலதுன்பங்களை. 'தன்னுறுதுன்
 பம்' என்றும் பாடம்.

கக. குணதிசை - கீழ்த்திசை, சேத்து -
 நீக்கி,

க00 குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல
மணிபல் லவத்திடை மன்னுடும் பிட்டுத்
தணியா மன்னுயிர் தாங்குங் கருத்தொடு
சாவக மாளுந் தலைத்தாள் வேந்த
னவயிற் றுதித்தன னுங்கவன் றுனென

பாத்திரமரபுகூறியகாதை முற்றிற்று.

க00. குடதிசை - மேற்றிசை.

க0௨. தன்னாற் பசிதணிக்கப்படாத நிலைபெற்ற உயிணாப்பாதுகாக்கும் எண்ணத்துடன்.

க0௩. தான் - முயற்சி. வேந்தன் - பூமிசந்திரன். 'தலைத்தார்வேந்தன்' என்றும் பாடம்.

க0௪. ஆங்கவன் - ஆபுத்திரன்.

க0௩ - க0௪. ஆபுத்திரனைப்பெற்றபசுமண்முகனென்னு முனிவனிடத்ததாயினும் பூமிசந்திரனுடைய நாட்டகத்ததாதலின், 'வேந்தன்' எனப்பட்டது.

க0௨ - க0௪. உயிர் உடம்பினீங்குங்காலத்து அதனால் யாதொன்று பாலிக்கப்பட்டது அஃது அதுவாய்த்தோன்றுமென்பது எல்லா தூல்களுக்கும் ஒத்ததுணியாகலின், 'மன்னுயிர் தாங்குங்கருத்தொடு, ஆவயிற் றுதித்தனன்' என்றார். இக்கருத்தை, ௩௩௮ - ம் திருக்குற

ளுக்குப் பரிமேலழகரெழுதிய விசேடவுரையாலுணர்க.

க - க0௪. உழந்தோர் மலைக்குமென்றலும், இல்லோன் அருரெய்த, சிந்தாவிளக்குத் தோன்றிப் பாத்திரங்கொடுத்தலும், ஆபுத்திரன் ஒம்பலின், விடாவாய் ஒலிப்ப, இந்திரன்கொள்கென, உணர்செய்வோன் 'யாவையிங்களிப்பன தேவர்கோன்' என்றலும், ஆயிரங்கண்ணை உலகோர்க்களித்தலும், பாண்டிநன்னாடு பான்மைத்தாகலின், பீடிகை முறைமையதாக, ஆபுத்திரன் நீங்கி உண்போராவினாவி என்பாரின்மையின் வருவோன்றன்முன் வந்தோர் மடிந்ததென்றலும், வங்கமேறி இழிந்தனன்; வங்கம் வல்லிருட்போதலும் துயரெய்தி விடுவோன் புகுவாயென்று உயிர்ப்பதிப்பெயர்ப்புழிச் சென்றேன் கேட்ப உணர்த்தனன்; அவன் ஆவயிற்றுதித்தனனென வினைமுடிவுசெய்க.

பதினேந்தாவது

பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை.

[பதினேந்தாவது மணிமேகலை பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைக்குப்
பெருந்தேருப்போய பாட்டு.]

இன்னுங் கேளா யிளங்கொடி மாதே
யந்நா எவனை யோம்பிய நல்லாத்
தண்ணென் சாவகத் தவள மால்வரை
மண்முக நென்னு மாமுனி யிடவயிற்
நு பொன்னின் கோட்டது பொற்றளம் புடையது
தன்னலம் பிறர்தொழுத் தான்சென் நெய்தி
யீனா முன்ன மின்னுயிர்க் கெல்லாந்
தான்முலை சுரந்து தன்பா லூட்டலு
மூன்று காலமுந் தோன்றநன் குணர்ந்த
க0 வானற் முனிவ னதன்வயிற் றகத்து
மழைவளஞ் சுரப்பவு மன்னுயி ரோம்பவு
முயிர்கா வலன்வந் தொருவன் றேன்றுங்
குடர்த்தொடர் மாலை பூண்பா னல்ல
னடர்ப்பொன் முட்டை யகவையிற் றுனெனப்

உ. அந்நான் - சாலியென்பவள் ஈன்று
போகட்டுப்போனநாளில்: — கக - ம்
காதை, க0. அவனை - ஆபுத்திரனை.
ஆ - பசு.

ந. சாவகம் - சாவகநாடு.

ச. இடவயின் - இடத்தில்.

இ. கோட்டது - கொம்பையுடையது.

அ. 'நான்முலை சுரந்து நன்பா லூட்டலும்' என்றுபாடம்.

உ - அ. நல்லா, மாமுனியிடத்திற்
கோட்டதாய்க் குளம்புடையதாய்ச் செ
ன்றெய்தி உயிர்க்கெல்லாம் தன்பாலூட்
டலுமென்க.

க0. முனிவன் - மண்முகன். அதன்
வயிற்றகத்து - அப்பசுவயிற்றில், 'ஆன்

வயிற் றகத்து' என்றும் பாடம்.

கஉ. உயிர்காவலனாகிய ஒருவன்வந்து
தோன்றுவான்.

க0 - கஉ. அதன்வயிற்றகத்துத் தோ
ன்றுமென்க.

கச. அடர் - தகடு; பொன் அடர்
முட்டை அதவையிற்றான் - பொற்ற
கட்டாலாகிய முட்டையின் உள்ளிடத்
துள்ளான். என - என்று மண்முகமுனி
வன்சொல்ல.

கக - கச. அந்நனத்தோன்றவோன்
குடர்மாலை பூண்பானல்லன், முட்டை
அதவையிற்றானென; "குடர்த்தொடர்
மாலை குழா தாங்கோ, ரடர்ப்பொன்
முட்டையு னடங்கிய வண்ணமும்" என்
பர் பின்னும்; உ0-ம் காதை, எஉ - எக.

- ௧௫ பிணினோ யின்றியும் பிறந்தறஞ் செய்ய
மணிபல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
றற்காத் தளித்த தகையா வதனை
யொற்றூ வுள்ளத் தொழியா னாதலி
னங்கல் வாவயிற் றமர்கண் முவப்பத்
- ௨௦ தீங்கனி நாவ லோங்குமித் தீவினுக்
கொருதா னாகி யுலகுதொழத் தோன்றினன்
பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேண்
யிருதின வேணிவி லெரிசுதி ரிடபத்
தொருபதின் மேலு மொருமுன்று சென்றபின்
- ௨௫ மீனத் திடைநிலை மீனத் தகவயிற்
போதித் தலைவனெடு பொருந்திய போழ்தத்து
மண்ணக மெல்லா மாரி யின்றியும்
புண்ணிய நன்னீர் போதொடு சொரிந்தது
போதி மாதவன் பூமியிற் றேன்றுங்
- ௩௦ கால மன்றியுங் கண்டன சிறப்பெனச்
சக்கர வாளக் கோட்டம் வாழு
மிக்க மாதவர் விருப்பினர் வியந்து
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவு ளொழுதிய
வந்திற் பாவை யருளு மாயிடி
- ௩௫ னறிசுவ மென்றே செறியிருட் சேறலு

௧௬. பிணினோயின்றியும் - பிணியா லுளதாகும் வருத்தம் இல்லாதிருக்க வும்.

௧௭. உயிர் நீத்தோன் - உயினைத்தூறத் தவனாகிய ஆபுத்திரன்.

௧௮ - ௧௯. நோயின்றியும் அறஞ்செ ய்தற்பொருட்டு உயிர்நீத்தோனென்க; “உண்ணு நோன்போ டியிர்ப்பதிப் பெய ர்ப்புழி” என்று முன்புவந்திருத்தல் காண்க; ௧௯ - ம் காதை; ௨௦.

௨௧. தகை - அழகு; தகுதியுமாம். தகையாத் தகுதி” என்றும்பாடம்.

௨௨. ஒற்கா - தளராத்; இஃது ஒல்கா வென்பதன் விசாரம்; “ஒல்க லுள்ளமொ டொருபுடைத் தழீஇ” என்பது புறநா லாறு, ௧௬௮.

௨௩ - ௨௪. நீத்தோன் அவ்வாவயிற்றுத் தோன்றினன்.

௨௫. பெற்றி - பேறு. ‘பெற்றி யது கேள்’ என்றும் பாடம்.

௨௬. ‘எறிகுதிருடபத்து’ என்றும் பா டம்.

௨௭ - ௨௯. இவ்வழிகளின் பொருளை, ௧௧ - ம் காதையில் ௪௦ - ம் அடிமுதலிய வற்றின் குறிப்பிற்காண்க.

௨௧ - ௨௯. போழ்தத்துத் தோன்றின னெனவியையும்.

௨௯. போதிமாதவன் - புத் தன். ‘போதிநாதன்’ என்றும் பாடம்.

௩௦. சிறப்புக்கள் காணப்பட்டன.

௨௯ - ௩௦. புத்தன் தோன்றுங்கால த்து உளவாகுஞ் சிறப்புக்களை, ௧௨ - ம் காதையில் ௮௬ - ம் அடி முதலியவற்றிற் காண்க.

௩௧. அந்தில் - அவ்விடத்து; “அந்தி லரங்கத் தகன்பொழி லகவயின்” என பது சீலப்பதிக்காரும், காகொண் காதை, ௬.

௨௪ - ௩௮. நீர்சொரிந்தது, சிறப்புக் கண்டனவென்று மாதவர்வியந்து அறிசு

கரு.—பாத்திரங்கொண்டுபிச்சைபுக்ககாதை. ௧௩௫

மணியல் லவத்திடை மன்னுயிர் நீத்தோன்
 றணியா வுயிருபச் சாவகத் துதித்தன
 • னுங்கவன் றன்றிற் மறவண னறியுமென்
 றீங்கென் னுவை வருத்திய திதுகேண்
 ௪௦ மண்ணாள் வேந்தன் மண்முக னென்னும்
 புண்ணிய முதல்வன் றிருந்தடி வணங்கி
 மக்களை யில்லென் மாதவ னருளாற்
 பெற்றேன் புதல்வனை யென்றவன் வளர்ப்பு
 வரைசாள் செல்வ மவன்பா னுண்மையி
 ௪௫ னிரைதார் வேந்த னுயின் னவன்றான்
 றுறக்க வேந்தன் றுய்ப்பிலன் கொல்லோ
 வறக்கோல் வேந்த ாருளிலன் கொல்லோ
 சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பரக்கவு
 நலத்தகை யின்றி நல்லுயிர்க் கெல்லா
 ௫௦ மலத்தற் காலை யாகிய தாயிழை
 வெண்டிரை தந்த வழுதை வாழே
 ருண்டொழி மிச்சிலை யொழித்துவைத் தாங்கு
 வறனோ மிலகின் வான்றுயர் கெடுக்கு
 மறனோ டொழித்த லாயிழை தகாதென
 ௫௫ மாதவ னுரைத்தலு மணிமே கலைதான்

வமென்று பாவைபாற் செறியிருளிற
 செல்லுதலுமென்க.

௩௬. என்னுவை வருத்தியதென்றது-
 முனிவர்களுக்கு ஆபுத்திரன்வரலாற்றை
 யான் சொல்லும்படி அப்பாவை செய்த
 தென்றவாறு.

௪௦. வேந்தன் • பூமிசந்திரன்.

௪௧. 'திருந்தடி பொருந்தி' என்றும்
 பாடம்.

௪௨. நிரைதார் - வினைத்தொகை.
 அவன்றான் - ஆபுத்திரன்றான்.

இதுகாறும் ஆபுத்திரன்றிறங் கூறப்
 பட்டது.

௪௩. துறக்கவேந்தன் - இந்திரன்.
 துய்ப்பு இலன் கொல்லோ - அவ்ஹகர்
 ச்சி இலனாயினனோ. 'துப்பிலன் கொ
 ல்லோ' என்றும் பாடம்.

௫௦. அலத்தற்காலை ஆகியது - வறு
 மைக்காலம் உண்டாயிற்று.

௪௬ - ௫௦. இப்படியே "செங்கோல்

கோடியோ செய்தவம் பிழைத்தோ,
 கொங்கலிழ் குழலார் கற்புக்குறை
 பட்டோ, நலத்தகை நல்லாய் நன்னா
 டெல்லா, மலத்தற் காலை யாகிய தறி
 யேன்" என்று பின்வருதல் காண்க;
 ௨௮ - ம் காலை, ௧௮௮ - ௧௯௧.

௨௨. ஒழித்து வைத்தாங்கு - பயன்ப
 டெத்தாதுவைத்தாற்போல. மிச்சில் -
 மிகுதி. 'ஒழித்துவைத் தாங்கு' என்
 றும் பாடம்.

௨௩. வறன் ஒடு உலகு - வறக்கடமான
 காலம் பார்த்தவுலகம்; "வறனோடின்
 வையகத்து வான்றருங் கற்பினான்" என்
 பது கலித்தொகை, ௧௬.

௨௪. அறனோடொழித்தல் - அமுதசு
 ரியையப் பயன்படுத்தாதுவைத்தல்.

௨௬ - ௨௪. ௨௬ - ம் காலை, ௧௨௭ -
 ௧௨௮.

௨௫. மாதவன் - அறவணவழகன்.

றாயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல் வேத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்தீ தடவுட் கடினையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு வடைதலு
மொலித்தொருங் கீண்டிய லுர்க்குறு மாக்களு
௯௦ மெலித்துகு நெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தரும்
கொடிக்கோ சம்பித் கோமக னாகிய
வடித்தோர் தானை வத்தவன் றன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றனை விடஇய
வுஞ்சையிற் றேன்றிய யுகி யந்தனை
௯௫ னுருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களிற் றும்பரி வெய்தி

தாயர் - மாதவி, சுதமதி.

௯௭. கடினையு - பிச்சைப்பாத்திரம்.

௯௮. பிக்குணிக்கோலத்து - பிக்குணிக் கோலத்துடன்; துறந்தோர்களில் ஆண்பாலாளைப் பிசுக்கொன்றும், பெண்பாலாளைப் பிசுக்கொன்றென்றங்கூறுதல் பெளத்தசம்பிரதாயம்; கோலம் - வேடம்.

௯௯ - ௧௦௦. மணிமேகலை எத்திக் கடினையொடு கோலத்தொடு பெருந்தெருவடைதலுமென்ச.

இனிப் பெருந்தெருவிற் பிச்சைக்குப் போந்த மணிமேகலையின் பிக்குணிக் கோலத்தைக் கண்டோருடைய மனவருத்தத்தைக்கூறுவார்.

௧௦௧. குறுபாக்கள் - அறிவில்லாத சிறியர்; “அடர்க்குறு மாக்கள்” என்றார் முன்னும்; ௧௦௨ - ம் காலை, ௯௦; “மடக்குறு மாக்கள்” என்பது கலித்தொகை, ௮௨. “ஒளித்தொருங் கீண்டிய” என்றும் பாடம்.

௯௦. மெலிந்து - மெலித்தென்றாயது விகாரம். விடருந் தூர்த்தரும்:—௧௯-ம் காலை, ௯௧. ‘விடமருந் தூர்த்தரும்’ என்றும் பாடம்.

௯௧. கோசம்பி - கௌசாம்பிரகரம்; இது, முதலிற் குசாம்பனென்பவனாற் செய்யப்பட்டதாதலின், இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; பாகதம்; “கொடியணி கொடுமதிற் கொடிக்கோ சம்பி” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், வயந்தகன்கன்றது. கோமகனாகிய - அரசனாகிய.

௯௨. வடி - திருத்தம்; “வானுட்டும் வடி நீண்மதில்” என்பது புறநானூறு, ௧௮. வத்தவன் - வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயணன்; “வயந்தக குமரன் வத்தவற் குணப்ப” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், ஊர்த்தியிட்டது.

௯௨ - ௯௩. வத்தவன் றன்னை வஞ்சஞ் செய்துழி - (தனக்குத் திறைகொடா

வயக்காயலென

னுந் தன்மந்திரியால் யந்திரயானையைக் காட்டி வஞ்சமாகப்பிடிப்பித்துப் பிரச்சோதனென்னு மரசன்) உதயணனைச் சிறைப்படுத்தியபொழுது.

௯௪. உஞ்சையில் - உச்சயினிரகரத்திலு; இஃது அவந்திராட்டிலுள்ளது; பிரச்சோதனனுடைய இராசதானி; இதையே அவந்தியென்றும் வழங்குவர் தோன்றிய-வேற்றருவங்கொண்டோ தோன்றிய; யுகியந்தனை - இவன் பிரகசந்தர யோகியென்பவருடைய குமாரன். உதயணனுடைய மந்திரிகள் நால்வருளொருவன்.

௯௫. பரிவுறுமாக்களில் - துன்பமுற்ற சனங்களைப்போல.

௯௬ - ௯௭. பிரச்சோதனன் உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொழுது அவனைச் சிறைமீட்டற்கு யுகியென்பவன் மாறுவடிவங்கொண்டு உச்சயினிரகரப் பெருந்தெருவையடைந்ததும், அவனைக்கண்டோர் பலரும் பரிவுறுச்சூழ்த்துமாகியவிவற்றை உதயணனுமாரகாவியத்துள்ள உஞ்சைக்காண்டத்தாலுணர்க. பெருங்கதையென்று வழங்

கதி.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சையுக்ககாதை. கஉ௭

- யுதைய குமா னுளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குழலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையினேந் தியது
௭௦ திப்பிய மென்றே சிந்தைநோய் கூர
மணமனை மறுகின் மாதவி யீன்ற
வணிமலர்ப் பூங்கொம் பகமலி யுவகையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புட னிடேம்
பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
௭௧ குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்ப
றெருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்றரு கற்பின் மனையுறை மகளிரிற்
முன்றனி யோங்கிய தகைமைய ளன்றோ
வாதிரை நல்லா எவண்டினை யிம்மனை
௭௨ நீபுகல் வேண்டு நேரிழை யென்றனர்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்றிசைப் பொதியிலோர் சிற்றியாற் றடைகரை
மாதவன் தன்னால் வல்வினை யுருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துய ருறாஉம்
௭௩ வீவில் வெம்புகி வேட்கையொடு திரிதருங்

ருகின் உதயணன் கதையென்னும்ப
ழையதமிழ்தாலில் இவ்வரலாற்றைக்கூ-
றும்பாகங் கிடைக்கவில்லை.

௭௦. திப்பியம் - ஈண்டு ஆச்சரியமெ-
ன்னும்பொருளைத்தந்து நின்றது. சிந்தை
நோய்கூர - மனவருத்தமிக; சிந்தை -
சிந்தாசூலம்; “என்றுண்டாக் கொல்லி-
னிக் கட்டி நாளொன்று சிந்தையே”
என்பது சீவகசிந்தாமணி, குணமாலையா-
ரிமலம்பகம், ௩௦௧.

௭௧ - ௭௦. குறுமாக்களும் விடரும்
தூர்த்தரும், மாக்களின் பரிவெய்தி, குழ-
லாள் தோன்றி ஏந்தியது திப்பியமெ-
ன்று நோய்கூரவென்க.

௭௨. பூங்கொம்பு-மணிமேகலை, ‘அணி-
மலர்ப் பூங்கொடி’ என்றும் பாடம்.

௭௩ - ௭௪. பூங்கொம்பு பத்தினிப்பெ-
ண்டிர் இடம் பிச்சையேற்றல் பெருந்தக
வுடைத்தெனக்கூற.

௭௪ - ௭௫. ௪ - ம் காதை, ௩ - ௧.

௭௭. வான்றருகற்பு - மழையைப்பெ

ய்விக்குங்கற்பு; “ஆங்கவை யொழிநு
வை யாயி னுழிழை, யோங்கிரு வாள்
த்து மழையுடன் மொழியது” என்று
பின்வருதல்காண்க; ௨௨ - ம் காதை,
௬௩ - ௬௬; “தெய்வத் தொழாஅள்
கொழுநற் றொழுதெழுவாள், பெய்யெ-
னப் பெய்யு மழை” என்பது திருக்குறள்,
௧௧. “வறனோடின வையகத்து வான்
றருங்க கற்பினன்” என்பது கலித்தொ-
கை, ௧௬.

௭௪ - ௭௧. திருமலர்போன்று ஆதி-
ரைநல்லாள் தான் தனியோங்கிய தகை-
மைபள்ளன்றோவென்க.

௭௧. வடதிசை விஞ்சைமாநகர் - வட-
திசையிலுள்ள வித்தியாதரநகரமாகிய கா-
ஞ்சனபுரத்தில்.

௭௨. பொதியில் - பொதியின்மலை.

௭௩. வல்வினை யுருப்ப - வலியதீவினை
யழல்; உருப்ப - தோன்றவென்றுமாம்.

௭௪ - ௭௪. மாதவன் தன்னால் சாபம்
பட்டு.

றாயர் தம்மொடு தாழ்ந்துபல வேத்திக்
கைக்கொண் டெடுத்தீ க்டவுட் கடினையொடு
பிக்குணிக் கோலத்துப் பெருந்தெரு வடைதறு
மொலித்தொருங் கீண்டிய லுர்க்குறு மாக்களு
கூ0 மெலித்துகு நெஞ்சின் விடருந் தூர்த்தருங்
கொடிக்கோ சம்பித் கோமக னாகிய
வடித்தோர்த் தானை வத்தவன் றன்னை
வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றனை விடஇய
வுஞ்சையிற் றேறன்றிய யுகி யந்தனை
கூரு னுருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
பரிவுறு மாக்களிற் றும்பரி வெய்தி

கூக. தாயர் - மாசலி, சுதமீதி.

கூ௭. கடினைய - பிச்சைப்பாத்திரம்.

கூ௮. பிக்குணிக்கோலத்து - பிக்குணிக் கோலத்துடன்; துறந்தோர்களில் ஆண்பாலாளைப் பிசுபுக்களென்றும், பெண்பாலாளைப் பிசுபுணிகளென்றும் கூறுதல் பெளத்தசம்பிரதாயம்; கோலம் - வேடம்.

கூ௯ - கூ௮. மணிமேகலை ஏத்திக் கடினையொடு கோலத்தொடு பெருந்தெருவடைதலுமென்ச.

இனிப் பெருந்தெருவின் பிச்சைக்குப் போந்த மணிமேகலையின் பிக்குணிக் கோலத்தைக் கண்டோருடைய மனவருத்தத்தைக்கூறுவார்.

கூ௯. குறுமாக்கள் - அறிவில்லாத சிறியர்; “அடர்க்குறு மாக்கள்” என்றார் முன்னும்; கூ௯ - ம் காலை, கூ0; “மடக்குறு மாக்கள்” என்பது கலித்தொகை, அ௨. ‘ஒளித்தொருங் கீண்டிய’ என்றும் பாடம்.

கூ0. மெலிந்து - மெலித்தென்றாயது விகாரம். விடருந் தூர்த்தரும்:—கச-ம் காலை, கூ௧. ‘விடமருந் தூர்த்தரும்’ என்றும் பாடம்.

கூ௧. கோசம்பி - கௌசாம்பிகரம்; இது, முதலிற் குசாம்பெனப்பவனாற் செய்யப்பட்டதாதலின், இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; பாகசம்; “கொடியணி செலுத்தி கொடிக்கோ சம்பி” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், வயந்தகனகன்றது. கோமகனாகிய - அரசனாகிய.

கூ௨. வடி - திருத்தம்; “வானுட்டும் வடி நீண்மதில்” என்பது புறநானூறு, க௮. வத்தவன் - வத்ஸதேசத்தரசனாகிய உதயணன்; “வயந்தக குமரன் வத்தவற் குணப்ப” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், ஊர்தியிட்டது.

கூ௨ - கூ௯. வத்தவன் றன்னை வஞ்சஞ் செய்துழி - (தனக்குத் திறைகொடா ததுபற்றிச் சினந்து சாலங்காயனென்னுந் தன்மந்திரியால் யந்திரயானையைக் காட்டி வஞ்சமாகப்பிடிப்பித்தப் பிரச்சோதனென்னு மரசன்) உதயணனைச் சிறைப்படுத்தியபொழுது.

கூ௧. உஞ்சையில் - உச்சயினிநகரத்தில்; இஃது அவந்திநாட்டிலுள்ளது; பிரச்சோதனனுடைய இராசதானி; இதையே அவந்தியென்றும் வழங்குவர் தோன்றிய-வேற்றருவங்கொண்டு தோன்றிய; யுகியந்தனை - இவன் பிரகசந்தர யோகியென்பவருடைய குமாரன். உதயணனுடைய மந்திரிகள் நால்வருளொருவன்.

கூ௧. பரிவுறுமாக்களில் - துன்பமுற்ற சனங்களைப்போல.

கூ௧ - கூ௧. பிரச்சோதனை உதயணனை வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தியபொழுது அவனைச் சிறைமீட்டற்கு யுகியென்பவன் மாறுவடிவங்கொண்டு உச்சயினிநகரப் பெருந்தெருவையடைந்தும், அவனைக்கண்டோர் பலரும் பரிவுற்றுச் சூழ்ந்துமாகியவிவற்றை உதயணகுமாரகாவியத்துள்ள உஞ்சைக்காண்டத்தாலுணர்க. பெருங்கதையென்று வழங்

கரு.—பாத்திரங்கொண்டு பிச்சையுக்ககாதை. ௧௩௭

- யுதைய குமா லுளங்கொண் டொளித்த
மதுமலர்க் குமுலாள் வந்து தோன்றிப்
பிச்சைப் பாத்திரங் கையினேந் தியது
௭௦. திப்பிய மென்றே சிந்தைநோய் கூர
மணமனை மறுகின் மாதவி யீன்ற
வணிமலர்ப் பூங்கொம் பகமவி யுவகையிற்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புட னிடேஉம்
பிச்சை யேற்றல் பெருந்தக வுடைத்தெனக்
- ௭௧ குளனணி தாமரைக் கொழுமலர் நாப்ப
நெருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்றரு கற்பின் மனையுறை மகளிரிற்
றூன்றனி யோங்கிய தகைமைய ளன்றோ
வாதிரை நல்லா ளாவண்மனை யிம்மனை
- ௮௦ நீபுகல் வேண்டு நேரிழை யென்றனள்
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தோன்றித்
தென்றிசைப் பொதியிலோர் சிற்றியாற் றடைகரை
மாதவன் றன்னால் வல்வினை யுருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துய ருறாஉம்
- ௮௧ வீவில் வெம்புகி வேட்கையொடு திரிதருங்

ருகின்ற உதயணன் கதையென்னும்ப
ழையதமிழ்தூலில் இவ்வரலாற்றைக்கூ
றும்பாகக் கிடைக்கவில்லை.

௭௦. திப்பியம் - ஈண்டு ஆச்சரியமெ
ன்னும்பொருளைத்தந்து நின்றது. சிந்தை
நோய்கூர - மனவருத்தமிக; சிந்தை -
சிந்தாகுலம்; “என்றுண்டாங் கொல்லி
னிக் கட்டி நாளைனுஞ் சிந்தையே”
என்பது சீவகசிந்தாமணி, குணமாலே
யாரிலம்பகம், ௩௦௯.

௧௩ - ௭௦. குறுமாக்களும் விடரும்
தூர்த்தரும், மாக்களிற் பரிவெய்தி, குழ
லாள் தோன்றி ஏங்கியது திப்பியமெ
ன்று நோய்கூரவென்க.

௭௨. பூங்கொம்பு-மணிமேகலை, ‘அணி
மலர்ப் பூங்கொடி’ என்றும் பாடம்.

௭௨ - ௭௪. பூங்கொம்பு பத்தினிப்பெ
ண்டிர் இடம் பிச்சையேற்றல் பெருந்தக
வுடைத்தெனக்கூற.

௭௬ - ௭௬. ௪ - ம் காதை, ௮ - ௬.

௭௭. வான்றருகற்பு - மழையைப்பெ

ய்விக்குங்கற்பு; “ஆங்கவை யொழிசு
வை யாயி னாயிழை, யோங்கிரு வான
த்து மழையுந்ன் மொழியது” என்று
பின்வருதல்காண்க; ௨௨ - ம் காதை,
௬௮ - ௬௯; “தெய்வந் தொழாஅள்
கொழுநற் றொழுதெழுவாள், பெய்யெ
னப் பெய்யு மழை” என்பது திருக்குறள்,
௧௧௧. “வறனோடிண் வையகத்து வான்
றருங்கற்பினான்” என்பது கலித்தொ
கை, ௧௬.

௭௬ - ௭௬. திருமலர்போன்று ஆதி
ரைநல்லாள் தான் தனியோங்கிய தகை
மையளன்றோவென்க.

௮௧. வடதிசை விஞ்சைமாநகர் - வட
திசையிலுள்ள வித்தியாநகரமாகிய கா
ஞ்சனபுரத்தில்.

௮௨. பெரதியில் - பொதியின்மலை.

௮௩. வல்வினை யுருப்ப - வலியநிலினை
யழல்; உருப்ப - தோன்றவென்றுமாம்.

௮௩ - ௮௪. மாதவன் றன்னால் சாபம்
பட்டு.

காயசண் டிகையெனுங் காரிகை தானென.

பாத்திரங்கோண்டு வீச்சைபுக்ககாதை முற்றிற்று.

அசு. காரிகை - பெண்.

அக - அசு. தோன்றி அடைகளாயில்
மாதவனாற்சாப்பட்டுத்திரிதருங் காயச
ண்டிகையெனுங்காரிகையென்க; கஎ-ம்
காதை, உக - எக; உ௦ - ம் காதை,
உஉ - உசு.

அ௦ - அசு. என்றனள் காயசண்டிகை

க - அசு. “மாதே, கேளாய்; நல்லா
சென்றெய்தி ஊட்டலும், முனிவன் ‘ஒ
ருவன்றோன்றும்; அவன் பூண்பானல்
லன்; அகவையிற்றான்’ என, நீத்தோன்
ஒழியானதலின், ஒருதானாகிப் போழ்தத்
துத்தோன்றினன்; அப்போழ்தத்து நன்
னீர் போதொடு சொரிந்தது; மாதவர்

வியந்து அநிருவமென்று பாவைபாற்சே
றலும், அஃது ‘அறவணனறியும்’ என்று
என்றாவை வருத்திற்று; இது கேள்;
மண்ணாவேந்தன் வணங்கிப் பெற்றே
னென்றுவளர்ப்ப, உண்மையின், அவன்
வேந்தனாயினன்; அலத்தற்கால ஆகிய
து; ஒழித்தல் தகாது” என மாதவனு
ரைத்தலும், மணிமேகலை தாயரொடு தா
ழ்ந்தெத்திக் கடினையொடு கோலத்
தொடு பெருந்தெருவடைதலும், மாக்க
ளும் விடரும் தூர்த்தரும் பரிவெய்தித்
திப்பியமென்று நோய்கூரப் பூங்கொம்பு
‘பெருந்தகவுடைத்து’ என, அதுகேட்
டுக் காரிகை, ‘நீ புகல்வெண்டும்’ என்
றன்னென வினா முடிவுசெய்க.

பதிஞ்ருவது

ஆதிபாபிச்சையிட்டகாதை.

[பதிஞ்ருவது மணிமேகலைக்கு ஆதிரையென்னும்
பத்தினிப்பெண்டிர் பாத்துணித்தபாட்டு.]

ஈங்கிவள் செய்தி கேளென விஞ்சையர்
பூங்கொடி மாதர்க்குப் புருந்ததை யுரைப்போ
ளாதிரை கணவ னாயிழை கேளாய்
சாதுவ னென்போன் நகவில னாகி
டு யணியிழை தன்னை யகன்றனன் போகிக்
கணிகை யொருத்தி சைத்தா ணல்க
வட்டினுஞ் சூதிலும் வான்டொருள் வழங்கிக்
கெட்ட பொருளின் கிளைகே டுறுதலிற்
பேணிய கணிகையும் பிறநலங் காட்டிக்
க0 காணு மிவியெனக் கையுதிர்க் கோடலும்
வங்கம போகும் வாணிகர் தம்முடன்
நங்கா வேட்கையிற் றுறுஞ் செலவுழி

க. ஈங்கிவள் - ஒருசொல்; இவள் -
ஆதிரை.

க - உ. விஞ்சையர் பூங்கொடி - காய
சண்டிகை. மாதர்க்கு - மணிமேகலைக்கு;
ஆதிரைக்கென்றுமாம். மாதர்க்கு உரைப்
போளென்க. புருந்ததை - (ஆதிரைக்
குச்) சம்பவித்ததை.

க - ச. கணவன் சாதுவென்போன்.

டு. ஆதிரையைப் பிரிந்துசென்று.

க. கணிகை - வேகை. கைத்தான் -
(திய) ஒழுக்கத்தால் வந்த உணவு; கை -
ஒழுக்கம்; “கடவுதன்றுநின் கைத்தான்
வாழ்க்கை” என்பது சிலப்பதிகாரம்,
அடைக்கலக்காதை, 2) எ. நல்கவென்ப
தன்பின் ‘உண்டு’ என்று ஒருசொல்
வருவிக்க.

எ. வட்டினும் - வட்டாட
லும் குதாடலிலும். வழங்கி - கொடுத்து.
வட்டி குது - கச - ம் காதை, கக.

அ. கணிகைக்கும் வட்டிற்கும் சூதிற்
கும் கொடுக்கப்படுதல்பற்றி, ‘கெட்ட
பொருள்’ என்றார். பொருளின் கிளை -
பொருளின்பகுதிகள்.

க0. காணமிலி - பொன்னில்லாதவன்.
கையுதிர்க்கோடலும், உம் - உடனிகழ்
ச்சி; ‘நீயெனப் பேச லோடும்..... மய
ங்கி வீழ்ந்தான்’ என்புழிப்போல, இது
கீவக சிந்தாமணி, நாமசுரிலம்பகம்,
கச0. ‘கையுதிர்க்கோடல்’ என்பதன்
பொருளை, க - ம் காதை, க0க - ம்
அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க; டு - ம் காதை,
டுடு.

அ - க0. கேடுறுதலிற் கையுதிர்க்கோ
டலுமென்க.

கக. வாணிகர் - வியாபாரிகள்;

கஉ. தங்கா வேட்கை - பலவிடத்து
செல்வவேண்டிமென்ற விரும்பம்
தானென்றது - சாதுவனை.

நளியிரு முந்ரீர் வளிகலன் வெளவ
வொடிமரம் பற்றி யூத்திரை யுதைப்ப
கடு நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மைய னாயின
னுவாய் கேடுற நன்மரம் பற்றிப்
போயினன் தன்னோ யெருயப் போந்தோ
ரிடையிருள் யாமத் தெறிதிரைப் பெருங்கட
20 லுடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்
சாதுவன் ருனுஞ் சாவுற் ருனென
வாதிரை நல்லா ளாங்கது தான்கேட்
ரீரீ ரோயோ வெள்ளழ லீமந்
தாரீ ரோவெனச் சாற்றினள் கழறிச்
20 சுடலைக் கானிற் றெடுகுழிப் படுதது
முடலை ஷிறகின் முளியெரி பொத்தி
மிக்கவென் கணவன் வினைப்பய னுய்ப்பப்

கக. வளி - காற்று. கலன் - கப்பல்.
காற்றும் கப்பல் கவிழ.

கச. ஒடிமரம் - பாய்மரத்தின் ஒடிந்த
துண்டம்; “கூம்பிற் றுண்டந்தழுவிக்
கிடந்தான்” என்பது சீவகசிந்தாமணி,
காந்தருவத்தையாரி லம்பகம், உக.
உதைப்ப - செலுத்த; “ஒடுந் திரைக
ளுதைப்ப வருண்டுண்டு” என்பது
சீவகசிந்தாமணி, காந்தருவத்தையாரி
லம்பகம், உச.

கடு. நாகரென்பதன்பொருளை, அ - ம்
காலை, இச - ம் அடிக்குறிப்பிற்பார்க்க.
உடையில்லாமற் சஞ்சரிப்பவராதலின்,
நாகா, 'நக்கசாரணர்' எனப்பட்டார்.
நக்கம்=நக்நம் - நிருவாணம். சாரணரா
கிய நாகர். நக்கசாரணர் நாகர்:—கசு - ம்
காலை, கக.

கசு. பான்மை-பகுதித்தன்மை, க-ம்
காலை, கக.

க-கசு. கணவன் சாதுவனென்போன்,
அவன் ஆகிப் போகி உண்டு வழங்கிச்
செல்வழி வெளவுதலாற்பற்றிச் சார்ந்து
அவர்பான்மையனாயினென்க.

சாதுவன் கடலில் இறந்தானென்று
கேட்ட ஆதிரையின்செய்தியை இனிக்
கூறுவார்.

கடி. போயினன் - சாதுவன். உய்ய -
பிழைக்க.

கக. இடையிருள்யாமத்து - இருளை
யுடைய இடையாமத்தில்; யாமம் -
இரவு; “யாழ் மும்பக லும்மறி யா
மையால்” என்பது சீவகசிந்தாமணி,
நாமகனிலம்பகம், க0சு.

உ0. கடி - ம் காலை, சுச. உடைக
லப்பட்டு - உடைந்தகப்பலில் அகப்
பட்டு. ஒழிந்தோர் - இறந்தோர்.

உக. ஏன் - என்றுசொல்ல.

கடி - உக. போந்தோர் சாவுற்ற
னென.

உச. நமம் - பிணஞ்சுடுதற்கு அடுக்
கும் விறகடுக்கு; மயானமுமாம்.

உச. தாரீர் - தருவீர்.

உடு. சுடலைக்கான் - மயானம். படு
த்து - செய்து. தொடுகுழிப்படுத்தல்:—
சு - ம் காலை, சுச.

உசு. முடலைவிறகு - முறுக்குண்ட
விறகு; “முடலை யாக்கை முழுவலி
மாக்கன்” என்பது பெரும்பாணாற்றுப்
படை, சுசு. பொத்தி - மூட்டி; “தீய
முற் பொத்தி” என்றார் முன்னும்; உ-ம்
காலை, கக.

உஎ. உய்ப்ப - செலுத்த.

புக்குழிப் புருவே னென்றவன் புருதலும்
படுத்துடன் வைத்த பாயற் பன்னியு
௩௦ முடுத்த கூழையு மொள்ளெரி யுறாஅ
தாடிய சாந்தமு மசைந்த கூந்தலிற்
சூடிய மாலையுந் தொன்னிறம் வழாது
விரைமலர்த் தாமரை யொருதனி யிருந்த
திருவின் செய்யோள் போன்றனி திருப்பத்
௩௩ தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்
யாது செய்கே னென்றவ னோங்கலு
மாதிரை கேளுன் னரும்பெறற் கணவனை
பூர்திரை கொண்டாங் சூய்ப்பப் போகி
நக்க சாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
௪௦ பக்கஞ் சேர்ந்தனன் பல்லியாண் டிரான்
சந்திர தத்த னெனுமோர் வாணிகன்
வங்கந் தன்னொடும் வந்தனன் றேன்று
நின்பெருந் துன்ப மொழிவாய் நீயென
வந்தரந் தோன்றி யசீரீ யறைதலு
௪௩ மையரி யுண்க ணமுதுயர் நீங்கிப்
பொய்கைபுக் காடிப் போதுவாள் போன்று
மனங்கவல் வின்றி டனையகம் புருந்தென்
கண்மணி யனையான் கடிதீங் குறுகெனப்
புண்ணிய முட்டான் பொழிமழை தருஉ
௩௦ மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்

௨௮. புக்குழி - புக்கவிடத்து, அவன் - ஆதிபா.

௩௮ - ௨௮. போர்தோர் ஒழிந்தோர்
தம்முடன் சாதுவனும் சாவற்றென,
நல்லாள் அதுகேட்டுக் கழறிப் படுத்துப்
பொத்தி அதிப்புகுதலுமென்க.

௩௯. பாயற்பள்ளி - படுக்கையிடம்.
'படுத்துட னமைத்த பாவனைப் பள்ளி
யும்' என்றும் பாடம்.

௩௦. உறுது - உறுமல்.

௩௧. ஆடிய - பூசிய.

௩௨. வழாது - வருவாமல்.

௩௩. தாமரை - தாமரைமலரில்.

௩௪. திருவின்செய்யோள் - திருமகள்.

௩ - ம் காதை, ௪.

௩௭. யாதுசெய்கேன் - என்னசெய்
வேன், அவன் - ஆதிபா.

௩௮. அரும்பெறற்கணவன் - பெறத்
தரிசுகணவன்.

௪௦. அந்தரம் - ஆகாயம், அசீரீ -
அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முத்த
றெய்வம்.

௪௩. 'அழியாது நீங்கி' என்றும் பாடம்.

௪௪. போதுவாள் - வருவாள்.

௪௫. கவல்வு - கவலையடைதல், மனை
யகம் - மனையிடம்.

௪௬. கண்மணியனையான் - கணவன்.
உறுகவென்று.

௪௭. முட்டான் - வருவாளாய்.

௩௦. பெண்டிரும், உம்மை - உயர்வு
சிறப்பு.

விரும்பினர் தொழுஉம் வியப்பின ளாயின
 ளாங்கவள் கணவனு மலை ரடைகரை
 யோங்குயர் பிறங்க லொருமர நீழன்
 மஞ்சடை மால்கட லுழந்தோய் கூர்ந்து
 ௫௫ தஞ்சுதுயில் கொள்ளவச் வாழு
 நக்க சாரணர் நயமில் தோன்றிப்
 பக்கஞ் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
 றானே தமியன் வந்தன னளிய
 னானுடை யிவ்வுடம் புணவென் றெழுப்பலு
 ௬௦ மற்றவர் டாடை மயக்கறு மரபிற்
 கற்றன னாதலிற் கடுந்தொழின் மாக்கள்
 சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
 யாங்கவ ருரைப்போ ருந்திறல் கேளா
 யிங்கெங் குருமக னிருந்தோ னவன்பாற்
 ௬௫ போந்தரு ணீயென வவருடன் போகிக்
 கள்ளடு குழிசியுங் கழிமுடை நாற்றமும்
 வெள்ளென் புணங்கலும் விரவிய விருக்கையி
 லெண்குதன் பிணவோ டிருந்தது போலப்
 பெண்டுட னிருந்த பெற்றி நோக்கிப்
 ௭௦ பாதையிற் பிணித்தவன் பான்மைய னாகிக்

௫௧. வியப்பு - ஆச்சரியம். (ஆதினா) வியப்பினளாயினள்.

மேலே சாதுவன் செய்திசூறுவார்.

௫௨. கணவனும் - சாதுவனும்.

௫௩. பிறங்கல் - மலை. 'ஒங்கிய பிறங்கல்' என்றும் பாடம். நீழல் - நிழலில்.

௫௪. நோய் கூர்ந்து - வருத்தமிருந்து.

௫௫. தஞ்சுதுயில்கொள்ள - (சாதுவன்) மிக்க நித்தினாகொள்ள. குர் - அச்சம்.

௫௬. நயமில் - இனிமையில்லாதவர்.

௫௭. பரிபுலம்பினன் - இவன் மிகவும் வருந்தினான்; "பக்க நீங்குமின் பரிபுலம் பினரென்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாகிகாண்காதை, ௨௨௬; "பரிபுலம் பிலத்தும் வருத்தம் வீட" என்பது மலைபடுகடாம், ௪௬௭.

௫௮. எழுப்பலும் - சாதுவனை எழுப்பலும்.

௬௦. அவர்பாடை - நாகர்களுக்குரிய

பாடைஷயை. 'மயக்குறு மரபின்' என்றும் பாடம்.

௬௧. கடுந்தொழின்மாக்கள் - நாகர்.

௬௩. அருந்திறல் - பெறுதற்கரிய திறலுடையாய்.

௬௪. இருந்தோன் - முற்று.

௬௫. என - என்று நாகர்சொல்ல.

௬௬. குழிசு - பாணை. கழிமுடை நாற்றமும் - மிகவுலாநாற்றமும்.

௬௭. உணங்கல் - வற்றல்.

௬௮. எண்கு - கரடி. பிணவு - பெண்கரடி; "பன்றி புல்வாய்" என்னும் குத்திரத்தில் 'ஒன்றிய' என்றதனால், பிணவென்பது கரடிக்குங்கொள்ளப்பட்டது. இது, தோல்காப்பியம், மரபியல், ௫௮.

௬௯. பெண்டு - மனைவி.

௭௦. பாதையிற் பிணித்து - பாடைஷயிலே வழுமாக்கி.

கோயெர் மாநிழற் குளிர்ந்த பின்னவ
 நீங்குரீ வந்த காண மென்னென
 வாங்கவற் கலைகட லுற்றதை யுரைத்தலு
 மருந்துத வின்றி யலைகட லுழந்தோன்
 எரு வருந்தின னளியன் வம்மின் மாக்கா
 ணம்பிக் கிளையோர் நங்கையைக் கொடுத்து
 வெங்களு முனும் வேண்டுவ கொடுமென
 வவ்வுரை கேட்ட சாதுவ னயர்ந்து
 வெவ்வுரை கேட்டேன் வேண்டே னென்றலும்
 ௮௦ பெண்டிரு முண்டியு மின்றெனின் மாக்கட்
 குண்டோ ஞாலத் துறுபய னுண்டெனிற
 காண்குவம் யாங்களுங் காட்டுவா யாடுகனத்
 தூண்டிய சினத்தினன் சொல்லெனச் சொல்லு
 மயக்குங் கள்ளு மன்னுயிர் கோறலுங்
 ௮௫ கயக்கறு மாக்கள் சடிந்தனர் கோளாய்
 பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலு
 முறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்பையி
 னல்லறஞ் செய்வோர் நல்லுல கைத்தலு
 மல்லறஞ் செய்வோ ரருநர கடைதலு
 ௯௦ முண்டென வுணர்தலி னுரவோர் களைந்தனர்
 கண்டனை யாடுகனக் கடுகை யெய்தி

எக. கோடு - கிளே. நிழல் - நிழலில்.
 'குளிர்ந்தவன்பின்ன' என்றும் பாடம்.
 அவன் - நாகர்களுடைய குருமகன்.

௮௨. வந்தகாரணமென்னென - வந்த
 தது யாதுகருதியென்று கேட்ப. வந்த
 காரணம்:—சிலப்பதிகாரம், நாகோண்
 காதை, ககசு.

௮௩. அவற்கு - குருமகற்கு.

௮௫. அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்;
 "அளியன் ருனே முதுவா யிரவலன்"
 என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௮௪.

௮௭. என - என்று குருமகன் சொல்ல.

௮௮ - ௮௯. மாக்கள், நம்பிக்கு வேண்
 வெகொடுமென.

௮௮. அயர்ந்து - கவலையுற்று.

௮௦. உண்டி - உணவு. இன்றெ
 னின் - இல்லையாயின்.

௮௧. உறுபயனுண்டோ.

௮௨. காண்குவம் - அறிவேம்.

௮௩. சினத்தினன் சொல்லென -
 கோபமுடையவனாய், சொல்லாயென்று
 நாகருடைய குருமகன்கேட்ப. சொல்
 லும் - (சாதுவன்) சொல்லுவான்.

௮௫. கயக்கு - கயங்குதல்; "கயக்கற
 நல்லறம்" என்றார் முன்னும்; கக - ம்
 காதை, க௮.

௮௪ - ௮௬. களையும்கொலையையும்
 அறிவுடையோர் நீக்கினர்

௮௬ - ௮௭. இவ்வடிகள், "உறங்கு
 வதுபோலுஞ் சாக்கா நெங்கி, விழிப்
 பது போலும் பிறப்பு" என்னும் கூகும்
 திருத்தொழில் பொருளைத் தழுவிவந்திரு
 ததல் காண்க.

௮௬. அல்லறம் - பாவம்; அறமல்லா
 ததென்றபடி.

௯௦. உரவோர் - அறிவுடையோர்.

௮௭-௯௦. உண்மையின், உணர்தலின்
 உரவோர் களைந்தனர்.

௯௧. கண்டனையாக - அறிந்தாயாக.

யுடம்புவிட் டோடு முயிருநக் கொண்டோ
ரிடம்புகு மென்றே யெமக்கீங் குரைத்தா
யவ்வுயி ரெவ்வணம் போய்ப்புகு மவ்வகை
கூடு செவ்வன முரையெனச் சினவா திதுகே
ஞற்றதை யுணரு முடலுயிர் வாழ்வுழி
மற்றைய வுடம்பே மன்னுயிர் நீங்கிடிற்
தடிந்தெரி யூட்டினுந் தானுண ராதெனி
னுடம்பிடைப் போனதொன் றுண்டென வுணர்நீ

க00 போனார் தமக்கோர் புக்கிலுண் டென்ப
தியானே வல்லே னியாவரு ஞ்ணர்குவ
நுடம்பின் டொழிய வுயிர்பல காவதங்
கடந்துசேட் சேறல் கனவினுங் காண்குவை
யாங்கனம் போகி யவ்வுயிர் செய்வினை

க1 பூண்ட யாக்கையிற் புகுவது தெளிநீ
யென்றவ னுரைத்தலு மெரிவிழி நாகனு
நன்றறி செட்டி நல்லடி வீழ்ந்து
கள்ளு முனுங் கைவிடி னிவ்வுடம்
புள்ளுரை வாழியி ரோம்புத லாற்றேன்

கக0 தமக்கொழி மரபிற் சாவுறு காறு
மெமக்கா நல்லற மெடுத்துரை யென்றலு
நன்று சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
யுன்றனக் கொல்லு நெறியற முரைக்கே
னுடைகல மாக்க ளுயிருய்ந் தீங்குறி

ககடு னடுதொழி லொழிந்தவ ராருயி ரோம்பி

என - என்று சாதுவன் சொல்ல. கடு
நகை - பெருஞ்சிரிப்பு.

கடு. செவ்வனம் - நேரே; “ திருவிரி
பூம்பொழிற் செவ்வனஞ் சேர்ந்து” என்
பது வேங்கித்தாமணி, காந்தருவத்ததை
யாரிலம்பகம், உக. என - என்று குரு
மகன்சொல்ல.

கக. உயிர்வாழ்வுழி உடல் உற்றதை
யுணரும்.

கஅ. தடிந்து - வெட்டி.

க00. புக்கில் - புகுமிடம்.

க0௨. காவதம் - காதம்.

க0௩. சேண் - நெடுந்தூரம்.

க0௨ - க0௩. உயிர்சேறல் கனவினுங்
காண்குவை.

க0௪ - க0௫. உயிர் புகுவது.

க0௬. அவன் - சாதுவன்.

க0௭. நன்று - தருமம்.

கக0. தமக்கொழிமரபின் - தமக்கெ
ன்றே தீர்ந்த முறைமையினையுடைய.

கக0 - கக௧. மரபினையுடைய நல்லற
மென்க.

க0௬ - கக௧ நாகனும் கெடுத்துளாயெ
ன்றலும்.

கக௨. படர்குவை - செல்வாய்.

கக௩. ஒல்லும்நெறி - இயலும்வழி;
இவ்வடி, “ஒல்லும் வகையா னறவினை
யோவாதே, செல்லும்வா யெல்லாஞ் செ
யல்” என்ற நக - ம் திருக்குறளின் கரு
த்தைத்தழுவி வந்தவாறு காண்க.

கக௫. அடுதொழில் - கொல்லுந்தொ
ழில்.

மூத்துவிளி மாவொழித் தெவ்வயிர் மாட்டுச்
 தீத்திற மொழிகெனச் சிறுமக னுரைப்போ
 ன்க்கெமக் காகு மிவ்வறஞ் செய்கே
 மாங்குனக் காகு மரும்பொருள் கொள்கெனப்
 கஉ௦ பண்டும் பண்டும் கலங்கவிழ் மாக்களை
 யுண்டே ம்வர்த முறுபொரு ளீங்கிவை
 விரைமா மென்றுகில் விழுநிதித் குப்பையோ
 டுவையிவை கொள்கென வெடுத்தனன் கொணர்ந்து
 சந்திர தத்த நென்னும் வாணிகன்
 கஉ௧ வங்கஞ் சேர்ந்ததில் வந்துட னேறி
 யிந்நகர் புகுந்தீங் கிவளொடு வாழ்ந்து
 தன்மனை நன்பல தானமுஞ் செய்தன
 னாங்கன மாகிய வாதிரை கையாற்
 பூங்கொடி நல்லாய் பிச்சை பெறுகென
 கஉ௨ மணையகம் புகுந்து மணிமே கலைதான்
 புனையா வோவியம் போல நின்றலுந்
 தொழுதுவலங் கொண்டு துயரறு கிளவியோ
 டமுத சுரபியி னகன்சுரை நிறைதரப்
 பாரக மடங்கலும் பசிப்பிணி யறுகென
 கஉ வாதிரை யிட்டன ளாருயிர் மருந்தென.

ஆதிரை பிச்சையிட்டகாதை முற்றிற்று.

ககக. மூத்துவிளிமா - முதுமையுற்று இறக்கும் விலங்குகள்.

கக௪. தீத்திறம்-கொலை. என-என்று சாதுவன் சொல்ல.

கஉ௨. விரைமரம் - சந்தனம் அகில் முதலியன.

கஉ௩. என-என்று நாகன் சொல்ல.

கக௪ - கஉ௩ உரைப்போன் இவையி வை கொள்கெனவென்க.

கஉ௫. வங்கஞ்சேர்ந்ததில் - சேர்ந்தக ப்பவில்.

கஉ௬. ஆங்கனமாகிய - அத்தன்மையைய உடையவனாகிய. 'ஆயிழைக்கையால்' என்றும் பாடலாம்.

உ-கஉ௩ உரைப்போன் பிச்சை பெறுகெனவென்க.

ககக. பிச்சைவாங்கும்பொழுது துறவறத்தினர் மௌனமாக நிற்கவேண்டுமென்பது விதியாதலின், 'புனையாவேர் வியம் போல நின்றலும்' என்றார். புனையாவோவியம்:—உஉ - ம் காதை, அஅ. கஉ௦ - கக௩, மணிமேகலைதான் நின்றலும்.

கக௩. அகன்சுரை:—கக - ம் காதை, கக௪.

கக௫. ஆருயிர்மருந்து - அன்னம். கக௬-கக௫. நிறைதர இட்டனனென்க.

க - கக௫. உரைப்போன், 'ஆங்கனமாகிய ஆதினாக்கையாற் பிச்சை பெறுதல்' என்று சொல்ல, மணிமேகலை மணியால் புகுந்து நின்றலும், ஆதினா, தெய்வ வலங்கொண்டு ஆருயிர் மருந்திட்டனனென முடிக்க.

- தென்றிசைப் பொதியில் காணிய வந்தேன்
 ௨௫ கடுவா லருவிக் கடும்புனல் கொழித்த,
 விடுமணற் காணியாற் றியைந்தொருங் கிருந்தேன்
 புரிநான் மார்பிற் றிரிபுரி வாரசடை
 மரவுரி யுடையன் விருச்சிக னென்போன்
 பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி யணையதோ
 ௩௦ நிருங்கனி நாவற் பழமொன் றேந்தித்
 தேக்கிலை வைத்துச் சேணுறு பரப்பிற்
 பூக்கமழ் பொய்கை யாடச் சென்றோன்
 றீவினை யுருத்தலிற் செருக்கொடு சென்றேன்
 காலா லந்தக் கருங்கனி சிதைத்தே
 ௩௫ னுண்டல் வேட்கையின் வருஉம் விருச்சிகன்
 கண்டன னென்னைக் கருங்கனிச் சிதைவுடன்
 சீர்திகழ் நாவலிற் றிப்பிய மான
 தீரா ருண்டி லொருகனி த்ருவ
 தக்கனி யுண்டோ ராற் ராண்டு
 ௪௦ மக்க ளியாக்கையின் வரும்பசி நீங்குவர்
 பன்னீ ராண்டி லொருநா ளல்ல
 துண்ணு னோன்பினே னுண்கனி சிதைத்தா

௨௪. பொதியில் - பொதியின்மீல.
 காணிய - காணுதற்கு.

௨௩ - ௨௪. விஞ்சையனொடு வந்தேன்.

௨௫. கடுவரல் - வினாந்துவருதல்.
 கொழித்த - தெள்ளிய.

௨௬. கான்யாறு - காட்டாறு. ஒருங்
 கிருந்தேன் - கணவனுடனிருந்தேன்.

௨௪ - ௨௬. வந்தேன் கான்யாற்றிருந்
 தேனென்க.

௨௭. புரிதல் - முறுக்கியபூணுதல்.
 திரிபுரிவாரசடை - திரித்துமுறுக்கிய
 நீண்டசடை.

௨௮. மரவுரியுடையன் - வற்குலையா
 கிய ஆடையையுடையன். உடையனா
 கிய விருச்சிகனென்போன்.

௨௯. பெண்ணை - பனை. கருங்கனி -
 கரியகனி; பெரியகனியென்றமாம்.

௩௦. இருமை - பெருமை. நாவல் -
 சம்புமரம்.

௩௧ - ௩௨. சேன்ராறுபு; சேன் -
 செவிந்தாரம். பரப்பினையுடைய பொய்
 ஆட - கீராட.

௨௮ - ௩௨. விருச்சிகனென்போன்,
 நாவற்பழமொன்றையேந்தி வைத்துப்
 பொய்கையாடச் சென்றோனாகவெ
 ன்க.

௩௩. உருத்தலின் - பயன்கொடுப்பத்
 தோற்றுதலினால். செருக்கு - களிப்பு.

௩௩-௩௪. உருத்தலிற் சென்று காலால்
 அந்தக்கனியைச் சிதைத்தேன்.

௩௫. வேட்கை - விருப்பம்.

௩௬. கருங்கனிச்சிதைவுடன் என்னைக்
 கண்டனன்.

மேல்வருவன விருச்சிகன்கூற்று.

௩௭. திப்பியம் - தெய்வலோகத்திலி
 ருந்து உண்டாயது. திவ் - தெய்வலோ
 கம். இதனை, எ - ம் காதை, ௩௭ - ம்
 அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க.

௩௮. ஆண்டு - வருடம்.

௩௯ - ௪௦. உண்டோர் பசியை நீங்கு
 வர்.

௪௨. ணோன்பு - விரதம். சிதைத்தாய் -
 அழித்தாய்.

- பந்தாஞ் செல்லு மந்திர யிழந்து
தந்தித் தீபாற் றனித்துப் ருழந்து
சடு முந்நா லாண்டின் முதிர்கனி நானீங்
குண்ணு நாளுன் னுறுபசி களைகென
வந்தா ளாங்கவ னிட்ட சாப
மிந்நாள் போலு மிளங்கொடி கெடுத்தனை
வாடுபசி யுழந்து மாமுனி போயபின்
டு௦ பாடியி ழருவிப் பயமலை யொழிந்தெ
னலவலைச் செய்திக் கஞ்சின னகன்ற
விலகொளி விஞ்சையன் விழுமமோ டெய்தி
யாரணங் காகிய வருந்தவன் மன்னாற்
காரண மின்றியுங் கடுநோ யுழந்தனை
டு௧ வானா டெழுக்கென மந்திர மறந்தே
னானுயிர் நீங்கு முருப்பொடு தோன்றி
வயிறுகாய் பெருமபசி வருத்துமென் றேற்குத்
திங்கனி கிழங்கு செழுங்காய் நல்லன
வாங்கவன் கொணரவு மாற்றே கை

சக. மந்திரத்தை இழந்து.

சச. தந்தித்தீ - பஸ்மகவியாதியெ
ன்று வழங்குகிற யானைத்தீயென்னும்
நோய். தனித்துயர் - ஒப்பற்றதுன்பம்.

சடு. முந்நாலாண்டு - பன்னிரண்டு
வருடம்.

சசு. உறுபசி - மிக்கபசியை. 'உறுது
யர்' என்றும் பாடம். களைகென - நீக்கு

சஎ. அவன் - விருச்சிகன். சாபம் -
சாபத்தை; சாபத்தின் முடிவெல்லையாகி
யநாளென்றமாம். ஆகுபெயர்.

சஎ - சடி. இளங்கொடி, சாபத்தைக்
கெடுத்தனை.

சக. உழந்து - வருந்தி. முனி - விருச்
சிகன். 'உழந்தை' மா முனி' என்றும்
பாடம்.

டு௦. பாடி இயிழ் அருவிப் பயம் மலை -
ஒலி முழங்குகின்ற அருவியாலுண்டா
கிய பிரயோசனத்தையுடைய பொதி
யின்மலையை. பாடியிழ்:—புறநானூறு,
சக.

டு௧. அவலைச்செய்திக்கு - மனத்
திற்தோற்றியதை ஆராயாதுசெய்த(என்)
செய்கைக்கு; "அவலைவர் தப்பூச்சி

காட்டுகின்றான்" (உ-ம்பத்து, முதற்ப
திகம், உ.) எனவும், "பலபல நாழஞ்
சொல்லிப் பழித்தச்சிசு பாலன் றன்னை,
யலவலைமை தவிர்த்த வழகன்" (ச - ம
பத்து, ௩ - ம் பதிகம், டு.) எனவும்,
பெரியாழ்வார்திருமொழியில் வருதல்
காண்க. இஃது அலைவலைமையென்றும்
வழங்கும்

டு௨. விழுமம் - துன்பம்.

டு௩. ஆரணங்கு - அரியதெய்வத்தன்
மை.

டு௪ - டு௪. அருந்தவன் மன்னாற் கடு
நோயுழந்தனை.

டு௫. வானாடு எழுச என - வானி
டத்து எழுவாயென்று வித்தியாதான்
சொல்ல.

டு௬. ஊன் உயிர் நீங்கும் உருப்பொடி -
உடம்பினின்றும் உயிர்நீங்குதற்குக் கார
ணமாகிய வெப்பத்தோடு.

டு௭. வயிறுகாய் பெருமபசி:—சச-ம்
காலை, ௬ வருத்துமென்றேற்கு - வரு
த்துமென்ற எண்பொருட்டு.

டு௮. திங்கனி - இனியபழம், நல்லன
வென்பதை ஒவ்வொன்றோடுங்கூட்டுக.

டு௯. ஆற்றேனாக - பரிதவிப்பேனாக.

- கூ0 நீங்க லாற்றா நெடுந்துய ரொப்தி
யாங்கவ னுங்கெனக் கருனொடு முரைப்போன்
சம்புத் தீவினுட் டமிழக மருங்கிற்
கம்ப மில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வ
ராற்றா மாக்கட் காற்றுந்துணை யாகி
கூரு நோற்றோ ருறைவதோர் நோனக ருண்டாம்.
பலநா ளாயினு நிலனொடு போகி
யப்பதிப் புகுகென் றவனருள் செய்ய
விப்பதிப் புகுந்தீங் கியானுறை கின்றே
னிந்திர கோடனை விழுவணி வருநாள்
எ0 வந்து தோன்றியிம் மாநகர் மருங்கே
யென்னுறு பெரும்பசி கண்டன னிரங்கிப்
பின்வரும் யாண்டவ நெண்ணினன் கழியுந்
தணிவில் வெம்பசி தவிர்த்தனை வணங்கினேன்
மணிமே கலையின் வான்பதிப் படர்கேன்
எரு துக்கந் துடைக்குந் துகளறு மாதவர்
சக்கா வாளக் கோட்டமுண் டாங்கத்
பலர்புகத் திறந்த பருவாய் வாயி
லுலக வறவி யொன்றுண் டதனிடை
பூரு ராங்க னுறுபசி யுழந்தோ
அ0 ராரு மின்மையி னருமபிணி யுற்றோ

கக. அவன் - வித்தியாதான்.

கஉ. தமிழகமருங்கில் - தமிழ்நாட்டில்; "இமிழ்கடல் வரைப்பிற் தமிழகமறிய" என்பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, கஎ.

கக. கம்பம் - நடுக்கம். கழிபெருஞ் செல்வர் - மிகப்பெரிய செல்வத்தையுடையர்.

கச. கக - ம் காதை, கடு. ஆற்றாமாக்கள் - வறிஞர். 'அருந்துணை யாகிய' என்றும் பாடம்.

கடு. நோற்றோர் - முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தோர். நோன் நகர் - வலிமையையுடையநகர்; நோன் - வலி; "சாப நோனஞாண்" என்பது புறநானூறு, கச. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

கக - கூடு. செல்வர் நோற்றோர் ஆகி உறைவதோர் நகரென்க.

கக. பலநாள் ஆயினும் - ஆகாயவழி

யேசெல்லக்கூடாமையாற் பலநாள் ஆகுமாயினும். நிலனொடுபோகி - பூமியில் நடந்துசென்று.

கஎ. அவன் - வித்தியாதான்.

எ0. இம்மாநகர் மருங்கே வந்துதோன்றி யென்க.

எஉ. கழியும் - நீங்குவான்.

எச. மணிமேகலை - விளி. வான்பதிப் படர்கேன் - சிறந்த ஊராகியகாஞ்சன புரத்திற்குச் செல்வேன்.

எடு. துக்கம் - பிறப்புமுதலியன; நால்வகைச்சத்தியங்களுள் துக்கம் முதலாவது.

எஎ - எஅ. எ - ம் காதை, கஉ - கக. அதனிடை - அவ்வுலகவறவியில்.

எச - எஅ. ஆங்கதில் ஒன்றுண்டு.

அ0. ஆருமின்மையின் - பாதுகாப்போர் ஒருவரும் இல்லாமையினாலே.

ரிடுவோர்த் தேர்தாங் கிருப்போர் பலால்
வடுவாழ் கூந்த லதன்பாற் போடுகள்
நுங்கவள் போகிய பின்ன ராயிழை
போங்கிய விதியி னொருபுடை பொதுங்கி
அடு வலமுறை மும்முறை வந்தனை செய்தல்
வுலக வழியி னொருதனி பேறிப்
பதியோர் தம்மொடு பலர்தொழு தேத்து
முதியோள் கோட்ட மும்மையின் வணங்கிக்
கந்துடை நெடுநிலைக் காரணங் காட்டிய
கூடு தந்துணைப் பாவையைத் தான்றொழு தேத்தி
வெயில்சுட வெம்பிய வேய்கரி கானத்துக்
கருவி மரமழை தோன்றிய தென்னப்
பசுதின வருந்திய பைதன் மாக்கட்
கழுத சுரபியோ டாயிழை தோன்றி
கூடு யாபுத் திரன்கை யமுத சுரபியிஃ
திராவரும் வருக வேற்போர் தாமென
லுனென வி யாவத் தொலியெழுந் தன்றே
யாணர்ப் பேரூ ரம்பல மருங்கென.

உலகவறவிப்புக்காதை முற்றிற்று.

எஅ - அக. அதனிடையிருப்போர் பலர்.

அஉ. வடு - வகிர். 'வடுவாழ் கூந்தல்' என்றது மணிமேகலையை.

அங. ஆயிழை - மணிமேகலை.

அச. 'ஒருபுடைபோகி' என்றும்பாடம்.

அடு. வலமுறையாக மூன்றுமுறை வந்து பணிந்து; 'வந்து' என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

அடி. முதியோள்கோட்டம்-சம்பாபதி கோயில். மும்மையின்வணங்கி - மனம் வாக்குக் காயங்களால் வணங்கி; மூன்று முறை வணங்கி யென்றமாம். 'முறை மையின் வணங்கி' என்றும் பாடம்.

கூடு. மணிமேகலையொடு மற்றையோ னாயும் உளப்படுத்தி 'தந்துணைப்பாவை' என்றார். 'தந்துணைப்பாவை' என்றும் பாடம்.

கக. வேய்கரிகானம் - மூங்கில்சுரிகை காடு.

கங. பைதல் - துபைம்.

கச. ஏற்போராகிய யாவரும் வருக வென்று மணிமேகலைசொல்ல. 'இரப்போர் தாமென' என்றும் பாடம்.

கஎ. எழுந்தன்று - எழுந்தது.

கடி. யாணர் - புதுவருவாய்.

கஈ - கடி. அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென்க.

க - கடி. காயசண்டிகையெனக்காரிகை, கோக்கி வணங்கி 'என்னேய்துடைப்பாய்' என்றலும், மணிமேகலை பெய்தலும், அவள் பரிசீலித்த தொழுது உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன் 'அதன்பாற்போக' என்றுகூறிப் போகியபின்னர், ஆயிழை ஒதுங்கி வந்து வந்தனைசெய்து ஏறி வணங்கித் தொழுதேத்தித் தோன்றி 'ஏற்போர்யாவரும்வருக' என, அம்பலமருங்கு ஒலியெழுந்தன்றென வினைமுடிவுசெய்க.

உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாந்த.

[பதினேட்டாவது மணிமேகலை அம்பலமடைந்தமை சித்திராபதி உதையகுமரனுக்குச்சொல்ல அவன் அம்பலம்புக்கபாட்டு.]

ஆங்கது கேட்டாங் கரும்புண் ணகவயிற்
றீத்துறு செங்கோல் சென்றுசுட் டாங்குக்
கொதித்த வுள்ளமொடு குரம்புகொண் டேறி
விதுப்புறு நெஞ்சினள் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித்
நீ தீர்ப்பலிவ் வற்தெனச் சித்திரா பதிதான்
கூத்தியன் மடந்தையர்க் கெல்லாங் கூறுங்
கோவல னிறந்தபின் கொடுத்துய ரொய்தி
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தது

க. ஆங்கதுகேட்டு - மணிமேகலை பிக்குணிக் கோலம்பூண்டு பிச்சையேற்று யாவருக்கும் உணவுகொடுத்தலைக்கேட்டு. ஆங்கு - அப்பொழுதே.

உ. தீத்துறுசெங்கோல் - தீயின்கண் பழுக்கக் காய்தலுற்ற செவ்வியகோல். சுட்டாங்கு - சுட்டாற்போல்.

க. குரம்பு கொண்டு ஏறி - வரம்பை இடம்கொண்டெழுந்து; என்றது வரம்பு கடந்தென்றபடி; “குரம்பெழுத்து குற்றங்கொண் டேறார்” என்பது நாலடியார், மேனங்ககள், க. “குரம்புகொண்டெழுந்து” என்றும் பாடம்.

ச. விதுப்புறுநெஞ்சினள் - நடுக்கமுற்ற மனமுடையவளாய்.

டு. தீர்ப்பல் இவ்வறமென - மணிமேகலைகொண்ட இவ்வறத்தைத் தீர்த்து விடுவேனென்று எண்ணி. சித்திராபதி - மாதவிநற்றாய்.

க. எல்லா நாடகக்கணிகைகளுக்கும் சொல்லுவான்.

க - சு. அதுகேட்டு ஏறி நெஞ்சின னாய் வெய்துயிர்த்துக் கலங்கி இவ்வறத்தைத் தீர்ப்பலென்று எண்ணிக் கூத்தி

யன்மடந்தையர் எல்லாருக்கும் சித்திராபதி கூறுவான்.

மேல்வருவன் சித்திராபதிவார்த்தை.

அ. மாதவர்பள்ளியுள் - சங்கததாரான அறவணவழிகளுடைய உறைவிடத்து. பள்ளி - முனிவருறைவிடம்; சீலப்பதிகாரம், இந்திரவிழுவூரெடுத்த காலை, ககக.

எ - அ. கோவலனிறந்தமைகேட்டு மாதவி அறவணவழிகளிடம்புகூத்துறு வுபூண்டமையை, “நங்கிம் மாதவருறைவிடம் புகுந்தேன், மறவண நீத்த மாசறு கேள்வி, யறவண வழிக ளடி மிசை வீழ்ந்து.....உரவோ னருளி னன்” (உ - ம் காலை, டிக - சுக) என வயந்தமாலுக்கு மாதவிகூறியதாக இந் தூலிலும், “மற்றது கேட்டு மாதவி மடந்தை,.....கோதைத் தாமஸ் குழலொடு களைந்து, போதித் தானம் புரிந்தறங் கொள்ளவும்”, (நீர்ப்படைக்காலை, க0க - க0அ), “போதியிங்கீழ் மாதவர் முன் புண்ணியத்தா னம்புரிந்த, மாதவி தன்றுறவுங் கேட்டாபோதோழி” (வாழ்த்துக்காலை, “காதலன்றன்” -) எனச்

கஅ.—உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கடுக

- நகுதக் கன்றே நன்னெடும் பேரு
 ௧௦ ரிதுதக் கென்போர்க் கெள்ளுரை யாயது
 காதலன் வியக் கடுந்துய டெய்திப்
 போதல் செய்யா வுயிரொடு புலந்து
 நனியிரும் பொய்கை யாடுநர் போல
 முனியெரிப் புகூஉ முதுகுடிப் பிறந்த
 ௧௫ பத்தினிப் பெண்டி ஈல்லேம் பால்தங்
 கைத்தூண் வாழ்க்கை கடவிய மன்றே
 பாண்மகன் பாட்டுழிப் படுஉம் பான்மையில்
 யாழினம் போலு மியல்பின மன்றியு
 நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
 ௨௦ வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல்குறும்
 வினையொழி காலைத் திருவின் டெய்வ
 யனையே மாகி யாடலார் துறப்பேர்
 தாபதக் கோலந் தாங்கின மென்ப
 தியாவரு நகூஉ மியல்பின தன்றே
 ௨௫ மாதவி யின்ற மணிமே கலைவல்லி
 போதவிழ் செவ்வி பொருந் துதல் விருப்பிய
 வுதைய குமரனா முலகாள் வண்டிள்

சிலப்பதிகாரத்தும் வருவனவற்றாலு
 ணர்க.

௧ நகுதக்கன்று - சிரிக்கத்தக்கது.
 பேருர் - பேருரில்.

அ - ௧. அடைந்தது நகுதக்கன்று.

௧௦. இது தக்கு என்போர்க்கு - இச்
 செய்கை தகுதியுள்ளதென்று சொல்லும்
 அறிஞர்க்கு, தக்கது-விகாரம், எள்ளுரை-
 இகழ்ச்சியுரை.

௧௨. போதல்செய்யா - நீங்காத. புல
 ந்து - வெறுத்து. 'போதல் செல்லா வுயி
 ரொடு புலர்ந்து' என்றும் பாடும்.

கக - ௧௨. உ - ம் காதை, ௧௮ - ௩௩.

௧௩. நனி இரும்பொய்கை - குளிரந்த
 பெரியதுளம். ஆடுநர் - ஆடுவோர்.

௧௪ - ௧௪. உ - ம் காதை, ௪௫.

௧௫ - ௧௫. காதலன்வியத் துயரெய்
 திப் புலந்து எரிபுகும் பத்தினிப்பெண்
 டிரல்லேம் யாம்.

௧௬ - ௧௬. பலருடைய கையதாங்கி
 உணவை உண்டுவாழ்சலில் உரிமையை
 யுடையேம்.

௧௭. பாண்மகன் - பாணன். பட்
 டுழி - இறந்த விடத்து.

௧௮. இயல்பினம் - இயல்பையுடை
 யேம்.

௧௯ - ௧௮. பாண்மகனையும் யாழையும்
 உவமைகூறினான், நாடகக்கணிகை யாத
 லின்.

௨௦. நயன் - பசை; என்றது செல்
 வத்தை.

௨௦. வறும்பூ - தேனில்லாதபூ. இங்கே
 பரத்தையர்க்கு வண்டை உவமை கூறி
 யதுபோல "வண்டிற் றறக்கும் கொ
 ண்டி மராரினா" என்று இக்காதையிலே
 யே பின்னர்க் கூறுதல்காண்க; ௧௦௧.

௨௧. வினை - நல்லினை. 'விலையொழி
 கால' என்றும் பாடும்.

௨௨. தாபதக்கோலம் - பிசு-அணித்
 கோலம்.

௨௪. நகூஉம் இயல்பினது - பழிக்கும்
 இயல்பையுடையது.

௨௪. செவ்வி - சமயம்.

௨௭. உதையகுமரனை இங்கே வண்டா

சுதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்தக்
கைக்கொண் டாங்கவ னோந்திய கடிஞையைப்

௩௦ பிச்சை மாக்கள் பிறர்கைக் காட்டி
மற்றவன் றன்னான் மணிமே கலைநீனப்
பொற்றேர்க் கொண்டு போதே னாகித்
சுமெ னேற்றி யாங்குசூழ் போகி
வடுவொடு வாழு மடந்தையர் தம்மோ

௩௧ ரணையே னாகி யாங்கக் கூத்தியர்
மணையகம் புகாஅ மாபின னென்றே
வஞ்சினஞ் சாற்றி நெஞ்சுபுகை யுயிர்த்து
வஞ்சக் கிளவி மாண்பொடு தேர்ந்து
செறிவனா நல்லார் சிலர்புறஞ் சூழக்

௪௦ குறுவியர் பொடித்த கோலவாண் முகத்தாள்
கடுந்தோர் வீதி காவற் போகி
யினங்கோ வேந்த னிருப்பிடங் குறுகி

கக்கூறியதுபோல “உதைய குமரனெனு
மொருவன் னெனியு, விரைவொடு வந்
தேன்” என்று சம்பாபதிகூறியதாக இக்
காதையிலேயே பின்னும் கூறுவர்; ௪௦-
௪௧; “பெண்டிர் நலம்வெளவித் தண்
சாரற் றுதுண்ணும், வண்டிற் றறப்பா
ன் மலை” என்று தலைமகனை வண்டாகக்
கூறியிருத்தல் காண்க. இது கலித்தொ
கை, ௪௦.

௨௮. சுதையாவள்ளம் - லேறென்
றால் அழிபாதவள்ளம்.

௨௯. கடிஞை - பிச்சைப்பாத்திரம்.

௩௧. அவன் - உதையகுமரன்.

௩௨. போதேனாகில் - வாரேனாயின்.

௩௩. சுமெண் - செங்கல்.

௩௪. வடு - குற்றம். ‘மடந்தையர்
தம்மோடு’ என்றும் பாடம்.

௩௫. ‘ஆடற் கூத்தியர்’ என்றும் பா
டம்.

௩௬ - ௩௮. மடந்தையர் தம்மோரனை
பேனாகி-மடந்தையரை ஒப்பேனாகி; ஒர்-
இடைச்சொல்.

௩௯ - ௩௮. பதியிலாரிற் குடிக்குற்றப்
பட்டாரை ஏழு செங்கற்சுமத்தி அரங்கு
சூழ்வித்துப் புறத்துவிடுதல் மரபாதலின்
சித்திராபதி இங்ஙனம் சபதஞ்செய்வா

ளாயினள்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், ௨௬
காண்காதையிலுள்ள “சுமெ னேறு வடு
நீங்கு சிறப்பின்” (௧௪௬ - ம் அடி) என்
பதனாலும், இதற்கு அடியார்க்குநல்லா
ரெழுதிய விசேடவுரையாலும் உணர்க.

௩௯. வஞ்சினம் - சபதம். நெஞ்சு
புகையுயிர்த்து - மனங்கொதித்து;
“செங்கண் சிவந்து நெஞ்சுபுகை யுயிர்
த்து” என்றார் முன்னும்; அம் காதை,
௮௮.

௪௦ - ௩௯. கூறுகின்ற சித்திராபதி,
‘மாதவி பள்ளியுளடைந்தது நகுதக்கன்று
அஃது என்னுரையாயது; யாப் பத்தி
னிப் பெண்டிரல்லேம்; வாழ்க்கை கட
வியமன்றே; இயல்பினம்; அன்றியும்
வண்டுபோல்குவம்; துறப்பேம்; தாங்
கினமென்பது நகுமியல்பினது; ஆத
லால், மணிமேகலையைப் பொற்றேர்க்
கொண்டு போதுவேன்; அங்ஙனம் போ
தேனாயின் மரபின்’ என்று வஞ்சினஞ்
சாற்றியென்க.

௩௮. கிளவியைத்தேர்ந்து.

௪௦. வியர் - வேர். பொடித்த - தோன்
றிய.

௪௨. இளங்கோவாகியவேந்தன்-உதை
யகுமரன்.

கடி.—உதையகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. கடுகி

- பாவ வண்டொடு தேனின் மார்க்குந்
தருமணன் ஞெமிரிய திருநீ ரெருசிறைப்
சடு பவளத் தூணத்துப் பசும்பொற் செஞ்சுவர்த்
திடமொளி நித்திலச் சித்திர விதானத்து
விளங்கொளி பார்த பனிக்குசெய் மண்டபத்துத்
தூளக்குமா னூர்தித் தூமலர்ப் பள்ளி
வெண்டிரை விரிந்த வெண்ணிறச் சாமரை
டு0 கொண்டிரு மருங்குங் கோதையர் வீச
விருத்தோன் றிருந்தடி பொருந்தியின் தேத்தித்
திருந்தெயி நிலங்கச் செவ்வியி னன்கவன்
மாதவி மணிமே கலையுட னெய்திய
தாபதக் கோலந் தவறின் ரோவென
டுடு வரிதுபெறு சிறப்பிற் குருகுரு வுயிர்ப்ப

சக. வண்டுமே தேனும் நல்லமணத்தே
செவ்வனவாதலின், இங்கே சேர்த்துக்
கூறப்பட்டன; இகனை, “மங்கை நல்
லவர்” என்னும் செய்யுளுரையாலுணர்க;
இது சீவகசித்தாமனி, குணமாலையா
ரிலம்பகம், சஉ.

சச. தரு மணல் ஞெமிரிய - கொண்
வெந்திட்ட மணல் பார்த்; “தருமணன்
ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து” என்பது
நெல்நல்வாடை, கூ0. ஒருசிறை - ஒரு
பக்கம்.

சடு. பவளத்தூண் - பவளத்தாலா
கிய தூண்; “பவளத் திரள்காற் பைம்
பொன் வேதிகை” என்பது சிலப்ப
திகாரம், இந்நிரவிழவுரெடுத்த காதை,
கசஅ.

சக. நித்திலம் - முத்து; என்றது,
முத்தாலாகிய சல்லியையும் தூங்கின
யும். சித்திரவிதானம் - சித்திரங்களை
யுடைய மேற்கட்டி; “தான நித்திலத்
தாமத் தாழ்ந்த, கோணச் சந்தி மாண்
வினை விதானத்து” என்பர் பின்னும்;
கக - ம் காதை, ககஉ - ககக. “ஒவிய
விதானத் தூண்பெறு நித்திலத்து,
மாலத் தாமத் வலையுட னாற்றி” என்
பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்று
காதை, ககக - ககஉ.

சஎ. ‘பனிக்குமண்டபத்து’ என்றும்
பாடம்.

சடு - சஎ, தூணத்தினையும் சுவரினை

யும் விதானத்தினையுமுடைய மண்டப
மென்க.

சஅ. தூளக்கும் மான் ஊர்தி - ஒளி
அசைதலையுடைய சிங்காதனம். ஊர்தி -
ஏறுதற்கிடமாகவுள்ள ஆசன மென்னும்
பொருட்டி, பள்ளி - இடம்.

சக. வெண்டிரைவிரிந்த - வெள்ளிய
அலைகள்போலேவிரிந்த. சாமரை - சாம
ரையை.

டு0. கோதையர் - மகளிர்.

சக - டு0. சாமரையைக் கோதையர்
வீச.

டுக. இருத்தோன் - உதையகுமரன்.
- எத்த.

சஎ - டுக. மண்டபத்துப் பள்ளியில்
இருத்தோனென்க.

டுஉ. நக்கு-சிரித்து. அவன் - உதை
யகுமரன்.

டுச. தாழ்த்தகோலம் - தவவேடம்;
என்றது பிக்குணிககோலத்தை. தாப
தர் - தவமுடையவர். என - என்று உதை
யகுமரன் கேட்ப.

டுஉ. - டுச. அவன் நக்குத் தாபதக்
கோலம் தவறின்றோவென.

மேல்வருவன சித்திராபதிகூற்றி;
உதையகுமரன் இருந்தலிடம் அனலக்க
ளமாதலின் மணிமேகலைசெய்தியைச்சி
லேடையார் கூறுவான்.

டுடு. குருகு கருவுயிர்ப்ப - புறவைகள்
சூழ்வண்ணம்.

மணிமேகலை.

வொருதனி யோங்கிய திருமணிக் காஞ்சி
பாடல்சால் சிறப்பிற் பூர்த்துத் தோங்கிய
நாடகம் விரும்ப நன்னலங் கவினிக்
காமர் செவ்விச் சுடிமல ரவிழ்ந்த

௬௦ துதைய குமரனெனு மொருவண் டெ ய
வினாவொடு வந்தேன் வியன்பெரு முதூர்ப்
பாழ்மம் பறந்தலை யம்பலத் தாயது
வாழ்கனின் கண்ணி வாய்வாள் வேந்தென
வேங்கிய பௌவத் துடைகலப் பட்டோன்
௬௧ வான்புணை பெற்றென மற்றவட் குணப்போன்
மேவிய பளிங்கின் விருந்திற் பாவையிலி
தோவியச் செய்தியென் றெழுழிவேன் முன்னர்க்

இசு. திருமணிக்காஞ்சியென்பதற்கு அழகிய கரியகாஞ்சிரமென்றும் அழகிய மணிமேகலையென்றும் பொருள்கொள்க. மேகலைக்குக் காஞ்சியென்று பெயருள தாதல், “எதிருன் றுதலு நிலையின் மையுமா, மணிமே கலையு மொருமரப் பெயருங், கருதுங் காஞ்சி யென்னும் கட்டுரை.” என்னும் திவாகரச் சூத்திரத்தாலும், “ஒருமரப் பெயரு மோரிசைப் பெயருங், கச்சிப் பதியுமே கலையுங் காஞ்சி” என்னும் பிங்கலச்சூத்திரத்தாலும் துணியப்படும்.

இள. பரதமென்பதற்குப் பரதகண்டமென்றும் நாடகதுவென்றும் பொருள்கொள்க

இஅ. நாடகம் - நாடுகளினிடமும், ஆடலும், நாடகம் இவ்வாற் சிறப்பெய்துமாகலின், “நாடகம் விரும்ப” என்றார்; “நாடக மேத்து நாடகக் கணிகை” என்றுவருதல் காண்க; இது சிலப்பதிகாரம், பதிகம், கடு.

இசு. செவ்வி - பருவம்.

இசு - இசு. காஞ்சி கவினிக் சுடிமலர விழ்ந்தது.

௬௦. ‘உதைய குமரனெனு மொருவண்டு’ என்றது முன்னிலைப்புறம்; அஃ தாவது முன்னிலையாய் நிற்கின்றவரை நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல். உணீஇய - உண்ணும்பொருட்டு; உண்ணுதல் - மிசைதலும், அனுபவித்தல்.

௬௧. பாழ்ம் பறந்தலை அம்பலத்து

பாழிடமாகிய புறங்காட்டைச்சார்ந்த உலகவறவியினிடத்து; பறந்தலை-புறங்காடு; “கள்ளியம் பறந்தலை யொருசிறையல்கி” என்பது புறநானூறு, ௨௪௦.

இசு - ௬௨. காஞ்சி, நலங்கவினிக் சுடிமலரவிழ்ந்தது; அதனை உதையகுமரனாகியவண்டு உண்ணும்பொருட்டு வந்தேன்; அக்காஞ்சி அம்பலத்தாயதென்க.

௬௩. கண்ணி - தலைமலை; “கண்ணி கார்ந்துங் கொன்றை” என்பது புறநானூறு, கடவன்வாழ்த்து. நின்மலையொழுகுவென்றல் மரபு; “தாமரை யுறையுஞ் செய்யான், வழுவினாற் தம்மைப் புல்லாள் வாழ்கதுங் கண்ணி மாதோ” என்பது சீவகசிந்தாமணி, விமலையாரிலம்பகம், ௨. என - என்று சம்பாபதிசொல்ல.

௬௪. பெளவம் - கடல். உடைகலப் பட்டோன் - கப்பல் உடையப்பட்டோன்; “உடைகலப் பட்டாங் கொழிந்தோர் தம்முடன்” என்றார்முன்னும்; ௬௬ - ம் காதை, ௨௦. “உடைகலப் பட்ட வெங்கோன்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௨௬.

௬௫. வான்புணை - சிறந்ததெப்பம். அவட்கு - சித்திராபதிக்கு.

மேல்வருவன உதையகுமரன் கூற்று. ௬௬. பளிங்கின் - பளிக்கறையின்கணுள்ள, விருந்திற் பாவை இஃது - புதுமையினையுடைய பாவையாகிய இது.

௬௭. ஒவியச்செய்தியென்று - சித்திரச் செய்கையென்று.

௬௮ - ௬௭. மணிமேகலை தன்னைக்

கஅ.-உதையகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. கரு

காந்தளஞ் செங்கை தனைபிணி விடாஅ
வேந்திள வனமுலை யிறைநெரித் ததுஉ
எ0 மொத்தொளிர் பவளத் துள்ளொளி சிறந்த
முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளெயிற் றமுத
மருந்தே மாந்த வாருயிர் தளிர்ப்பி
விருத்தின் மூர லரும்பிய துஉ
மாயிதழ்க் குவளை மலர்புறத் தோட்டிச்
எரு காயவேல் வென்ற கருங்கய நெடுங்க
ணறிவுபிறி தாகிப் தாயிழை தனக்கெனச்
செவிய நம் புகூஉச் சென்ற செவ்வியும்
பாங்குபுறத் தெறிந்த பவளப் பாவையென்
னுளங்கொண் டொளித்தா னுயிர்க்காப் பிட்டென்
அ0 நிடையிருள் யாமத் திருத்தேன் முன்னர்

கண்டு அஞ்சிப் பளிச்சறையிற் புகுந்த
பொழுது அவளைச் சித்திரமென்று தான்
எண்ணியிருந்ததாக உதையகுமான் கூறி
னான்; “தாமொளி மண்டபத் தன்னை
யாற் றடைஇச், சூழ்வேன் சுதமதி தன்
முக நோக்கிச், சித்திரக் கையினை திசை
தொறுஞ் செறிந்தன, வெத்திற்
தாணின் னிளங்கொடியுறையென” என்
றுமுன்பு வந்திருத்தல்காண்க; ௫ - ம்
காதை, கூ - கஉ.

கஅ. தனைபிணி - கட்டியகட்டு; தோ
தல் - கட்டுதல். விடா - விடாவாய்.

கக. இறை - சிறிது.

கஅ - கக செங்கைகள் பிணிவிடா
வாய் முலையை இறையளவு நெரித்தசெய்
கையும்.

எ0. பவளமென்றுது வாயை.

எக. முத்துக்கூர்த்தன்ன - முத்துக்
கள் கூர்மையுற்றாலொத்த. எயிறு - பல்.

எஉ. அருந்த மொந்த - உண்ணுதற்கு
ஆசைப்பட்ட; “அருந்தே மாந்த வாரு
யிர் முதல்வனை” என்றார்முன்னும்; கச -
ம் காதை, சுஅ.

எக - எஉ. முள்வா யெயிறு றமுதம்
முனி யாது மாந்திக், கொள்ளாந் விந்
பக் கதற்பட்டன்ன” என்பது கீவக
சித்தாமணி, கோவந்தையாரிலம்பகம்,
அக.

எக. விருத்தின்மூரல் - புதிய இளகை.
அரும்புதல் - தோற்றுதல்.

எக - எக. எயிற்றமுதத்தைசுண்ண
ஆசையுற்ற எனையிற் செழிப்புறம்வண்
ணம் புன்முறவல் செய்தகூம்.

எச. மாயிதழ் - கரிய இடம்.

எச. பிரிதாகியது - வேறுபட்டது.
ஆய்முதசனக்கு - மணிமேகலைக்கு.

எஎ. புகூஉ - புகுந்து. ‘செவிறுதக்
குறாஉச் சென்ற’ என்றும் பாடம்.
செவ்விய - அழகு.

எச - எஎ. ஸட்டி வென்ற கண்கள்
ஆயிழைக்கு அறிவுபிறிதாகியசென்று
குறிப்பித்தற் செவிக்கண்ணே சென்ற
செவ்வியும்.

எஅ. பாங்கு - உவவனத்திலுள்ள
பாங்கறை. பாவை - மணிமேகலை.

எக. கொண்டு - நெரித்தகூடம் அரும்
பியதூஉம் செவ்வியும் ஆகிய இவற்றைக்
கொண்டு. உயிர்க்காப்பிட்டு - உயினைக்
காத்தல்செய்து.

எஅ - எக. பாவை கொண்டு உயிர்க்
காப்பிட்டு என்னுளத்து ஒளிததானெ
ன்க.

அ0. இருத்தேன் முன்னர் - துயி
லாதிருந்தேனுடைய முன்பு; “பொங்
குமெல் லமளியிற் பொருந்தா திருந்
தோன், முன்னர்த் தோன்றி” என்று
முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; எ - ம்
காதை, சு - எ.

பொன்றிகழ் மேனி யொருத்தி தோன்றிச்
செங்கோல் காட்டிச் செய்தவம் புரிந்த
வங்கவ டன், மயாபபா யென்றன
டெய்வம் கொல்லோ திப்பியங் கொல்லோ

அநு வெய்யா மையலேன் யானென் றவன்சொலச்
சித்திரா பதிதான் சிறுநகை யெய்தி
யத்திறம் விடுவா யாசினங் குரிசில்
காமக் கள்ளாட் டிடைமயக் குற்றன
தேவர்க் காயினுஞ் சிலவோ செப்பின்

கூ0 மாதவன் மடந்தைக்கு வருந்துதுய ரெய்தி
யாயிரஞ் செங்க ணமரர்கோன் பெற்றது
மேருக் குன்றத் தூருரீர்ச் சரவணத்
தருந்திறன் முனிவர்க் காரணங் காகிய
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் பின்புளம் போக்கிய
கூரு வங்கி மனையா ளவரவர் வடிவாய்த்
தங்கா வேட்கை தனையவ டணித்ததூஉங்

அக. ஒருத்தியென்றது, மணிமேகலா
தெய்வத்தை.

அக. அயர்ப்பாய் - மறப்பாய்.

அஉ - அக. எ - ம் காதை, அ - கச.

அ0 - அக. இருந்தேன்முன்னர் ஒருத்
திதோன்றிக் காட்டி அவன் திறம் அயர்ப்
பாயென்றனனென்க.

அச. என்றவன் தெய்வமோ! தெய்வ
லோகத் திற்றோன்றிய பொருளோ!

அரு. எய்யா மையலேன் - இன்ன
தென்று அறியாத மயக்கமுடையேன்;
எய்த்தல் - அறிதல்.

அஎ. அத்திறம்விடுவாய் - 'அங்கவ
டன்றிறமயர்ப்பாய்' என்று நின்கனவிற்
றோன்றிய ஒருத்திகூறிய அதனை விடு
வாயாக.

அஅ. மயக்குற்றன - மயங்கிச்செய்த
செய்திகள்.

அக. செப்பிற் சிலவோ, பலவுள்ளன
வென்றபடி. 'செப்புவன்' என்றும்பாடம்.

உதையகுமரனுக்குத் துணிவு பிறத்தற்
பொருட்டு இந்திரன் அகலையை விரு
ம்பிபது முதலியவற்றைச் சம்பாபதி
கூறுவான்:—

கூ0. மாதவன் மடந்தை - கௌதமன்
மனைவியாகிய அகலையை.

கூ0 - கூக. இந்திரன் கௌதமமுனிவர்
மனைவியாகிய அகலையை விரும்பிச்
சேர்ந்து அம்முனிவர்சாபத்தால் ஆயிரங்
கண் பெற்றானென்பது புராணகதை.

கூஉ. மேருக்குன்றத்து - இமயமலையி
னிடத்து; இமயம் மலையரையுதலின்,
மற்ற மலைகளின்தொழில்களையும் பெயர்
களையும் அதற்கேற்றிக்கூறுதல் தான்ம
ரபு; "இமயவில் வாங்கிய" (கலித்தொ
கை, ௩௮) என்றும், "இமயநட் டரவு
சுற்றி" (வேங்கித்தாமணி, குணமாலையா
ரிலம்பகம், ௧௧௩) என்றும் வந்திருத்
தல் காண்க. ஊரும் நீர்ச் சரவணத்து -
பரந்த நீராயுடைய சரவணத்தில்; சரவ
ணம் - தருப்பைக்காட்டினையுடைய
தொரு பொய்கை.

கூ. முனிவர் - ஸுப்தரிஷிகள்.

கூச. பெரும்பெயர்ப்பெண்டிர் - பெரி
யபுகழையுடைய மனைவியர்.

கூடு. அங்கி மனையாள் - அக்கினிதே
வன் மனைவியாகிய ஸ்வாகாதேவி. அவ
ரவர்வடிவாய் - அவ்வம்முனிபத்தினிகள்
வடிவமாய்.

கூசு. வேட்கை - விருப்பம். அவன் -
ஸ்வாகாதேவி.

கூஉ - கூக. முன்னொருகாலத்தில் அச்

கஅ.—உதையகுமான் அம்பலம்புக்ககாதை. கடுக.

கேட்டு மறிதியோ வாட்டிறற் குரிசில்
கன்னிக் காவலுங் கடியிற் காவலுந்
தன்னுறு கணவன் சாவுறிற் காவலு
க00 நிறையிற் காத்துப் பிறர்பிறர்க் காணாது
கொண்டோ னல்லது தெய்வமும் பேணுப்
பெண்டிர்தங் குடியிற் பிறந்தா ளல்ல
னுடவர் காண நல்லாக் கேறி
யாடலும் பாடலு மழகுங் காட்டிச்
க01 சுருப்புநாண் கருப்புவி லுருப்புக்கணை துவச்
செருக்கய னெடுங்கட் சுருக்குவலைப் படுத்துக்
கண்டோர் நெஞ்சங் கொண்டகம் புக்குப்
பண்டோர் மொழியிற் பயன்பல வாங்கி
வண்டிற் றறக்குங் கொண்டி மகளிரைப்

கினிதேவன் ஸப்தரிஷிகளுடைய மனை
விசுவாமிரும்பி அந்தச் சந்தாபம் பொறு
க்கமாட்டாமற் காட்டுக்குப்போனபொ
ழுது அவன் எண்ணத்தையறிந்த ஸ்வா
காதேவி அம்முனிவரெழுவர் மனைவிக
ளுள் அருந்ததியொழிந்தோருடைய வடி
வத்தை முறையேயெடுத்து வேறுவேறு
காலங்களிற் சொந்து அவன் வேட்கை
யைத் தணித்தாளென்று ஸ்ரீவியாஸபா
ரதத்துள்ள ஆரணியபர்வத்தில் ௨௨௪,
௨௨௫, ௨௨௬ - ம் அத்தியாயங்களால்

கஅ. கன்னி - கன்னிப்பருவம். கடி -
கல்யாணம்.

க00. நிறை - நெஞ்சைக் கற்புநெறி
யில் நிறுத்தல்; “சிறைகாக்கும் காப்பெ
வன் செய்யு மகளிர், நிறைகாக்கும்
காப்பே தலை.” என்று வருதல்காண்க;
இது திருத்தறன், ௫௭. பிறர்க்காணது -
அயலாணப் பாராமல்.

க0௧. கொண்டோன் - கணவன்.

க0௨. பெண்டிர் - குலமகளிர்.

க0௧ - க0௨. “தெய்வத் தொழாஅன்
கொழுநற் றொழுதெழுவான்” என்பது
திருத்தறன், ௫௫.

க0௩. நல்லாங்கு - எழுகோலகவத்தி
னையும் வண்கோல் நீளத்தினையும் ஒரு
கோல் குறட்டியரத்தினையும் வாய்தவி
ரண்டினையுமுடைய அரங்கு. இதனை, சில
ப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, க0௧-ம்
அடிமுதலியவற்றினால்.

க0௪. கூத்தும் பாட்டும் அழகும் ஆகி
யவிவற்றைப் புலப்படுத்தி; “ஆடலும்
பாடலு மழகு மென்றிக், கூறிய மூன்றி
னென்று குறைபடாமல்” என்பது சிலப்
பதிகாரம், அரங்கேற்றுகாதை, அ - ௧;
“அழகிகூத் தாடு கின்றான்” என்றார்
சீவகசித்தாமணியிலும்; பதுமையாரிலும்
பகம், அக

க0௫. சுருப்பு - வண்டு; விகாரம். அரு
ப்புக்கணை - மொட்டருமலராகிய அம்பு;
அரும்பு - விகாரம்; “சுருப்பு வில்லியை
யருப்புக்கணை மைந்தனை” (௨0 - ம்
காதை, ௧௨) எனவும், “சுருப்பு வில்லி
யருப்புக்கணை துவ” (௨௫ - ம் காதை,
௧0) எனவும் இர்துதுள்ளே பின்பு வரு
தல் காண்க.

க0௬. சுருக்குவலை - ஒருகைக உலை.
படுத்து - அகப்படுத்திக்கொண்டு.

க0௭. அகம் - வீடு.

க0௮. ‘பண்டொடர் மொழியின்’ என்
றும் பாடம். பயன்பல - பொருள் அணி
சலம் ஆடை முதலியன.

க0௯. வண்டின் - தேனைக்கொண்டு
மலரைத் துறக்கும் வண்டுபோல;
வண்டு - பரத்தையர்க்குவமை; நறு
ந்தா துண்டு நயனில் காலை, வறம்பூத்
துறக்கும் வண்டு போல்குவம்” என்று
இக்காதையிலேயே முன்பு கூறியிருத்
தல் காண்க; க௧ - ௨0; “பருகு வாரிற்
புலவிப் பயங்கண் மாறத் துறக்கு,
முருகு விம்மு குழலார் போல மொய்

கக0 பான்மையிற் பிணித்துப் படிற்றுரை யடக்குதல்

கோன்முறை யன்றோ குமரற் கென்றனு

முதைய குமர னுள்ளம் பிறழ்ந்து

விரைபரி நெடுந்தேர் மேற்சென் றேறி

யாயிழை யிருந்த வம்பல மெய்திக்

ககரு காடமர் செல்வி கடிப்பசி களைய

வோடுகைக் கொண்டுநின் றாட்டுளன் போலத்

தி' பசி மாக்கட்குச் செழுஞ்சோ நீத்துப்

பாத்திர மேந்திய பாவையைக் காண்டலு

மிடங்கழி காமமோ டடங்கா னை

கஉ0 யுடம்போ டென்ற னுள்ளகம் புகுந்தெ

னெஞ்சங் கவந்த வஞ்சக கள்வி

நோற்றாண் வாழ்க்கையி னெசிதவர் தாங்கி

யேற்றாண் விரும்பிய காரண மென்னெனத்

தானே தமிழ ணின்றோண் முன்னர்

கஉரு யானே கேட்ட வியல்பெனச் சென்று

நல்லா யென்கொ னற்றவம் புரிந்தது

கொடும்பி, யுருவப் பூங்கொம் பொசி
யப் புல்லித் தீந்தேன் பருகி, யருகு
வாய்விட் டார்ப்ப வண்ணன் மெல்லச்
சென்றான்." என்று வருதல் காண்க;
இது சீவகசிந்தாமணி, கேமசரியாரிலம்
பகம்; ௪. கொண்டி மகளிர் - பொருள்
கொள்ளதலையுடைய பரத்தையர்; கொ
ண்டி - கொள்ளையுமாம்; "நெஞ்ச நடுக்
குறுகக் கொண்டி மகளிர்" என்பது
மதுரைக்காஞ்சி, ௮௮௬.

கக0. படிற்றுரை - பொய்வார்த்தை.

ககக. கோன்முறை - செங்கோன்மு
றை. என்றலும் - என்று சம்பாபதி கூற
லும்.

ககஉ. உள்ளம் பிறழ்ந்து - மனம்பே
றுபட்டு.

கக௬. விரைபரி - விளைத்தொகை.

கக௪. ஆயிழை - மணிமேகலை. அம்
பலம் - உலகவருவி.

ககரு. காடமர்செல்லி - தூர்க்கை;
"காடமர் செல்வி கழிபெருங் கோட்ட
மும்" என்றார்முன்னும்; ௬ - ம் காதை,
௮௬. கடிப் பசி களைய - பேய்களிற்பசி
யைத் தவிர்த்தற்பொருட்டு. 'களையு'
என்றும் பாடம்.

ககரு - கக௪. ஊட்டுநளாகிய காட
மர் செல்விபோலவென இயைக்க.

கக௧ - கக௮. பாத்திரமேந்தி மாக்க
ட்குச் செழுஞ்சோ நீத்தபாவை - மணி
மேகலை. காண்டலும் - உதையகுமரன்
கண்டவுடன்.

கக௬. இடங்கழிகாமம் - வரம்பின்றிப்
பெருகியகாமம்; இராகவேகமென்பாரு
முளர்; "இடங்கழி நெஞ்சத் திளமை
யானே" என்பது சிலப்பதிகாரம், கட்டு
ரைகாதை, ௩௭.

கஉக. கள்வி - மணிமேகலை.

கஉஉ. நோற்றாண் வாழ்க்கை - விரத
ங்களாற்பட்டினிவிட்டுணுதலையுட
யவாழ்க்கை. வாழ்க்கை - தவத்திற்கு
அடை. நொசிதவம் - துண்ணியதவம்;
"நோற்றாண் யாக்கை நொசிதவத்தீர்"
என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்கா
தை, உஉ௬.

கஉ௬. ஏற்றாண்-இரந்துண்ணுமுணவு.
'காணம் யாதென்' என்றும் பாடம்.

கஉ௬ - கஉரு. என்னெனக் கேட்
டல் இயல்பென்று உதையகுமரன்

கஉ௬. நற்றவும் புரிந்தது என்கொல்.

கஅ.—உதையகுமான் அம்பலம்புக்காதை. ககக

சொல்லா பென்று துணிந்துடன் கேட்ப
வென்னமர் காதல விராகுல வீங்கிவன்
றன்னடி தொழுதலுந் தகவென வணங்கி
கக௦ யறைபோய் நெஞ்ச மவன்பா லணுகினு
மிறைவளை முன்கை யீங்கிவன் பற்றினுந்
தொன்று காதலன் சொல்லெதிர் மறுத்த
னன்றி யன்றென நடுங்கினண் மயங்கிக்
கேட்டது மொழிவேன் கேள்வி யாளரிற்
கக௫ றோட்ட செவியை நீ யாகுவை யாமெனிற
பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிப்பட்ட டிரங்கலு
மிறத்தலு முடைய திடும்பைக் கொள்குல
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன்
கச௦ மண்டமர் முருக்குங் களிற்றை யார்க்குப்
பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ

‘நல்லா யெனக்கோ கற்றவம் புரிந்தது’
என்றும் பாடம்.

க௨௭. கேட்ப-உதையகுமரன் கேட்ப
‘துணந்துடன் கேட்ப’ என்றும் பாடம்.

க௨௮. என்னமர் காதலன் இராகுல
ன் - இவன் என்னை விரும்பிய கணவ
னாகிய இராகுலனாவான்; என்றது பழம்
பிறப்பின் செய்தி கூறியபடி.

க௨௯. வணங்கி - மணிமேகலை வண
ங்கி.

க௩௦. அறைபோய் - ஓட்டைபோய்.
நெஞ்சம் அறைபோய் அவன்பால் அணு
கினுமென்க.

க௩௨. தொன்று - பழமை.

க௩௩. நன்றியன்று - நன்மையன்று.

க௩௪. கேட்டது மொழிவேன் - நீ கே
ட்டதற்கு விடை கூறுவேன். அவன்
கேட்டது, முன்பு ‘நல்லா யென்கொ
னற்றவம் புரிந்தது’ (க௨௯ - ம் அடி)
என்பதற்கு ஊணரப்படும். கேள்வியாள
ரின் * கேள்வியாளர்களால்.

க௩௫. நீ துணக்கப்பட்ட செவியை
யுடையாயாயின்.

க௩௬-க௩௭. எனின்மொழிவேனென
இயையும். இதில் “கேட்பினுங் கே
ளாத் தகையவே கேள்வியார், றோட்கப்
படாத செவி” என்னும் சக௮ - ம் திருக்

துறவின் பொருள் அமைந்திருத்தல் கா

மேல்வருவன மணிமேகலை கூற்று.

க௩௭. இடும்பை - துன்பம்.

க௩௮. யாக்கையாகிய இது.

க௩௯-க௩௮. இஃது உடையது கொள்
கலம் என்க. இவ்வழிகளிற் போலவே
“வினையின் வந்தது வினைக்குவினை வா
யது, புனைவன் நீங்கிற் புலாப்புறத் திடு
வது, மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி
யிருக்கை, பற்றின் பற்றிடங் குற்றக்
கொள்கலம், புற்றடங் கலவிற் செற்றச்
சேக்கை, யவலக் கயலை கையாற் முங்க,
றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது, மக்
கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து, மிக்
கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்” என்று
இந்தா லுள்ளே முன்னும் மக்கள் யாக்
கையை இழித்துக்கூறியிருத்தல்காண்க;
ச - ம் காதை, க௩௬ - க௩௭.

க௩௯. நல்லறம் - தயாதருமம்.

க௪௦. மண்டு அமர் முருக்கும் களிற்று-
மிக்குச் செல்லுகின்றபோனா அழிக்கு
ம்யானை. ‘மண்டல மாடுங் களிறு’ என்
றும் பாடம்.

க௪௧. உண்டோ - இல்லை யென்ற
படி.

க௪௦ - க௪௧. ‘களிறனை யார்க்குப்,

கேட்டனை யாயின் வேட்டது செய்கென

வாட்டிறற் குரிசிலை மடக்கொடி நீங்கு

முந்தை முதல்வி முதியா ளிருந்த

கசரு குச்சரக் குடிகை தன்னகம் புக்காங்

காடவர் செய்தி யறிகுநர் யாரெனத்

தோடலர் கோதையைத் தொழுதன ளேத்தி

மாய விஞ்சை மந்திர மோதிக்

காயசண் டிகையெனுங் காரிகை வடிவாய்

கரு0 மணிமே கலைதான் வந்து தோன்ற

வணிமலர்த் தாரோ னவள்பாற் புக்குக்

குச்சரக் குடிகைக் குமரியை மரீஇப்

பிச்சைப பாத்திரம் பெரும்பசி யுழந்த

காயசண் டிகைதன் கையிற் காட்டி

கருடு மாயையி னெளித்த மணிமே கலைதனை

யீங்கும் மண்ணீட் டியாரென வுணர்கே

னங்கவ ளிவனென் றருளா யாயிடிற்

பன்னா ளாயினும் பாடு கிடப்பே

பெண்டிர் கூறும் பேரறி வுண்டோ' என்
றது முன்னிலைப்புறம் ; இப்படியே
“இளமை நாணி முதமை யெய்தி, யுரை
முடிவு காட்டிய வரவோன் மருகற், கறி
வுஞ் சால்பு மரசியல் வழக்குஞ், செறி
வளே மகளிர் செப்பலு முண்டோ” என்
று உதையகுமரனோக்கிச் சுதமதிகூறி
யதாக இந்நூலில் முன்பு கூறியிருத்தல்
காண் ; ச - ம் காதை, க0௭ - கக0.

கசஉ. வேட்டது - விரும்பியது.

கசக. குரிசிலை-உதையகுமரனை. மட
க்கொடி - மணிமேகலை.

கசச. முதியான் - சம்பாபதி.

கசடு குச்சரக்குடிகை [கூர்ச்சரகு
டிகை] கூர்ச்சரதேசத்துப் பணியமைந்த
சிறிய கோயில். கூர்ச்சரதேசம் சிற்பத்
திற்பெயர் பெற்றதென்பர். “குச்சரக்
குடிகைக்கண்வரியை மரீஇ” என்று இக்
காதையிலேயே பின்னும் வரும் ; கருஉ.
கூர்ச்சரமென்பது குஜ்ஜரமென்று கண்
னடபாஷையில் வழங்கப்படுகின்றது.

கசசு அறிகுநர் - அறிவோர்.

கசஎ. கோதை - சம்பாபதி.

கசஅ. மந்திரம் - மணிமேகலாதெய்
வம் உபதேசித்த (வேற்றுரு எய்துவிக்
கும்) மந்திரம். இதனை, க0 - ம் காதை
அ0 - ம் அடிமுடிலியவற்றனுணர்க.

கசக. காரிகை - பெண்.

கசக - கரு0. மணிமேகலை காரிகை
வடிவாய் வந்துதோன்றவென்க.

கருக. தாரோன் - உதையகுமரன்.
அவனென்றது, காயசண்டிகை வடிவு
கொண்டு நின்ற மணிமேகலையை.

கருஉ. குமரி - சம்பாபதி.

மேல்வருவன உதையகுமரன் கூற்றா.
கருக - கருச. பாத்திரத்தைக் கையிற்
காட்டியென்க

கருசு. மண்ணீடு - சுதையாற் செய்ய
ப்பட்ட பாவை. மண்ணீடுகளுள்ளென
ஏழனுருபுவிரிக்க.

கருஅ. பாடுகிடப்பேன் - வரங்கிடப்
பேன் ; பாடு - படுக்கை ; “பாசண்டச்
சாத்தற்குப் பாடு கிடந்தாளுக்கு” (கன
த்திறமுரைத்தகாதை, கரு) எனவும், “பா
சண் டன்பாற் பாடு கிடந்தாட்டு” (வரந்
தருகாதை, எஅ) எனவும் சிலப்பதிகார
நீது வருதல்காண்க.

கஅ.—உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கக௩

னின்னுங் கேளா யிமையோர் பாவாய்

கக௦ பவளச் செவ்வாய்த் தவளவா ணகையு

மஞ்சனஞ் சேராச் செங்கய நெடுங்கணு

முரிந்துகடை நெரிய வரிந்தசிலைப் புருவமும்

குவிமுட் கருவியுங் கோணமுங் கூர்துனைக்

கவைமுட் கருவியு மாகிக் கடிக்கொள்க

கக௧ கல்விப் பாகரிற் காப்புவலை யோட்டி

வல்வா யாழின் மெல்லிதின் விளங்க

முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்

புதுக்கோள் யானை வேட்டம் வாய்த்தென

கக௩. இமையோர் பாவாய் - தேவர் களுடைய தலைவி; “பவமறு வித்த வா னோர் பாவாய்” (உ௮ - ம் காதை, க௪௭) என்று சிந்தாதேவியைப் பின்பு கூறுதல் காண்க.

இனி, உதையகுமரன் மணிமேகலையின் நகைமுதலியவற்றால் தான்வலியுழிந்து அவளுக்குவயமாயினமை கூறுவான், தன்னை யானையாகவும் அவன் நகைமுதலியவற்றை யானையையடக்கி வயமாக் குங் கருவிகளாகவும் உருவகஞ்செய்து கூறுகின்றான்.

கக௪. ‘அஞ்சனஞ் சேரா’ என்றத லாற் கண்ணுக்கு மையெழுதாமை துணியப்படும்.

கக௬. கோணம் - தோட்டி; “கோணந் தின்ற வடுவொழ் முகத்த” என்பது மதுரைக்காஞ்சி, ௫௬௨.

கக௪. கவைமுட்கருவி-கவைத்த முள் ளையுடைய பரிக்கோல்; “கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக், கல்லா வினோர் கவனங் கைப்ப” என்பது ழல்லைப்பாட்டு, ௩௫ - ௩௬. கடிக்கொள - காவல்கொள்ள.

கக௬ - கக௪. குவிமுட் கருவிமுதலிய மூன்றும் யானையையடக்கும் கருவி விசேடங்கள்.

கக௦-கக௪, நகை குவிமுட்கருவியும், கண் கோணமும், புருவம் கவைமுட் கருவியுமாகிக் கடிக்கொளவென வியைக்க; இது நிகளிறை.

கக௧. கல்வியாகிய பாகர்களாற் காத்தலாகிய வலையைப்போக்கி; “மடங்

கெழு நோக்கின் மதிமுகந் திறப்புண், டிடங்கழி நெஞ்சத் தினமையானை, கல்விப் பாகன் கையகப் படாஅ, டொல்காவுள்ளத் தோடு மாயினும்” என்றதிற் கல்வியைப் பாகனாக உருவகஞ்செய்திருத்தல் காண்க. இது சிலப்பதிகாரம், கட்டுமொகாதை, ௩௬ - ௩௭.

கக௭. முதுக்குறைமுதுமொழி - பேரறிவைப் புலப்படுத்தியமொழி; என்பது “பிறத்தலு மூத்தலும்” என்றது முதலியவற்றை.

கக௬ - கக௭. யாழோசைபோல இனிமையாக மொழிகளை எடுத்துக்காட்டி; யானை யாழிற்கு வயமாகுமாதலின், இங்ஙனம் கூறினான்; இதனைப் பின்வரும் மேற்கோள்களாலுணர்க; “காழ்வொநிலவாக் கெடுகளிற் றொருத்தல், யாழ்வரைத் தங்கி யாங்கு” என்பது கலித் தொகை, ௨. “அணியிழை மகளிரும் யானையும் வணக்கு, மணியொலி வீணை” என்பது பெருங்கதை, உருசைக்காண்டம், ௩௩௩மதைச்சம்பந்தம். “இசையினிலிவட்குத் தோற்றம் யானையால் வேறுமென்னி, னிசைவதொன் றன்று கண்டிர்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, ‘யானை நாதத்திறோற்றத்தலின், அத்தற்கு வணங் குதலியல்பு’ என்பர் ஆசிரியர் நீதிஞானிக் கியார்.

கக௮. புதிதாகக் கொள்ளப்படும்யானை வேட்டையில் அகப்பட்டதென்றகருதி. இது, மணிமேகலையின் உட்கோளென்று உதையகுமரன் கருதினான். ‘புதுக்கோட்டியானை’ என்றும் பாடம்.

ரீபா ஞன்றன் கோட்டம் புகுந்த
கஎ0 மதிவான் முகத்து மணிமே கலைநனை
யொழியப் போகே னுன்னடி தொட்டே
னிதுகுறை பென்றன னிறைமகள் ருனென

உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை முற்றிற்று.

ககக. முதியான் - விளி.

ககக. அடிதொடுதல் - குறையுருள் ஒன்று; இதனைப் பின்வருவனவற்றாலுணர்க; “நம்மு, னாமுசாஅங் கோனடி தொட்டேன்” என்பது கலித்தொகை, ௧௪. “அடல்வலி யெயினர்நி னடி தொடு கடனிது” எனவும் “அடிதொடு படுகடனிது” எனவும் வருவன சீலப்ப தீகாரம், வேட்டுவவரி; “சுடரொடு”— “துடியொடு”.—

கஎஉ. இதுகுறை - இஃது எனக்கு வேண்டிங்காரியம்; குறை - காரியம்; “முறைவேண் டெநர்க்குங் குறைவேண் டெநர்க்கும், வேண்டிப வேண்டிப வேண் டினர்க் கருளி” என்பது பெரும்பா னாரியப்படை, ௪௪௩ - ௪௪௪. இறைம கன் - உதையகுமரன்.

க - கஎஉ. சித்திராபதி, அதுகேட்டு ஏறி வெய்துயிர்த்துக் கலங்கித் தீர்ப்ப

லென்று கூத்தியன் மடந்தையரெல்லார் க்குங்கூறும்; அங்ஙனங்கூறுகின்றவன் வஞ்சினஞ்சாற்றி உயிர்த்துத் தோந்து போகிக் குறுகிப் பொருந்தி நின்று ஏத்த அவன் ‘தவறின்றோ’ என, அவன், ‘வேந்தே; நின்கண்ணி வாழ்க; காஞ்சி அம்பலத்தாயது’ என, அதுகேட்டு அவ ட்கு உரைப்போன் ‘எய்யாமையலேன்’ என்று சொல்ல, சித்திராபதி சிறுநகை யெய்தி, ‘படிற்றுறா யடக்குதல் கோன் முறையன்றோ குமரற்கு’ என்றலும், உதையகுமரன் உள்ளம் பிறழ்ந்து ஏறி எய்திக் காண்டலும் அடங்காணுகிச் செ ன்று துணிந்து கேட்ப, அவன் வணங்கி நடுங்கி மயங்கி, ‘வேட்டதுசெய்க’ என் றுகூறி நீங்கிப் புக்குத் தொழுது ஏத்தி ஓதிக் காயசண்டிகை வடிவாய் வந்துதோ ன்ற, தாரோண்புக்கு மரீஇ ‘இதுகுறை’ என்றனென வினைமுடிவு செய்க.

பத்தொன்பதாவது

சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியகாதை.

[பத்தொன்பதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவாய்ச்
சிறைக்கோட்டம்புக்குச் சிறைவீசெய்து சிறைக்
கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய பாட்டு.]

முதியாள் திருந்தடி மும்மையின் வணங்கி
மதுமலர்த் தாரோன் வஞ்சினங் கூற
வேடவிழ் தாரோ யெங்கோ மகண்மு
டாடாது துணிந்து நாநல்கூர்ந் தனையென
நு வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திர மொன்று தெய்வங் கூறலு
முதைய குமர னுள்ளங் கலங்கிப்
பொதியறைப் பட்டோர் போன்றுமெய் வருந்தி
யங்கவ டன்றிற மயர்ப்பா யென்றே
க0 செங்கோல் காட்டிய தெய்வமுந் திப்பியம்

க. முதியாள் - சம்பாபதி. மும்மை - மனம் வாக்குக் காயங்கள். 'முறைமையின் வணங்கி' என்றும் பாடம்.

உ. தாரோன் - உதையகுமரன். வஞ்சினம் - சூளுறவு; அஃது "உன்னடி தொட்டேன்" என்றது; கடி - ம் காதை, ககக.

மேல்வருவன தெய்வத்தின் கூற்று.

ச. நாடாது துணிந்து - ஆராயாது துணிவுற்று, நாநல்கூர்ந்தனை - நாவறு மையுற்றாய்; என்றது, "எண்ணித்துணிக கருமந் துணிந்தபி, னெண்ணுவ மென்ப திழுக்கு" என்னும் சகௌ - ம் திருக்குறளின் பொருளைத் தழுவிவந்த வாறு காண்க. நாநல்கூர்ந்தனை:—க0 - ம் காதை, கசச.

டு. வித்தகர் - சிற்பாசாரிகள்; "வித்தக ரியற்றிய, கண்கவரோவியம்" (க - ம் காதை, கக0 - ககக) எனவும், "வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கைவினைச், சித்திரச் செய்கை" (க - ம் காதை, கசௌ -

கசடி) எனவும் முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; "வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கோலத்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, உஉச.

சு. ஒன்றுதெய்வம் - பொருந்திய தெய்வம்.

ச - சு. நல்கூர்ந்தனையெனக் கூறலு மென்க.

டி. பொதியறை - துவாரமில்லாத கீழறை; "போதார் பிறவிப் பொதியறையோர்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாகொண்காதை, ககக.

க. அவன் - மணிமேகலை. அயர்ப்பாய் - மறப்பாய்.

க0. செங்கோல் காட்டிய - செங்கோன்முறையை எடுத்துக் காட்டிய. தெய்வமுமென்றது மணிமேகலா தெய்வத்தை; உம்மை - எதிரதுதழீஇயது. திப்பிடமென்பதன்பொருளை, எ - ம் காதை, கூௌ - ம் அடிக்குறிப்பிற் பார்க்க.

க - க0. உதையகுமரனுக்கு மணிமேக

பையர் வலஞல பலாபசி களையக்
கையி லேந்திய பாத்திரத் திப்பிய
முந்தை முதல்வி யடிபிழைத் தாயெனச்
சித்திர முரைத்த விதூஉந் திப்பிய
கரு மிந்நிலை யெல்லா மிளங்கொடி செய்தியிற்
பின்னறி வாமெனப் பெயர்வோன் றன்னை
யகல்வாய் ஞால மாரிரு ஞண்ணப்
பகலா சோட்டிப் பணையெழுந் தார்ப்ப
மாலை நெற்றி வான்பிறைக் கோட்டு
உரு நீல யானை மேலோ ரின்றிக்
காமர் செங்கை நீட்டி வண்டுபடு
பூநாறு கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து

லாபெய்வம் செங்கோன் முறைறைய
எடுத்துக்காட்டி, மணிமேகலை திறத்தை
நீ மறப்பாயென்று கூறியதனை, “கோ
னிலை திரிந்திடிற் கோணிலை திரியுங்,
கோணிலை திரிந்திடின மாரிவறங்கூரு,
மாரி வறங்கூரின் மன்னுயி ரில்லை, மன்
னுயி ரெல்லா மண்ணுள் வேந்தன், மன்
னுயி ரென்னுந் தருதியின் ருருந், தவத்
திறம் பூண்டோ டன்மேல் வைத்த,
வவத்திற் மொழிகென் றவன்வயி
னுரைத்தபின்” (எ - ம் காதை, ௮ - கச)
எனவும், “பொன்றிகழ் மேனி யொரு
த்தி தோன்றிச், செங்கோல் காட்டிச்
செய்தவம் புரிந்த, வங்கவ டன்றிற மயர்
ப்பா யென்றன்” (௧௮ - ம் காதை,
௮௧ - ௮௬) எனவும் இரத்தினனானே முன்
புலந்தவாற்றாணைக்க.

௧௧. ‘பசிகெடுப்பு’ என்றும் பாடம்.

௧௧ - ௧௨. களைய ஏந்தியபாத்திரம்.

௧௧. பிழைத்தாய் - தவறுசெய்தாய்.

௧௨. இதுஉம் - இதுவும்.

௧௩. இந்நிலையெல்லாம் - செங்கோல்
காட்டிய தெய்வமுதலிய மூன்றன் வர
லாற்றையும். இளங்கொடி - மணிமே
கலை.

௧௪. பெயர்வோன் றன்னை - பெயர்ந்து
செல்லும் உதயகுமரனை.

இனி இராத்திரியை யானையாக உருவ
கித்துக் கூறுவார்.

௧௮. பகல் அரசு - சூரியனாகிய அரசு
சனை. பனை - பறை; யானை செல்லும்

கால் அதன்வரவை எல்லார்க்குந் தெரி
வித்தற்குப் பனைமுழங்கும்; “வெருஉப்
பறை றுவலும் பருஉப்பெருந் தடக்கை,
வெருவரு செலவின் வெருளரி வேழம்”
என்பது பொருநராற்றுப்படை, ௧௭௧ -
௧௭௨.

௧௬. மாலை நெற்றி - அந்திக்காலமா
கியநெற்றி; பிறைக்கோடு - பிறையா
கிய தந்தம்.

௨௦. நீலயானை - கரியநிறத்தையு
டைய (இராத்திரியாகிய) யானை. மே
லோர் - பாகர்; “மேலோரின்” என்
றார் முன்னும்; ௨ - ம் காதை, ௧௩;
“மேலோர் வீசி” என்பது மதுரைக்கா
ஞ்சி, ௧௮௧.

௨௧. காமர்செங்கை - விருப்பமாகிய
ிக்கை.

௨௨. பூநாறுகடாம் - எழிலைப்பாலை
மலரினது மணநாறுகின் றமதம்;
இதனை, “பாத்த யானையிற் பதங்களிற்
படுமத நாறக், காத்த வங்குச நியிர்ந்தி
டக் கால்பிடித் தோடிப், பூத்த வேழி
லைப்பாலையைப் பொடிப்பொடி யாகக்,
காத்திரங்களாற் றலத்தொடுந்தேய்த்த
தோர், களிற்” என்னுஞ் செய்யுளாறு
ணர்க; இது கம்பராமாயணம், வரைக்
காட்சிப்படலம், ௬. செருக்கி - களிந்து.
கால்கிளர்ந்து - காற்றைப்போலே எழு
ந்து; “கால்கிளர் தன்ன வேழம்” என்
பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௮௨.

கக. — சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகியகாதை. கக௯

நிறையழி தோற்றமொடு தொடர முறையை
 எனகா நம்பியர் வளையோர் தம்முடன்
 ௨௫ மகா வீணையின் கிளைநரம்பு வடித்த
 விளிபுண ரின்சீ ரெஞ்சுளங் கிழிப்பப்
 பொறாஅ நெஞ்சிற் புகைபெரி பொத்திப்
 பறாஅக் குருகி னுயிர்த்தவன் போயபி
 னுறையுட் குழிகை யுள்வரிக் கொண்ட
 ௩௦ மறுவில் செய்கை மணிமே கலைதான்
 மாதவி மகளாய் மன்றற் திரிதரிற்
 காவலன் மகனோ கைவிட லீயான்
 காய்பசி யாட்டி காபசண் டிகைபென
 ஆர்முழு தறியு முருவங் கொண்டே
 ௩௫ யாற்றா மாக்கட் காற்றுந் துணையாகி

கக - ௨௩. பெயர்வோன்றன்னை நீல
 யானை தொடர வெனவியைக்க; இரவுவர
 வென்றபடி.

௨௪. நம்பியர் - காடலஞ்செல்வர்;
 “நறுஞ்சார் தகலத்து நம்பியர்” என்பது
 சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௧௦௦.
 விளையோர் - மகளிர்.

௨௫. மகாவீணை - மகாயாழ்; இது
 நால்வகையாழ்களுள் ஒன்று; பதினேழு
 நரம்புகளையுடையது. கிளைநரம்பு - குரல்,
 இளி, துத்தம், விளரி, கைக்கிளையென்
 னும் ஐந்துமாம்; இதனை “கிளையெ
 னப் படுவ கிளக்குங் காலைக், குரலே
 யினியே துத்தம் விளரி, கைக்கிளையென
 வைந் தாகுமென்ப.” என்பதனாலுணர்க.
 வடித்தல் - ‘சுட்டு விரலும் பெருவிரலும்
 சுட்டி நரம்பை அகமும் புறமும் ஆராய்
 தல்’ என்பர் சிலப்பதிகார அரும்பத
 வுரையாசிரியர்; ‘நரம்பை உருவுதல்’
 என்பர் ஆசிரியர் நச்சினுக்கினியர்.

௨௬. இளி-இசை; ஏழுநரம்பினுள் ஒன்
 நன் பெயராயிருந்தும் எல்லாப்பண்ணி
 ற்கும் இஃது அடிமுனையாதவின், ஈண்டு
 இப்பொருளைத் தந்துநின்றது. சீர் - தா
 னவறது. எஃகு - வேல், சீராகிய எஃகு
 உணத்தைக்கிழிப்ப.

௨௭. எரிபொத்தி - (காமமாகிய) தீமூ
 ட்டப்பட்டு.

௨௮ பறாஅக்குருகின் உயிர்த்து -
 கொல்லனுலெழுக்குப்போலே யுயிர்த்து;

பறாஅக்குருகு - வெளிப்படை; கருவு
 லைப் பூவாவஞ்சியென்றும், குதிரைமலையெ
 யை ஊராக்குதிரையென்றும், குறிஞ்சி
 ப்பண்ணைக் கொய்யாக் குறிஞ்சியென்
 றும் நாஞ்சின்மலையை உழாநாஞ்சிலென்
 றும் தூல்களில் வழங்குதல் காண்க.
 “ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து” என்றார்
 முன்னும்; ௨ - ம் காதை, ௪௩.

௨௯ - ௨௮. பெயர்வோன்றன்னை நீல
 யானைதொடர, சீராகியஎஃகு உளங்கி
 ழிப்ப எரிபொத்தி உயிர்த்து அவன்
 போயபிடுனென்க.

இளி, மணிமேகலை உதயகுமரனுக்கு
 அஞ்சிக் காயசண்டிகை வடிவத்துடன்
 பிச்சையிடுதற்கு வெளிப்பட்டு வந்தமை
 கூறுவார்.

௩௦. உறையுட் குழிகை - இருப்பிட
 மாகிய சிறிய கோயிலில். உள்வரிக்கொ
 ண்ட - வேற்றருவங்கொண்ட; உள்வ
 ரியாவது பாண்டவர் விராடநகரத்துப்
 பிறிதுருவங்கொண்டாற்போல்வது; கிரு
 த்திரிமவேடமென்றும் வடிவுமறைத்த
 லென்றற்கூறுவர் சிலப்பதிகார அரும்
 பதவுரையாசிரியர்.

௩௧. ‘மாதவிமகளாய்’ என்பது முத
 லியன மணிமேகலையின் உட்கோன். ம
 ன்றம் - உலகவறவி.

௩௨. காவலனமகன் - உதயகுமரன்.
 கைவிடலீயான் - கைவிடான்.

௩௫. ௧௭ - ம் காதை, ௪௪.

பேற்றது மிதெது மிசப்போர் கடனவர்
மேற்சென் றனித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
தூற்பொரு ளுணர்ந்தோர் துனித்தன ராமென
முதியான் கோட்டத் தகவயி னிருந்த

ச0 வழுத சுரபியை யங்கையின் வாங்கிப்
பதியகர் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை
யதிர்கழல் வேந்த னடிபிழைத் தானா
யொறுக்குந் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்
விருப்பொடும் புகுந்து வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி

சரு யாங்குப் பசியுறு மாருயிர் மாக்களை
வாங்கு கையகம் வருந்தின் றாட்டலு
மூட்டிய பாத்திர மொன்றென வியந்து
கோட்டங் காவலர் கோமகன் றனக்கிப்
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்

ரு0 யாப்புடைத் தாக விசைத்துமென் றேகி
நெடியோன் குறஞரு வாகி நிமிர்ந்துத
னடியிற் படிபை யடக்கிய வந்நா
ணீரிற் பெய்த மூரி வார்சிலை
மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்

கௌ - கௌ. வாங்குதலும் கொடுத்தலும்
இரப்போர்கடனாமாதலின், அவர் எவ்
விடத்தும் வலிந்து சென்று கொடுத்தல்
சிறப்புடைத்தென்று தூற்பொருளுணர்
ந்தோர் ஆராய்ந்து சொன்னாரென்று
கருதி. (?)

ச0. வாங்கி - கொண்டு.

சக. நங்கை - மணிமேகலை, 'பைந்
தொடி மடந்தை' என்றும் பாடம்.

சஉ. பிழைத்தானா - பிழை செய்
தானா.

சக. தண்டத்து - தண்டத்தினையு
டைய, சிறைக்கோட்டம்-சிறைச்சாலை.

க0 - சக. மணிமேகலை, துனித்தன
ராமென வாங்கிப் புகுந்து நின்று மாக்க
ளைழுட்டலுமென்க.

இவன் பலரையும் உண்பித்தல்கண்ட
கோட்டங்காவலர் வியப்புற்றுச்சென்று
அரசனுக்குத் தெரிவித்தல் இனிக்கூறப்
படும்.

ரு0. யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடை
த்தாக. இசைத்தும் - சொல்லுவேம்.

சஎ - ரு0. கோட்டங்காவலர் வியந்து
தானமும் செய்தியும் கோமகனுக்கு
இசைத்துமென்றேகியென்க.

ருக. நெடியோன் - திருமால், குறஞ
ருவாகி - வாமனாகி, நிமிர்ந்து - பேரு
ருவங்கொண்டு.

ருஉ. அடக்கிய- அடக்க. அந்நாளில்;
அடக்கிய அந்நாளென வியைத்துப் பெய
ரெச்சத்தொடராக்கினுமமையும்.

ருக. நீரிற் பெய்த - நீருடன் பூயியை
க்கொடுத்த; பூயியைத் தானாவாத்துத்
கொடுத்தவென்றபடி.

ருஉ - ருக. அடக்கிய நீரிற் பெய்த
வெனவியைக்க.

ருச. மாவலி மருமான் மகள் - மகா
பலியின் வழித்தோன்றலாகிய அரசனு
டைய மகள்; அரசன்பெயர் புலப்பட
வில்லை.*

* மகாபலியின் பரம்பரையரசர் யாரென்று வினாவிப்பொழுது, இராசாங்கத்துச்
சொசாதன பரிசோதகர்களுள் ஒருவராகிய ம-ஈ-அ-பூரீ வி. வெங்கையரவர்கள்

கக.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாக்கியனாதை. குகை

குடு சீர்த்தி பென்னுந் திருத்தகு தேவியொடு
போதவிழ் பூம்பொழில் புருத்தனன் புக்குக்
கொம்பர்த் தும்பி குழவிசை காட்டப்
பொங்கர் வண்டின நல்லியாழ் செய்ய
வரிக்குயில் பாட மாயி லாரும்

கூ0 விணர்ப்பூம் பந்தர் கண்டுளஞ் சிறந்தும்
புணர்துணை நீங்கிய பொய்கை பன்னமொடு
மடையிற் பேடையுந் தோகையுந் கூடி
யிருசிறை விரித்தாங் கெழுந்துடன் கொட்பன

குடு. சீர்த்தியென்று பெயர் கூறப்படும் செல்வமிக்க தேவியுடன். 'சேரதையெனுந் திருத்தகு தேவி' என்றும் பாடம்.

கூ. போது - மலரும் பருவமுள்ள அரும்பு. 'பொருந்தினன் புக்கு' என்றும் பாடம்.

கூ. குழல் - வேயங்குழல்.

கூ. பொங்கர் - சோலை

கூ - குடி. இவ்வடிகளிற்போலவே "குழவிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட,

மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய' என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; ச - ம் காதை, கூ - ச.

கூ. வரி - வரிப்பாட்டு; நேற்றாமம். 'மாமயிலாவை' என்றும் பாடம்.

கூ - கூ. காட்டச் செய்யப் பாட ஆடம்பரத்தாண்டு உளஞ்சிறந்துமென்க.

கக. துணை - பெண்ணன்னம்.

கூ. தோகை - ஆண்மயில். 'சேவலங் கூடி' என்றும் பாடம்.

கக. கொட்பன - சுழலுவனவற்றை.

(எம் - ஏ), அன்புடன் எழுதியனுப்பியவிடை வருமாறு:— "பாணவம்சத்தி லுரகத்தின் மகாபலியின் பரம்பரையைச்சேர்ந்தவர்கள்; அவர்களின் கல்வெட்டுக்கள், வட ஆர்க்காடு ஐய்லா வேலூருக்கடுத்த திருவல்லமென்றெ ிராமத்திலும் மைஸூர் ஸப்ஸ்தானத்தில் துல்காங்கோட்டே என்றெ ஊரிலும் கிடைத்திருக்கின்றன; "முய்யலகிலும் தொழப்பட்டவனாயும் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் தலைவனாயும்நீக்கின்ற பாமேசுவரனுக்கு வாயில்காக்கும்படியாக நியமிக்கப்பட்டமகாபலிதலத்தைச்சேரித்தவன்" என்று சிலபாணவாசர்கள், தங்களுக்குரிய கல்வெட்டுக்களிற் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பாணகுலத்தைச்சேர்ந்த செப்புப்பட்டயங்கள் இரண்டுண்டு. அவற்றில் ஒன்று, சிதம்பரம் கனகஸபையின் முகட்டைப் போட்டுவெய்ந்த பராந்தகனென்று சொல்லப்பட்ட வீரநாராயணக்கோழன் பாணவம்சத்தை நீக்குவதெய்து அவர்களின் நாட்டைக் கங்கவம்சத்தைச்சேர்ந்த அத்திமல்லனென்ற அரசனுக்குக்கொடுத்ததாகச் சொல்லுகின்றது. இந்த வீரநாராயணன் கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் ஜீவித்திருந்தான். மற்றொரு செப்புப்பட்டயத்தில் கீழே எழுதப்பட்டிருக்கும் வம்சாவலி கிடைத்தது:— பரி, அவன் மகன் பாணன், அவன் குலத்திற்பிறந்தவன் பாணநிராகர், இவ்வம்சத்தைச்சேர்ந்த அநேக அரசர்கள் மரித்தபிறகு இருந்தோன் ஐயநத்திவ்மன் (-இவன் ஆத்திரதேவத்திற்து மெய்க்கிருந்த நாட்டை ஆண்டவன்), அவன் மகன் முதலாம் விசயாதித்தன், அவன்மகன் ஜகதேவமல்லனென்கிற மல்லதேவன், அவன்மகன் பாணவித்தியாதரன், அவன் மகன் பிரபுமேநதேவன், அவன் மகன் முதலாம் விக்கிரமாதித்தன், அவன்மகன் புழுவிப்பவர்க்கண்டனென்றெ இரண்டாம் விசயாதித்தன், அவன்மகன் விசயபாதவென்று கூறப்பட்ட இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் (- இவன் கிருஷ்ணராஜனென்ற அரசனுக்கு பேசன்.) இத்த அரசர்களின்காலம் தெரியவில்லை."

வொருசிறைக் கண்டாங் குண்மகிழ் வெய்தி
 சுரு மாமணி வண்ணனுந் தம்முனும் பிஞ்ஞையு
 மாடிய குரவையிஃ தாமென நோக்கியுங்
 கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப்
 பாங்குற விருந்த பல்பொறி மஞ்ஞையைச்
 செம்பொற் றட்டிற் றீம்பா லேந்திப்
 எடு பைங்கிளி யூட்டுமோர் பாவையா மென்று
 மணிமலர்ப் பூம்பொழி லகவயி னிருந்த
 பிணவுக்குறங் கேற்றிப் பெருமதர் மழைக்கண்
 மடவோர்க் கியற்றிய மாமணி யூசல்
 கடுவனுக் குவது கண்டுநகை யெய்தியும்
 எடு பாசிலை செறிந்த பசங்காற் கழையொடு
 வாலவீ செறிந்த மராஅங் கண்டு
 நெடியோன் முன்னொடு நின்றன னுமெனத்

சுச. ஒருசிறை - ஒருபக்கம்.
 சுரு. மாமணிவண்ணன் - கண்ணன்.
 தம்முன் - பலதேவர். பிஞ்ஞை - நப்பி
 ன்னை. 'பின்னையும்' என்றும் பாடம்.
 சுசு. ஆடிய - (துவராபதியில் எருமன்
 றத்தே அக்காலத்து) ஆடிய. குரவை -
 கைகோத்தாங்கூத்து; இதனை, வரிக்
 கூத்தின் ஒருறுப்பென்றும், வினோதக்
 கூத்து ஆறினுள் ஒன்றென்றாகூதுவர்
 அடியார்க்கு நல்லாக்.
 சுரு - சுசு. கண்ணனும் பலதேவரும்
 நப்பின்னையும்மகிய மூவரும் துவராபதி
 யில் எருமன் றத்தே குரவைக்கூத்து ஆடி
 யதனை, "மாயவன் முன்னினொடும்
 வரிவளைக்கைப் பின்னையொடுங், கோவ
 லர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புற
 ஞ்சோர, வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்
 திட்டசோதையார் தொழுதேத்தத்,
 தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தக
 வுடைத்தே" என்பதனுலுணர்க. இது
 சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை.
 சுசு - சுசு. அன்னத்திற்குப் பலதேவ
 ரும், மயிற்பேடைக்கு நப்பின்னையும்,
 தோகைக்குக் கண்ணனும் உவமைகள்.
 கொட்பனவற்றைக் கண்டு மகிழ்வெய்
 திக் குரவையிஃதாமென நோக்கியுமெ
 ன்க.

சுஎ. கோங்கலர் - கோங்கம்பூ.

சுஅ. மஞ்ஞை - மயில்.

எடு. பாவை - பெண். என்றும்-என்று
 கருதியும்.

சுஎ - எடு. கோங்கலர்க்குப் பாஸியு
 டையபொற்றட்டும், மாங்கனிக்குக் கிளி
 யும், மயிலுக்குப் பெண்ணும் உவமை
 கள்.

எஉ. பிணவுக்குறங்கு - பெண்குறங்கு;
 "பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்று, மொ
 ன்றிய வென்ப பிணவென் பெயர்க்
 கொடை" (தோல்காப்பியம், மரபியல்,
 ௫௮) என்னும் குத்திரத்தில் 'ஒன்றிய'
 என்றதொற 'பிணவு' என்பது குறங்குக்
 கும் கொள்ளப்பட்டது.

எக மடவோர்க்கு - மகளிர்க்கு.

எச. கடுவன் - ஆண்குறங்கு; "குர
 ங்கினேற்றினைக் கடுவென்னென்றலும்"
 என்பதுதோல்காப்பியம், மரபியல், சுஅ.
 ஊக்குவது - செலுத்துதலை. 'கண்மெ
 கிழ் வெய்தியும்' என்றும் பாடம்.

எக - எச. கடுவன், பிணவுக்குறங்கை
 யேற்றி ஊசலை ஊக்குவதுகண்டு நகை
 யெய்தியுமென்க.

எடு. கழை - மூங்கில்.

எசு. வாலவீ-வெள்ளியமலர். மராம் -
 வெண்கடம்பு.

எஎ. நெடியோன் - கண்ணன். முன்-
 தமையன்; என்றது பலதேவனா. 'நெடி
 யோன் றம்முனொடு' என்றும் பாடம்.

எடு - எஎ. கழைக்குக் கண்ணனும்,

ககூ.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகியகாதை. கங்கை

தொடிசேர் செங்கையிற் றெழுதுநின் றேத்தியு

மாடற் கூத்தினோ டவிரவந் தெரிவோர்

அ0 நாடகக் காப்பிய நன்னு னுனிப்போர்

பண்ணியாழ் நரம்பிற் பண்ணுமுறை நிறுப்போர்

தண்ணுமைக் கருவிச் கண்ணெறி தெரிவோர்

குழலொடு கண்டங் கொளச்சீர் நிறுப்போர்

பழனிய பாடல் பலவொடு மகிழ்வோ

அ10 ராம பரிந்த முததங் கோப்போ

ரீரம் புலர்ந்த சார்தந் திமிர்வோர்

குங்கும வருணங் கொங்கையி விழைப்போ

ரஞ்செங் கழுந் ராயிதழ் பிணிப்போர்

நனனெடுங் கூந்த னறுவிறை குடைவோர்

கூ0 பொன்னி னுடியிற் பொருந்துபு நிற்போ

ராங்கவர் தமமோ டகலிரு வானத்து

வேந்தனிற் சென்று விளையாட் டயர்ந்து

வெண்கடம்பிற்குப் பலதேவரும் உவமைகள்.

எஅ. தொடி - வீரவளை; தொடித் தோட்டை துடுப்பாக" என்பது மதுரைக்காஞ்சி, கூச.

எகூ. அவிரவம் - கதைதழுவாதே பாட்டுக்களின் பொருள்தேர்நறம் கைகாட்டி அவிரயிப்பது.

அ0. நாடகம் - கதைதழுவியருங்கூத்து. காப்பியம் - காவ்யம், நாடகக்காப்பியமாகிய நன்னுலென்க. துனிப்போர் - கூர்ந்து ஆராய்வோர்; "தூற் பொரு ளுணர்ந்தோர் துனித்தனர்" என இக்காதையிலேயே முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; கூஅ - ம் அடி.

அக. பண்களையுடைய வீணநரம்புகளின் பண்களை முறையே நிறுத்துவோர்.

அஉ. தண்ணுமைக்கருவி - மத்தனம்; இதனை உத்தமத்தோற் கருவியென்பர். கண்ணெறிதெரிவோர் - அதன் முகத்தில அடித்தலையாராய்வோர்; கண் - வாத்தியங்களின் முகம்; "பண்ணமை முழுவின் கண்ணெறி யறிந்து" என்பது சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்று காதை, சுக.

அகூ குழலொடு கண்டங் கொள -

வேயங்குழலொடு மிடற்றுப்பாடல் பொருந்துமவண்ணம். சீர் - தாளவறுதி.

அச. பழனிய பாடல் - முற்றுப்பெற்ற இசைப்பாடல். மகிழ்வோர் - மகிழ்ந்துபாடுவோர். 'பலவொடு மகிழ்வோர்' என்றும் பாடம்.

அடு. ஆரம் பரிந்தமுத்தம் - ஆரம் அறுபடுதலாற் சிறியமுத்துக்கள்.

அசு. புலர்ந்த சார்தம் - உலர்ந்த சந்தனம்.

அஎ. குங்குமவருணம் - சிவந்ததொய் விற்குழம்பு. இழைப்போர் - எழுதுவோர்.

அஅ. ஆயிதழ்பிணிப்போர் - அழகிய இதழைக்கட்டுவோர்; 'ஆயிதழ் பிணிப்போர்' என்றும் பாடம்.

கூ0. ஆடி - கண்ணாடி. 'பொன்னினியாடியின்' என்றும் பாடம்.

எக - எகூ. தெரிவோரும், துனிப்போரும், நிறுப்போரும், தெரிவோரும், நிறுப்போரும், மகிழ்வோரும், கோப்போரும், திமிர்வோரும், இழைப்போரும், பிணிப்போரும், குடைவோரும், நிற்போருமாகிய அவர்களோடென்க.

கூஉ - கூஉ. யானத்து வேந்தனில் - இந்நிரன்போல; "வேந்தன் மேய நிம் புன லலகமும்" (தொல்காப்பியம்,

குருந்துர் தளவுந் திருந்துமலர்ச் செருந்தியு
முருகுவிரி முல்லையுங் கருவிளம் பொங்கரும்
கூடு பொருந்துபு நின்று திருந்துநகை செய்து
குறுங்கா னகுலமு நெடுஞ்செவி முயலும்
பிறழ்ந்துபாய் மானு மிறும்பகலா வெறியும்
வம்மெனக் கூஉய் மகிழ்துணை யொடுதன்
செம்மலர்ச் செங்கை காட்டுபு நின்று

௧00 மன்னவன் றுனு மலர்க்கணை மைந்தனு
மின்னிள வேனிலு மிளங்காற் செல்வனு
மெந்திரக் கிணறு மிடுங்கற் குன்றமும்
வந்துவீ முருவியு மலர்ப்பூம் பந்தரும்
பாப்புநீர்ப் பொய்கையுங் காப்புநீர்க் கேணியு
௧0௫ மொளித்துறை யிடங்களும் பளிக்கறைப் பள்ளியும்
யாங்கணுந் திரிந்து தாழ்ந்துவினை யாடி

அகத்தினையியல், (௫) எனவும், வேந்த
னும் வேந்து கெடும்” தீருந்தமன், (௧௧௬)
எனவும் வருதலால், வேந்தனென் றற்கே
இந்திரனென்று பொருள்கூறினும் இழுத்
காது. வினையாட்டயார்ந்து - வினையாட்
டைவிரும்பிச்செய்து.

௧௧௩. தளவு - செம்முல்லை. செருந்தி -
ஒருமரம்; இது செருந்தெனவும் வழங்
கும். “குருகுந் தளவுந் திருமலர்ச் செரு
ந்தியும்” என்றும் பாடம்.

௧௧௪. முருகு - வாசனை. கருவிளை -
ஒருமரம். “நறுந்தண் ணகிலுஞ் சந்த
னக் குழையுங், கருவிளப் கோடும்” என்
பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம்,
நீராட்டரவம், பொங்கர் - சோலை; கிளை
யுமாம்.

௧௧௫. நகுலம் - கிரி.

௧௧௬. இறம்பு - குறுங்காடு. வெறி -
ஆடு. “விரும்பு கயாவெறியும்” என்றும்
பாடம்.

௧௧௭. வம்மெனக்கூஉய் - வாருமென்
றுகூவி; வாருமென்றது ‘வம்’ என
நின்றது; “கதுமெனக் கணாந்து வம்மெ
னக் கூஉய்” என்பது பொருநராற்றுப்
படை, ௧0௧. மகிழ்துணை - இராசமா
தேவி.

௧௧௮. காட்டுபு - காட்டி.

௧00. மலர்க்கணை மைந்தன் - மண்
தன்.

௧0௧. இன்னிள வேனில் - இனிய
இளவேனிற்பருவம்; அஃதாயது சித்திரி
நாவைகாசிமாதங்கள். இளங்காற்செல்
வன் - தென்றற்காற்றாகிய செல்வன்;
“சிறுகாற் செல்வன் மறுகிற் றூற்ற”
என்பது சீலப்பதிகாரம், அந்திமாலைச்
சிறப்புச்செய்காதை, ௧௮.

௧0௨. எந்திரக்கிணறு - நீரை நிறைக்க
வேண்டுமாயின் நிறைத்துப் போக்கவே
ண்டுமாயிற் போக்குதற்குரிய கிணறு.
இடுங்கற்குன்றம் - செய்குன்று.

௧0௩. காப்புநீர்க்கேணி - மறைதலையு
டைய நீரையுடைய கிணறு; இதனை அந்
தக்கேணியென்பர்.

௧0௫. பளிக்கறை - பளிங்கறை. பள்
ளி - இடம்.

௧0௬. யாங்கணும் - கிணறும் குன்ற
மும் அருவியும் பந்தரும் பொய்கையும்
கேணியும் இடங்களும் பள்ளியுமாகிய
எவ்விடத்தும். திரிந்து - மன்னவன்ரு
னும் மைந்தனும் வேனிலும் செல்வனுந்
திரிந்து.

௧0௨ - ௧0௬. இவ்வழிகளிற்போலவே,
“அந்தக்கேணியு மெந்திரக் கிணறந்,
தண்பூங்காவூந் தலைத்தோன் றருவியு,
வெண்கதைக் குன்றொடு வேண்டுவ பிற
வு, மினையோர்க் கியற்றிய வினையாட்
டிடத்த, சித்திரப் பூமி வித்தக நோக்கி”
(பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், மாலை

கக௬.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகியகாதை. க௪௨

மகத விண்ணொரு மாட்டக் கம்மரு
மவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சருந்
தண்டமிழ் விண்ணூர் தம்மொடு கூடித்
கக௦ கொண்டினி தியற்றிய கண்கவர் செய்வினைப்
பவனத் திரள்காற் பன்மணிப் போதிகைத்
தவள நித்திலத் தாமந் தாழ்ந்த
கோணச் சந்தி மாண்வினை விதானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகைபெறு வனப்பிற்
கக௫ பைஞ்சேறு மெழுகாப் பசும்பொன் மண்டபத்
திந்திர திருவன் சென்றினி தேறலும்
வாயிலுக கிசைத்து மன்னவ னருளாற்
சேய்கிலத் தன்றியுஞ் செய்வியின் வணங்கி

ப்புலம்பல்) எனவும், “பளிக்கறைப் பூமியும்பந்தெறிகளத்து, மணிக்கயிற் றாசன் மறவிய விடத்துங், கொய்மலர்க் காவும் பொய்கைக் களாயு, மந்தக் கேணியும் வந்துபெயர் கூலி” (பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், யாழ்கை வைத்தது) எனவும் வருதல்காண்க.

க௦௭. மகதவினைஞர் - மகதநாட்டுப்பிறந்த இரத்தினவேலைக்காரர். மராட்டம் - மகாராஷ்டிரதேசம்.

க௦௮. அவந்தி - அவந்திதேசம், யவனம் - யவனதேசம்.

க௦௭ - க௦௮. மகததேசத்துப் பிறந்த இரத்தினவேலைக்காரர் முதலியோர் தொழிலிற் பொய்ப்பெற்றவரென்பதை, “யவனத் தச்சரு மவந்திக் கொல்லரு, மகதத்துப் பிறந்த மணிவினைக் காரரும் பிறந்த பசும்பொன் விண்ணூருங், கோசலத் தியன்ற வோவியத் தொழிலரும், வத்த நாட்டு வண்ணக் கம்மரும்” என்பதனானை. இது, பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சயந்திபுத்தது.

க௦௭ - க௦௯. மேற்கூறிய மகதவினைஞர் முதலியோர் தன்னைய தமிழ்நாட்டிற்றிறந்த வேலைக்காரருடனேகூடி.

க௧௨. நித்திலத்தாமம் - முத்துமாலை.

க௧௩. கோணச்சந்தி - கோணமாடியசந்தி; “சந்திக் கோணமு மெந்திர வானியும்” என்பது பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், சயந்திபுத்தது. விதானம் - மேற்கட்டி.

க௧௪. தமனியம் - பொன், ‘கணை வேறு வனப்பின்’ என்றும் பாடம்.

க௧௫. பைஞ்சேறு மெழுகா - ஆப்பியால் மெழுகப்பட்டாத; “பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்” பெருங்கதை, உகாடி; சந்தனத்தால் மெழுகியவென்றபடி; “மங்கல வெண்ணை வழித்துமுத் திர்த்தபின்” என்று வருதல் காண்க. இது சீவகசித்தாமனி, கேமசரியாரிலம்பகம், ௯௯, ‘செம்பொன் மண்டபத்து’ என்றும் பாடம்.

க௧௬. இந்திர திருவன் - இந்திரச்செல்வமுடைய அரசன்.

௯௪ - க௧௬. இந்திர திருவன், தேவியொழிபுக்குக் கண்டு உணர்ச்சிறந்தும் நோக்கியும் பாவையாமென்றும் நகையெய்தியும் ஏத்தியும் அவர்தம்மோடுசென்று அபர்ந்து பொருந்துபுரினறு நகைசெய்து கூஉய்க் காட்டுபுரின்று யாங்கணுந்திரிந்து வினையாடி மண்டபத்து அவன் சென்று இனிது ஏறலுமென்க.

க௧௭. வாயிலுக்கு இசைத்து - வாயில் காவலர்க்குத் தெரிவித்து. அருளால் - கட்டினையால்.

க௧௮. சேய்கிலத்தன்றியும் - தூமான இடத்தே தாம் நின்றதல்லாமலும். செவ்வியின் - சமயத்தில.

௧௮ - க௧௮. கோட்டங்காவலர் இசைத்துமென்றேகி இசைத்து வணங்கியெனக் கூட்டுக.

யெஞ்சா மண்ணைஇ யிகலுளந் தூர்ப்ப

கஉ௦ வஞ்சியி னிருந்து வஞ்சி குடி

முறஞ்செவி யானையுந் தேரு மாவு

மறங்கெழு நெடுவான் வயவரு மிடைந்த

தலைத்தாற் சேனையொடு மலைத்துத் தலைவந்தோர்

சிலைக்கய நெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை

கஉரு யார்புனை தெரிய விளங்கோன் றன்றை

காரியாற்றுக் கொண்ட, காவல் வெண்குடை

வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி

யொளியொடு வாழி யூழிதோ ழாழி

கக௬. எஞ்சா மண் நகைஇ - குறை யாத மண்ணைவிரும்பி, இகல் உளம் தூர்ப்ப - மாறுபாடு உள்ளத்தைச்செலுத்த, 'எஞ்சார் மண்ணை' என்றும் பாடம்.

கஉ௦. வஞ்சியின் இருந்து - கருவூரி லிருந்து, வஞ்சி குடி - வஞ்சிப்பூமாவைச் சூழ; "பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாழ்வாணெடுத்தகை மணிமுடிக் கணிந்து" என்று இப்படியே சிலப்பதிகாரத்துங் கூறியிருத்தல் காண்க; கால்கோட்காதை, ௫௦.

கக௬ - கஉ௦. இதனை, "எஞ்சா மண்ணை வேந்தனை வேந்த, னஞ்சு தகச் சென் றடல்குறித் தன்றே" (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், எ.) எனவும், "வாடா வஞ்சி தலைமலைந்து, கூடார் மண் கொள்குறித்தன்று"; "வஞ்சி வணங்கார் வணக்கிய வண்டார்ப்பக், குஞ்சி மலைந்தானெங் கோ" (புறப்பொருள்வேண்பாமலை, வஞ்சிப்படலம், க.) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

கஉ௧. முறஞ்செவி யானை - முறம்போலும் காதுகளைபுடையயானை; "முறஞ்செவி வாரணம்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நாகொண்காதை, உசஎ.

கஉ௨. மறம் - ஆண்மை. வயவர் - வீரர். 'மறவரு மிடைந்த' என்றும் பாடம்.

கஉ௩. தலைத்தாற்சேனையொடு - முதன்மையாகிய தூசிப்படையொடு. மலைத்து - மாறுபட்டு. தலைவந்தோரென்றது சேரபாண்டியர்களை; பின் "சிலைக்கய நெடுங்கொடி" என்று வருதலால் இங் வனங்கொள்ளப்பட்டது.

கஉ௪. சிலைக்கயல் நெடுங்கொடி - சேரனுடைய வீற்கொடியையும், பாண்டியனுடைய கயற்கொடியையும்.

கஉ௫. ஆர் - ஆத்தி; இது சோழர்க ளுக்கு உரிய அடையாளமான இளங்கோன் - தம்பி; இவன் யுவராஜாவாக இருத்தலின், 'இளங்கோன்' என்றார் போலும்.

கஉ௬. காரியாறு - ஒருநதியின்பெயர். இதனை, 'காரியாற்றுத்துஞ்சியநெடுங்கிள்ளி' (புறநானூறு, சஎ) எனவும், "செல்கதிமுன் னளிப்பார்தன் திருக்காரிக் கண்பணிந்து" (பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசநாயனார்புராணம், ௩௪௩) எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. பெரும்போர்புரிவோர் ஆற்றிடையே அது செய்தல் இயல்பு; "உடன்றுமேல் வந்த வாரிய மன்னரைக், கடிம்புனற் கங்கைப்பேர்யாற்று வென்றோய்" (சிலப்பதிகாரம், நடுகற்காதை, கஉ௦ - கஉ௧) என்று வருதல் காண்க.

கஉ௭. மாவண்கிள்ளி - வீளி; இஃது அரசன் பெயர்.

கஉ௬ - கஉ௭. வந்தோருடைய கொடிகளை இளங்கோனாற் காரியாற்றுக்கொண்ட மாவண்கிள்ளியென்க.

கஉ௮. ஒளி - உறங்காநிற்கவும் உலகங்காக்கின்ற அரசரிடத்துள்ள கடவுட்டன்மை; "இனைய ரின்முறைய ரென்றிகழார் நின்ற, பொளியோ டொழுகப்பிம்" என்பது திருக்குறள், ௬௧௮; "உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டிகா வையகங் காக்குமால்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, ௩௮௧

ககூ.—சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகியகாதை. கங்ஞ

- வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்த
 ககூ0 கேளிது மன்னோ தெடுகநின் பகைஞர்
 யானைத் தீநோய்க் கயார்துமெய் வாடியிம்
 மாககர்த் திரியுமோர் வம்ப மாத
 ருஞ்சிறைக் கோட்டத் தகவயிற் புருந்து
 பெரும்பெயர் மன்ன நின்றபெயர் வாழ்த்தி
 ககூஞு யையப் பாத்திர மொன்றுகொண் டாங்கு
 மொய்கொண் மாக்குண் முசிக்கவுண் சுரந்தன
 ஞுழிதோ ழாழி யுலகங் காத்து
 வாழி யெங்கோ மன்னவ வென்றலும்
 வருக வருக மடக்கொடி தானென்
 ககூ0 நருள்புரி நெஞ்சமொ டரசன் கூறலின்
 வாயி லாளரின் மடக்கொடி தான்சென்
 ருய்கழல் வேந்த னருள்வா ழியவெனத்
 தாங்கருந் தன்மைத் தவத்தோய் ரீயார்
 யாங்கா கியதிவ் வேந்திய கடினையென்
 க. நரசன் கூறலு மாயிழை யுரைக்கும்
 விரைத்தார் வேந்தே ரீரீடு வாழி
 விஞ்சை மகன்யான் விழவணி மூதூர்
 வஞ்சந் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
 வானம் வாய்க்க மண்வாம் பெருகுத
 ககூ0 தீதின் குக கோமகற் கிங்கி
 தையத் கடினைய யம்பல மருங்கோர்

ளிலம்பகம், உககூ. 'ஒலியொவெழாஅது' என்றும் பாடம்.

கஉகூ. 'வாழி யெங்கோ வாழியபெருந்ததை' என்றும் பாடம்.

கககூ. அயர்ந்து - கவலையுற்று.

ககஉ. வம்பமாதர் - காயசண்டிகை; வம்பு - புதுமை.

ககச. பெரும்பெயர் - பெரியபுகழ்.

கககூ. மொய் - நெருக்கம், முசிக்க - (வாங்குதலால்) மெலிய, 'மொசிக்கவுண் சுரந்தனன்' என்றும் பாடம்.

ககஉ - கககூ. மாதர் புருந்து வாழ்த்திக் கொண்டு ஊன்சுரந்தனன்.

ககஅ. என்றலும் - என்று கோட்டங்காவலர் கூறலும்.

கககூ. மடக்கொடிவருக வருகவென்று.

ககச. வாயிலாளரின் - வாயிலாளர்களால்.

ககஉ. வாழியவென - வாழ்கவென்ற மணிமேகலைசொல்ல. 'தான்வா ழிய' என்றும் பாடம்.

மேல்வருவது அரசன்கூற்று.

ககச. ரீ வந்திய இப்பாத்திரம் எங்கே டைத்தது.

மேல்வருவன மணிமேகலைகூற்று.

கசஎ. விஞ்சைமகனென்பதற்கு வித்தையைடைய மகனென்றும், வித்தியாதரமகனென்றும் இரு பொருள்கொள்க. பின்வருவனவும் இப்படியே ஏற்பப்பொருள் கொள்ளுதற்குரியவை.

கசகூ. வானம் - மழை.

ககூ. கோமகற்குத் தீ தின்றருக. 'கோமகன் நனக்கிற்கு' என்றும் பாடம்.

ககூ - கககூ. ஈது ஐயக்கடினையு - இது பிச்சைப்பாத்திரம்.

தெய்வந் தந்தது திப்பிய மாயது
யானைத் தீநோ யரும்பசி கெடுத்த
தூனுடை மாக்கட் குயிர்மருந் திதுவென
கருநு யான்செயற் பாலதெ னிளங்கொடிக் கென்று
வேந்தன் கூற மெல்லிய லுரைக்குஞ்
சிறையோர் கோட்டஞ் சீத்தரு ணெஞ்சத்
தறவோர்க் காக்கு மதுவா ழியரென
வருஞ்சிறை விட்டாங் காயிழை யுரைத்த
கக0 பெருந்தவர் தம்மாற் பெரும்பொரு ளெய்தக
கறையோ ரில்லாச் சிறையோர் கோட்ட
மறவோர்க் காக்கின னரசாள் வேந்தென

சிறைக்கோட் டி அறக்கோட்டமாகியகாதை முற்றிற்று.

கருஉ. திப்பியமாயது-தெய்வலோகத் திருந்து உண்டாகியபொருளாவள்ளது. கருச ஊன் உடைமாக்கட்டு-உடம்பு மெலிந்தவர்களுக்கு. உயிர்மருந்து - உயி னாகக்கொடுக்குமருந்து. 'மானிட மாக்க ளுயிர்மருந்து' என்றும்பாடம். என - என்று மணிமேகலைசொல்லல்.

கரு௩. 'கோட்டஞ் சிறைத்து' என்றும் பாடம்.

கரு௪. 'அறவோர்க் காக்குமது' என்றும் பாடம்.

கரு௫ - கரு௬. சிறைச்சாலையை இடித்துத் தூய்மைசெய்து அவ்விடத்தை அருள்பொருந்திய மனத்தையுடைய முனிவர்களுக்கு உரிய இடமாகச்செய்யுமதுவே நீ செயற்பாலதென்று மணிமேகலை சொல்லல்.

கரு௭. 'அருஞ்சிறை விடுத்த தாயிழை தானென' என்றும் பாடம்.

கக0. பெரும்பொருள் - அறம்; ஞானமுமாம்.

கக௧. கறையோர் - கடமைகொடுப்போர். இல்லாக்கோட்டமென்க; என்றதனால், அரசன் கறைவீடுசெய்த செங்கோன்முறையையுடையனென்றவாறாயிற்று; இதனை, "சிறைப்படு கோட்டஞ் சீமின் யாவதுங், கறைப்படு மாக்கள் கறைவீடு செய்ய்மி, னிடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினு, முற்றவர்க்குறுதி பெற்றவர்க் காமென, யானையெருத்தத் தணிமுர னீஇக், கோன்முறை

யறைந்த கொற்ற வேந்தன்" (கட்டுரைகாதை, ௧௨௬ - ௧௩௧.) எனவும், "சிறையோர் கோட்டஞ் சீமின் யாங்கணங், கறைகெழு நல்லூர்க் கறைவீடு செய்ய்மென" (நடிகற்காதை, ௨0௩ - ௨0௪) எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதல்காண்க.

க - க௬௨. தானோன் வணங்கிக் கூற, தெய்வங்கூறலும், உள்ளங்கலங்கி வருந்தி அறிவாமெனப் பெயர்வோன்றன்ன நீலயானைதொடர எஃகு உளங்கிழிப்ப அவன் பொத்தி உயிர்த்துப் போயயின், மணிமேகலை துணித்தனரென்று கருதி வாங்கிக் கோட்டம்புகுந்து மாக்களை ஊட்டலும், காவலர் வியந்து கோமகனுக்கு இசைத்துமென்றேகி, திருவன் சென்று ஏறலும், வாயிலுக்கிசைத்து வணங்கி, 'மன்னவ, வம்பமாதர் ஊன் சுரந்தன்' என்றலும், 'வருகவருக' என்று அரசன்கூறலின், மடக்கொடி வாயிலாளரிற் சென்று 'நின் அருள்வாழிப' என, 'யாங்காகியது' என்றுஅரசன் கூறலும், ஆயிழையுரைக்கும்; அங்ஙன முரைப்பவன் 'உயிர்மருந்து இது' என, 'யான்செயற்பாலது என்' என்று வேந்தன்கூற, மெல்லியல் உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பவன் 'நீ செயற்பாலது அறவோர்க்கு ஆக்குமது' என, வேந்து பெரும்பொருளெய்துதற்குக் கோட்டத்தை அறவோர்க்கு ஆக்கினனென வினை முடிவுசெய்க.

இருபதாவது

உதையகுமாவணக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை.

[இருபதாவது மணிமேகலை காயசண்டிகைவடிவேய்தக் காயசண்டிகை
கணவனாகிய காஞ்சனனென்னும் விச்சாதரன்வந்து காயசண்டிகையா
மேனக்கருதி அவள் பின்னிலைவிடா உதையகுமாரனைப் புதை
யிருட்கண் உலகவறவியில் வாளாலெறிந்துபோனபாட்டு.]

அரச னுணையி னுயிழை யருளா
னிரயக் கொடுஞ்சிறை நீடுகிய கோட்டர்
திப்பிறப் புழந்தோர் செய்வினைப் பயத்தான்
யாப்புடை நற்பிறப் பெய்தினர் போலப்
நு பொருள்புரி நெஞ்சிற் புலவோன் கோயிலு
மருள்புரி நெஞ்சத் தறவோர் பள்ளியு
மட்டிற் சாலையு மருந்தினர் சாலையுங்
கட்டுடைச் செல்வக் காப்புடைத் தாக
வாயிழை சென்றது உ மாங்கவ டனக்கு
க0 வியா விழுச்சீர் வேந்தன் பணித்தது உஞ்

உ. நிரயக் கொடுஞ்சிறை - நரகவேத
னையைச்செய்யும் கொடியசிறை. கோட்
டம் - அறை.

நு. திப்பிறப்புழந்தோர் - கொடிய பிற
வியிற்பிறந்து வருந்தினோர். 'செய்த
வப் பயத்தால்' என்றும் பாடம்.

ச. யாப்பு - பொருத்தம்.

இ. பொருள்புரிநெஞ்சிற் புலவோன் -
சத்தியம் நான்கினையும் விரும்பிய நெஞ்
சினையுடைய புத்தன்; பொருள் - சத்தி
யம்.

க. அறவோர்பெனத்தமுனிவர்; "அற
வோர் பன்னியு மறனும் படையும்"
என்று வருதல்காண்க; இது சிலப்ப
திகாரம், இந்திரவிழையுறெடுத்த காதை,
கஎக. "அருணெஞ்சத், தறவோர்

பள்ளி" (உ0 - ம் காதை, கக - கஉ) என்
பர் பின்னும்.

எ. அட்டிற்சாலை - மடைப்பள்ளி;
"அடிசில் வைக லாயிரம்" என்பது சீவ
கசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், சஎ.
அருந்தினர்சாலை - போசணசாலை.

அ. கட்டு - உறுதி. காப்பு உடைத்
தாக - காவலையுடையதாக.

உ - அ. கோட்டம் காப்புடைத்தாக
வென இயைக்க.

க. ஆயிழை - மணிமேகலை.

க0. வியாவிழுச்சீர் - மாறாத நிறத்த
சீர்த்தி. பணித்தது - சொல்லியது;
அது, "யான்செயற் பாலதெ னினங்
கொடிக்கு" (கூ - ம் காதை, கடுக)
என்றது.

சிறையோர் கோட்டஞ் சீத்தரு நெஞ்சத்
தறவோர் கோட்ட மாக்கிய வண்ணமுங்
கேட்டன னுகியத் தோட்டலர் குழலியை
மதியோ ரொள்ளினு மன்னவன் காயினும்
கடு பொதியி னீங்கிய பொழுதிற் சென்று
பற்றினன் கொண்டென் பொற்றே ரேற்றிக்
கற்றறி விச்சையுங் கேட்டவ னுரைக்கு
முதுக்குறை முதுமொழி கேட்குவ னென்றே
மதுக்கமழ் தாரோன் மனங்கொண் டெழுந்து

உ0 பலரட்சி களையப் பாவைதா நெதுங்கிய
வுலக வறவியி னூடுசென் றேறலு
மழைசூழ் குமிழிப் பொதியிற்குன் றத்துக்
கழைவளர் கான்யாற்றுப் பழங்னைப பயத்தான
மாதவன் மாதர்க் கிட்ட சாப

உரு மீரா ருண்டு வந்தது வாராள்
காயசண் டிகையெனக் கையற வெய்திக்
காஞ்சன நென்னு மவடன் கணவ

யே மூதா ருள்வர் திழிந்து

கக-கஉ. அருணெஞ்சத் தறவோர்:—
உ0 - ம் காதை, சு.

கக. கேட்டனனுகி - (உதயகுமரன்)
கேட்டு.

கச. மதியோர் எள்ளினும் - அறிவு
டையோர் இகழ்வாராயினும். காயினும் -
கோபித்தாலும்.

கடு. பொதியில் = பொது இல் - அம்ப
லம்.

கசு. பற்றினன்கொண்டு - பிடித்துக்
கொண்டு.

கக. - கசு. குழலியைப் பற்றினன்
கொண்டென்க.

கஎ. விச்சை - வித்தை; உம்மை -
இறந்து தழீஇயது. 'விஞ்சையும்' என்
றும் பாடம்.

கஅ. முதுக்குறை முதுமொழி:—
கஅ - ம் காதை, கசஎ; உ0 - ம் காதை,
எச. 'முதுக்குறை மொழியுங் கேட்கு
வன்' என்றும் பாடம்.

கக. தாரோன் - உதயகுமரன்.

உ0. 'பாவைதா நெடுங்கிய' என்
றும் பாடம்.

உக. ஊடு - உள்ளே.

க - உக. சென்றது உம் பணித்தது உம்

சென்று குழலியைப் பற்றிக்கொண்டு
ஏற்றிக் கேட்டுக் கேட்குவனென்று மன
ங்கொண்டு தாரோன் எழுந்து சென்று
ஏறலு மென்க.

மேலே, காஞ்சனன் காயசண்டிகை
யைத் தேடிப்போந்ததும், உதயகுமரனைக்
கொன்றதும் கூறப்படும்.

உஉ. பொதியிற்குன்றம் - பொதியின்
மலை.

உக. கழை - மூங்கில். யாற்று -
ல்.

உச. மாதவன் - விருச்சிகன். மாதர்
க்கு - காயசண்டிகைக்கு.

உடு. ஈராருண்டு - பன்னிரண்டுவரு
டம்.

உசு. கையறவு - செயலறுதல்.

உடு-உசு. காயசண்டிகை வாராள்.

உஅ. மூதார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
இழிந்து - இறங்கி; என்றதனால், காஞ்
சனன் ஆகாயகமனமுடையனென்பது
பெறப்பட்டது; "விஞ்சையன் போயி
னன் விலங்குவின் படர்ந்தென" என்று

உ.௦.—உதையகுமாளை வாளாலெறிந்தகாதை. க௭௯

பூத சதுக்கமும் பூமலர்ச் சோலையு

௩௦ மாதவ ரிடங்களு மன்றமும் பொதியிலுந்
தேர்த்தனன் றிரிவோ னேந்தின வனமுலை
மாந்தர் பசினோய் மாற்றக் கண்டாங்
கின் றுகின் கையி னேந்திய பாத்திர
மொன்றே யாயினு முண்போர் பலரா

௩௧ லானைத் தீனோ யரும்பசி களைய
வான வாழ்க்கைய ருளினர் கொல்லெனப்
பூழமைக் கட்டுரை பலபா ராட்டவும்
விழையா வுள்ளமொ டவன்பா னீங்கி
யுதைய குமான் றன்பாற் சென்று

௪௦ நளாமு தாட்டி யொருத்தியைக் காட்டிக்
தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே ருகி
வெண்மண லாகிய கூந்தல் காணாய்
பிறைதுதல் வண்ணங் காணு யோநீ
நளாமையிற் றிராதோற் றகையின் ருயது

௪௧ விறல்விற் புருவ மிவையுங் காணு
யிறவி னுணங்கல் போன்றுவே ருயின
கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
குமிழ்முகக் கிவைகா னுமிழ் யொழுக்குவ

இக்காதையிற் பின்வருதல் காண்க;
௧௨௬ - ம் அடி. 'உள்வந்து புருந்து'
என்றும் பாடம்.

௨௬. பூதசதுக்கம் - தவவேடத்தில்
மறைந்துநின்ற அத்தவத்திற்கு இழுத்
கானவற்றின்கண்ணேமுதும் பொய்வேடத்
தார்முதலிய அறுவகையோரையும் பாச
த்தாற்கட்டி அடித்துண்ணும் பூதம்
நிற்றற்கிடமாகிய சதுக்கம்; சதுக்கம் -
நாற்சந்தி; "தவமறைந்தொழுநூர்.....
..... பூதம் புடைத்துணும் பூத சது
க்கமும்" என்று சிலப்பதிகாரத்து வரு
தல்காண்க; இத்தீர விழுவுரெடுத்தகாதை,
௧௨௮ - ௧௩௪. பூ - பொலிவு. 'பூமரச்
சோலையும்' என்றும் பாடம்.

௩௦. மன்றம் - ஊருக்குநடுவாய் எல்
லாருயிருக்கு மரத்தடி. பொதியில் -
அம்பலம்; "மன்றமும் பொதியிலும்"
(திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௨௬.) என்பத
ற்கு ஆசிரியர் நச்சிசைந்தீரியகீ இங்ங
னம் எழுதியிருத்தல்காண்க.

௩௧. தேர்ந்து திரிவோன் - காஞ்ச
னன்.

௩௨. கண்டு - (காஞ்சனன்) கண்டு.
மேல்வருவன காஞ்சனன் கூற்று.
௩௩. நோய் - பஸ்மகலியாதி.
௩௪. வானவாழ்க்கையர் - தேவர்.
௩௫ - ௩௬. களைய அருளினர்கொல்?
௩௭. பலபாராட்ட - பலவற்றைக்கூ
றிப் பாராட்ட.

௩௮. அவன் - காஞ்சனன்.
௪௦. நளாமுதாட்டி- நளாமையும் முது
மையையுமுடையவன்.

௪௧. 'தண்ணறல் வண்ணம்' என்
பதுமுதலியன மணிமேகலைகூற்று.
அறல் - கருமணல்.

௪௨. 'கூந்தலுங் காணாய்' என்றும்
பாடம்.

௪௪. நளாமை - வெண்மை.
௪௬. இறவில உணங்கல் - இரூன்மீ
னின்வற்றல்.

௪௮. 'ஒழுருவ' என்றும் பாடம்.

நினைமுத் தனை நகையுங் காணாய்

௫௦ சகாவித் தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவே ருயின

விலவிதழ்ச் செவ்வாய் காண யோநீ

புலவுப் புண்போற் புலால்புறத் திடுவது

வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகா

னுள்ளுன் வாடிய வுணங்கல் போன்றன

௫௫ விறும்புது சான்ற முலையுங் காணாய்

வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே ருயின

தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போற் றிராக்கி

வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காணாய்

நரம்பொடு விடுதோ லுகித்தொடர் கழன்று

௬௦ திரங்கிய விரல்க ளிவையுங் காணாய்

வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கினை

தாழைத் தண்டி னுணங்கல் காணு

யாவக் கணைக்கால் காணு யோநீ

மேவிய நரம்போ டென்புபுறங் காட்டுவ

௬௫ தளிரடி வண்ணங் காணு யோநீ

முளிமுதிர் தெங்கி னுதிர்கா யுணங்கல்

பூவினுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்

துகினு மணியினுந் தொல்லோர் வருத்த

வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென

௭௦ விஞ்சை மகளாய் மெல்லிய லுரைத்தலுந்

தற்பா ராட்டுமென் சொற்பயன் கொள்ளாள்

சக, நகை - பல், 'பல்லுங்காணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௦, சகாப்பழத்தின்விதை பல்லுக்கு உவமையாதலை. "சகாவித்துப் போலுந் தம் பல்." என்பதனுலுமுணர்க; இது நாலடியாரீ, அவையறிதல், ௫.

௫௨, புலவு - புலால்நாற்றம்.

௫௬, வள்ளைத்தாள் - வள்ளைத்தண்டி. வடிகாது - வடிந்தகாது. 'வடிந்தகாது' என்றும் பாடம்.

௫௯, உணங்கல் - வற்றல்.

௫௫, இறும்புது - அதிசயம்; "இறும் பூது போலுமல் தறிந்தரு னீயென" என்பது சிலப்பதிகாரம், பதிகம், ௬, 'முலையிண்காணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௭, திரங்கி - திராந்து,

௫௮, 'தோளிவைகாணாய்' என்றும் பாடம்.

௫௯, உகிர்த்தொடர் - நகத்தின்தொடர்ச்சி, 'உகிரொடுகழன்று' என்றும் பாடம்.

௬௦, குறங்கு - துடை. இனை - இரண்டு.

௬௧, ஆவம் - அம்புக்கூடு.

௬௨, முளிமுதிர்நெங்கு - உலர்ந்த முதிர்ந்த தென்னை,

௬௩, "புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது" என்றார் முன்னும்; சும் காதை, ௧௧௪, 'புலான்மறுத்து' என்றும் பாடம்.

௬௬, தெரியாய் - தெரிந்துகொள்வாய்.

௭௦, விஞ்சைமகளாய் - காயசண்டி சையாய், மெல்லியல் - மணிமேகலை,

உ0.—உதையகுமாளை வாளாவெறிந்தகாதை. கழக

பிறன்பின் செல்லும் பிறன்போ ழேக்கு

மதுக்கம ழுலங்கள் மன்னவன் மதற்கு

முதுக்குறை முதுமொழி யெடுத்துக் காட்டிப்

எடு பவளக் கடினையிற் தவளவா ணகையுங்

சுவகோச் செங்கணங் குறிப்பெட்டு வழி அ

வீங்குவான் காதல னாதலி னேந்திழை

யீங்கொழிந் தனளென விகலெரி பொத்தி

மற்றவ ளிருந்த மன்றப் பொதியிலுட்

அ0 புற்றடங் காவிற் புக்கொளித் தடங்கினன்

காஞ்சன நென்னுங் கதிர்வாள் விஞ்சைய

அங்கவ ஞானாத்த வரசிளங் குமரனுங்

கனையா வேட்கை தையுதிர்க் கொள்ளான்

வளைசேர் செங்கை மணிமே கலையே

அநு காயசண் டினை யாய்க் கடிஞை யேந்தி

மாய விஞ்சையின் மனமயக் குறுத்தன

மேல்வருவது காஞ்சனன்செய்து.

எட. பிறனென்றது உதயகுமரனை. இங்கே பிறன்பின் செல்லுமென்றது போல, “எண்ணிப்பத் தங்கையிட்டா விற்கிறன் மகளு மாங்கே, வெண்ணெய் க்குண் நெரியுந் ழுற்போன் மெலிந்து பின் னிற்றுகு மன்றே.” (கணகமாலை யா ரிலம்பகம், சக) என்று சீவகசித்தாமனி யிலும் பவந்திரத்தல்காணக.

வசு. கவு - ம் காலைத், தகூள்.

எடு. பவளக்கழிகை - பவளத்துண்டம்; என்றது உதட்டினை, 'கழிகையும்' என்றும் பாடம்.

எசு. குறிப்பு - இங்கிதம்.

எடு - எசு. இவ்வுடிகளின் பொருளோடு "ஒத்தொளிர்பவனத் துன்னொளிசிறந்த, முத்துக்கூர்த் தன்ன முன்னையிற் றமுத, மருந்தே மாந்த வாருயிர்தளிர்ப்ப, விருத்தின் மூர லரும்பியது, மாயிதழ் க் ளவனை மலர்புறத்தோட்டிக், காயவேல் வென்ற கருங்கயனெடுங்க, ணறிவுபிறி தாயிய தாயிழைதனக்கெனச், செவியகம் புகுஉச்சென்ற செவ்வியும், பனிந்ரு புறத்தெறிந்த பவன்பாணையென், னுளங்கொண் டொளித்தா ளுயிர்த்தாப் பிட்டு" (சுடி - ம் காண்த, எடு - எசு.) என்று உதயகுமாரன் கூறியவாக்கியம் ஒப்புறோக்கற்பாலது.

எ. இவ்வெண்ணெய் உதயகுமாரின்.
காதலன் - ஆசாநாயகன்.

எ.அ. சங்கு ஒழிந்தான் - இவ்விடத்
திலேயே தங்கியிட்டான்; ஏன்னைத்தவி
ர்த்தாளென்றமாம்; சங்கு - தன்மையை
யுணர்ந்துதலை "ஒழிக காம மீய்கென"
(சீவகசிந்தாமணி, நாமகனிவடிபதம்,
சுக) என்பதிற்காண்க. இகல் - மாறு
பாடு.

எஃ. மன்றப்பொதியில் - மன்றமாகி
யபொதியில்; இருபெயரோட்டு; இப்ப
முயே, "மன்றப் பொதியர், கந்தை
நெடுநிலைக் கடவுட் பாலை" (உக - ம்
காலை, சு - எ.) என்று பின்னும்வரும்.

அ. இங்கே காஞ்சனாருக்குப்பாம்பை உவமை கூறியதற்கேற்ப “வேகவெந்தி நாகங் கிடந்த, போகுயர் புற்றனை புருவான் போல” (கடி - கக.) எனவும், “வெஞ்சின வரவ நஞ்செயி நறும்பத், தன்னைபுரு வெருளியி நெழுந்துபை விரித்தென” (க௦௪ - க௦௫) எனவும் இக்காணையிலேயே, பின்வருதல் காண்க.

அ. அ. அ. - மணிமேகலை.

அக. கையுதிர்க்கொள்ளான் - நீக்கான்
மேல்வருவன உதயகுமரனுட்கோன்.
அக. மாயவிஞ்சையின் - மாயவித்தையினன்.

எம்பல மருங்கி லயர்ந்தறி வுனாத்தவிவ்
வம்பலன் றன்னொடிவ் வைகிரு ளொழியா
ளிங்கிவள் செய்தி யிடையிருள் யாமத்து
௯௦ வந்தறி குவனென மனங்கொண் டெழுந்து
வான்றேர்ப் பாகனை மீன்றிகழ் கொடியனைக்
கருப்பு வில்லியை யருப்புக்கனை மைந்தனை
யுயாவுத் துணையாக வயாவொடும் போகி
யூர்துஞ் சியாமத் தொருதனி யெழுந்து
௯௫ வேழம் வேட்டெழும் வெம்புலி போலக்
கோயில் கழிந்து வாயி னீங்கி
யாயிழை யிருந்த வம்பல மனைந்து
வேக வெந்தி நாகங் கிடந்த
போருயர் புற்றனை புகுவான் பேரல
௧௦௦ வாகந் தோய்ந்த சாந்தல ருறுத்த
ஆழடி யிட்டத னுள்ளகம் புகுதலு
மாங்குமுன் னிருந்த வலர்தார் விஞ்சைய
னீங்கிவன் வந்தன னிவள்பா டென்றே
வெஞ்சின வரவ நஞ்செயி றரும்பத்
௧௦௫ தன்பெரு வெகுளியி னெழுந்துபை விரித்தென

௮௭. அயர்ந்து - வருந்தி;
றுமாம். அறிவுனாத்த - பழமைக்கட்
டொ பலபாராட்டிய.

௮௮. வம்பலன் - அயலான். வைகி
ருள் - வைகறைப்பொழுது. 'ஒளியான்'
என்றும் பாடம்.

௯௧. வான்றேர் - ஆகாயத்திலுலவும்
தென்றற்காற்றுகிய தேர். 'மான்னேர்'
என்றும் பாடம்.

௯௨. ௧௮ - ம் காதை, ௧௦௫; ௨௫ - ம்
காதை, ௧௦; "மைதுழா நெடுங்கணர்
மனத்துட் காமனா, ரைதுலாங் கவர்களை
யரும்பு வைத்தவே" என்பது துணா
மணி, குமாரகாலச்சருக்கம், ௫.

௯௩. உயாவுத்துணையாக - வினாவுந்து
ணையாக; கொண்டென்று ஒருசொல்
வருவிக்க; தனியேசென்றாணென்றபடி.
வயா - வேட்கைநோய்; இதுவயவென
வும் வழங்கும்; "வயவுறு மகளிர் வேட்
டுணி னல்லது" என்பது புறநானூறு,
௨௦. 'உயிர்த்துணை யாக வயர்வொடும்'

என்றும், 'அயாவொடும்' என்றும்
பாடம்.

௯௪. போயவன் நடுஇரவில் மீட்டும்
எழுந்து வந்தான்.

௯௮. தீ - விடம்.

௯௯. போருயர்புற்றனை - மிகவுயர்ந்த
புற்றின்துவாரம்.

௧௮ - ௯௯. ௨௦ - ம் காதை, ௮௦;
௧௦௪ - ௧௦௫.

௧௦௦. சாந்து - சந்தனம். அலருறுத்த -
பலரறியச்செய்ய.

௧௦௧. ஊழ் அடியிட்டு - முறையே அடி
வைத்து; "ஊழடி முட்டம்" என்பது
குறிஞ்சிப்பாட்டு, ௨௫௮. அதன் உள்ள
கம் - அம்பலத்தினுள்ளிடம்.

௧௦௬. 'ஈ ந்கு வந்தனன்' என்றும்
பாடம். என்று - என்கருதி.

௧௦௪. நஞ்சு எயிறு அரும்ப - விடத்
தைப் பல் வெளிப்படுத்த; விடத்தையு
டைய பஸ்தோன்றவென்றமாம்.

௧௦௫. பை - படம்.

௧௦௪-௧௦௫, ௨௦-ம் காதை, ௮௦; ௯௮-௯௯.

உ0.—உதையகுமாளை வாளாலெறிந்தகாதை. கஅக

விருந்தோ னெழுந்து பெரும்பின் சென்றவன்
சுரும்பறை மணித்தோ னெயி யீசிக்
காயசண் டிகையைக் கைக்கொண் டந்தாம்
போருவ லென்றே யவள்பாற் புருதலு
கக0 நெடுநிலைக் கந்தி னிடவயின் விளங்கக்
கடவு ளெழுதிய பாவையாங் குரைக்கு
மணுக லணுகல் விஞ்சைக் காஞ்சன
மணிமே கலையவண் மறைந்துரு வெய்தினள்
காயசண் டிகைதன் கடும்பசி நீங்கி
ககரு வானம் போவுழி வந்தது கேளா
யந்தாஞ் செல்வோ ரந்தரி யிருந்த
வந்த மால்வரை மீமிசைப் போகார்
போவா றுளரெனிற் பொங்கிய சினத்தன்
சாயையின் வாங்கித் தன்வயிற் றிலேஉம்
கஉ0 விர்தங் காக்கும் விர்தா கடிசை
யம்மலை மிசைப்போ யவள்வயிற் றடங்கினள்
கைம்மை கொள்ளேல் காஞ்சன விதுகே

க0க. இருந்தோன் - காஞ்சனன்.
க0௭. சுரும்பு அறை மணித்தோன் -
மலையையொத்த அழகியதோன்; சுரு
ம்பு - மலை. அறை - உவமவுருபு.
க0க. போருவல் - போவேண்.
க0உ - க0க. விஞ்சையன் இருந்
தோன், இவன் இவன்பால் வந்தனனெ
ன்று எழுந்து சென்று வீசிப் போருவ
லென்று புருதலுமென்க.
கக0. கந்து - தூண்.
ககக. கடவுள் எழுதிய - மயனாற்பண்
ணப்பட்ட; “மயனைக் கொப்பா வரு
த்த பாவையி, னீங்கேன்” என்று பின்
வருதல்காண்க; உக - ம் காதை, ககஉ -
ககக.

மேல்வருவன கந்திற்பாவை காஞ்ச
னனைநோக்கிக்கூறும் கூற்று.

ககஉ. அணுகல் அணுகல் - அணு
காதே அணுகாதே.

ககச - ககடு. தன்பசிநீங்கிக் காயசண்
டிகை வானம்போவுழி அவளுக்கு வந்த
துன்பத்தைக்கேள்.

ககசு. அந்தாஞ்செல்வோர் - தேவர்.
அந்தரி - தூர்க்கை.

கக௭. விர்தமால்வரை - விர்தியமலை,
‘மீமிசைச் செல்லார்’ என்றும் பாடம்.

ககசு - கக௭. விர்தியமலையிலிருத்தல்
பற்றித் தூர்க்கைக்கு விர்தியவாவினி
யென்றும் ஒரு பெயருண்டு.

ககஅ - கஉ0. விர்தமலையைப் பாதுகா
க்கும் விர்தாகடிகை யென்பவன், யாரே
னும் மேற்போவாராயின் மிக்ககோபத்
தையுடையளாய்ச் சாயையினால் அவர்
களை இழுத்துத் தன்வயிற்றிலீடுவன்;
பிரஹ்மதேவரிடம் வரம்பெற்ற ஸ்ரீ
மிகை யென்னுமரக்கி இலங்கைக்குச்
சென்ற ஹதாமாளை நிழலாலிழுத்துத்
தடைப்படுத்தியதாக ஸ்ரீமத் வாங்கீச
ராமாயணம், சுந்தரகாண்டத்தால் தெரி

கஉக. (காயசண்டிகை) விர்தாகடிகை
யின் வயிற்றிலடங்கினள்.

கஉஉ. கைம்மை கொள்ளேல்-சிறுமை
யைக்கொள்ளாதே; கைம்மை - சிறுமை;
சிறுமையென்றது ஆராயாது செய்தலை.
இனி, உதையகுமாள் மணிமேகலையின்
பூர்வஜன்மகாலயக நென்பதிறைத் தனது
ஞானத்தாலறிந்த கந்திற்பாவை அவன்

னூழ்வினை வந்திக் குதைய குமரனை
 யாருயி ருண்ட தாயினு மறியாய்
 கஉரு வெவ்வினை செய்தாய் விஞ்சைக் காஞ்சன
 வவ்வினை நின்னையு மகலா தாங்குறு
 மென்றிவை தெய்வங் கூறலு மெழுந்து
 கன்றிய நெஞ்சிற் கடுவினை யுருத்தெழ
 விஞ்சையன் போயினன் விலங்குவிண் படர்ந்தென.

உதையகுமரனைக் காஞ்சனன் வாளாலெறிந்தகாதை முற்றிற்று

பற்றி, மணிமேகலையை அமங்குலமாக நினைந்து அவளைக் கொள்ளாதே யென்று கூறிற்றென்றலுமாம்; கைம்மை - அமங்குல.

கஉக - கஉச. மடைத்தொழில் செய்வோனை முற்பிறப்பில் வெட்டிய பாவம் உதையகுமரனை வெட்டுண்ணச் செய்தது; ஆனாலும் ஆராயாது செய்தலின் நீ அறியாய். இவ்வரலாற்றை, உக - ம் காதையாலும் (சஎ - ம் அடிமுதலியவை.) உக - ம் காதையாலும் (அஉ - ம் அடிமுதலியவை.) அறிந்து கொள்க.

கஉஅ. கடுவினை - உதையகுமரனைக் கொன்ற பாவம்.

கஉக. விலங்கு - குறுக்காக,

க-கஉக. கோட்டம் காப்புடைத்தாக, தாரோன் கேட்டுமனங்கொண்டு எழுந்து சென்று ஏறலும், கணவன் கையறவெய்தி வந்து இழிந்து தேர்ந்து திரிவோனாய்க் கண்டு பலபாராட்டவும், நீங்கிச் சென்று காட்டி மெல்லியல் உரைத்தலும், விஞ்சையன் புக்கு ஒளித்து அடங்கினன்; அரசிளங்குமரனும் கொள்ளான் மனங்கொண்டு எழுந்து போகி எழுந்து கழிந்து நீங்கி அணைந்து புருதலும், விஞ்சையன், எழுந்து சென்று வீசிப் புருதலும், பாவை உரைக்கும்; அங்ஙனம் உரைப்பது கூறலும், விஞ்சையன் எழுந்து படர்ந்து போயினனென வினைமுடிவு செய்க.

இகுபத்தோன்றுவது

கந்திற்பாவை வருவதுஸாத்தகாதை.

பத்தோன்றுவது மணிமேகலை உதையகுமரன்மடிந்ததுகண்டு
உறுதுயரேய்த, நெடுநிலைக்கந்தின் நின்றபாவை
வருவதுரைத்து அவள் மயக்கொழித்தபாட்டு.]

கடவு ளெழுதிய நெடுநிலைக் கந்தின்
குடவயி னமைத்த நெடுநிலை வாயின்
முதியாள் கோட்டத் தகவையிற் கிடந்த
மதுமலர்க் குழலி மயங்கின ளெழுந்து
ஐ விஞ்சையன் செய்தியும் வெண்வேல் வேந்தன்
மைந்தற் குற்றது மன்றப் பொதியிற்
கந்துடை நெடுநிலைக் கடவுட் பாவை
யங்கவற் குரைத்த வற்புதக் கிளவியுங்
கேட்டன ளெழுந்து கெடுகவிவ் வருவெனத்
க0 தோட்டலர்க் குழலி யுள்வரி நீங்கித்
திட்டி விடமுண நின்னுயிர் போநாட்
கட்டழ லீமத் தென்னுயிர் சுட்டே

க. கடவுள் எழுதிய - துவதிகையொ
த்த பாவையை (மயன்) பண்ணின; "கட
வுட் பாவை" என்பர் பின்னும்; எ - ம்
அடி.

உ. குடவயின்-மேற்றிசை விடத்தே.

ஈ. முதியாள் கோட்டம் - சம்பாபதி
கோயில்.

க - ஈ. இவ்வடிகளால், சம்பாபதி கோ
யில், கந்திற்பாவைக்கு மேற்றிசையிலு
ள்ளதென்று தெரிகின்றது.

ச. குழலி - மணிமேகலை.

இ. விஞ்சையன்-காஞ்சனன். வெண் -
வெற்றி; "வெண்வே லாடவன்" என்
பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வஞ்
சிப் படலம், உச. 'வெண்வேல்' என்றும்
பாடம்.

க. மைந்தற்கு-உதையகுமானுக்கு. மன்
றப்பொதியில்:—உ0 - ம் காதை, எக.

எ. கந்திற்பாவை.

அ. அங்கவற்கு - காஞ்சனனுக்கு. அ
ற்புதம் - ஆச்சரியம்.

ஈ. இவ்வுருக் கெடுகவென்று.

க0. குழலி-சுட்டு, உள்வரிநீங்கி-மறை
ந்தவேட மொழிந்து; என்றது காயசண்
டிகையின் வடிவமொழிந்தென்றபடி.

இனி, உதையகுமானுக்குறித்து மணி
மேகலை புலம்புதல் கூறப்படும்.

கக. திட்டிலிடம் - கண்ணில் விடமு
டையதோர் பாம்பு; இதனியல்பை, இந்
தால் க - ம் காதை, சக - ம் அடிக்குறிப்
பிற்பார்க்க. இதனைப்பாம்புகளுக்கு அர
சென்றும் கூறுவர்.

கஉ. கட்டழல் - மிக்ககொருப்பு, ஈமம்-
மயானம்.

கக - கஉ. இவ்வடிகளாற் பேரணபிற
ப்பின்செய்தி கூறினான்.

ஹவவன மருங்கி னின்பா லுள்ளந்
தவிர்விலே னாதவிற் றலைமக டோன்றி
கரு மணிபல் லவத்திடை யெண்ணையாங் குய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பிடுகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றேன்றி
யுன்பிறப் பெல்லா மொழியின் றுரைத்தவிற்
பிறந்தோ ரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலு
உ0 மறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்துநின் னிடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்குறு வெகுளியின்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்தனை யோவென
உரு விழும் கிளவியின் வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
யமுதன னேங்கி யயாவுயிர்த் தெழுதலுஞ்
செல்லல் செல்லல் சேயரி நெடுங்க
ணல்லியந் தாரோன் றன்பாற் செல்ல
வினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ
௩0 மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்
பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்

கசு. தலைமகன் - மணிமேகலாதெய்வம்.

கக - கசு. உவவனத்திற் கண்டபொழுது உதயகுமரன்பால் மணிமேகலைக்குக் காதலிருந்ததென்பதை, “புதுவோன் பின்றைப் போனதென் னெஞ்சு, மிதுவோ வன்றாய் காமத் தியற்கை” (௫ - ம் காதை, அக - ௯0) என்றும், “அவன்பா லுள்ள, நீங்காத் தன்மை நினக்குமுண்டாதலின்” (௧0 - ம் காதை, சச - ச௫) என்றும் முன்வந்திருத்தலா லுணர்க.

கக. பிணிப்பறு மாதவன் - புத்தன்; பிணிப்பு - பற்று; “பிணிப்பறுத்தோர் தம் பெற்றி யெய்தவும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧00.

கசு - கஅ. தலைமகள் தோன்றி உய்த்துக் காட்டித் தோன்றி உரைத்தவினென்க.

உ0. சால்பு - அமைதி; இன்பமுமாம். மறம் - பாவம்.

கக - உ0. உக - ம் காதை, கக௩.

உச. உருப்ப - கோபிக்க. விளிந்தனையோ - இறந்தாயோ.

உ௩ - உச. உருப்ப வெகுளியின் விளிந்தனையோ.

உ௫. விழும் கிளவி - துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் சொற்கள். வெய்துயிர்த்து - வெம்மையைப்போக்கி.

உசு. அயாவுயிர்த்து - நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டு. எழுதலும் - மணிமேகலை எழுதலும்.

மேல், மணிமேகலையைநோக்கிக் கந்திற்பாவை கூறுதலைச் சொல்லுவார்.

உஎ. செல்லல் செல்லல் - போகாதே போகாதே. சேயரிநெடுங்கண் - விளி.

உஅ. அல்லி - அகவிதழ். தாரோன் - உதையகுமரன்.

உக. மகனா - கணவனாக.

௩0. மனக்கினியாற்கு - உதயகுமானுக்கு. மகளாயதூஉம் - மனைவியானதும்.

உக - ௩0. “நோதக வுண்டோ நம் மகனார்க்கு” எனக் கணவனை மகனா ரென்று சிலப்பதிகாரம், கொலைக்கனக்

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. கஅஅ

கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை
தடுமாறு பிறவித் தாழ்த்தரு தோற்றம்
விடுமாறு முயல்வோய் விழுமங் கொள்ளே
கூடு லென்றிவை சொல்லி யிருந்தெய்வ முரைத்தலும்
பொன்றிகழ் மேணிப் பூங்கொடி பொருந்திப்
பொய்யா நாவொடிப் பொதியிலிற் பொருந்திய
தெய்வ ரீயோ திருவடி தொழுதேன்
விட்ட பிறப்பின் வெய்துயிர் தீங்கிவன்
சுடு றிட்டி விடமுணச் செல்லுயிர் போயது
நெஞ்சு நடுங்கி நெடுந்துயர் கூராயன்
விஞ்சையன் வாளி விவன்விளிந் ததூஉ
மறிதலு மறிதியோ வறிந்தனை யாயிற்
பெறுவே னல்லவின் பேரரு ளீங்கென
சுடு வையரி நெடுங்க ணுயிழை கேளெனத்
தெய்வக் கிளவியிற் றெய்வங் கூறுங்
காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை
மாயமின் மாதவன் வருபொரு ளுரைத்து

காதையில் [அடி - கஎ] கூறியிருத்தல்

கூ. நீ அறிந்துகொண்ட முற்பிறப்
பில் மட்டுமல்ல; காணுதல் - அறிதல்.

உக-கூ. தோன்றியதுஉம் ஆயதுஉம்
கண்டபிறவியேயல்ல; பண்மெ பண்மெ
பல்பிறப்புளவாலென வியைக்க.

கூக. தாழ்த்து - தங்குகின்ற; அழுந்து
கின்றவென்றுமாம்.

கூச. விழுமம் - துன்பம்.

கூடு. சொல்லியுரைத்தல் - கூறிவிளக்
குதல்; “அரைந்தனர் சாற்றும்” (சிலப்
பதிகாரம், நாகொண்காதை, கக) என்
புழிப்போல.

கூச. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

மேல், மணிமே கலையின் வினாவும், கந்
திற்பாவைகூறும் விடையும் கூறப்படும்.

கூக. விட்டபிறப்பு - போனபிறப்பு.
இவன் - உதயகுமரன்.

கூக - சுடு. இவன் உயிர்போதற்குக்
காரணமாகிய தீவினையையும்.

சுக. யான் நெடுந்துயர் கூர; கூர-மிக.

சுஉ. விளிந்ததுஉம் - இறந்ததற்குக்
காரணமாகிய தீவினையையும்.

சக. அறிதலுமறிதியோ - அறிதலும்
செய்தியோ; இஃது, “உண்ணலு முண்
ணென் வாழலும் வாழேன்” (கலித்
தொகை, பாலைக்கலி, உஉ) என்பது
போல் நின்றது.

சச. நல்ல நினது பெருங்கருணையை
இவ்விட்டதுப் பெறுவேன்; என்றது -
நீகூறும் விடையைக்கேட்கும் விருப்ப
முடையேனென்றவாறு என - என்று
மணிமேகலை சொல்ல. ‘பேறுவே ரில்
லென்’ என்றும் பாடம்.

சசு. ஆயிழை - விளி.

சக. தெய்வம் - கந்திற்பாவை.

சஎ. கலா - கலாயில்.

சஅ. மாதவன் வருபொருள் - புத்தன்
அவதரித்தலை. உலகத்திற் பாவங்கள்
அதிகரித்தகாலந்தோறும் அப்பாவங்களை
ப்போங்கி அருளறத்தை நீலை நிறத்தி
உயர்களை நிருவாணமடைவித்தற்பொரு
ட்டுப்புத்தாவதாரமுண்டென்பது பெள
த்ததாந்தமணிபு; “ந ரே ண் ணு ற் ரோ
மரெட் டாண்டிற், போறி வானன் ரோ
ன்றும்” (கஉ - ம் காதை, எஎ - சஅ)
எனவும், “மறவிரு னிரிய மன்னுயி ரே

மருளுடை மாக்கண் மனமாசு கழுஉம்

௫௦ பிரம தருமனைப் பேணினி ராகி
யடிசிறிற் சிறப்பியா மடிகளுக் காக்குதல்
விடியல் வேலை வேண்டின மென்றலு
மாலைநீங்க மனமகிழ் வெய்திக்
காலை தோன்ற வேலையின் வருஉ

௫௫ நடைத்திறத் திழுக்கி நல்லடி தளர்ந்து
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனைச்
சீல நீங்காச் செய்தவத் தோர்க்கு

முற, வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி விரு
த்தியொடு, புத்த ஞாயிறு தோன்றுங்
காறும்” (உக - ம் காதை, கசு௫ - கசு௭)
எனவும், “புலவன் முழுதும் பொய்
யின் றுணர்ந்தோ, னுலகுயக் கோடற்
கொருவன் றேன்று, மந்நா எவனறங்
கேட்டோ ரல்ல, தின்னாப் பிறவி யிழுக்
குந ரில்லை” (உ௫ - ம் காதை, ச௫-ச௮)
எனவும், “கரவரும் பெருமைக் கபிலை
யம் பதியி, னளப்பரும் பாரமிதை யள
வின் று நிறைந்து, துளக்கமில் புத்த ஞா
யிறு தோன்றி” (உ௬ - ம் காதை, ச௯
ச௯) எனவும், இர்தாலுள்ளே பலவிடத்
தும் வருத்தல் காண்க.

சுக. மருள் உடை மாக்கண் - மயக்கத்
தையுடைய மனிதர். மனமாசு - காமவெ
குளி மயக்கங்கள்; “வெஃகல் வெரு
ளல் பொல்லாக் காட்சியென், றுள்ளந்
தன்னி லுருப்பன மூன்றும்” (௯௦ - ம்
காதை, ௭௦ - ௭௧) என்பதனாலுணர்க.
கழுஉம் - கழுவும்.

இக. அடிகளுக்கு அடிசிறிற் பு ஆக்
குதலென்க.

இஉ. விடியல் வேலை-நாள்வெயிற்கா
லம்; வைகறைப்பொழுதெனினும் பொ
ருந்தும்.

இச - இஉ. அடிகளுக்கு அடிசிறிற்
ப்பு விடியல்வேலையாக்குதல் வேண்டின
மென்று மடையனை நோக்கிக் கூறுத
லும்.

இக. ‘மாலைநீங்கி’ என்றும் பாடம்.

ச௭ - இஉ. அடைகலையில் உரைத்
துக் கழுஉம் பிரமதருமனைப்பேணி விடி
யல்வேலையில் ஆக்குதலை வேண்டினமெ
ன்றலுமென்க.

இக. மாலை -

இச. கால-நாள்வெயிற்கால. வருஉ -
வந்து.

இ௫. நடைத்திறத்து இழுக்கி - நடை
வகையால் வருக்கி.

இசு. மடைக் கலம் - சோற்றுப்பாத்
திரம். மடையன் - சமையற்காரன்.

இ௭. சீலம் - பஞ்சசீலம்; தசசீலமு
மாம்; கொல்லாமை = அஹிம்மை,
பொய்சொல்லாமை = ஸத்தியம், களவி
ன்மை = அஸ்தேயம், காமமின்மை =
பிரமசரியம், இரவாமை = அஸங்கிரகம்
என்னும் இவை பஞ்சசீலம்; இவ்வைந்
தனோடு உயர்ந்த ஆசனத்து இருத்தல்
கிடத்தலின்மை, சந்தனம் மாலை முத
லியன தரியாமை, பொன்வெள்ளிக
ளைத் தீண்டாமை, பாடலாடல் விரும்
பாமை, உதயத்திற்கு முன்பு புசித்தல்
என்னும் ஐந்தும்கேரத் தசசீலமாம். பஞ்
சசீலத்துள், இரவாமை நின்ற நிலைக்கள
த்தின்கண் கள்ளண்ணாமையைச்சேர்த்
துக்கூறுவாரு முளர். இது, நீலகேசி
விர்த்திஸமயதிவாகரத்திற் கண்டது.
கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிசரியா
மை பொய்கூறுமை, கள்ளண்ணாமை
யென்னுமிவை பஞ்சசீல மென்றும்,
இவை இவ்வறத்தார் எல்லோர்க்கும் உந்
யனவென்றும், இவ்வைந்தனோடு இரவில்
தூய்மையில்லாத உணவைப்புரியாமை,
சந்தனமுதலிய மணமுள்ள பொருள்களை
உபயோகியாமை, தனாயிற் பாய்மேலே
படுத்தல் என்னும் மூன்றுஞ்சேர அஷ்ட
சீலமென்றும், இவை இவ்வறத்தாரில்
நிஷ்டாபரர்களுக்கே யுரியனவென்றும்,
இவ்வெட்டனோடு நாட்டியம் காணமுத

உக.—கந்திர்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. சுஅக

வேலை பிழைத்த வெருளி தோன்றத்

தோளுந் தலையுந் துணிந்துவே ருக

சு0 வானிற் றப்பிய வல்வினை யன்றே
விராமலர்க் கூந்தன் மெல்லிய னின்னோ
புராகுலன் றன்னை யிட்டக லாதது
தலைவன் காக்குந் தன்பொருட் டாகிய
வவல வெவ்வினை யென்போ ரறிபா

சுரு ரறஞ்செய் காத லன்பின னுயினு
மறஞ்செய் துளதெனின் வல்வினை யொழியா
தாங்கல் வினைவர் தணுகுங் காலைத்
தீங்குறு முயிரோ செய்வினை மருங்கின்
மீண்டுவரு பிறப்பின் மீளினு மீளு

எ0 மாங்கல் வினையா னுயிழை கணவனை .
யீங்கு வந்திவ் விடர்செய் தொழிந்த
தின்னும் கேளா யிளங்கொடி நல்லாய்
மன்னவன் மகற்கு வருந்துதாய ரெய்தி
மாதவ ருணர்த்திய வாய்மொழி கேட்டுக்

எரு காவல னின்னையுந் காவல்செய் தாங்கடு

வியவற்றை விரும்பாமை, பொன் வென் னிகளைத் தொடாமைமென்னும் இவ்வி ரண்மெச்சேரத் தகலைமென்றும், இப்பத் தும் துறவிகளுக்கேயுரியனவென்றும், இப்பத்தில் வியபிரசரியாமை நின்றவிடத் திற் பிரமசரியம் கூறப்படுமென்றும் தீக் மிகுந்திர மென்னும் பெனத்ததால் கூ டும்.

சுஅ. பிழைத்தவெருளி - தவறினமை யால்வந்த கோபம்.

சு0. தப்பிய - வெட்டிய.

சுக. மெல்லியல் - விளி.

சுக - சுஉ. இவ்வடிகளிற்போலவே, “மடைக்கலஞ் சிதைய லீழ்ந்த மடைய னை, யுடற்றணி செய்தால் குருத்தெழும் வல்வினை, நஞ்சுவிழி யரவி னல்லுயிர் வாங்கி, விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே” என்று இராசமாதேவியை நோ க்கி மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்பு வ ருதல் காண்க; உஉ-ம் காண்க, அஉ-அரு. சுக. தலைவன் - கடவுள். காக்கும் - காப்பான்; தடுப்பானென்றபடி.

சுக - சுச. வினையைத் தலைவன் காக்கு மென்போர் அறியாரென இயைக்க; செ

ய்தவன் துக்ந்தாலன்றி வினை தொலை யாதென்றவாறு.

சுரு. ‘அறஞ்செய் காதல் ணன்பின னுயினும்’ என்றும் பாடம்.

சுக. மறம் செய்துளதெனின்-பாவம் செய்யப்பட்டிருப்பின். வல்வினை-சுட்டு.

சுஅ. தீங்கு - துன்பம்.

எ0. அவ்வினை - மடையனை வெட்டி யபாவம். கணவனை - உதயகுமரனை.

எ0 - எக. அவ்வினை நங்குவந்து உன் கணவனை இவ்விடர் செய்தொழிந்ததெ ன்க.

இனி, மணிமேகலைக்குப்பின் வருவன வற்றைத் கந்திர்பாவைத்தெய்வம் கூறு தல் கூறப்படும்.

எக. மகற்கு - உதயகுமரன் இறத்ததற் காக.

எச. உணர்த்தியவன் ஒருவனுயினும் உரைக்கவந்தோர் பலராத்லின் ‘மாதவ ருணர்த்திய’ என்றார். ‘மாதவ ருணா த்த’ என்றும் பாடம். வாய்-உண்மை.

எரு. காவல செய்தாங்கிடும் - நெற யில் வைப்பான். ‘காதலி நின்னையும்’ என்றும் பாடம்.

மிடுகிறை நீக்கி யிராசமா தேவி
கூட வைக்குங் கொட்பின ளாகி
மாதவி மாதவன் மலாடி வணங்கித்
தீது கூறவவ டன்னொடுஞ் சேர்ந்து
அ0 மாதவ னுரைத்த வாய்மொழி கேட்டுக்
காதவி நின்னையுங் காவ னீக்குவ
ளரசாள் செல்வத் தாபுத் திரன்பாற்
புரையோர்ப் பேணிப் போகலும் போகுவை
போன லவனெனும் பொருளுரை பொருந்தி
அரு மாரீர் வங்கத் தவனெடு மெழுந்து
மாயயில் செய்தி மணிபல் லவமெனுந்
தீவகத் தின்னுஞ் சேறலு முண்டாற்
றீவ திலகையிற் றன்றிறங் கேட்டுச்
சாவக மன்னன் றன்னு டடைந்தபி
கூ0 னுங்கத் தீவம்விட் டருந்தவன் வடிவாய்ப்
பூங்கொடி வஞ்சி மாநகர் புகுவை
யாங்கந் நகரத் தறிபொருள் வினாவு

எசு. இராசமாதேவி - பட்டமகிஷி.
எள கொட்பு - கொள்கை.

எஅ. மாதவன் - அறவணவடிகள்.
எகூ. தீது - மணிமேகலை சிறையில்
வைக்கப்பட்டிருந்தல்.

அ0. வாய்மொழி-உண்மைமொழி.
எசு-அக. இராசமாதேவி நீக்கிக் கொ
ட்பினளாகிக் கேட்டு நினைக்க காவல்
நீக்குவனென்க.

அஉ. ஆபுத்திரனென்றது புண்ணிய
ராசனை; இது, “நாக புரமிது நன்னக
ராள்வோன், பூமிசந் திரன்மகன் புண்
ணிய ராசன்” (உச - ம் காதை, ௧௭0 -
௧௭௧) என்று தருமசாவகன் மணிமேக
லைக்குக் கூறியவாற்றா லுணரப்படும்;
புண்ணிய ராசனை ஆபுத்திரனென்றே
இந்தாலிற் பெரும்பாலும் வழங்குவர்.

அகூ. புரையோர் - சங்கத்தார்; புரை-
உயர்ச்சி. போகலும் போகுவை - போ
குதலுஞ்செய்வை. ‘போக்கலும் போக்
கும்’ என்றும் ‘போகினும் போகுவை’
என்றும் பாடம்.

அச. பொருளுரை - தருமபதம்; என்
றது, நாகபுரத்தின் பக்கத்ததாகிய சோ
லையிலுள்ள தருமசாவகன் ஆபுத்திரனு

க்குக்கூறும் உபதேசமொழிகளைகருறித்
துநின்றது. பொருந்தி - கேட்டு. அம்
மொழிகளாவன, “அறனு மறனு மநித்
தமு ரித்தத், திறனுந் துக்கமுஞ் செல்
லுயிர்ப் புக்கிலுஞ், சார்பிற் றேற்றமுஞ்
சார்பறுத் துய்தியு, மாரிய னமைதியும்”
(உரு - ம் காதை, ௩ - ௫) என்பவை
கள்.

அரு - அள. மணிமேகலை நாகபுரத்தி
லிருந்து ஆகாயவழியேபோந்து மணிப
ல்லவத்தையடைந்தாளென்றும், ஆபுத்தி
ரன் கப்பல்வழியேவந்து அத்தீவத்தை
அடைந்தாளென்றும் உரு-ம் காதையிலு
ள்ள உகூ-ம் அடிமுதலியவற்றால் விளங்
குதலால், ‘வங்கத் தவனெடு மெழுந்து’
என்பதற்குப் பின்பு கப்பலேறி மணி
பல்லவத்தை யடைவோளுகிய ஆபுத்தி
ரனினின்று நீங்கி ஆகாயவழியேயெழுந்
தெனப் பொருள்கொண்டு எழுந்து சேற
லுமுண்டெனவியைக்க. அவனெடு மெ
ன்பது, ஐந்தாவதன்மயக்கம்.

அகூ. சாவகமன்னன் - சாவகநாட்டா
சனாகிய ஆபுத்திரன்.

கூ0. தீவம் - மணிபல்லவம்.

ககூ. வஞ்சிமாநகர் - கருவூர்; இது

உக.—கத்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை: ககக

மோங்கிய கேள்வி யுயர்ந்தோர் பலர
விறைவ நெங்கோ நெவ்வுயி ரனைத்து

கூடு முறைமையிற் படைத்த முதல்வனென் போர்களுந்
தன்னுரு வில்லோன் பிறவுருப் படைப்போ
னன்னோ விறைவ னாகுமென் போர்களுந்
துன்ப நோன்பித் தொடர்ப்பா டறுத்தாக்
கின்பவுல குசசி யிருத்துமென் போர்களுந்

க00 பூத விகாரப் புணர்ப்பென் போர்களுந்
பல்வேறு சமையப் படிற்றுரை யெல்லா
மல்லியங் கோதை கேட்குறு மந்நா
ளிறைவனு மில்லை யிறந்தோர் பிறவா
ரறனோ டென்னையென் றறைந்தோன் றண்ணிப்

க00 பிறவியு மறவியும் பெற்றியி னுணர்ந்த
நறுமலர்க் கோதை யெள்ளினை நகுதி
யெள்ளினை போலு மிவ்வுரை கேட்டிங்
கொள்ளிய துரையென வுன்பிறப் புணர்த்துவை
யாங்குநிற் கொணர்ந்த வருந்தெய்வ மயக்கம்

க30 காம்பன தோளி கனாமயக் குற்றனை
யென்றவ னுரைக்கு மிளங்கொடி நல்லா
யன்றென் றவன்முன் னயர்ந்தொழி வாயலை

சேர்களுடைய இராசதானி; மலைநாட்
டிலுள்ளது.

கசு - கூடு. படைத்த முதல்வனே
இறைவன் எங்கோன் என்போர்களுமெ
ன்க; இவர்கள் பிரஹ்மவாதிகள்; “பேரு
லகெல்லாம் பிரம வாதியோர், தேவனி
ட்ட முட்டை யென்றான்” (உஎ - ம்
காதை, கசு-கௌ) என்றவருதல் காண்க.
இவர்களை இரணிய கருப்பவாதிகளென்
றுக்கிறவர்.

கசு, ‘தானுருவில்லோன்’ என்றும்
பாடம்.

கசு - கௌ. என்போர்கள் அத்துவைத
வாதிகள்.

கஅ. நோன்பு - கன்மங்கள். இத்
தொடர்ப்பாடு - இந்தப்பந்தங்கள். ‘நோ
ன்பிற் றொடர்ப்பாடு’ என்றும் பாடம்.

கஅ - கூ. நோன்பு அறுத்து இருத்து
மென்போர்கள் - கர்மப்ரஹ்மவாதிகள்.

க00. புணர்ப்பென்போர்கள் - பூதவா
திகள்.

கசு - க00. இவ்வழிகளிற்கூறிய சமய
இலக்கணங்களுட் சிலவும், இன்னும்
பலவும் இந்நூல் உள - ம் காணையால்

க0ச. அறனோடு என்னை - தருமத்
தால்வரும் பயன்யாது. அறைந்தோன் -
உலோகசாயதன்.

க00. அறவி - தருமத்தோடு பொருந்
தியவழி.

க0ச. என்னினை நகுதி - இகழ்ந்துசிறி
ப்பாய்.

க0ச - க0ச. அறைந்தோன்றன்னை
என்னினை நகுதி.

க0௭. இவ்வுராகேட்டு என்னினைபோ
லும், ‘என்னுரை கேட்டிங்கு’ என்றும்
பாடம்.

க30. ‘காம்பிணத்தோளி’ என்றும்
பாடம்.

க3௨. அயர்ந்தொழிவாயலை - மறத்
தொழியாய்.

திவினை யுறுதலுஞ் செத்தோர் பிறத்தலும்
வாயே யென்று மயக்கொழி மடவாய்

கக வழுவுறு மானு மண்ணுங் கல்லு
மெழுதிய பாவையும் பேசா வென்ப
தறிதலு மறிதியோ வறியாய் கொல்லோ
வறியா யாயி னாங்கது கேளாய்
முடித்துவரு சிறப்பின் மூதூர் யாங்கணுங்

க௨௦ கொடித்தேர் வீதியுந் தேவர் கோட்டமு
முதுமா விடங்களு முதூர்த் துறைகளும்
பொதியிலு மன்றமும் பொருந்து நடிச்
காப்புடை மாநகர்க் காவலுங் கண்ணி
யாப்புடைத் தாக வறிந்தோர் வலித்து

க௨1 மண்ணினுங் கல்லினு மரத்தினுஞ் சவரினுங்
கண்ணிய தெய்வீதங் காட்டுநர் வகுக்க
வாங்கத் தெய்வத மல்விட நீங்கா
ஆன்கணி னூர்கட் குற்றதை யுரைக்கு
மென்றிறங் கேட்டியோ விளங்கொடி நல்லாய்

க௨௦ மன்பெருந் தெய்வ கணங்களி னுள்ளேன்
றுவதிக னென்பேன் றென்றுமுதிர் கந்தின்
மயனெனக் சொப்பா வகுத்த பாவையி
னீங்கேன் யானென் னிலையது கேளாய்
மாந்த ரறிவது வானவ ரறியா

கக௬, ௨௧ - ம் காதை, கக - ௨௦.
கக௪, வாயே - உண்மையே, 'மடக்
கொடி மடவாய்' என்றும் பாடம்.

கக௫, ௨௧ - ம் காதை, க௨௫.
கக௭, அறிதலு மறிதியோ - அறித
லும் செய்தியோ.

க௨௦, தேவர் கோட்டம் - தேவர்கோ
யில்.

க௨௧, முதுமரம் - பழையமரம்.
க௨௩, காவலுங்கண்ணி - காவலையுங்
கருதி.

க௨௪, யாப்புடைத்தாக - உறுதியுடை
த்தாக, வலித்து - எண்ணி.

க௨௬, தெய்வதங்காட்டுநர் - தெய்வ
த்தை நிறுத்துவோர்; ௨௨ - ம் காதை,
க௨௪, 'கண்ணிய வருவங் காட்டுநர்
வகுத்த' என்றும் பாடம்.

க௨௮, ஊன்கணிநூர்கட்டு - மாணி
டர்களுக்கு.

மேல்வருவன, மணிமேகலைக்குத் தன
துவரலாற்றைக் கந்திர்பாவை கூறும்
கூற்று.

க௨௬, கேட்டி - கேட்பாய்.
க௨௭, துவதிகனென்பேன் - துவதிக
னென்று பெயர் கூறப்படுவேன், 'தொ
ன்று முதிர் - கந்து - பழைமை முதிர்ந்த
துண்.

க௨௮, மயன் - தெய்வத்தச்சன்; அசு
ரத்தச்சனென்றுங் கூறுவர்; கந்திர்பா
வை இருத்தற் கிடமாகிய சக்கரவானச்
கோட்டமும் மயனாற்செய்யப்பட்டதெ
ன்று இந்நூல் ௯ - ம் காதை, க௨௨ம்
அடிமுதலியவற்றால் தெரிகின்றது, 'பா
வையை' என்றும் பாடம்.

உக.—கத்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. ௧௧௩

௧௧௩ றோவியச் சேனனென் னுறுதுணைத் தோழ

னுவதை யிந்ககர்க் காருணாத் தனறோ

வவனுடன் பான்சென் றாடிட மெல்லா

முடனுறைத் தார்போ லொழிபா தெழுதிப்

பூவும் புகையும் பொருக்துபு புணர்ந்து

௧௧௪ நானி வருத்தவென் னலம்பா ராட்டவின்

மணிமே கலையான் வருபொரு ளெல்லாந்

துணிவுட னுரைத்தே னென்சொற் றேறெனத்

தேறே னல்லேன் றெய்வக் கிளவிக

வீறு கடைபோக வெனக்கரு னென்றனந்

௧௧௫ துவதிக னுரைக்குஞ் சொல்லுஞ் சொல்லுவேன்

வருவது கேளாய் மடக்கொடி நல்லாய்

மன்னுயிர் நீங்க மழைவளங் காந்து

பொன்னெயிற் காஞ்சி நகர்க்கி னழிய

வாங்கது கேட்டே யாருயிர் மருந்தா

௧௧௬ யிங்கிம் முதியா ளிடவயின் வைத்த

தெய்வப் பாத்திரஞ் செவ்விதின் வாங்கித்

தையனிற் பயந்தோர் தம்மொடு போகி

யறவணன் றானு மாங்குள னாதலிற்

செறிதொடி காஞ்சி மாநகர் சேர்குவை

௧௧௭ யறவண னருளா லாப்தொடி யவ்வூர்ப்

பிறவண மொழிந்துநின் பெற்றியை யாகி

வறனோ லெகின் மழைவளந் தருஉ

௧௧௩. றோவியச்சேனன்-சித்திரசேனனா.

௧௧௪. அனனுடன் - சித்திரசேனனுடன். ஆடிடம் - விளையாடுமிடம்.

௧௧௬. 'கொணர்ந்து' என்றும் பாடம்.

௧௧௭. தேறென - தெளிவாயென்று கத்திற்பாவைசொல்ல.

மேல்வருவன மணிமேகலைகூற்று.

௧௧௮. தெய்வக்கிளவிகளைத் தேறே னல்லேன்; தெளிவேனென்றபடி.

௧௧௯. நறு கடைபோக-மரணம் இறுதியாக; "கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார்" என்பது நாலடியார், மெய்ம்மை, க. என்றனம்-என்று மணிமேகலை சொல்லலாம்.

மேல்வருவன கத்திற்பாவைகூற்று.

௧௨௦. உரைக்கும் - முற்று. சொல்லுஞ் சொல்லுவேன்-யான் சொல்லுதலையுஞ் செய்வேன்.

௧௨௧. நீங்கக் காந்து - நீங்கும்படி மறைத்து.

௧௨௨. முதியான் - சம்பாபதி.

௧௨௩. நிற்பயந்தோர் - மாதவியும் சதமதியும்.

௧௨௪. ஆங்கு - காஞ்சிகளில்.

௧௨௫. செறிதொடி - விளி.

௧௨௬ - ௧௨௭. ஆங்குளனாதலிற் சேர்குவை.

௧௨௮ - ௧௨௯. அதுகேட்டு வாங்கிக் காஞ்சிமாநகர் சேர்குவையென்க.

௧௩௦. பிறவணமொழிந்து - ஆணருவொழிந்து; வேற்றமதப் பந்தொழித் தென்றமாம்.

௧௩௧. வறன் ஓடு உலகில் - வறட்காலம் பார்த்த உலகத்தில்.

மறனோ டேந்தி யாருயி ரோம்புவை
யாய்தொடிக் கல்லு ரறனெடு தோன்று

கக௦ மேது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள
பிறவற முரைத்தோர் பெற்றிமை யெல்லா
மறவணன் றனக்குநீ யுரைத்த வந்நாட்
டவமுந் தருமமுஞ் சார்பிற் றேற்றமும்
பவமறு மார்க்கமும் பான்மையி னுரைத்து

கக௧ மறவிறு விரிய மீன்னுயி ரோமுற
வறவெயில் விரித்தாங் களப்பி லிருத்தியொடு
புத்த ஞாயிறு தோன்றுங் காறுஞ்
செத்தும் பிறந்துஞ் செம்பொருள் காவா
வித்தல நீங்கே லிளங்கொடி யாலுந்

கக௨ தாயரு நீயுந் தவறின ருக
வாய்வ தாகநின் மனப்பாட் டறமென
வாங்கவ னுரைத்தலு மவன்மொழி பிழையாய்
பாங்கிய னல்லறம் பலவுஞ் செய்தபின்
கச்சிமுந் தத்து நின்னுயிர் கடைகொள

கக௩. அறனெடு - அமுதசூபி.

கக௪-கக௫. கடு-ம் காதை, கடு-ஞ்சு.

கக௬. பிறவறமுரைத்தோர் - வஞ்சி
நகரத்தில் மற்றைச் சமயதருமங்களைச்
சொன்னோருடைய.

கக௭. சார்பு - துவாதசநிதானம்;
அவை, “பேதைமை செய்கை யுணர்வே
யருவுரு, வாயி லுரே நுகர்வே வேட்
கை, பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்
பய, னீற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்”
என்பன; உச - ம் காதை, க௦௮ - க௦௮;
க௦ - ம் காதை, ச௮ - ச௮. இவற்றின்
இயல்பு, க௦ - ம் காதையில் விளங்கக்
கூறப்படும்.

கக௮. பவம் - கருமங்களின்கூட்டம்;
“பவமெனப் படுவது கரும வீட்டம்”
(க௦ - ம் காதை, க௬) என வருதல் கா
ண்க, ‘உரைத்தவன்’ என்றும் பாடம்.
கக௯. மறவிறுந் - பாவமாகிய இரு
ட்டு. ஏம் உற - நிருவாணமாகிய இன்
பத்தை அடையும்படி; ஏம் - இன்பம்.

கக௧௦. இருத்தி-அணிமாதியோக சித்
திகளெட்டும்; “எத்திறத் தார்க்கு மிருத்
தியுஞ் செய்துவம்” என்று பின்னும்
தல்காண்க; உசு - ம் காதை, சுக, சி

எண்பத்தொன்பதென்று கூறுதலு மு
ண்டு; “எண்பத்தொன் பதுசித்தியியல்
பின லுளவென்று, பண்பொத்த நுண்
பொருளைப் பாரறியப் பகர்ந்தனையே”
என்று வருதல்காண்க; இது, வீரசோழி
யம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கலித்
தாரணத்திற் கண்டது.

கக௧௧. தோன்றுங்காறும் - தோன்று
மளவும்.

கக௧௨. செம்பொருள் - தருமம்; மெய்
யுணர்ந்தார் நெஞ்சிற் கெல்லாஞ் செம்மை
யுடைத்தாய்த் தோன்றலின், இப்பெயர்
பெற்றது; “செம்பொருள் கண்டார்வா
ய்ச் சொல்” என்பது தீருக்குறள், கக.
காவா - காத்து.

கக௧௩. இத்தலம்-இக்காஞ்சிநகரத்தை,
‘இத்திற நீங்கேன்’ என்றும் பாடம்.

கக௧௪. அறம் வாய்வதாக.

கக௧௫. அவன் - அறவணன். பிறழ
யாய் - தப்பாயாய்.

கக௧௬ - க௧௧௭. அவன் உரைத்து நின்
மனப்பாட்டறம் வாய்வதாகவென வுரை
த்தலும்.

கக௧௮. நல்லறம் - காருண்யம்.

க௧௧௯. கச்சிமுந் தம் - காஞ்சிநகரிடம்,
கடை - முடிவு.

உக.—கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை. ௧௬௫

௧௭௫ வுத்தர மகதத் துறுபிறப் பெல்லா
மாண்பிறப் பாகி யருளற மொழியாய்
மாண்பொடு தேரன்றி மயக்கங் களைந்து
பிறர்க்கற மருளும் பெரியோன் றனக்குத்
தலைச்சா வகனாய்ச் சார்பறுத் துயறி
௧௮0 யின்னுங் கேட்டியோ நன்னுதன் மடந்தை
பூங்க ணேங்கிய வரவோன் றன்னை
வாங்குதிரை யெடுத்த மணிமே கலாடெய்வஞ்
சாது சக்கரற் காரமு தித்தோ
யீது நிற்பிறப் பென்பது தெளிந்தே
௧௮௫ யுவவன மருங்கி னின்பாற் றேன்றி
மணிபல் லவத்திடைக் கொண்டந்தது கேடுனாத்
துவதிக னுரைத்தலுந் துயர்க்கட னீங்கி
யவதி யறிந்த வணியிழை நல்லாள்
வலையொழி மஞ்ஞையின் மனமயக் கொழிதலு
௧௯0 முலகுதியி லெழுப்பினன் மலர்கதி ரோனென.

கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாலத முற்றிற்று.

௧௭௫. உத்தரமகதம் - வடமகதநாடு.
௧௭௬. ஒழியாய் - நீங்காயாய்.
௧௭௭. பெரியோன் - புத்தன்.
௧௭௮. தலைச்சாவகனாய் - முதன்மா
ணக்கனாய். சாவகன் = பூராவகன் - கேட்.
பவன்; "தரும சாவகன் றன்னடி வண
ங்கி" என்பர் பின்னும்; உடு - ம் காதை,
உ. சார்பு - பன்னிருநிதானம். உய்தி -
பிழைப்பாய்.
௧௮௧. உன்னுலத்தில் முன்பு அறத்
தால் உயர்ச்சியுற்றிருந்த அறிவுடையோ
ளாகிய ஒருவனை; ஊங்கண் - முன்பு;
"தூங்கெய் லெறிந்தநின் னூங்கனோர்
நினைப்பின்" என்பது புறநானூறு, ௧௬
"போற்றதைக் கண்ணினின் னூங்கனோர்
மருங்கிற், கடற்கடம் பெறிந்த சாவ
லன்" என்பது சிலப்பதிகாரம், நடுநற்
காதை, ௧௬௪ - ௧௬௫.
௧௮௨. திரை எடுத்த - அழுந்தி இற
வாவண்ணம் கடலினின்றும் எடுத்த.
எடுத்தகாதையை, சிலப்பதிகாரம், அ

டைக்கலக்காதை, ௨௮ - ம் அடி முதலி
யவற்றிற் காண்க.

௧௮௬. சாதுசக்கரற்கு - சாது சக்கர
னென்னு முனிவனுக்கு.

௧௮௭. ஈது - இத்தன்மையைபுடை
யது.

௧௮௮. அவதி - எல்லை.

௧௯0. மலர்கதிரோன் - வீணத்தொ
கை.

௧ - ௧௯0. குழலி எழுந்து கேட்டு
எழுந்து நீங்கி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
அழுதேங்கி அயாவயிர்த்தெழுதலும்,
இருந்தெய்வம் உரைத்தலும், பூங்கொடி
பொருத்தி 'நின்பொருள் பெறுவேன்'
என, தெய்வவகூறும்; அங்கனவகூறும்
தெய்வம் 'என்சொற்றேறு' என, மணி
மேகலை 'எனக்கு அருள்' என்றலும்
துவதிகனாக்கும்; அங்கனமுரைக்கும்
துவதிகன் உரைத்தலும், நல்லான்நீங்கி
மயக்கொழித்தலும், கதிரோன் துயிலெ
ழுப்பினனென வீணமுடிவசெய்க.

இருபத்திரண்டாவது

சிறைசெய்காத.

[இருபத்திரண்டாவது மணிமேகலைபொருட்டால் மடிந்தான் உதயகுமரனென்பது மாதவர்வாய்க்கேட்ட மன்னவன் மணிமேகலையை மந்திரியாகிய சோழிகவேனாதிபாற் காவல்கொண்டபாட்டு.]

கடவுண் மண்டிலங் காரிருள் சீப்ப
நெடுநிலைக் கந்தி னின்ற பாவையொடு
முதியோள் கோட்டம் வழிபடல் புரிந்தோ
ருதைய குமரற் குற்றதை யுரைப்பச்
ரு சாதுயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவ ரெல்லா மணிமே கலைனை
பிளங்கொடி யறிவது முண்டோ விதுவெனத்
துளங்கா தாங்கவ ஞற்றதை யுரைத்தலு
மாங்கவ டன்னை யாருயிர் நீங்கிய
க0 வேந்தன் சிறுவனொடு வேறிடத் தொளித்து
மாபெருங் கோயில் வாயிலுக் கிசைத்துக்
கோயின் மன்னனைக் குறுகினர் சென்றிங்
குயர்ந்தோங் குச்சி யுவாமதி போல
சிவந்தோங்கு வெண்குடை மண்ணக நிழற்செய
கரு வேலுங் கோலு மருட்கண் விழிக்க
தீதின் றுருள்கரீ யேந்திய திகிரி

க. கடவுண்மண்டிலம் - சூரியன்.
க. முதியான் - சம்பாபதி.
க - ச. பாவையொடு கோட்டத்தை
வழிபடல்புரிந்தோர் உற்றதை முனிவர்
க்கு உரைப்ப.
இ. சாதுயர் - உதயகுமரனறிந்ததுன்
பம்.
க. மணிமேகலையைநோக்கி.
எ. இளங்கொடியென்பது முன்னி
லைக்கண்வந்தது. இது - உதயகுமரனி
றந்தது. என - என்று முனிவர்கேட்ப-
டு - எ. மாதவரெல்லாம் மணிமேகலை

யைநோக்கி இதனை நீ அறிவது முன்
டோவென.
அ. துளங்காது - நடுங்காது.
இனி, சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள
முனிவர் அரசனையடைந்து உதயகுமரன்
இறந்தது மொழிதல் கூறப்படும்.
கக. வாயில் - வாயில்காப்போர்.
கக. உவாமதி - பூர்ணசந்திரன்.
கச. செய - வியங்கோள்.
கச. திகிரி தீதின்று உருள்க; தீது -
இடையூறு.

பின்ன்கென வரைந்த வாண்டுக னெல்லா

மனக்கினி தாக வாழிய வேந்தே

யின்தே பல்ல விப்பதி மருங்கிற்

௨௦ கன்றிய தாமக் கள்ளாட் டயர்ந்து

பத்தினிப் பெண்டிர் பாற்சென் றனுய்யு

நற்றவப் பெண்டிர் பின்னுளம் போக்கியுந்

திவினை யுருப்ப வுயிரீறு செய்தோர்

பாராள் வேந்தே பண்டும் பலரான்

௨௫ மன்மருங்கு கறுத்த மழுவா ணெடிபோன்

றன்முன் றேன்ற றகாதொழி நீயெனக்

கன்னி யேவலிற் காந்த மன்னவ

னிநகர் காப்போர் யாரென நினைஇ

நாவலந் தன்பொழி னண்ணார் நடுக்குறக்

௩௦ காவற் கணிகை தனக்காங் காதல

னிகழ்ந்தோர் காயினு மெஞ்சுத லில்லோன்

ககந்த மனக் . . . ௬௨

௧௭. வரைந்த - எல்லையிட்ட.

௧௮. இனிது - பன்மையொருமை மயக்கம்.

காமமிருதியாற் கொலையுண்ட உதய குமரன்பொருட்டு வருந்தாவண்ணம், முற்காலத்து அந்நகரத்திற் காமமிருதியால் தீங்கிழைத்துக் கொலையுண்ட இரு வருடைய சரித்திரங்களை அம்முனிவர்களுள் ஒருவர் அரசனுக்குக் கூறுதல் மேற்கூறப்படும்.

௨௦. கன்றிய - அடிப்பட்ட; “தாமமே கன்றி நின்ற” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௧௮௧. அயர்ந்து-செய்து, காமக்கள்ளாட்டி:—௧௮-ம் காதை, ௮௮; ௨௫-காதை, ௧௬.

௨௨. நற்றவப் பெண்டிர் - நல்ல தவஞ்செய்யுமகளிர்; நற்றவம் - வீடுபெறுதற்குச் செய்யுந் தவமுமாகம்; “நற்றவஞ்செய் வாரக்கிடந் தவஞ்செய் வாரக்கு மலிந்திடம்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௮௮.

௨௪. பண்டும், உம்மை-எதிரதுதழீஇய வச்சப்பொருளுது.

௨௫. மன்மருங்கு கறுத்த - இராசகுலத்தை இல்லையாக்கின; “குர்மருங்கு கறுத்த மொய்ப்பின் மதவலி” என்பது தீருழநகாற்றுப்பாடல், ௨௭௫. மழுவா

ணெடிபோன் - பரசராமன்; மழுவான் - மழுவாகிய வான்.

௨௭. கன்னி - தூர்க்கை; சம்பாபதியுமாம், காந்தமன்னவன் - காத்தனென்னும் பெயரையுடைய அரசன்.

௨௮. இந்நகரென்றது, காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை, நினைஇ - நினைந்து.

௨௯. நாவலந்தன்பொழில் - சம்புத்திலில். னண்ணார் - பகைவர்.

௩௦. காவற்கணிகை - கனத்தாடும்குத்தி; இராக்கிடைப் பெண்டென்பர் திலப்பதிகார அநுப்பதவுரையாசிரியர்; இத்திரவிழ்நெடுத்தகாதை, ௫௦-ம் அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க, இவன் அரசன் காமக்கிழத்திபோலும். காதலன்-மகன்.

௩௧. எஞ்சுதல் - குறைதல். “இகத்தோர்க் காயினும்” என்றும் பாடம்.

௨௬ - ௩௧, னண்ணார் இகழ்த்தோராய் நெக்குறக்காயினும் எஞ்சுதலில்லோன்.

௩௨. ககந்தனுமென - ககந்தன் காத்தற்குரியனாவானென்று நினைந்து. ௬௨-ய்-அழைத்து.

௩௦ - ௩௨. காதலனும் எஞ்சுதலில்லோனாகிய ககந்தனென்க.

மேல்வருவது, ககந்தனைகோக்கி அரசன் கூறுகின்றது.

யரசா ஞ்ரிமை நின்பா லின்மையிற்

பரசு ராமனின் பால்வந் தணுகா

கூடு னமா முனிவ னகத்தியன் றனது

துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவுங்

ககந்தன் காத்தல் காசந்தி யென்றே

யியைந்த நாம மிப்பதிங் கிட்டங்

குள்ளிக் கொண்டவ் வரவோன் பெயர்நாட்

சுடு டெள்ளநீர்க் காவிரி யாடினள் வருஉம்

பார்ப்பனி மருதியைப் பாங்கோ ரின்மையின்

யாப்பறை யென்றே யெண்ணின னாகக்

காவிரி வாயிலிற் ககந்தன் சிறுவ

னீவா வென்ன நேரிழை கலங்கி

சுடு மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளந் தருஉம்

பெண்டி ராயிற் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்

புக்கேன் பிறனுளம் புரிதான் மார்பன்

முத்திப் பேணு முறையெனக் கில்லென

மாதூய ரெவ்வமொடு மணையகம் புகாஅள்

டுடு பூத சதுக்கம் புக்கனண் மயங்கிக்

கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந் தானிலேன்

ககூ. ககந்தன் கணிகைமகளுதலின் அவன்பால் அரசவரிமை இலதாயிற்று.

கூடு அமரமுனிவனாகிய அகத்தியன்.

கூடு - ககூ. இம்மன்னவன் அகத்திய முனிவர்பாற் பத்திமையுடையனாதலால், “கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட, வமர முனிவ னகத்தியன் றனது, கரகவ கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை” (பதி கம், ௧௦-௧௨) என்பதனாலுணர்க.

ககூ. ககந்தன் - அண்மைவளி. காத்தல் - வியங்கோள்; ‘என்று கூறி’ என ‘ககந்தன் காத்தலின்’ என்றும் பாடம்.

ககூ. உள்வரிக்கொண்டு - வேற்றுருவங்கொண்டு. நான் - நாளில்.

இனிக் கூறப்படுவது, பத்தினிப்பெண்டிர்பாற்சென்றனாகித் தீங்குற்றோன்கதை.

சஉ. யாப்பறை - உறுதியற்றவன். ‘எள்ளின னாகி’ என்றும் பாடம்.

சகூ. காவிரிவாயிலில் - காவிரிக்கரையில் திருமுகத்துறைகழிகின்றவாயிலில்; “காவிரி வாயிற் கடைமுகங் கழிந்து”

என்பது சிலப்பதிகாரம், நாடுகாண்கா காதை, ககூ.

சச. என்ன - என்றுகூற. நேரிழை - மருதி.

சஎ. பிறனுளம்புக்கேனென்க. இக் கருத்தைத்தழுவி, சிலப்பதிகாரம், மங்கலவாழ்த்துப் பாடலிலுள்ள “தீதிலா வடமீன்” என்பதில் ‘தீது’ என்பதற்கு ‘பிறர்நெஞ்சு புகுதல்’ என்று அடியாரீகீது நல்லாரீ பொருளெய்திருத்தல் காண்க. புரிதான்மார்பென்றது தன் கணவனாகிய அந்தணனை.

சகூ. மாதூயரெவ்வம் - மிக்கதுன்பம். புகாஅள் - புகாளாய்.

டுடு. பூதசதுக்கம் - தவமறைந்தொழுகுந் தன்மையிலாளர்முதலிய அறுவகையினரைப் பாசத்தாற்கட்டிப் புடைத்துண்ணும் பூதநிறலையுடைய சதுக்கம்; சதுக்கம் - நாற்சந்தி. பூதசதுக்கத்தின் வரலாற்றைச் சிலப்பதிகாரம், இந்திர விழவுரெடுத்தகாதை, ௧௨௮ - ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

டுக. கொண்டோன் - கணவன்.

- கண்டோச்செஞ்சிற் கரப்பெனி தாயினேன்
வான்றரு கற்பின் மனையறம் பட்டேன்
யான்செய் குற்றம் யானறி கில்லேன்
௩௩ பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்
தெய்வ நீயெனச் சேயிழை யாற்றலு
மாபெரும் பூதக் கோன்றி மடக்கொடி
நீகே ளொன்றே நேரிழைக் குரைக்கும்
தெய்வக் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
௬௦ பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவாப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறும்
பிசியு நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழுவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுட் பேணல் கடவியை யாகவின்
௬௩ மடவர லேவ மழையும் பெய்யாது
நிறையுடைப் பெண்டிர் தம்மே போலப்
பிறர்நெஞ்சு சுதேம் பெற்றியு மில்லை
யாங்கவை யொழிருவை யாயி னாயிழை
யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது
௭௦ பெட்டாங் கொழுதும் பெண்டிரைப் போலக்
கட்டா துன்னையென் கடுந்தொழிற் பாச

௩௨. கரப்பு - ஒளித்தல்.

௩௩. வான்றருகற்பு - மழையைத்தரும் கற்பு. மனையறம் பட்டேன் - இல்லறத்திற்குத் துணையாக நின்றலை ஒழிந்தேன்.

௩௪. யானறிகில்லேன்-யானறியேன்.

௩௫. பொய்யினையெனக்கொல்லோ - பொய்ம்மையை யுடையாயோ; 'போயினை கொல்லோ' என்றும் பாடம்.

௩௬-௩௭. நீ இல்லையாயினையோ.

௩௮. பூதம் - சதுக்கப்பூதம். 'மாபெருத் தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

௩௯ - ௪௦. தீருக்கதுவன், இது. 'தொழுமவன்' என்றும் பாடம்.

௪௧. பொய்யில்புலவன் - திருவள்ளவர். பொருளுரை - பொருளையுடைய சொல்; தருமவார்த்தையுமாம். தேறும்-தெனியாயாம்.

௪௨. பிசி - பொய்; என்றது பொருளொடு புணராப் பொய்ய்மொழிகளை;

நொடி - பொருளொடு புணர்ந்த நகை மொழி. 'கேட்டும்' என்றும் பாடம்.

௪௩. விசிபிணிமுழுவின் விழா - கட்டப்பட்ட சுட்டினையுடைய முழுவினையுடைய விழா. 'விரும்பியும்' என்றும் பாடம்.

௪௪. கடலியையாநவின் - கடப்பாடாக வுடையையாநவின்.

௪௫. மடவரல் - முன்னிலைப்பெயர்.

௪௬. நிறை - நிறுத்தல். பெண்டிர் தம்மேபோல - பெண்டிரைப்போல.

௪௭. பெற்றியுமில்லை - தன்மையுமில்லை.

௪௮. அவை - பிசியும் நொடியும் கேட்டலும், விழாக்கோள்விரும்பலும், கடவுட்பேணலும்.

௪௯. பெட்டாங்கு - விரும்பியவன்ணம். பெண்டிரைப்போல - பெண்டிரைக்கட்டுவதுபோல.

மன்முறை பெழுநான் வைத்தவன் வழுவும்
 பின்முறை யல்ல தென்முறை யில்லை
 யீங்கெழு நானி விளங்கொடி நிற்பால்
 எடு வாங்கா நெஞ்சின் மயிரியை வாளாற்
 ககந்தன் கேட்டுக் கடிதனு முண்டென
 விகந்த பூத மெடுத்தாசை செய்ததப்
 பூத முரைத்த நாளா லாங்கவன்
 ருதை வாளாற் றடியவும் பட்டன
 ௮௦ னின்னுங் கேனா யிருங்கட லுடுத்த
 மண்ணை செல்வத்து மன்னவ ரேறே
 தரும தத்தனார் தன்மா மன்மகள்
 பெருமதர் மழைக்கண் விசாகையும் பேணித்
 தெய்வங் காட்டிந் திப்பிய வோவியக்
 ௮௫ கைவினை கடந்த கண்கவர் வனப்பினர்
 மைத்துனன் முறைமையால் யாதோர் மணவினைக்
 கொத்தன ரென்றே பூர்முழு தலரொழப்
 புனையா னோவியம் புறம்போந் தென்ன
 மனையக நீங்கி வா னுதல் விசாகை
 ௯௦ யுலக வறவியி னூடுசென் றேறி
 யிலகொளிக் கந்தி னெழுதிய பாலா
 யுலகர் பெரும்பழி யொழிப்பாய் நீயென
 மாநக ருள்வீர் மழைதரு மிவனென
 நாவுடைப் பாவை நங்கையை பெடுத்தலுந்
 ௯௫ தெய்வங் காட்டித் தெனித்திலே னாயின்
 மைய லுரோ மனமா சொழியாது
 மைத்துனன் மனையான் மறுபிறப் பாருவே

௭௨. எழுநான் - எழுநாளாம். வைத்
 து - சொன்னடை; இதற்குப்பொருளி
 ல்லை. வழுவும் - தவறும்.
 ௭௩. மயரி - மயக்கமுடையான்.
 ௭௪ - ௭௬. எழுநாளிற்கடிதலுமுண்டு.
 ௭௭. இகந்தபூதம் - (நீமையைச்) கட
 ந்தபூதம்.
 ௭௮. நாளால் - நாளில்.
 இனிக்கூறப்படுவது, நற்றவப்பெண்
 டிர் பின்னுணம்போக்கித் திக்குற்றோன்
 கதை.
 ௮௨ - ௮௩. தருமதத்தனும் விசாகை
 யும் வனப்பினர்.
 ௮௬. யாதோர்மணவினைக்கு - காந்த
 ருவவிவாகத்திற்கு.

௮௭. ஒத்தனர் - இமையந்தனர்.
 ௮௮. புனையாவோவியம் - வண்ணங்
 களைக்கொண்டெழுதாதவடிவைக்கோட்
 டினசுத்திரம்; "புனையு வீராவியங் கடி
 ப்பு" என்பது நெடுநல்வாடை, ௧௪௭;
 செயற்கையழகு யாதொன்றும் இன்மை
 யின், இங்ஙனங்கூறினார்.
 ௯௦. ஊடு - உள்ளே. 'ஊடுவங் தேறி'
 என்றும் பாடம்.
 ௯௨. என - என்றுவிசாகைவேண்ட.
 ௯௩. இவன் மழையைத் தருவானெ
 ன்று.
 ௯௪. நாவுடைப்பாவை - கந்திற்
 பாவை. எடுத்தல் - உயர்த்தல்.
 ௯௭. மறுபிறப்பில் மைத்துனன் மனை

னிப்பிறப் பிவனெடுங் கூடே நென்றே
 நற்றாய் தனக்கு நற்றிறஞ் சாற்றி
 ௧௦௦ மற்றவள் கன்னி மாடத் தடைத்தபின்
 றரும தத்தனுந் தந்தையுந் தாயரும்
 பெருநகர் தன்னைப் பிறகிட் டேகித்
 தாழ்தரு துன்பந் தலையெடுத்தாயென
 நாவுடைப் பாவையை நலம்பல வேத்தி
 ௧௦௧ மிகேகா ருறையும் விழுப்பெருஞ் செல்வத்துத்
 தக்கண மதுரை தான்சென் றடைந்தபின்
 றரும தத்தனுந் தன்மா மன்மகள்
 விரிதரு பூங்குழல் விசாகையை யல்லது
 பெண்டிரைப் பேரேணு விப்பிறப் பொழிடுகெனத்
 ௧௧௦ கொண்ட விசைத் தன்னுட் கூறி
 வாணிக மரபின் வருபொரு ளீட்டி
 நீணிதிச் செல்வனாய் நீணில வேந்தனி
 நெட்டிப் பூப்பெற் றிருமூப் பதிற்றியாண்
 டொட்டிய செல்வக துயர்ந்தோ னாயின
 ௧௧௧ னந்த ணா னெருவன் சென்றிங்
 கென்செய் தனையோ விருதிதச் செல்வ
 பத்தினி யில்லோர் பலவறஞ் செய்யினும்
 புத்தே ன்ருகம் புகாஅ ரென்பது
 கேட்டு மறிதியோ கேட்டனை யாயி
 ௧௨௦ நீட்டித் திராது நின்னக ரடைகெனத்
 தக்கண மதுரை தான்வறி தாக

வியாலேன். மைத்துனனென்றது தரும தத்தனை.

௧௧. நற்றிறம் - விரதம்.
 ௧௦௦. அவன் - விசாகை.
 ௧௦௨. பெருநகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம். பிறகிட்டு - இன்வைத்து.
 ௧௦௩. தலையெடுத்தாய் - நீக்கினாய்.
 ௧௧௧. தக்கணமதுரை - கூடல்; தக்கணம் - பாகதச்செவ்வூ.
 ௧௦௭. தருமதத்தனும், உம்மை - இறந்துதழீஇயது.
 ௧௧௦. கொண்ட - மேற்கொண்ட.
 ௧௧௧ வாணிகமரபு - கொள்வதுமிகையும் கொடுப்பது குறையுமாகாமல் ஒப்பநாடிச்செய்தல்.

௧௧௩. எட்டிப்பூப்பெற்று - அரசனாகக் கொடுக்கப்படும் எட்டிப்பட்டத்திற்குரிய பூவைப்பெற்று; இதன்வரலாற்றை இங்ஙனம் - ம் காதை, ௧௮ - ம் அடிக்குறிப்பிறப்பார்க்க. இரு முப்பதிறியாண்டு - அறுபதுவருடம்; என்றது அவன்பிராயத்தை; “ஆறைந் திரட்டி யாணடுனக் காயது” என்று பின்பு விசாகைகூறுதல் காண்க; ௧௨௧ - ம் அடி.

௧௧௪. ஒட்டிய - திராது.
 ௧௦௭ - ௧௧௪. தருமதத்தனும் கூறி சுட்டிப் பெற்று உயர்ந்தோனாயினென்க.
 ௧௨௦. அடைகென - அடைவாயென்று அந்தனுள்ளு கூற.

கிப்பதிப் புகுந்தன நிருநில வேந்தே
மற்றவ னிவ்வூர் வந்தமை கேட்டுப்
பொற்றொடி விசாகையு மனைப்புறம் போந்து

க௨௫ நல்லா னுணை பல்லோர் நாப்ப

ணல்லவை கடிந்த வவன்பாற் சென்று
நம்முணை மறிந்தில நம்மை முன்னுண்
மம்மர் செய்த வனப்பியாங் கொளித்தன
வாறைந் திரட்டி யாண்டுனக் காயதெ

க௬௦ னுறைங் கூந்தலு நரைவிரா வுற்றன
விளமையுங் காமமும் யாங்கொளித் தனவோ
வுளனில் லாள் வெனக்கீங் குரையா
யிப்பிறப் பாயினியா நின்னடி யடையே
னப்பிறப் பியானின் னடித்தொழில் கேட்குவ

க௬௫ னிளமையு நில்லா யாக்கையு நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே னுலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது
தானஞ் செய்யெனத் தரும தத்தனு

க௬௦ மாமன் மகள்பால் வான்பொருள் காட்டி
யாங்கவ னவளுடன் செய்த நல்லற
மோங்குரு வானத்து மீனிணும் பலவாற்
குமரி மூத்தவக் கொடுங்குழை நல்லா
ளமர னருளா லகனக ரிடுஉம்

க௨௨. புகுந்தனன் - தருமத்தன்
புகுந்தனன்.

க௨௬. அல்லவை - பொய்முதலியன,
மேல் வருவது விசாகைகூற்று.

க௨௮. மம்மர் - மயக்கம். வனப்பெ
ன்றது இருவருடைய அழகையும்.

க௨௯ - க௬௦. என் கூந்தலும் - எனது
கூந்தலும், கூந்தல் - மயிர்மாத் தினா
யாய் ஐவகையுமுணர்த்தலின், 'நரை
விரா வுற்றன்' என்று பன்மைகூறினார்;
'வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வா
னத் தகையவே' என்று சீவகசிந்தா
மனியில் வந்திருத்தல்காண்க; நாமக
ளிலம்பகம்; க௬௫.

க௬௬. 'யாங்குருத் தனவோ' என்றும்
பாடம்.

க௬௬. அப்பிறப்பு - மறுபிறப்பு.

க௬௫. 'நில்லாது' என்றும் பாடம்.

க௬௭. புத்தேளுலகம் - தேவருலகம்.

க௬௯. தானஞ்செய்யென - தானஞ்
செய்யென்று விசாகைசொல்ல,

க௬௦. மாமன்மகள் - விசாகை. 'மா
மன் மகள்போல் வான்பொருள் காட்டி'
என்றும் பாடம்.

க௬௬. குமரிமூத்த - கண்ணிப்பெண்
னாகவிருந்து வறிதே மூப்புற்ற; நல்
லாள் - விசாகை; "குமரி மூத்தவென்
பாத்திரம்" என ஆபுத்திரன் கூறியதாக
முன்னும் கூறியிருத்தல்காண்க; க௬ம்
காணத, ஏ; "அற்றார்க்கொன் றற்றா
தான் செல்வ மிகநலம், பெற்றா டியனை
மூத்தற்று." என்பது திருக்குறள், ௧௦௦௭.

க௬௬. அமரன் அருளால் - கந்திற் பா

கசடு படுபழி நீங்கிப் பல்லோர் நாப்பட்

கொடியிடை விதியின் வருவோன் குழன்மேன்

மருதி பொருட்டான் மடித்தோன் தம்முன்

கருகிய நெஞ்சினன் காமங் காழ்கொளச்

சுரியரும் பித்தை சூழ்ந்து புறத்தாழ்த்த

கடு விசியு மாலை விரும்பினன் வாங்கித்

தொல்லோர் கூறிய மணம் தாமென

வெல்லவிழ் தாரோ னிடுவான் வேண்டி.

மாலை வாங்க வேறிய செங்கை

நீலக் குஞ்சி நீங்கா தாகவி

கடு னேறிய செங்கை யிழிந்தில திர்த்தக்

காரிகை பொருட்டெனக் கதந்தன் கேட்டுக்

கடுஞ்சினர் திருகி மகன்றுயர் நோக்கான்

மைத்தன் தன்னை வாளா லெறிந்தன

ஹாழிதோ ஹாழி யுலகங் காத்து

கசு வரழிய வெங்கோ மன்னவ வென்று

மாதவர் தம்முளோர் மாதவன் கூறலும்

வியா விழுச்சிர் வேந்தன் கேட்டன

னின்றே யல்ல வென்றெடுத் துரைத்து

நன்றறி மாதவிர் நலம்பல காட்டினி

கசு ரின்று முளதோ விவ்வினை யுரைமென

வைபிலுள்ள துவதிகனென்னும் தேவ னுடைய கருணையால்.

கசடு. படுபழி - மைத்துனன் முறையால் யாமோர் மணவினைக்கு ஒத்தனரென்று ஊர்கூறிய பொய்ப்பழி.

கசடு - கசக. நாப்பண்வருவோன் - விசாகை.

கசவ. மருதி - முற்கூறிய பார்ப்பனி மருதி. தம்முன் - தமையன்.

கசஅ. கருகிய நெஞ்சு - 'இருண்ட நெஞ்சு. காழ்கொள - வயிரங்கொள்ள.

காழ்கொளக் கருகிய நெஞ்சினனென்க. கசக. சுரியரும்பித்தை - சுரிந்தகரிய தன் குடியியல்.

கடு, மாலையை விரும்பி வாங்கி.

கடுஉ. எல் - விளக்கம். இவ்வான் வேண்டி - இடவிரும்பி.

கடுக. வாங்குகொள்ளாதற்பொருட்டு.

கடுச. நீலக்குஞ்சி - கருமையையு

டைய குடியி; நீலம் - கருமை; "நீல யானை மன்னவன்" என்பது வேகசிற்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ககக.

கடுக - கடுச. கை நீங்காதாகவின்,

கடுக - கடுச. விசாகைக்குச் சூட்டு தற்பொருட்டு மாலைவாங்குதற்கு ஏறிய கை குஞ்சியினின்றும் இழிந்திலதென்று ககத்தன் கேட்டு.

கடுள. சினந்திருகி - கோபமுதகி;

"காஞ்சினர் திருகிய கடுந்திறல் வே னில்" என்பது பேரூம்பாணாற்றுப்படை, கூ நோக்கான் - நோக்காய்; இது நோக்கல் நோக்கம்.

ககஉ. வியா - யாறாத.

கசக. 'இன்றேயல்ல' என்ற எடுத்துரைத்தனை இக்காதையில் கக - ம் அடியிற் காண்க.

கசடு. உரைமென - சொல்லுமென்று அரசன் சொல்ல.

வென்றி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்பத்
திதின்றாக செங்கோல் வேந்தென
மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைக்கு
முடிபொரு ளுணர்ந்தோர் முதுநீ ருலகிற்

க௭௦ கடியப் பட்டன வைந்துள வவற்றிற்
களளும் பொய்யுங் களவுங் கொலையுந்
தள்ளா தாகுங் காமந் தம்பா
லாங்கது கடிந்தோ ரல்லவை கடிந்தோ ரென
நீங்கின ரன்றே நிறைதவ மாக்க

க௭௫ ணீங்கா ரன்றே நீணில வேந்தே
தாங்கா நரகந் தன்னிடை யுழப்போர்
சேயரி நெடுங்கட் சித்திரா பதிமகன்
காதல னுற்ற கடுந்துயர் பொறுஅண்
மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்தனண்

க௮௦ மற்றவள் பெற்ற மணிமே கலைதான்
முற்ற முலையினண் முதிராக் கிளவியன்
செய்குவன் றவமெனச் சிற்றிலும் பேரினு
மையங் கொண்டுண் டம்பல மடைந்தன
ளாங்கவ எவ்வியல் பினளே யாயினு
க௮௫ நீங்கா நவளை நிழல்போல் யாங்கணுங்

க௭௭. வேந்தே, செங்கோல் திதின்றாகுவென்று.

க௭௮. உரைக்கும் - உரைப்பான்.

க௭௯. முடிபொருள் உணர்ந்தோர் - பரமார்த்தத்ததுவஞானிகள்.

க௭௯. கடியப்பட்டன - விலக்கப்பட்டன. ஐந்தாவன, கள், பொய், களவு, கொலை, காமமென்பன; 'களளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையு, முள்ளக் களவுமென் றரவோர் துறந்தவை' என்பர் பின்னும்; உச - ம் காதை, எ௭ - எ.அ. அவற்றில் - அவ்வைந்தனுள்ளே.

க௭௯ - க௭௨. காமம், கள்முதலிய நான்கினையும் நீக்காது; என்றது, காம முடையோர் மற்றை நான்கு குற்றத்தை யும் உடையராவரென்றபடி.

க௭௯. ஆங்கது - அத்தன்மையதாகிய காமத்தை. அல்லவை கடிந்தோர் - அல்லாத கள்முதலியவற்றையுங் கடிந்தோராவார். 'அவைகடிந்தோரென' என்றும் பாடம்.

க௭௯. நீங்கினரன்றே - அக்காமத்தை நீங்கினரே.

க௭௯. உழப்போர் - வருந்துவோர்.

க௭௯ - க௭௯. நீங்காரே நரகத்தில் துன்பமனுபவிப்போராவார்.

மேல் உதயகுமரன்செய்திகூறப்படும்.

க௭௮. காதலனுற்ற கடுந்துயர்-கோவலன் கொலையுண்டிறந்தது.

க௭௮. மாதவர் பள்ளியுள் - சங்கத் தாரான அறவணவடிகளுடைய உறை வீடத்தில். 'அடைதலும்' என்றும் பாடம்.

க௭௭ - க௭௮. மகளாகியமாதவி பள்ளியுளடைந்தாள்.

க௭௮. அவள் - மாதவி.

க௭௮. தவம் செய்துவனென்று.

க௭௮. ஐயம் - பிணை. அம்பலம் - உலகவறவி.

க௭௮. அவளை நிழல்போல் யாங்கணும் நீங்காது.

காரிகை பொருட்டாற் காமங் காழ்கொள
வாரிரு ளஞ்சா னம்பல மடைந்தனன்
காயசண் டிகைவடி வாயினள் காரிகை
காயசண் டிகையு மாங்குள னாதவிற்

கசு0 காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சைய றெருவன் றேன்றி
யிகுகிவன் பொருட்டால் வந்தன னிவனென
வாங்கவன் றிவினை யுருத்த தாகலின்
மதிமருள் வெண்குடை மன்ன நின்மக

கசுநி னுதய குமர றெழியா னாக
வாங்கவ டன்னை யட்பலத் தேற்றி
யோங்கிருள் யாடத் திவணியாங் குய்த்துக்
காயசண் டிகைதன் கணவ னாகிய
வாய்வாள் விஞ்சையன் றன்னையுங் கூஉய்

உ00 விஞ்சை மகன்பா லிவன்வந் தனனென
வஞ்சா விஞ்சையன் மனத்தையுங் கலக்கி
யாங்கவன் றன்கை வாளா லட்பலத்
திங்கிவன் றன்னை பெறிந்ததென் றேறத்தி
மாதவர் தம்முளோர் மாதவ னுரைத்தலுஞ்

உ0௫ சோழிந வேனுகி தன்முந் நோக்கி

கஅசு. காரிகைபொருட்டு - மணிமே
கலைபொருட்டு. காழ்கொள - முற்ற.
கஅஎ. அஞ்சா னுப் அம்பலமடைந்த
னன்.

கஅஅ. காரிகை - மணிமேகலை.
கஅக. உள்ள - உள்ளான்.
கஅக. வாய்வான் - தப்பாத வான்.
ககஉ. இவன்பொருட்டு - காயசண்டி
கையின் பொருட்டு.

ககக. அவன் - உதயகுமரன்; காஞ்ச
னனுமாம்.

ககச. மருள் - உவமவுருபு. 'மதிமரு
ணெடுங்குடை, என்றும் பாடம்.

ககசு. அவன் தன்னை - மணிமேக
லையை.

ககஎ. இவனை - உதயகுமரனை.

ககக. கூஉய் - அழைத்து.

உ00. விஞ்சைமகன் - காயசண்டிகை.

உ0க. எறிந்தது -(அத்திவினை) வெட்
டியது.

உ0௫. ஏனெனியென்பது வேந்தனாற்

கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர். னொ
ன்ம; இவனை, தோல்கார்ப்பயர், புறத்
றினையியல், அ - ம் ருத்தித்தில் 'மாரா
யம் பெற்ற நெடுமொழி யாணம்' என்ப
தற்கு ஆசிரியர் நீக்கினுக்கினியர் மொ
திய வுணாயாலும், அதில் "போர்க்கட
லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக்,
கார்க்கடல் பெற்ற களையன்றே - போ
ர்க்கெல்லாக், தானுதி யாகிய தார்வேந்
தன் மோதிரஞ்சே, ரேனாதிப் பட்டத்
திவன்" என்று அவர் எடுத்துக்காட்டிய
பழம்பாட்டாலுமுணர்க; பெரியபு
ராணத்துக் கூறப்பட்டுள்ள திருத்தொ
ண்டர்களுள் ஒருவர்க்கு ஏனென்றோ
யுற்றென்ற திருநாமம் இதுபற்றியே
வந்த குடிப்பெயர்போலும்; கீவகசித்தா
மணி, மண்மகளிலம்பகத்தில் "செம்
பொனீன்முடி" என்னுங் கவியில் 'ஆழி
தொட்டான்' என்பதற்கு 'ஏனெனியோ
திருஞ்செறித்த சேனாபதி' என்று ஆசிரி
யர் நீக்கினுக்கினியமொழி யிருக்கின்

யான்செயற் பால தினங்கோன் றன்னைத்
தான்செய் ததனும் நகலிலன் விஞ்சையன்
மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்புங்
காவலன் காவ வின்றெனி னின்றான்

௨௨௦ மகளை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் றோன்றின னென்பது
வேந்தர் தஞ்செவி யுறுவதன் முன்ன
மீங்கவன் றன்னை யு மீமத் தேற்றிக்
கணிகை மகளையுங் காவல்செய் கென்றன
௨௨௧ னணிகிளர் நெடுமுடி யாசான் வேந்தன.

சிறைசெய்காதை முற்றிற்று.

றனர். மேற்கூறியவாற்றாலும், இக்கா
தையின் தலைப்பில் 'மந்திரியாகிய சோ
ழிகவேனாதி' என்றிருத்தாலும் 'சோழி
கவேனாதி' என்பதற்குச் சோழனுடைய
(ஏனாதிமோ திரஞ்செறித்த) சேனாபதி
யும் மந்திரியாகிய ஒருவனென்று பொ
ருள்கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்து.

௨௦௭. விஞ்சையன் தகவிலன் - காஞ்
சனன் தருதியில்லாதவனானான்.

௨௦௮ - ௨௦௭. யான் செயற்பாலதைத்
தான் செய்ததனாலென்க.

௨௦௮ - ௨௦௯. காவலின்றெனின்,
நோன்புமின்று, கற்புமின்று; "அருந்
திற வரசர் முறைசெயி னல்லது, பெரு
ம்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிற
வாது" என்பது சிலப்பதிகாரம், நகைற்
காதை, ௨௦௭ - ௨௦௮.

௨௧௦. மகளை முறைசெய்த மன்ன
வன் - கன்றையிழந்த பசுவின் துயரைத்
தீர்த்தற்குத் தன் மகளைக்கிடத்தி அவன்
மார்பில் உருளைசெல்லும்படி தேனையூர்
தமனுவிவந்தன்; இதனைப் பின்வருவன
வாற்றாலுணர்க; "வாயிற் கடைமணி
கடுகா கடுங்க, வாவின் கடைமணி யரு
கீர் நெஞ்சுசுடத் தான்றன், அரும்பெ
றத் புதல்வனை யாழியின் முடித்தோன்,

பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே" (வழ
க்குணாகாதை, ௫௬ - ௫௭) எனவும், "கற
வை முறைசெய்த காவலன்கா ணம்
மானை, காவலன் பூம்புகார் பாடேலோ
ரம்மானை" (வாழ்த்துக்காதை, "புறவு
நிறை"—) எனவும் வருவன சிலப்பதி
காரம்; "மருளும் பசுவொன்றின் மம்
மர்நோய் தீர, வருளந் திருத்தே ரு
வோன்" என்பது துலோத்தங்கோழ
னுலா. இக்கதையின் விரிவைப் பெரிய
புராணத்தில் திருவாரூர்ச் சிறப்பிற்கா
ண்க.

௨௧௧ துயர்வனை - தீயனை.

௨௧௨ - ௨௧௩. முன்னம் ஏற்றி.

௨௧௪. கணிகைமகள் - மணிமேகலை.

௧ - ௨௧௫ மண்டிலம் சீப்பப் புரிந்
தோர் உணர்ப்பக்கேட்டுமாதவரெல்லாம்
மணிமேகலையைநோக்கி 'இதனை நீயறி
வதுமுண்டோ' என, அவள் உணர்த்த
லும், அவளைச் சிறுவனொடு வேறிடத்
தொளித்து இசைத்துச்சென்று குறுகி
ஒர் மாதவனுணர்த்தலும், கேட்டு வேந்
தன் 'உளாயும்' என, ஒர் மாதவனுணா
கும்; அங்ஙனமுணாக்குமாதவன் ஏத்தி
உணர்த்தலும், வேந்து காவல்செய்கென்
றன்னென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்துமூன்றாவது

சி றை வி டி க ரை த்

[இருபத்துமூன்றாவது மணிமேகலை சிறைவீசேய்த இராசமாதேவி குறைகொண்டிரப்பச் சீலங்கொடுத்தபாட்டு.]

மன்னவ னருளால் வாசத் தவையெனு
நன்னெடுங் கூந்த னரைமூ தாட்டி
யாசற் காயினுங் குமார் காயினுங்
திருநிலக் கிழமைத் தேவியர்க் காயினுங்
நு கட்டுரை விரித்துங் கற்றவை பகர்த்தும்
பட்டவை துடைக்கும் பயங்கெழு மொழியின
ளிலங்கரி நெடுங்க ணிராசமா தேவி
கலங்களு ரொழியக் கடிதுசென் றெய்தி
யழுதடி விழா தாயிழை தன்னைத்
க0 தொழுதுமுன் னின்று தோன்ற வாழ்த்திக்
கொற்றங் கொண்டு குடிபுறங் காத்துச்
செற்றத தெவ்வர் தேயந்தம தாக்கியுங்
தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற் பேழ்த்து

உ. நனாக்கூந்தல் - வெண்மையை யுடைய கூந்தல்.

ஈ - ச. ஆயினுமென்பது விசர்ப்பப் பொருளைத் தருவதோ ரிடைச்சொல்; எண்ணிடைச்சொல்லுமாம்.

இ. கட்டுரை - பொருள்பொதிந்த சொல்.

ஈ. பட்டவை - உண்டான துன்பங்கள். 'பட்டது துடைக்கும்' என்றும் பாடம். பயம் - பிரயோசனம்.

இ - க. விரித்தும் பகர்த்தும் துடைக்குமொழியினள்.

அ. கலங்களுர் - கலங்குதற்குக் காரணமாகிய துன்பம். கடிதுசென்று விரைவாகச்சென்று.

க - அ. வாசத்தவையெனுமாதாட்டி, மொழியினள், தேவியது அருரொழிய

மன்னவனருளாத் கடிதுசென் றெய்தி யென்க.

க. 'அமுதான னடிவீழ்த்து' என்றும் பாடம்.

க0. தொழுது - அஞ்சலிசெய்து.

கக. கொற்றங்கொண்டு - வெற்றிகொண்டு; "கொற்றங் கொண்டு கோலினி தோச்சென" என்பது பெருங்கதை, இலாவணகாண்டம், மன்னு நீராட்டியது. குடிபுறங்காத்து - குடிசைப் பிறர் நலியாமற் பாதுகாத்து; "குடிபுறங் காத்தோம்பி" என்பது திருக்குறள், ஐசக.

கஉ. செற்றம் - பகைமை கொடுக்காமல் மிகழ்வது. தெவ்வர் - பகைவர், 'செற்ற தெவ்வர்' என்றும் பாடம்.

கக. தருப்பையிற் கிடத்தி - பாப்பிய தருப்பைப்புல்லிற் கிடத்தி. பேழ்த்து - பிளந்து.

செருப்புகள் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென

௧௫ மூத்து விளிதலிக்குடிப்பிறந் தோர்க்கு

நாப்புடை பெயராது நரீணுத்தக வுடைத்தே

தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்

றென்னெனப் படுமோ நின்மகன் மடிந்தது

மன்பதை காக்கு மன்னவன் றனமுன்

௨௦ மூன்பன் கொள்ளே லென்றவன் போயபின்

கையாற் றுள்ளன் கார்த்தகத் தடக்கிப்

பொய்யாற் றெழுக்கங் கொண்டுபுற மறைத்து

வஞ்சஞ் செய்குவன் மணிமே கலையையென்

றஞ்சி லோதி யாசனுக் கொருநாட்

௨௫ பிறப்பின் செல்லாப் பிக்குணிக் கோலத்

*௧௪. செருப்புகள் மன்னர் - போரின்கண்ணெடுக்குப் போர்செய்து வீழ்தலையுடைய அரசர், செல்வுழிச் செல்க என-செல்லுமுலகத்திலே செல்கவென்று அந்தணர் கூறும்வண்ணம்.

௧௫. மூத்துவிளிதல் - மூப்புற்று இறத்தல். இக்குடி - சோழபரம்பரை.

௧௬ - ௧௫. போரிவிற்றவாமல் முதுமை யுற்று நோயால் இறந்த அரசருடம்பை அந்தணர் த்ருப்பைப்புல்விற்கிடத்தி, தமது ஆண்மையெபற்றுக்கோடாக யுத்தத்திலேயிறந்த அரசர்செல்லும் உலகத்திலே இவர்செல்கவென்று அவ்வுடம்பைவாளாற்பிளந்து அடக்குதல் மரபாதலின், இங்ஙனங்கூறினர்; இப்படியே, “ஓடன் மரீஇய பீடின் மன்னர், நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக், காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமா, ரறமபுரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர், திறம் புரி பசும்புற் பரப்பினர் கிடப்பி, மறங்கந்தாக நல்லமர் வீழ்ந்த, நீங்கழன் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென, வான்போழ்ந் தடக்கலு முய்ந்தனர்” என்ப புறநானூற்றில், ௧௬-ம் பாட்டில் வந்திருத்தல்காண்க.

௧௭. நாப்புடைபெயராது - இதனைக் கூறுதற்கு எனது நாப்புடைபெயர மாட்டாது நாணுத்தகவுடைத்து-நாணுந்தகுதியையுடைத்து; “மலைத்தனையென்பது நாணுத்தகவுடைத்தே” என்பது புறநானூறு, ௧௭. ‘நாணுத்தகவுடைத்தென’ என்றும் பாடம்.

௧௫ - ௧௭. விளிதல் நாணுத்தகவுடைத்து.

௧௨ - ௧௭. சமதாக்கியும் மூத்துவிளிதல் இக்குடிப்பிறந்தோர்க்கு நாணுத்தகவுடைத்து.

௧௭ - ௧௮. நின்மகன் மடிந்தது தன்மண் காத்தமையாலன்று; பிறர்மண் கொண்டமையாலுமன்று; காமத்தால்; அவ்விறப்பு யாதென்று கூறப்படும்.

௧௭. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை.

௨௦ கொள்ளேல் கொள்ளாதே. அவன் போயபின் - வாசந்தவைபோனபின்பு இராசமாதேவி, அரசனையடைந்து மணிமேகலையைச் சிறைமீட்டு உடன் கொண்டு சென்று தன் காவலில்வைத்து வஞ்சித்தல் இனிக்கூறப்படும்.

௨௧. கையாற்றுள்ளங்கரந்து - செயலறவியையுடைய உள்ளத்தைமறைத்து; என்றது புத்திரசோகத்தை வெளிப்படுத்தாமலென்றபடி.

௨௨. பொய்யாற்றெழுக்கங்கொண்டு-பொய்வழிக்கண் ஒருகுதலைக்கொண்டு. புறமறைத்து - புறத்தே தோன்றாமல் மறைத்து; என்றது மணிமேகலையை வஞ்சித்தற்கெண்ணிய தனது தீயவெண்ணத்தை ஒருவாற்றினும் வெளிப்படுத்தாமலென்றபடி.

௨௩. மணிமேகலையை வஞ்சஞ்செய்குவென்று கருதி.

௨௪. அஞ்சிலோதி - அழகிய சிலவான கூந்தலையுடைய இராசமாதேவி.

௨௫. கோலத்து - வேடத்தைக்கண்டு.

தறிவு திரிந்தோ னாகிய ருனிலன்
கரும்புடைத் தடக்கைக் காமன் கையற
வரும்பெற விளமை பெரும்பிறி தாக்கு
மறிவு தலைப்பட்ட வாயிழை தனக்குச்
௩௦ சிறைதக் கன்று செங்கோல் வேந்தெனச்
சிறப்பின் பாலார் மக்க னல்லார்
மறப்பின் பாலார் மன்னர்க் கென்ப
தறிந்தனை யாயினிவ் வாயிழை தன்னைச்
செறிந்த சிறைநோய் தீர்க்கென் றிறைசொல
௩௫ வென்னோ டிருப்பினு மிருக்கவிவ் விளங்கொடி
தன்னோ டெடுப்பினுந் தகைக்குந ரில்லென்
றங்கவ டனைக்கூஉ யவடன் னோடு
கொங்கவிழ் குழலாள் கோயிலுட் புக்காங்
கறிவு திரித்திவ் வகனக ரெல்லா
௪௦ மெறிதரு கோலம்பான் செங்குவ லென்றே

உக. அறிவுதிரிந்தோன் - அறிவு வேறுபட்ட உதயகுமரன். 'அறவிய நிரிந்தோன்' என்றும் பாடம்.

உச. கையற - செயலற.

உ௮. இளமை-இளமையை, பெரும்பிறிதாக்கும் பயன்படாது கெடச்செய்த.

உ௯ - உ௮. கையறப் பெரும்பிறிதாக்குமென்க.

உ௧. தலைப்பட்ட-தோரப்பட்ட; முதன்மைப்பட்டவென்றுமாம்.

௩௦. தக்கன்று - தக்கதன்று; விகாரம், வேந்து - அண்மைவிளி. என - என்று இராசமாதேவி சொல்ல.

௩௪ - ௩௦. அஞ்சிலோதி ஒருநான் அரசனுக்குச் சிறைதக்கன்றெனவென்க.

௩௬ - ௩௨. சிறப்பின்பாலார் மக்கள் - சலவிமுதலியவிசேடமுடையவர்கள் புதல்வர்.

அல்லார் - மறப்பின்பாலார் - அல்லாதவர்கள் மறத்தற்குரியவர். என்பது - என்று பெரியோர்கூறுதலை; இவ்வடிசனின் கருத்து, "உற்றழி யதலியு முறு பொருள் கொடுத்தும், பிறைறநிலை முனியாது கற்ற னன்றே, பிறப்போரன்ன வுடன்விற்துள்ளுஞ், சிறப்பின்பாலார் ருயு மனத்திரியு, மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு, மூத்தோன்வருக வென்னு தவரு, னறிவுடை யோளு

றாசஞ் செல்லும், வேற்றுமை தெரிந்த நாதபா லுள்ளும், சீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின், மேற்பா லொருவனு மவன்கட்படுமே." என்னும் (புறநா. ௧௮௩) பாட்டின் பொருளை ஒருவாறு தழுவியவ் திருத்தல்காண்க.

௩௩. ஆயிழை - மணிமேகலை.

௩௪. சிறைநோய் - சிறைத்துன்பம். தீர்க்கென்று - தீர்க்கவென்று. இறை - அரசன்.

௩௬. தன் ஓடு எடுப்பினும் - தனக்குரிய ஒட்டையெந்திப் பிச்சைக்குப் புருவாளாயினும், தகைக்குநர் இல் - தடுப்பவர்களில்லை; "அணித்தகை யுடம்பு" என்பது சீவகசிந்தாமணி, பதுமையாநிலம்பகம், ஏ. என்று - என்றுகூறி.

௩௭. அவன்தனைக்கூஉய் - மணிமேகலையை யழைத்து.

௩௮. குழலான் - இராசமாதேவி.

௩௯ - ௩௮. குழலான் அவனோடு கோயிலுட்புக்கு.

௪௦. அறிவுதிரித்து - அறிவைமருத்தால் வேறுபடச்செய்து; பித்தாக்கியென்றபடி.

௪௦. மெறிதருகோலம் - அடிக்குங்கோலத்தை. செங்குவலென்று - இவ்ருக்குச் செங்கெனென்றாகுநி.

மயற்பகை யூட்ட மறுபிறப் புணர்ந்தா
ளயர்ப்பது செய்யா வறியின ளாகக்
கல்லா வினாரு ளெருவனைக் கூஉய்
வல்லாங்குச் செய்து மணிமே கலை
வினைவள ளிளமுலை யேந்தெழி லாகத்துப்

பான்மைக் கட்டுரை பலர்க்குரை யென்றே.

காணம் பலவுங் கைந்நிறை கொடுப்ப
வாங்கவன் சென்றவ் வாயிழை யிருந்த

இஃ பாங்கி லொருசிறைப் பாடுசென் றிணைதலுந்
தேவி வஞ்ச மிதுவெனத் தெளிந்து
நாவியன் மந்திர நடுங்கா தோதி
யான்மைக் கோலத் தாயிழை யிருப்பக்
காணம் பெற்றோன் கடுந்துய ரெய்தி
யாச ருரிமையி லாடவ ரணுகார்

சக. மயற்பகையூட்ட - பித்தேறுதற்
குக் காரணமாகிய மருந்தையூட்ட; “வ
ஞ்ச முண்டு மயற்பகை யுற்றோர்” என்
பது சிலப்பதிகாரம், இந்திரவியூரெ
டுத்தகாதை, கடஉ. உணர்ந்தான் - மணி
மேகலை.

சஉ. ஆயர்ப்பது - மறப்பது.

சக-சஉ. “மயற்பகை யூட்டினை மறு
பிறப் புணர்ந்தே, னயர்ப்பது செய்யா
வறியினே னாயினேன்” என்று இக்கா
தையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க;
கஉ - கக. உணர்ந்தான் அறிவினனாக.

சக. கூஉய் - அழைத்து.

சச. வல்லாங்குச்செய்து - வல்லபடி
செய்து; “வடியா நாவின் வல்லாங்குப்
பாடி” என்பது புறநானூறு, சஎ.

சஅ. காணம் - பழங்காசு; இதனை,
சீவகசிந்தாமணி, குணமாலையாரிலம்ப
கம், உகஎ - ம் கவியுடையிற்காண்க.
கைந்நிறைகொடுப்ப - கைந்நிறைக்கொ
டுப்பு; நிறைய - விகாரம்; “நிலநெளி
பரந்த வன்றே” என்பதில் “நெளி”
பதுபோல்; இது சீவகசிந்தாமணி,
கோவிந்தையாரிலம்பகம், உடு.

சக - சஅ. ஒருவனைக் கூஉய் செய்து
புணர்ந்துபொருந்தின னென்

னுங் கட்டுரையைப் பலர்க்கும் உரை
என்கூறிக் காணம்பலவும் கொடுப்ப
வென்க.

சக. ஆயிழை - மணிமேகலை.

இஃ பாங்கில் ஒருசிறைப்பாடு - அழ
கில்லாத ஒரு பக்கத்தினிடத்தே; பக்கத்
துள்ள ஒரு காவலிடத்தென்றமாம்.

சக - இஃ. அவன்சென்று பாடுசென்
றிணைதலுமென்க.

இது -

புன்வந்தது.

இஉ. நாவியல் மந்திரம் - காப்புடை
பெயருமளவிலே உச்சரிக்கப்படும் மந்தி
ரம்; என்றது வேற்றுருவெய்துவக்கு
மந்திரத்தை; “ஆறெழுத் தடக்கிய வரு
மறைக் கேள்வி, நாவியன் மருங்கி னவி
ல்ப் பாடி” என்பது திருமுருகாற்றுப்
படை, கஅச - கஅஎ.

இச - இக. ஆயிழை இது தேவிவஞ்ச
மெனத்தெளிந்து மந்திரத்தையோநிக்
கோலத்தா னிருப்பவென்க.

இடு. அரசருரிமையில் ஆடவரணுகார்
அரசருடைய தேவிமாரிருக்கும் அர்தப்
புரத்தில் ஆண்மக்கள் குறுகார்; “ஆட
வர் குறுகா வருங்கடி வரைப்பின்” என்
பது நெடுநல்வாடை, கஃ, அர்தப்

விரைவக் கொடுக்க விரைப்பறி யேனென்
தகநகர் கைவிட்டாகவன் போயினேன்
மகனோசை செய்தாநீ வைப்ப தென்னென்
தப்பா நோயி னானெழிற் தன்னென்

கஉ பொய்ச்சோய் காட்டிப் புழுக்கறை படைப்ப

ஐயெழி மந்திர முடைமையி னந்த

வாணுதன் மேனி வருந்தா திருப்ப

வையென விம்மி யாயிழை நடுக்கிச்

செய்தவத் தாட்டிவைத் திறமை செய்தே

கரு நென்மகற் குற்ற விடுக்கண் பொருது

பொன்னே சீனையாய் பொறுக்கென் தவடொழு

நீல பதிதன் வயிற்றிற் றேன்றிய

வேலங் கமழ்தா ரிராகுலன் தன்னை

பழற்க ணை மாறாயி ருண்ண

புரத்தை, 'குழைமுடிப் புரிசை' என்
பர் திருத்தக்கதேவ; நீவகிச்சீதாமணி,
நாமகளிலம்பகம், உசக.

கசு. கரகத்தையடைதற்குரிய கொடு
மையையுடைய இவனது தீயவெண்ண
த்தை னானநீர் திலெனெனக்கருதி; இரா
சமாதேவி வியபிசரிக்குங்கருத்துடையா
னென்று அவ்வினைஞன் கருதினென்போ
லும். 'தினப்பதறியேனென்று' என்றும்
பாடம்.

கசு. அகநகர் - அத்தப்பூரம்.

கசு - கசு. காணம்பெற்றேன், தய
ரெய்தி அறியேனென்று கைவிட்டுப்
போயினென்க.

கசு - கசு. உகம் காலை, கசு - கசு.

கசு. மகனோசையெய்தாநீ உதயரும
னாக்குக்காமகோசை உண்டாக்கிக்கொ
ல்லுவித்த இவனை, வைப்பது என்னெ
ன்று உயிருடைவையத்தல் மதன்பிற்கு
யாதுபயனென்று இராசமாதேவி கருதி.

கசு. உய்யாரோயின் - உயிராத்தான்
கிரிசாமக்குக் காரணமாகிய சோயி
னல்.

கசு. புழுக்கறை - புழுங்கச்செய்யும்
அறை; "புழுக்கறைப் பட்டோர் போ
ன்று" என்றார் முன்னும்; க - ம் காலை,
கசு.

கசு-கசு. (இராசமாதேவி) வைப்பதெ
ன்னென்று காட்டி அடைப்பவென்க.

கஉ. வாணுதல் - மணிமேகலை.

கசு - கசு. — உக - ம் காலை, கசு
கசு.

கசு. ஐயெனவிம்மி - விரையப் பொ
ருதி; "ஐயென விரைப்ப" (கோவிந்தை
யாரிலம்பகம், ௪௦) எனவும், "மோ திரக்
தொட் டையென" (குணமாலையாரிலம்
பகம், ௧௧௦) எனவும் வருவன நீவகிச்சீ
தாமணி. ஆயிழை - இராசமாதேவி.

கசு. செய்தவத்தாட்டியை - மணிமே
கலைக்கு; ஐ - உருபுமயக்கம். நெமை -
குற்றம்; என்றது மயற்பகையுட்டியது
முதலிய மூன்றினையும்.

கசு - கசு. பொருது செய்தேனெ
ன்க.

கசு. பொன்னோசையாய்-திருமகளி
ன்மறநிலைபோல்வாய்; திருமகளுக்குரோ
ராகிய அத்தன் மையையுடையவெனி
னுமையும்; இப்படியே, "கோளிக்
குற்றிசைஞன்" (திருச்சிற்றிப்பலக்கோ
வையா, ௨௨௦) என்று வந்திருத்தல்
காண்க.— உ - ம் காலை, கசு. அவன் -
இராசமாதேவி.

மேல்வருவன மணிமேகலைஉந்து.

கசு - கசு. தோன்றிய இராகுலன்
தன்னை.

கசு அழற்கண்களாகம் - திட்டிவிட்ட
மென்னும்பாம்பு, அழல்-விடம்; "ஐக்
தலை யாவின் சிற்றத் தாழ்க்குஞ் சிவ

- எ0 விழித்த லாற்றே நென்னுயிர் கூடுநாள்
யாங்கிருந் தழுதனை யிளங்கோன் தனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
வுடற்கழு தனையோ வுயிர்க்கழு தனையோ
யுடற்கழு தனையே லுண்மகன் தன்னை
எ10 யெடுத்துப் புறங்காட்டிட்டனர் யாரோ
யுயிர்க்கழு தனையே லுயிர்புகும் புக்கில்
செயப்பாட்டு வினையாற் றெரிந்துணர் வரிய
தவ்வுயிர்க் கன்பினை யாயி னுய்தொடி
யெவ்வுயிர்க் காயினு மிரங்கல் வேண்டு
அ0 மற்றுன் மகனை மாபெருந் தேவி
செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்
மடைக்கலஞ் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
யுடற்றுணி செய்தாங் குருத்தெழும் வல்வினை
நஞ்சவிழி யாவி னல்லுயிர் வாங்கி
அ10 விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே

துற்றார்” என்பது சீவகதித்தாமனை,
கார்த்துவதத்தையாரிலம்பகம், ௨௫ச;
“அழல்வாய் நாகத் தாரெயிறழந்தினர்”
என்பது சிலப்பதிகாரம், இந்நிரவிழஞ்
செடுத்தகாதை, ௧௨ச. “நஞ்சவிழி யரவு”
என்று இப்பாம்பின்பெயர் இக்காதையி
லேயே பின்னும் வருதல்காண்க; அச-ம்
அடி.

எ0. விழித்தல்-உயிர்வாழ்தல்; நாகத்
தின் தொழிலாக்கினுமமையும். ‘இழித்
தலாற்றேன்’ என்றும் பாடம்.

எக. இளங்கோன் தனக்கு யாங்கிருந்
தழுதனை; அழுதிலாயென்றபடி.

எ10. புறங்காடு - மயானம். ‘ஈமப்
புறங்காடு’ என்றும் பாடம்.

எக. புக்கில் - புகுமிடமாகிய வுட
ம்பு; “நோக்கார்கொ ளைய்தோர் புக்
கில்” (நாலடியார், தாய்தன்மை, ௧.)
என்பதில் ‘புக்கில்’ என்பது உடம்
பென்னும்பொருளில் வந்திருத்தல் கா

எள. வினையென்றது. நல்வினை தீவி
னையென்னுமிரண்டையும். ‘செயற்பா
ட்டு வினை’ என்றும் பாடம்.

எக - எள. வினையால் உயிர்புகும்புக்
கில் தெரிந்துணர்வரியதென்க.

எஅ. அன்பினையாயின் - அன்பினையு
டையாயாயின்; ஆய்தொடி - விளி.

எக. எவ்வுயிர்க்காயினும் - எவ்வுயிர்க்
கும்.

அ0. மாபெருந்தேவி-இராசமாதேவி;
விளி.

அக. செற்றகன்வன் - கோபித்த கா
ஞ்சனன். செய்தது கேளாய் - கொலை
செய்ததற்குக் காரணமான தீவினையைக்
கேள்.

அ௨. மடைக்கலம் - சோற்றுப்பாத்
திரம். மடையன் - சோறுசமைப்
போன்.

அ௩. உடம்பைத் துண்டமாகவெட்டி
னமையால் தோன்றியெழுந்த வலிய தீ
வினை. ‘உருத்தெழு மல்வினை’ என்றும்
‘உருத்தெழு மல்வினை’ என்றும், ‘உருத்
தெழு பாவம்’ என்றும் பாடம்.

அச. அரவின் - அரவினில். நல்லு
யிர் வாங்கியென்றது முற்பிறப்பின்செ
ய்தியை.

அ10. வீட்டியது - கொன்றது; வீழ்
த்தியதென்பதன்மறையுமாம்.

அ௧-அ10. வினை முற்பிறப்பில் உயிரா
அரவின்வாங்கி இப்பிறப்பில் விஞ்சை
யன்வாளால் வீட்டியது.

பாங்கறிந் தனியோ விங்கிது நீபெனிற்
பூங்கொடி நல்லாய் புருந்த திதுவென
மொய்ம்மலர்ப் பூம்பொழில் புக்கது முதலாத்
தெய்வக் கட்டுரை தெளிந்ததை வீறு

கூ0 அற்றதை பெல்லா மொழியின் றுரைத்து
மற்று முரைசெயு மணிமே கலைதான்
மயற்பகை யூட்டின மறுபிறப் புணர்ந்தே
னயர்ப்பது செய்யா வறிவினே னாயினேன்
கல்லாக் கயவன் காரிருட் டான்வா

கூ1 நல்லா யானுரு நான்கொண் டிருந்தே
னுனொழி மந்திர முடைமையி னன்றோ
மாணிழை செய்த வஞ்சம் பிழைத்த
தந்தாஞ் சேறனு மயலுருக் கோடலுஞ்
சின்னையிற் கொண்டிலேன் சென்ற பிறவியிற்

கூ00 காதலற் பயந்தோய் கடுந்துயர் கலைந்து
திதுறு வெவ்வினை தீர்ப்பது பொருட்டாற்
றையா லுன்றன் தமொற் றவலத்
தெய்யா மையறிக் தின்னுரை கேளா

அசு. இது - இச்செய்தியை.

அள. புருந்தது இதுவென - சம்பலித்
தது இதுவென்ற.

அஅ. பொழில் - உவவனம்.

அக. தெய்வக்கட்டுரை-சந்திரப்பாவை
த்தெய்வக் கூறிய பொருள் பொதிந்த
சொல்.

கூ0. ஒழியின்ற - தப்பாமல்.

அள - கூ0. இதுவெனவுரைத்தென்க.
கூக. மணிமேகலை பின்னும் சொல்லு
வான்.

கஉ. மயற்பகை - பித்தேறுதற்குக்கா
ரணமாகிய மருந்து.

கக. அயர்ப்பது - மறப்பது.

கஉ - கக. "மயற்பகை யூட்ட மறுபி
றப் புணர்ந்தா, னயர்ப்பது செய்யா வறி
வின னாக" என்ற இப்படியே இக்கா
தையில் முன்னும் வந்திருத்தல்காண்க;
சக - சஉ.

கச. கயவன் - கீழ்மகன்; கொடியவ
னுமாம். இருள் - இருளில்.

கடு. என் ஆ னுருக்கொண்டிரு
ந்தேன்.

கச - கூடு:—உஉ - ம் காதை, சக -
இக.

கஉ. 'உடைமையி னன்றே' என்றும்
பாடம்.

கள. வஞ்சம் - ஊனொழிந்தனனெ
ன்று பொய்நோய்காட்டிப் புழுக்கறை
யடைத்தது. பிழைத்தது - தப்பியது.

கக-கள. மந்திரமுடைமையினன்றோ
வஞ்சம்பிழைத்தது; உஉம் காதை, அஅ-
கஉ.

கஅ. அயலுருக்கோடல் - அபத்தரு
வங்கொன்னல்.

கக - கூ0. பேரண்பிறப்பில் எனக்
குக் கணவனாயிருத்தோனை இப்பிறப்பிற்
பெற்றோய்.

கஅ - எ1க. உனது தயவைக்களைந்து
வினையைத் தீர்த்தப்பொருட்டே சேற
லும் கோடலும் சித்தையிற் கொண்டி
லேன்.

கூஉ. தையால் - விளி.

கூஉ - கக. தமொற்றவனத்தெய்யா
மையல் - தமொறுதற்குக் காரணமாகிய
வருத்தத்தைச்செய்யும் அறிவாமையாகி

யாள்பவர் கலக்குற மயங்கிய நன்னாட்டுக்

கருக காருக மடந்தை சீணவனுங் கைவிட
வீன்ற குழவியொடு தானவே ருசி
மான்றோர் திசைபோய் வரையார் வாழ்வுழிப்
புதல்வன் தன்னையோர் புரிதான் மார்பன்
பதியோ ரறியாப் பான்மையின் வளர்க்க

கக0 வாங்கப் புதல்வ னவடித மறியான்
றுன்புணர்ந் தறிந்துபின் றன்னுயிர் நீத்தது
நீர்நசை வேட்கையி னெடுங்கட முழுவஞ்
சூன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
கான வேட்டுவன் கடுங்கணை தூர்ப்ப

ககரு மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப்
பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மைய னாகி
யுயிர்ப்பொடு செங்க னுருத்த நீர்கண்

யமயக்கம் ; மையல் - செல்வச்செருக்கு
மாம் ; “மையன்மத யானைநிரா மன்
னன்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, காந்
தருவதத்தையாரிலம்பகம், கௌ.

மேல், காமம், கொலை, கள், பொய்,
களவு ஆகிய இவ்வைந்தும் நீக்கற்பாலன
வென்று இராசமாதேவிக்கு மணிமே
கலை உபதேசித்தல் முதலியன கூறப்
படும்.

க0௪. ஆள்பவர்கலக்குற-அரசர் கொ
டுங்கோல் செலுத்துதலால். மயங்கிய
நன்னாட்டு - யாவரும் தத்தம் நிலைதமொ
றியநல்லநாட்டில்.

க0௫. காருகமடந்தை - இல்லறவொ
ழுக்கினளாகியவொருத்தி ; நெய்வோர்
குலத்துப் பிறந்த ஒருத்தியென்றுமாம்.
கைவிட - துறக்க.

க0௬. குழவியும் தானும் வெவ்வேறிட
த்துப் பிரிவுற்று.

க0௭. மான்று - மயங்கி, வளையான்-
தன்னைம் வின்கொடுப்பார் யாவார்க்கும்
விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதா
ரென்னும் நியதியில்லாளாய்.

க0௮ - க0௯. நாட்டிற் காருகமடந்தை
கணவன்கைவிடுதலால் வேருகி மான்று
போய் வளையாளாய் வாழ்வுறியென்க.
இல்லறவொழுக்கினளாகிய இவள் கற்
பொழிந்து வளர்வின்றி வாழ்தற்கு அர
ண்முகொடுக்கோன்மைகடாரண்மாதலின்,

‘ஆள்பவர் கலக்குற’ என்பது கூறப்பட்டது ; “மாதவர் நோன்பு மடவார் கற்
புங், காவலன் காவ வின்றெனினின்
றால்” என்று இந்நூலிலேயே இக்கரு
த்து முன்பு வந்திருத்தல் காண்க; உஉ-ம
காதை, உ0௮ - உ0௯.

க0௮ - க0௯. புரிதான்மார்பன் புதல்
வன் தன்னை வளர்க்க.

கக0. ஆங்குப்புதல்வன் - அங்ஙனம்
வளர்க்கப்பட்டபுதல்வன் ; அவன் திறம்-
அவன் தன்னுடைய தாயென்னுந்தன்
மையை.

கக௧. பின்னறிந்தென்க.

கக௨. நீர்நசைவேட்கையின் - நீரை
நச்சிய விருப்பத்தால் ; நசைவேட்கை -
வினைத்தொகை ; “நின்னசைவேட்கையி
னிரவலர் வருவதை” என்பது புறநா
னூறு, ௩. கடம் - க௮0.

கக௩. குல் - கருப்பம்.

கக௪. வேட்டுவன்-வேடன். தூர்ப்ப-
செலுத்த.

கக௫. மான்மறி - பெண்மான் ; மான்
குட்டியுமாம்.

கக௬. பயிர்க்குரல் - பயிராகியவூதல் ;
பயிர் - மிருகங்களுள் ஒன்றை மற்ரு
ன்ற அழைக்கும் ஒசைக்குறிப்பு ; “ம
டமா ஒரு பிணைபயி ரழைப்பின்” என்
பது புறநாணூறு, ௧௫௭. அதன் பான்
மையானது - அதன் பக்கத்தோலும்.

பேட்டி பெய்தோ ரோருயிர் துறத்ததும்

கேட்டு மறிதிபோ வுட்டடல் கள்ளி

கஉ0 கடாஅ யாணமுன் கட்கா முற்றோர்

கிடாஅது சென்றதன் வெண்கோட்டு விழுவ.

துண்ட கள்ளி னுறுசெருக் காவது

கண்டு மறிதிபோ காரிகை நல்லாய்

பொய்யாற் ரொழுக்கம் பொருளெனக் கொண்டோர்

கஉ1 கைபாற் றவலங் கடந்தது முண்டோ

களவேர் வாழ்க்கைய ருமாஉங் கடுந்துய

ரிளவேய்த் தேளாய்க் கிதுவென வேண்டா

மன்பே ருலகத்து வாழ்வேவார்க் கிங்கிவை

துன்பத் தருவன துறக்கல் வேண்டும்

கஉ2 கற்ற கல்வி யன்றும் காரிகை

செற்றஞ் செறுத்தோர் முற்ற வுணர்ந்தோர்

மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வே ரென்போ

ரல்லன் மாக்கட் கில்லது நிரப்புநர்

திருந்தே ரெல்வனை செல்லுல கறித்தோர்

கஉ3 வருந்தி வந்தோ ரரும்பகி கணந்தோர்

கஉ4. ஒட்டியெய்தோன் - வேட்டு வன்; சுட்டி. 'ஒட்டியெய்தோன்' என்றும் பாடம்.

கஉ5-கஉ6. நீத்ததும் துறத்ததும் கேட்டுமறிதிபோ; இதனால், காமத்தையும் கொலையையும் நீத்தல்வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

கஉ7. கடாஅயாண - மதயாண; "கடாஅக் களிற்றின்மேல்" என்பது திருக்குறள், க049. கட்காமுற்றோர் - கண்ண விரும்பியுண்டுகளித்தோர்.

கஉ8. கோடு - கொம்பு.

கஉ9 - கஉ10. கட்கா முற்றோர் இங்ஙனமாநில, "புதுக்கோன் யாண முன்போற்றது சென்று, மதுக்களி மயக்கத்து வினா மாய்த்ததுஉய்" (கஉ - ம் காண்த, ச01-ச02.) என்றதனையுமுணர்ச்சு.

கஉ11. பொய்யாற்றொழுக்கம்-பொய் வழிக்கொழுஞ்சல், பொருளெனக்கொண்டோர் - காரியமாகக்கொண்டோர்.

கஉ12. கையாற்றவலம் - செயலறவா கிய துன்பம்.

கஉ13. களவேர்வாழ்க்கையர் - களவே உழவுபோலும் இலகாழ்க்கைப்பொருளாகவுடைபோர்; "கைப்பொருள் வெ

வங் களவேர் வாழ்க்கைக், கொடியோர்" என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை, ச0 - ச06. கடுந்துயர் - மிக்கதுயர்.

கஉ14. இவை - காமமுதலிய இவ்வையும்.

கஉ15. கல்வி காரிகை அன்று - கல்வி அழகுடைத்தன்று; காரிகை - அழகு; என்றது பின்பு கூறப்படும் கற்குணங்களில்லாதவழி கல்வி அழகுடையதன் நென்றவாறு. இவ்வடியையும்கூறிய அடியோடு கூட்டித் துன்பத் தருவனவற்றைத் துறவாவழிக் கல்வி அழகுடைத்தன்றென்று பொருள்கூறியும் பொருத்தம்.

கஉ16. செற்றம் - பகைமை செல்லா வம் சிக்குவது.

கஉ17. அல்லன்மாக்கட்டு - வறமை துன்பமுடையார்க்கு. 'இவ்வது நீர்ப் பினர்' என்றும் பாடம்.

கஉ18 - கஉ19. நிரப்புசோ வாழ்வே ரென்போர்.

கஉ20. எல்லாவினி

கஉ21 - கஉ22. அரும்பகி கணந்தோரே செல்லுவதறித்தோர்.

துன்ப மறுக்குத் துணிபொரு ளுணர்ந்தோர்

மன்பதைக் கெல்லா மன்பொழி யானென

ஞான நன்னீர் நன்கனந் தெளித்துத்

தேனா ரோதி செவிமுதல் வார்த்து

கசு0 மகன்றுயர் நெருப்பா மனம்விற காக

வகஞ்சுமி வெந்தி யாயிழை யவிப்பத்

தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து

மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி

பாங்கவ டொழுதலு மாயிழை பொறாஅ

கசு1 டான்றொழு தேத்தித் தகுதி செய்தினை

காதலற் பயந்தோ யன்றியுந் காவலன்

மாபெருந் தேவியென் றெதிர்வணங் கினனென.

சிறைவிகோதை முற்றிற்று.

ககசு. துணிபொருள்-பரமார்த்த தத் துவஞானம்.

கக௭. மன்பதைக்கெல்லாம் - உயிர்ப் பன்மைகளுக்கெல்லாம்.

ககசு - கக௭. அன்பொழியாரே துணி பொருளுணர்ந்தோர்.

ககஅ. ஞானநன்னீர் - ஞானமாகிய நல்லநீர். நன்கனம் - நன்றாக.

ககக. தேனாரோதி - இராசமாதேவி. செவிமுதல் - செவியிடம்.

கசு0. மகன்றுயர் - புதல்வனிறந்தது யரம் - புத்திரசோகம்.

கசுக. அகம் - உள்ளிடம். ஆயிழை - மணிமேகலை.

ககஅ - கசுக. ஞானநீரைத் தெளித்து வார்த்து வெந்தியை அவிப்பவென்க.

கசுஉ. தேறு - தேற்றாங்கொட்டை.

கசுக. மாறுகொண்டு - பகைமைகொண்டி.

கசுச. ஆங்கவன் - இராசமாதேவி. ஆயிழை - மணிமேகலை.

கசுக. காதலற்பயந்தோயன்றியும் -

எனது பூர்வஜன்ம நாயகனைப் பெற்ற தல்லாமலும்.

கசுக - கச௭. காவலன் மாபெருந்தே வியென்று - அரசனது பட்டமகிஷியா கவுமுள்ளாயென்று.

க - கச௭. வாசந்தவையென்னுமுதா ட்டி, மொழியின், அவன் மன்னவன றுளாற் சென்றெய்தித் தொழுது முன் னின்று வாழ்த்தி, 'மன்னவன்றன் முன் துன்பங்கொள்ளேல்' என்று போ யபின், அஞ்சிலோதி கரந்து அடக்கிக் கொண்டு மறைத்து 'மணிமேகலையை வஞ்சஞ்செய்குவல்' என்று ஒரு நாள் அரசனுக்கு, 'சிறைதக்கன்று' என, 'தீர் க்க' என்று இறைசொல், குழலான் அவ னைக்கூட உய்ப் புக்கு 'செய்குவல்' என்று ஊட்ட, அறிவினனாக, கொடுப்ப, அனை தலும், இருப்ப, போயபின், அடைப்ப, இருப்ப, அவன் தொழு, மணிமேகலை ஒழி வின்றுகாத்து மற்றுமுரைசெய்யும்; அங் கனமுரைசெய்பவன் அவிப்ப, அவன் தொழுதலும், ஆயிழை பொறாஅளாய் 'மாபெருந்தேவி' என்று எதிர்வணங்கி னனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்துவன்காவது ஆபுத்திராடைந்தகாதை.

[இருபத்து வன்காவது மணிமேகலை மாநகரோழிக்கு
ஆபுத்திராடைந்தபாட்டு.]

மன்ன குமாரனை வஞ்சம் புணர்த்த
தொன்முது கணிகைதன் சூழ்ச்சிபிற் போயவன்
விஞ்சையன் வாளின் விளிந்தோ நென்பது
நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுமெய் வருந்தி
௩ மாதவி மகடனை வான்சிறை நீக்கக்
காவலன் நேவி காற்றேழ் வீழ்ந்தாங்
காவே ரல்கு வருந்தவ மடவா
ருராவோற் களித்த வெருபத் தொருவரு
மாயிரங் கண்ணோ னவிநயம் வழுகக்கொள
௧௦ மாயிரு ஞாலத்துத் தோன்றிய வைவரு
மாங்கவன் புதல்வனோ டருந்தவன் முனிந்த
வோங்கிய சிறப்பி னொருநூற்று நால்வருந்
திருக்கிளர் மணிமுடித் தேவர்கோன் றன்மு
னுருப்பசி முனிந்த வெண்குலத் தொருத்தியு
௧௩ மொன்று கடைநின்ற வரறிரு பதின்மரித்
தொன்றுபடு மாநகர்த் தோன்றிய நாணமுதல்
யானுறு துன்ப மியாவரும் பட்டிலர்
மாபெருந் தேவி மாதர் யாரினும்

௧. மன்னகுமாரனை - உதயகுமாரனை.
புணர்த்த - சேர்த்திய.

௨. முதுகணிகை - சித்திராபதி; எழு
வாய்; தொன்முது - ஒருபொருட்பன்
மொழி. போயவன் - உதயகுமான்.

௩. விளிந்தோன் - இறந்தான்.

௪. மாதவிமகடனை - மணிமேகலையை.
நீக்க - நீக்குதற்பொருட்டு.

௫. காவலன்றேவி - இராசமாதேவி.

௬. க. நீக்க வீழ்த்து.

௭. க. கணிகை, விளிந்தோனென்ப
தைக் கேட்டு வருத்தி வீழ்த்து.

௮. 'அரவோ' என்பது முதலியன
சித்திராபதிடற்று.

௯. புதல்வன் - சயந்தன்.

௧௦ - ௧௧. (?)

௧௨. துற்றிருத்தொருவர், 'ஒன்று
கடையிட்ட' என்றும் பாடம்.

௧௩. தொன்று - பழமை.

௧௪. மாபெருந்தேவி - விளி. மாதர் -
நாடகக்கணிகைகள். 'மாதர் யாவரும்'
என்றும் பாடம்.

௧௫-௧௬. மாதரெல்லாரும் யானுறு
துன்பம் யாவரும்பட்டிலரென இயைக்க.

பூவிலை யீத்தவன் பொன்றின நென்று

உ0 மாதவி மாதவர் பள்ளியு ளடைந்ததும்
பாந்துபடு மனைதொறும் பாத்திர மேந்தி
யாங்கக் கூத்திசென் றையங் கொண்டது
நருத லல்லது நாடகக் கணிகையர்
தகுதி யென்னார் தன்மை யன்மையின்

உரு மன்னவன் மகனே யன்றியு மாதார
லிந்நக ருறாஉ மிடுக்கணு முண்டா
லும்பளர் தழீஇய வுயர்மண நெடுங்கோட்டுப்
பொங்குதிரை யுலாவும் புன்னையங் கானற்
கிளர்மணி நெடுமுடிக் கிள்ளி முன்னு

கூ0 விளவேனி லிறுப்ப லிறும்பூது சான்ற
பூநாறு சோலை யாருமி லொருசிறைத்
தானே தமிழ லொருத்தி தோன்ற
வின்ன ளார்கொ லீங்குவ ளென்று
மன்னவ னறியான் மயக்க மெய்தாக்

கூரு கண்ட கண்ணினுங் கேட்ட செவியினு
முண்ட வாயினு முயிர்த்த முக்கினு
முற்றுண ருடம்பினும் வெற்றிச்சிலைக் காமன்

கக. பூவிலை - அற்றைப்பரிசும்; “பூ
விலை மடந்தைய ரேவற் சில தியர்” என்
பது சிலப்பதிகாரம், இந்நிரலிழையுருமித்
தகாதை, இக. ஈத்தவன் - கோவலன்.

உ0. மாதவர் பள்ளி - சங்கத்தாரான
அறவணவழகனாறையுமிடம்.

உஉ. அரங்கக்கூத்தி - மணிமேகலை.

உக - உஉ. அரங்கக்கூத்தி பாத்திரமே
ந்திச் சென்று மனைதொறும் ஐயங்கொ
ண்டதும்.

உ0 - உச. அடைந்ததும் கொண்ட
தும் நருதற்குக் காரணமாவனவேயன்றி
நாடகக்கணிகையர்களுடைய இயல்பன்
மையால் அவற்றை அவர்க்குத் தகுதி
யென்று கூறார்; இனி ‘நாடகக்கணி
கையர்’ என்பதை எழுவாயாகக் கொ
ண்டு அவர் தகுதியென்னொரெனினுமமை
யும்.

உரு. மன்னவன் மகனேயன்றியும் -
உதயகுமரனுக்கு உண்டான இடுக்கணல்
லாமலும், மரத்தால்-மணிமேகலையால்.

உக. இடுக்கணல் - துன்பம்.

உஎ. உம்பளம் - உப்பளம்; விகாரம்.
கோடு - கணா.

உஅ. கானல் - கடற்கரைச்சோலை.

உக. நெடுமுடிக்கிள்ளி - அரசன்பெ
யர். முன்னு - முன்னாக.

கூ0. இறப்ப - தங்குதலால். இறம்
பூது - அதிசயம். இறப்பச்சான்ற.

கக. சோலை-சோலையில். ஒருசிறை
ஒருபக்கத்தில்.

கஉ. தானே தமிழன் - தான்தனித்த
வளாய்; தமிழ் - தனிமை; கஅ - ம் கா
தை, கஉச.

உக-கஉ. முன்னுத் தோன்றவென்க.

கக. ஈங்குளளாகிய இத்தன்மையை
யுடையான் யாவனாவென்று.

கச. அறியான் - அறியாணய். மன்ன
வன் மயக்கமெய்தி; ‘மயக்கமெய்தா’
என்பது இடக்கர்.

கச. வாயென்றது நாவிலை. உயிர்
த்த - மோந்த.

கச. உற்றுணருடம்பு - திண்டியுணரு
முடம்பு.

மயிலையுஞ் செயலையு மாவுங் குவிலையும்

பயிலிதழ்க் கமலமும் பருவத் தலர்ந்த

ச௦ மலர்வா யம்பின் வாசங் கமழப்

பலர்புறங் கண்டோன் பணிந்துதொழில் கேட்பு

வொருமதி பெல்லி கழிப்பினு முகையான்

பொருவரு பூங்கொடி போயின வந்நான்

யாங்கொளித் தன்னவ் விளங்கொடி பென்றே

சௌ வேந்தரை யட்டோன் மெல்லியற் றோர்வுழி

நிலத்திற் குளித்து நெடுவிகம் பேறிச்

சலத்திற் றிரியுமோர் சாணன் றேறன்ற

மன்னவ னவனை வணங்கி முன்னின்

தென்னுயி ரணியா ளிங்கொளித் தாளுள

௯௦ என்னு ளொருத்தியைக் கண்டிரோ வடிசுள்

சொல்லுயி னென்று தொழுவவ னுரைப்பான்

கண்டிலே னுயினுங் காரிகை தன்னைப்

பண்டறி வுடையேன் பார்த்திப கேளாய்

௧௧. மயிலை - மல்லிகைவிசேடம். செயலை - அசோகு.

௧௨. பயிலிதழ் - செறிந்தஇதழ்.

௧௩. கமழ - கமழ்தலால்.

௧௪ - ௪௦. மயிலை முதலியனவாகிய அம்பென்க.

௧௫ - ௪௦. கண்ணினும் செவியினும் வாயினும் மூக்கினும் உடம்பினும் காம னுடைய மலரம்பின் வாசங்கமழ்தலால். ஈண்டுக்கூறிய 'கண்டகண்' முதலியன அரசனுடைய பொறிகள்; என்றது - வேறவேறகாலங்களில் வேறவேறபொருள்களானனுபவிக்கப்படுவன ஒருகாலத்த அவன்கண்ணே யனுபவிக்கப்பட்டனவென்பதாம்.

௪௧. பலர்புறங்கண்டோன் - அரசன்.

௪௨. மதி - மாதம். கழிப்பினும் - கழித்தானாயினும். உகையான் - சொல்லாளாய்.

௪௩. அந்நான் - அந்நானில்.

௪௪. நோர்வுழி - தேம்பொழுது.

௪௫. நிலத்திற்குளித்து-நீரிற்புருவது போல் நிலத்திற் புழுந்து. நெடுவிகம் பேறி - சந்திரசூரியர்சேன யெட்டிப்பிடித்தற்குச்செய்வதுபோல் நீண்ட சூகாயத்திற்கென்று.

௪௬. சலத்தில் திரியும் - பூமிமேலாடப்படுபொல் நீர்மேலேகாடத்துதிரியும்.

௪௭ - ௪௭. குளித்து ஏறித் திரியும் ஓர்சாரணன்தோண்டுவென்க. நிலத்திற் குளித்தல் முதலியன அற்புதசத்தியாகிய இருத்தியெனப்படும். தனது தந்தையாகிய சந்தோதனனுக்கு ஞானமுண்டாக்குதற்பொருட்டு நிலத்திற்குளித்தன்முதலிய பலவற்புதங்களைப் புத்தன் காட்டினுனென்று அகவலகோஷப்போதிசுத்துவரென்பவராத் செய்யப்பட்டுள்ள புத்தசரித்தர்தின், ௧௬-ம் வர்க்கத்தாற் றெரிசின்றது; "நீரினிற பூவில வானினிறினைத்துழி யொதற்கு கின்ற, சாரண ரெண்ம ராவர் சமணரி லிருத்தி பெற்றோர்" என்றார் தூடாமணிநீகண்டேயராரும்; மக்கட்பெயர்த்தொகுதிச. "வாணுடிழிந்தோன்" (௪௦-ம்காதை, ௧௩.) என்று இத்தலில் முன்வந்திருத்தல்காண்க.

௪௮. அவனை - அச்சாரணனை.

௪௯. அன்னன் - அத்தன்மையான்.

௫௦ - ௫௦. அவனை வணங்கி நின்றது சொல்லுமினென்று மன்னவன் இருழுவென்க.

௫௧. அறிவுடையேன் - அறிதலுடையேன்.

நாக நாடு நடுக்கின் றுள்பவன்

௫௫ வாகை வேலோன் வளாவணன் றேவி

வாச மயிலை வயிற்றுட் டோன்றிய

பீலிவளை யென்போள் பிறந்த வந்நா

ளிரவிகுலத் தொருவ னிணைமுலை தோயக்

கருவொடு வருமெனக் கணியெடுத்த துரைத்தன்

௬௦ னுங்கப் புதல்வன் வருஉ மல்லது

பூங்கொடி வாராள புலம்ப விதுகே

டவகச் சாந்தி செய்யா நானுன்

காவன் மாநகர் கடல்வயிறு புகூஉ

மணிமே கலைதன் வாய்மொழி யாலது

௬௫ தணியா திந்திர சாபமுண் டாகலி

னாங்குப்பதி யழிதலு மீங்குப்பதி கெடுதலும்

வேந்தரை யட்டோய் மெய்யெனக் கொண்டிக்

காசின் மாநகர் கடல்வயிறு புகாமல்

வாசவன் விழாக்கோண் மறவே லென்று

௭௦ மாதவன் போயின வந்நாட் டொட்டுமிக்

காவன் மாநகர் கலக்கொழி யாதாற்

றன்பெயர் மடந்தை துயருறு மாயின்

மன்பெருந் தெய்வம் வருதலு முண்டென

வஞ்சினே னரசன் றேவியென் றேத்தி

௭௫ நன்மனம் பிறந்த நாடகக் கணிகையை

யென்மனைத் தருகென விராசமா தேவி

௫௫. வாகை - வெற்றி.

௫௫ - ௫௬. தேவியாகிய வாசமயிலை.

௫௭. அந்நான் - அந்நாளில்.

௫௬. கருக்கூப்பம். வரும் - வருவான். கணி - தூல்வல்ல நிமித்திகள்.

௫௭ - ௫௬. அந்நாளிற் கணியெடுத்து ரைத்தன்.

௬௦. வருஉமல்லது - வருவானேயன்றி.

௬௧. பூங்கொடி - பீலிவளை. புலம்பல் - வருந்தாதே.

௬௨. தீவகச்சாந்தி - இந்திரவிழவு.

௬௩. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௬௪. மணிமேகலை - மணிமேகலாதெய்வம். அது - நகர் கடல்வயிறு புகுதல்.

௬௨ - ௬௪. செய்யாநாளில் வாய்மொழியால் நகர் கடல்வயிறு புகூஉமென்க.

௬௪ - ௬௫. இந்திரசாபமுண்டாதலின், அது தணியாது.

௬௬. ஆங்கு - அக்காலத்தே. பதியிரண்டில் முன்னது நகரம், பின்னது அரசன். 'ஆங்குப் பதியழிதலு மூங்குப் பதிபுகுதலும்' என்றும் பாடம்.

௬௭. காசு - குற்றம்.

௬௬. மறவேல் - மறவாதே.

௭௦. மாதவன் - சாரணன்.

௭௧. கலக்கு - கலங்குதல்.

௭௨. மடந்தை - மணிமேகலை.

௭௩. தெய்வம் - மணிமேகலாதெய்வம்.

௭௫. நாடகக்கணிகை - மணிமேகலை.

'நஞ்சனையிறந்த நாடகக் கணிகை' என்றும் பாடம்.

௭௬. தருகென - தருவாயென்று கித்திராபதி கேட்பு.

- கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையு
முள்ளக் களவுமென் தூலோர் துறந்தவை
தலைமையாக் கொண்டின் தலைமையில் வாழ்க்கை
- அ0 புலைமையென் 'றஞ்சிப் போந்த பூங்கொடி
நின்னொடு போந்து நின்மனைப் புகுதா
ளென்னோ டிருக்குமென் நீங்கிவை சொல்வுழி
மணிமே கலைதிற மாதவி கேட்டுத்
துணிகயர் துகள்படத் துளங்கிய வதுபோற்
- அரு நெளியாச் சிந்தையன் சுதமதித் குரைத்து
வளியெறி கொம்பின் வருந்திமெய்ந் நடுங்கி
யறவண ரடிவீழ்ந் தாங்கவர் தம்முடன்
மறவேன் மன்னவன் நேறிதன் பால்வரத்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு
- க0 மாதவி மகளு மாதவர்க் காண்டலு
மெழுந்தெதிர் சென்றாங் கிணைவளைக் கையாற்
றெழுந்தகை மாதவன் றுணையடி வணங்க
வறிவுண் டாகுவென் றுங்கவன் கூறலு
மிணைவளை நல்லா னிராசமா தேவி
- கூரு யருந்தவர்க் கமைந்த வாசனங் காட்டித்
திருந்தடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்

என. 'கள்ளும்பொய்யும்' என்பது முதலியன இராசமாதேவிகூற்று.

அஅ. உரலோர் - அறிவுடையோர். துறந்தவை - நீக்கியவை.

என-அஅ. உஉ-ம் காதை, கஎ-கஎஉ.

எக. தலைமையில் வாழ்க்கை - கடையான பரத்தைமைத்தொழில்; "மேலோ ராயினு தாலோ ராயினும், பால்வகை தெரிந்த பகுதியோ ராயினும், பிணியெனக் கொண்டு பிறக்கிட் டொழியுங், கணிகையர் வாழ்க்கை கடையே" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; காகொண்காதை, கஅ0 - கஅக. 'தன்மையில் வாழ்க்கை' என்றும் பாடம்.

என - எக:— உ - ம் காதை, ஐஎ.

அ0. புலைமை-அசுத்தமுடையது. பூங்கொடி - மணிமேகலை.

அஉ. இருக்கும் - இருப்பான். நங்கிவைசொல்வுழி-இவற்றை இராசமாதேவி சொல்லும்பொழுது.

இனி மணிமேகலையின் செய்திகேட்டமாதவி அறவணவடிசளுடன் இராசமாதேவிபால்வருதல் கூறப்படும்.

அக. திறம்-காவலிவிருத்தல். திறத்தைக்கேட்டு.

அச. துணிகயம் - தெளிந்த நீர்நிலை. துளங்குதல் - கலங்குதல்.

அதி. சிந்தையன் - சிந்தையனாய்.

அசு. வளியெறிக்கொம்பின் - காற்றால் லைக்கப்பட்ட பூங்கொம்புபோல.

அஉ - அஅ. நங்கிவை சொல்வுழி மாதவி கேட்டுத் தெளியாச்சிந்தையனாய் உரைத்து வருந்தி நடுங்கி வீழ்ந்து அகருடன் இராசமாதேவிபால் வரவென்க.

அக:—உச-ம் காதை, கசக. ஆயம் - லெதியர்கூட்டம்.

கச - கச. நல்லாளாயிதேவி ஆசனங்காட்டி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபிணைக்க.

யாண்டுபல புக்கதும் மிணையடி வருந்தவென்
காண்டரு நல்வினை நும்மையிங் கழைத்தது
நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து
க00 மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபல் லாண்டெனத்
தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்
மேவினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணினோ யுற்ற
பிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்
க0௫ பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி னுறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வகுத்த வியல்பீ ராறும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
கக0 ரையா ராயி னாழ்நர கறிகுவர்
பேதைமை யென்ப தியாதென வினவி
ஞேதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டெண்டெனக்
கக௫ லுலக மூன்றினு முயிரா முலக
மலகில பல்லுயி ராறுவகைத் தாகு

க௭. 'யாண்டு பலபுக்க' என்பது முத
லியன இராசமாதேவிகூற்று. யாண்டு -
வருடம்.

க௭ - கூ௮.

வருந்த நும்மை ஈங்கழைத்தது.

கக. நாத்தொலைவில்லாயாயினும் - நா
மெலிதலில்லாயாயினும்; சொல் வன்
மை குறைந்திலா யென்றபடி. 'நாத்
தொலை வில்லை யாயினுங் கிளர்ந்து' என்
றும் பாடம்.

க00. இவ்யாக்கையென்றது - அறவ
ணவடிகளுடம்பை. 'மூத்தகிவ் யாக்
கை' என்றும் பாடம். என - என்று
இராசமாதேவிசொல்ல.

கக - க00. "நாாமுதிர் யாக்கை நடு
ங்கா நாயி, னுரைமு தாளன்" என்று
முன்னும் வந்திருத்தல் காண்க; க௨-ம்
காதை, ௩ - ௪.

க0௧. 'தேவிகேளாய்' என்பது முதலி
யன அறவணவடிகள் கூற்று. தவயாக்
கை - தவவுடம்பு.

க0௨. வீழ்கதிர் - அஸ்தமிக்குஞ்ஞரி
யன். மரணத்திற்குச் சூரியன் அஸ்தமி
த்தலை உவமைகூறுதல் பெளத்ததூண்ம

ரபு. "சாக்கா டென்ப தருவருத் தன்மை,
யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்"
(௩0 - ம் காதை, க0௨ க0௩) என இந்து
விற்பின்பு வருதல் காண்க.

க0௩ - க0௪. பிறப்புப்பிணியூப்பிறப்
புக்கள் உடலுக்கியற்கையென்றபடி.

க0௫. க0௮. பேதைமை முதலிய பன்
னிரண்டும் துவாதசநிதானமெனப்படும்;
இவற்றினியல்பை, இந்துல், ௩0 - ம் கா
தையால் விளங்கவுணர்க.

கக௧. பேதைமை - அவிச்சை.

கக௨. இவற்றை-துவாதசநிதானத்தை.

கக௪. கோடு - கொம்பு.

கக௧ - கக௪. பேதைமையென்பது
மயங்கிக் கண்டதுமற்றது கேட்டது தெ
ளிதலென

கக௫. 'உலகமூன்றினும்' என்பது
முதற் செய்கை கூறப்படும்.

கக௫ - கக௬. உயிராமுலகம் அளவிலு
உயிராகிய உலகம் அளவில்லாதன. செ
ய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு அறு
வகையுயிர்களும் கூறப்பட்டன.

கக௬ - கக௮. பேயுமென்றே அறுவகை
த்தாருமென்க.

மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நாகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
கஉ௦ சொல்லப் பட்ட கருவினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் வினையுங் காலை யுயிர்கட்டு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந்
தீவினை யென்ப தியாதென வினவி
னும்பொடி. நல்லா யாங்குது கேளாய்
கஉ௧ கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றேன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெருளல் பொல்லாக் காட்சியென்
கஉ௨ னுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமென்ப
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நாகரு மாகிக
கலங்கிய வுள்ளந் கவலையிற் றேன்றுவர்
கஉ௩ நல்வினை யென்ப தியாதென வினவிற்
சொல்லிய பத்தின ரெருகுதியி னீங்கிச்
சிலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வெருமுன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி

கஉ௦. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூ
றிய மக்கட் கருமுதலிய ஆறும்; “தெய்
வக்கருவுந் திசைமுகக் கருவும் (பதிகம்,
உஅ.) என்று முன்புயர்ந்திருத்தல் காண்க.

கஉ௧ - கஉ௨. (செய்கை) -
யால் தோற்றிக் காட்டு மென்க.

கஉ௩. காமத்தீவிழைவு - காமமாகிய
கொடிய விழைவு.

கஉ௪ - கஉ௫. கொலையும் களவும் கா
மமுமென உடம்பிற்றேன்றுவன மூன்
றும்.

கஉ௬. குறளை - கோள். பயனில்
சொல் - அறம்பொருளினபங்களுள்
ஒன்றும் பயவாத சொல்.

கஉ௭. வெஃகல் - விரும்பல். வெரு
ளல் - கோபித்தல்; வெஃகல் முதலிய

மூன்றும் முறையே காமம் வெருளி மய
க்கமெனப்படும்.

கஉ௦. உருப்பன - தோன்றுவன.

கஉ௧-கஉ௫. தீவினையென்பது, மூன்
றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகை
ப்படும்.

கஉ௨. இத்திறம்-கொலைமுதலிய திய
வழிகளில். படரார் - செல்லார்.

கஉ௩-கஉ௫. இக்கருத்து “விலங்கு
நாகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்களுந்
தீவினை கடியின்” எனப்பின்னும் வரு
தல் காண்க; உரு-ம் காலை, சத-சஉ.

கஉ௬. சொல்லியபத்து-கொலை, களவு,
காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல்,
பயனில்சொல், வெஃகல், வெருளல்,
பொல்லாக்காட்சியென்பன.

கஉ௭. சிலம் - பஞ்சசேவமுதலியன.

யாண்டுபல புக்கதும் மிணையடி வருந்தவென்
காண்டரு நல்வினை நும்மையிங் கழைத்தது
நாத்தொலை வில்லா யாயினுந் தளர்ந்து
க00 மூத்தவிவ் யாக்கை வாழ்கபல் லாண்டெனத்
தேவி கேளாய் செய்தவ யாக்கையின்
மேவினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்
பிறந்தார் மூத்தார் பிணினோ யுற்ற
பிறந்தா ரென்கை யியல்பே யிதுகேள்
க00 பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு
வாயி லுறே நுகர்வே வேட்கை
பற்றே பவமே தோற்றம் வினைப்பய
னிற்றென வருத்த வியல்பீ ராரும்
பிறந்தோ ரறியிற் பெரும்பே றறிகுவ
கக0 ரறியா ராயி னாழ்நர கறிகுவர்
பேதைமை யென்ப தியாதென வினவி
ஞேதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி
யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டெண்டெனக் கேட்டது தெளிந்
கக0 லுலக மூன்றினு முயிரா முலக
மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாரு

க௭. 'யாண்டு பலபுக்க' என்பது முதலியன இராசமாதேவிகூற்று. யாண்டு - வருடம்.

க௭ - க௮. எனது நல்வினை இணையடி வருந்த நும்மை ஈங்கழைத்தது.

க௯. நாத்தொலைவில்லாயாயினும் - நா மெலிதவில்லாயாயினும்; சொல்வன்மை குறைந்திலா யென்றபடி. 'நாத்தொலை வில்லா யாயினுங் கிளர்ந்து' என்றும் பாடம்.

க00. இவ்யாக்கையென்றது - அறவணவடிகளுடம்பை. 'மூத்தவிவ் யாக்கை' என்றும் பாடம். என - என்று இராசமாதேவிசொல்ல.

க௧ - க00. "நாாமுதிர் யாக்கை நடுங்கா நாயி, னுணாமு தாளன்" என்று முன்னும் வந்திருத்தல் காண்க; க௨-ம் காதை, ௩ - ௪.

க0௧. 'தேவிகேளாய்' என்பது முதலியன அறவணவடிகள் கூற்று. தவயாக்கை - தவவுடம்பு.

க0௨. வீழ்கதிர் - அஸ்தமிக்குஞ்ஞரியன். மரணத்திற்குச் ஞரியன் அஸ்தமீத்தலை உவமைகூறுதல் பௌத்ததூண்ம

ரபு. "சாக்காடென்ப தருவருத் தன்மை, யாக்கை வீழ்கதி ரெனமறைந் திடுதல்" (௩0 - ம் காதை, க0௨ க0௩) என இந்நூலிற் பின்பு வருதல் காண்க.

க0௩ - க0௪. பிறப்புப்பிணியூப்பிறப்புக்கள் உடலுக்கியற்கையென்றபடி.

க0௫. க0௮. பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டும் துவாத்சந்தானமெனப்படும்; இவற்றினியல்பை, இந்நூல், ௩0 - ம் காதையால் விளங்கவுணர்க.

க௧௧. பேதைமை - அவிச்சை.

க௧௨. இவற்றை - துவாத்சந்தானத்தை.

க௧௪. கோடு - கொம்பு.

க௧௧ - க௧௪. பேதைமையென்பது மயங்கிக் கண்டதுமறந்து கேட்டது தெளிதலென்க.

க௧௫. 'உலகமூன்றினும்' என்பது முதற் செய்கை கூறப்படும்.

க௧௫ - க௧௬. உயிராமுலகம் அலகில - உயிராகிய உலகம் அளவில்லாதன. செய்ய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு அறுவகையுயிர்களும் கூறப்பட்டன.

க௧௬ - க௧௮. பேயுமென்றே அறுவகைத்தாருமென்க.

மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நாகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்
கஉ௦ சொல்லப் பட்ட கருவினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையுங் காலையுயிர்த்தரு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந்
தீவினை யென்ப தியாதென வினவி
னையதொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
க: கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றேன்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
கக௦ றுள்ளந் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமென்ப
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திறம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நாகரு மாகிக்
கலங்கிய வுள்ளந் கவலையிற் றேன்றுவர்
கக௫ நல்வினை யென்ப தியாதென வினவிற்
சொல்லிய பத்தின் றொருதியி னீங்கிச்
சீலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வெருமூன்று திறத்துத்
தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி

கஉ௦. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூ
றிய மக்கட்கருமுதலிய ஆறும்; “தெய்
வக்கருவுந் திசைமுதல் கருவும் (பதிகம்,
உஅ.) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க.

கக௧ - கஉ௨. (செய்கை) இருவகை
யால் தோற்றிக் காட்டு மென்க.

கஉ௩. காமத்தீவிழைவு - காமமாகிய
கொடிய விழைவு.

கஉ௫ - கஉ௬. கொலையும் களவும் கா
மமுமென உடம்பிற்றேன்றுவன மூன்
றும்.

கஉ௭. குறளை - கோள். பயனில்
சொல் - அறம்பொருளிர்ப்பங்களுள்
ஒன்றும் பயவாத சொல்.

கஉ௯. வெஃகல் - விரும்பல். வெரு
ளல் - கோபித்தல்; வெஃகல் முதலிய

மூன்றும் முறையே காமம் வெருளி மய
க்கமெனப்படும்.

கக௦. உருப்பன - தோன்றுவன.

கஉ௧-கக௩. தீவினையென்பது, மூன்
றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகை
ப்படும்.

கக௨. இத்திறம்-கொலைமுதலிய திய
வழிகளில். படரார் - செல்லார்.

கக௩-கக௪. இக்கருத்து “விலங்கு
நாகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்களுந்
தீவினை கடியின்” எனப்பின்னும் வரு
தல் காண்க; உடு-ம் காதை, ௪௧-௪௨.

கக௬. சொல்லியபத்து-கொலை, களவு,
காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல்,
பயனில்சொல், வெஃகல், வெருளல்,
பொல்லாக் காட்சியென்பன.

கக௭. சீலம் - பஞ்சசீலமுதலியன.

கச௦ மேவிய மகிழ்ச்சி வினைப்பய னுண்குவ
ராசன் றேவியொ டாயிழை நல்லீர்
புராதீர் நல்லறம் போற்றிக் கேண்மின்
மறுபிறப் புணர்ந்த மணிமேகலை
பிறவறங் கேட்ட பின்னாள் வந்துனக்

கச௫ கித்திறம் பலவு மிவற்றின் பகுதியு
முத்தேர் நகையாய் முன்னுறக் கூறுவ
லென்றவ னெழுதலு மினங்கொடி யெழுந்து
நன்றறி மாதவ னல்லடி வணங்கித்
தேவியு மாயமுஞ் சித்திரா பதியு

க௫௦ மாதவர் நன்மொழி மறவா துய்ம்மி
னிந்நகர் மருங்கினயா னுறைவே னாயின்
மன்னவன் மகற்கிவள் வருங்கூற் றென்குவ
ராபுத் திரனா டடைந்ததற் பின்னாண்
மாசின் மணிபல் லவந்தொழு தேத்தி

க௫௫ வஞ்சியுட் புக்கு மாபத் தினிதனக்
கெஞ்சா நல்லறம் யாங்குணுஞ் செய்குவ
லெனக்கிட ருண்டென் றிரங்கல் வேண்டா
மனக்கினி யீரென் றவரையும் வணங்கி
வெந்துறு பொன்போல் வீழ்கதிர் மறைந்த

க௬௦ வந்தி மாலை யாயிழை போகி
யுலக வறவியு முதியாள் குடிக்கையு
மிலகொளிக் கந்தமு மேத்தி வலங்கொண்
டந்தர மாறாப் பறந்துசென் றுயிழை

கச௦. மகிழ்ச்சிவினை - நல்வினை.

க௫௫ - கச௦:—௩௦ - ம் காதை, ச௫ - அக.

கசக. ஆயிழை நல்லீரென்றது, மாத வியையும் சுதமதியையும் ஆயத்தையும்.

கசஉ. புரா - குற்றம். நல்லறம் - அருளறம்.

கசச. பிறவறம் - மற்றைச் சமயத் தருமம்.

கசசு. 'முத்தொகை யாக முன்னர்க் கூறுவன்' என்றும் பாடம்.

கச௫ - கசசு. கித்திறம் பலவுற்றற யும் இவற்றின்பகுதிகளையும் கூறுவேன்.

கசஎ. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

கசக:—உச - ம் காதை, அக.

க௫௫. மாபத்தினிதனக்கு வஞ்சியுட் புக்கு - கண்ணகியைத்தரிசித்தற்பொரு ட்டு வஞ்சிநகரத்திற் புகுந்து.

க௫அ. அவளையும், உம் - இறந்தது யது.

க௬௦ அந்தி மாலையில்.

கசக. முதியாள் குடிக்கை - சம்பாபதி கோயில், 'முதியாள்கோட்டமும்' என் றும் பாடம்.

கசஉ. கந்தம் - தூண். என்றது கந்தி ற்பாவையை; ஆகுபெயர். "கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிட" என்பது புறநா னாறு, ஓஉ.

கசக. அந்தரம் ஆறா - ஆகாயமேவழி யாக.

யித்திரன் மருமா னிரும்பதி புறத்தோர்
 கசுரு பூம்பொழி லகவையி னிழிந்து பொறையுயிர்த்
 தாக்குவாழ் மாதவ னடியினை வணங்கி
 யிந்நகர்ப் பேர்யா திந்நக ளாளு
 மன்னவன் யாரென மாதவன் கூறு
 நாக புமிது நன்னக ராள்வோன்
 கஎ௦ பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராச
 னீங்கிவன் பிறந்த வந்நாட் டொட்டி
 மோங்குயர் வானத்துப் பெயல்பிழைப் பறியாது
 மண்ணு மாலும் வளம்பல தருஉ
 முண்ணின் றுருக்கு நோயுயிர்த் கில்லெனத்
 கஎரு தகைமலர்த் தாரோன் றன்றிநங் கூறின
 வகைமலர்ப் பூம்பொழி லருந்தவன் றுனென.

ஆபுத்திரஞுடைந்தகாதை முற்றிற்று.

கசுசு. இத்திரன் மருமான் - புண்ணிய
 ராசன் ; மருமான் - வழித்தோன்றல்.
 பதி - நாகபுரம்.
 கசுரு. அகவையின் - உள்ளிடத்தே.
 கசுசு. மாதவன் - தருமசாவகன்.
 கசுசு யாரென - யாரென்று மணிமே
 கலை கேட்ப. கூறும் - சொல்லுவான்.
 கஎக. தொட்டி - தொடங்கி.
 கஎஉ. பெயல் - மழை. பிழைப்பு
 அறியாது - தவறுதலையறியாது.
 கஎக. தருஉம் - கொடுக்கும்.
 கஎசு. உயிர்களுக்கு நோயிலை.
 கஎரு. தாரோன் - புண்ணியராசன்.
 கஎசு. அருந்தவன் - தருமசாவகன்.
 க-கஎசு. தொன்முதுகணிகை கேட்டி

வருத்தி வீழ்ந்து எத்தி, 'தருக' என,
 இராசமாதேவி நங்கிவை சொல்வழி, மா
 தேவி அறவணவழிகளுடன் யர, காண்ட
 லும், எதிர்சென்று துணையழிவணங்க,
 அடைய, 'அறிவுண்டாக' என்றகூறலும்,
 இராசமாதேவி காட்டி விளக்கிச் செய்த
 பின், 'யாழக' என, 'தேவி கேளாய் ;
 நல்லீர், கேண்மின் ; மணிமேகலை முன்
 றுறக்கூறாயல்' என்று அவனெழுதலும்,
 இளங்கொடி எழுந்து வணங்கி என்று
 வணங்கிப் போகி எத்தி வலங்கொண்டு
 சென்று முறிந்து பொறையுயிர்த்து வண
 ளகி, 'யாது? யாவர்' என, மாதவன்
 கூறும் ; அந்நவன்கூறாமருந்தவன் கூறி
 னனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தைந்தாவது

ஆபுத்திராஜே மணிபல்லவமடைந்தகாதை.

[இருபத்தைந்தாவது மணிமேகலை ஆபுத்திரனை மணிபல்லவத்திடை யழைத்துப் புத்தபீடிகைகாட்டிப் பிறப்புணர்த்தி வஞ்சிமாநகர்புக்கபாட்டு.]

அரச னுரிமையோ டப்பொழில் புருத் து
தரும சாவகன் றன்னடி வணங்கி
யறனு மறனு மரித்தமு நித்தத்
திறனுந் துக்கமுஞ் செல்லுயிர்ப் புக்கிலுஞ்
நு சார்பிற் றோற்றமுஞ் சார்பறுத் துய்தியு
மாரிய நமைதியு மமைவுறக் கேட்டுப்
பெண்ணினை யில்லாப் பெருவனப் புற்றாள்
கண்ணினை யியக்கமுங் காமனோ டியங்கா
வங்கையிற் பாத்திரங் கொண்டறங் கேட்டு
க0 மிக்கினை யில்லா ளிவள்யா டென்னக்
காவலற் றொழுது கஞ்சக னுரைப்போ

க. அரசன் - புண்ணியராசன்; உரிமை - மனைவி; “உரிமைமுன் போக்கி யல்லா லொளிமுடி மன்னர் போகார்” என்பது சீவகசிந்தாமணி, நாமகளிலும் பகம், உசக

உ. தருமசாவக னென்பது - அப்பொழிலில் நோற்றுவதியும் ஒரு முனிவன் பெயர். இப்பெயர்க்குத் தருமங்கேட்பவ னென்பது பொருள்.

க. மறன் - பாவம். அறித்தம் - அறித்தியப்பொருளின்வகை.

க-ச. நித்தத்திறன் - நித்தியப்பொரு ளின்வகை. துக்கம் - பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு, விரும்பியனபெறுமை, வேண்டாதனபெறுதல் என்னுமாதும். புக்கில் - புருமிடம்.

டு. சார்பிற்றோற்றம் - பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டு நிதானத்தினது தோற்றம். உய்தி-பிழைத்தல்; “செய்தி கொன்றோர்க் குய்தியில்” (புறநானூறு,

கச.) எனவும், “உய்திக் கால முரையி ரோ” (சிலப்பதிகாரம்) நாகோண்கா தை, உச0) எனவும் வருதல்காண்க.

சு. ஆரியன் - ஆசிரியன்; என்றது புத்தனை. ‘அறிவுறக் கேட்டு’ என்றும் பாடம்.

எ. பெருவனப்பு - பேரழகு.

அ. இயக்கம் - இயங்குதல்; இவ்வடி யோடு “உருவிலாளனோ டிருவம் பெய ர்ப்ப” (ஓம் காதை, சு.) என்று முன்வந்தது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

க. அறங்கேட்கும் - தருமத்தைக்கேட்பான்.

க0. யாரென்ன - யாரென்று அரசன் கேட்பு.

க - க0. அரசன், புருந்து வணங்கிக் கேட்டு ‘இவள்யார்’ என்னவென்க.

கக. கஞ்சகன் - சட்டையிட்ட பிரதானி.

கஞ்சகன் மணிமேகலையின் வரலாற்

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உஉஎ

னாவலக் தீவிநிந் நங்கையை யொப்பார்
யாவரு மில்லை யிவடித மெல்லாங்
கிள்ளி வளவனொடு கெழுதகை வேண்டிக்
கரு கள்ளவிழ் தாரோய் கலத்தொடும் டோகிக்
காவிரிப் படப்பை நன்னகர் புக்கேன்
மாதவ னறவண னிவள்பிறப புணர்ந்தாங்
கோதின னென்றியா னன்றே யுரைத்தே
னாங்கவ ளிவளவ் வகனகர் நீங்கி

உ0 யீங்கு வந்தன னென்றன மிளங்கொடி
நின்கைப் பாத்திர மென்கைப் புருந்தது
மன்பெருஞ் செல்வத் து மயங்கினை யறியா
யப்பிறப் பறிந்திலை யாயினு மாவயிற்
றிப்பிறப் பறிந்திலை யென்செய் தனையோ

உரு மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டா லல்லது
பிணிப்புறு பிறவியின் டொற்றியை யறியா
யாங்கு வருவா யாசீ யென்றப்
பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புதன்
மையறு விசும்பின் மடக்கொடி யெழுத்து

௩0 வெய்யவன் குடபால் வீழா முன்னர்
வானின் நிழிந்து மறிதிரை யுலாவும்
பூநா றடைகரை யெங்கணும் போகி
மணிப்பல் லவம்வலங் கொண்டு மடக்கொடி

றை அரசனுக்குக் கூறுதல் இனிக் கூறப்
படும்.

௩௩. இவன் திறமெல்லாம் - இவளு
டைய வரலாறு முழுதும்.

௩௪. கிள்ளிவளவனென்றது உதயகும
ரன் தந்தையை, கெழுதகைமை-உரிமை;
என்றது - நட்பை.

௩௬. காவிரிப்படப்பை நன்னகர் - கா
விரியைத் தோட்டக் கூற்றிற்கு எல்லை
யாகவுடைய காவிரிப் பூம்பட்டினம்;
படப்பை - பக்கமுமாம்; “காவிரிப்
படப்பைப் பட்டினம்” என்பது சீலப்
பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, ௧௫௧.

௩௮. அன்றே - யான்போய்வந்த அக்
காலத்தே.

௩௯ - ௪௮. இவடிதமெல்லாம் அன்றே
யுரைத்தேன்.

உ0. இளங்கொடி - மணிமேகலை.

௪௧ - ௨0. உணர்ப்போனாகிய கஞ்சு
கன் ‘நங்குவந்தனன்’ என்றனும்.

௨௧. ‘நின்கைப்பாத்திரம்’ என்பது
முதலியன, புண்ணியராசனோக்கி ம
ணிமேகலைகூறுங்கூற்று. பாத்திரம் -
அமுதகூரி.

௨௨. செல்வத்து - செல்வத்தால்.

௨௩ அப்பிறப்பு - போனபிறப்பு;
என்றது சா.லிவயிற்றிறப்பிறந்த பிறப்பை.

௨௪. பிணிப்பு - பற்று. பெற்றி -
தன்மை.

௨௭. ஆங்கு - மணிபல்லவத்திற்கு.
நீ ஆங்கு வருவாயென்றது.

௨௮. தாரோன் - புண்ணியராசன்.

௨௦ - ௨௮. இளங்கொடி புதன்.

௨௯. மடக்கொடி - மணிமேகலை.

௩0. குடபால் - மேற்றிசை.

௩௧ இழிந்து - இறங்கி.

மினிப்பறு மாதவன் பீடிகை காண்டலுந்

௩. வலந கொள்ளவத் தூமணிப் பீடிகைப்

பழுதில் காட்சி தன்பிறப் புணர்த்தக்

காயங் கரையெனும் பேரியாற் றடைகரை

மாயமின் மாதவன் நன்னடி பணிந்து

தருமங் கேட்டுத் தாடொழு தேத்திப்

௪௦ பெருமகன் நன்னெடும் பெயர்வோர்க் கெல்லாம்

விலங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங்

கலங்களுந் தீவினை கடியின் கடிந்தாற்

றேவரு மக்களும் பிரமரு மாகுதி

ராகவி னல்வினை யயரா தோம்புமின்

௪௫ புலவன் முழுதும் பொய்யின் றுணர்ந்தோ

னுலகுயக் கோடற் கொருவன் றேன்று

மந்நா ளவனறங் கேட்டோ ரல்ல

தின்தொப் பிறவி யிழுக்குந ரில்லை

மாற்றருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்

௫௦ போற்றுமி னறமெனச் சாற்றிக் காட்டி

௩௪. மாதவன்பீடிகை - புத்தபீடிகை.
௨௬ - ௩௪. யடக்கொடி எழுந்து இழி
ந்து போகி வலங்கொண்டு காண்டலு
மென்க.

௩௪. பழுது - குற்றம்.

௩௫-௩௪. பீடிகைக்காட்சி உணர்த்த.

௩௭. அடைகரை - அடை.

௩௮. மாதவன் - பிரமதருமன்.

௩௯. 'தருமங்கேட்டு' என்பது முதலி
யன், பிரமதருமனை முன்னிலையாக்கி,
மணிமேகலை கூறுங்கூற்று.

௪௦. பெருமகன் - அரசன்; என்றது
அத்திபதியை. பெயர்வோர்க்கெல்லாம்-
அவந்திகரத்திற்குச் செல்வோ ரெல்
லோருக்கும்.

௪௨. கலங்களுந் தீவினை - கலங்குதற்
குக் காரணமாகிய துன்பத்தையுண்டாக்
கும் கொலைமுதலிய பத்துவகையினதா
கிய பாவத்தை.

௪௪. நல்வினை - கொல்லாமைமுதலிய
பத்துவகையினதாகிய புண்ணியத்தை.
அயராது ஒம்புமின் - மறவாது பாது
காத்திடமின்.

௪௫. புலவன் - ஞானி; புத்தனென்

பது இப்பொருட்டு. முழுதும் பொய்
யின் றுணர்ந்தோன் - ஸர்வஜ்ஞன்.

௪௬. உலகுயக் கோடற்கு - உலகைப்
பிழைப்பித்தற்பொருட்டு; ஏகதேவனெ
ன்பது புத்தன்பெயர்களுள் ஒன்றாதலி
ன், இங்கே ஒருவழினைஞர்.

௪௫ - ௪௬. புலவனும் உணர்ந்தோனு
மாகிய ஒருவன் உலகை உயக்கோடற்குத்
தோன்றமென்க.

௪௭. அவனறம் - அவனறக் கூறப்பட்
டெம் அறம்.

௪௮. இன்னமை - துன்பம். இழுக்குந
ரில்லை - தப்புவோரில்லை.

௪௯. மாற்றருங்கூற்றம் - பிரமரால்
தடுத்தற்கரிய கூற்றம்; "மாற்றருங் கூற்
றம்" என்பது தொல்காப்பியம், புறத்
தினையியல், ௨௪; "மருந்தில் கூற்றம்"
என்பர், இரும்பிடரித்தலையாடி; புறநா
னூறு, ௩.

௫௦. அறம்போற்றுமினென்று, சாற்
றிக்காட்டி - சொல்லிப் பொருளைவிளங்
கச்செய்து; சாற்றி - நிறைத்தென்று
மாம்; "நிவந்துசெ னீத்தங் குளங்
கொளச் சாற்றி" என்பது மதுரைக்கா
டிக், ௨௪௬.

10.—ஆபுத்திரோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. ௨௨௯

நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்தீ
 எவ்வுரை கேட்டுதும் மடிதொழு தேத்த
 வெவ்வுரை பெங்கட்கு விளம்பிவி ராதவிற்
 பெரியவன் ரோன்ற முன்னரிப் பீடிகை
 கரியவ னிட்ட காரணந் தானு
 மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்துயிர் நீங்கிய
 வென்பிறப் புணர்த்தது மென்னென் நிபான்றொழ
 முற்ற வுணர்ந்த முதல்வனை யல்லது
 மற்றப் பீடிகை தன்மிசைப் பொறுஅது
 ௬௦ பீடிகை பொறுத்த பின்ன ரல்லது
 வானவன் வணங்கான் மற்ற வானவன்
 பெருமகற் கமைத்துப் பிறந்தார் பிறவியைத்
 தரும பீடிகை சாற்றுக் வென்றே
 யருளின னாதவி னுயிழை பிறனியு
 ௬௫ மிருளறக் காட்டு மெனறெடுத்த னுரைத்த
 தன்றே போன்ற தருந்தவர் வாய்மொழி
 யின்றெனக் கென்றே யேத்தி வலங்கொண்
 டங்கிவ ளின்னண மாக விறைவனு
 மாங்கப் பொழில்விட் டகனகர் புக்குத்

இக. நாவே கடிப்பாக வாயாகியபறையைய அறைந்தீர்; கடிப்பு - பறையடிக்குங் குறுத்தடி; “நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறையறையினும்” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, ௨௬.

௬௦ - இக. பெயர்வோர்க்கெல்லாம் சாற்றிக்காட்டி அறைந்தீரெனவியைக்க.

இக. வெவ்வுரை - பதினாறுநாளில் இராகுலன் திட்டிவிட்டமென்னும் பாம்பாவிற் ப்பாணென்றும், நீ அவரோடு தீயில் மூழ்குவையென்றஞ் சொன்ன சொற்கள். இதனை, இந்துல் ௬ - ம் காதை, ௪௮-ம் அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

இச. பெரியவன் - புத்தன்; பீடிகை - பீடிகையை.

இடு கரியவன் - இந்திரன்; “தேவர் கோ ணிட்ட மாமணிப் பீடிகை” என்று முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; ௮ - ம் காதை, ௫௨.

இடு - இச. காரணந்தானும் உணர்த்தற்குக் காரணமும் என்னவென்று யான் தொழ.

இடி. முற்றவுணர்ந்த முதல்வன் - எல்லாமறிந்தமுதல்வன்; ஸர்வஜ்ஞன்.

இக. பொறுஅது - சமவாது; முற்று - ௬௩, வானவன் - இந்திரன்.

௬௨. பெருமகநகமைத்து - புத்தனை அறிந்து கோடற்பொருட்டு இயற்றி. பிறந்தார்பிறவியை - பிறத்தோருடைய பழம்பிறப்பின் செய்தியை.

௬௩. சாற்றுக் - உணர்த்துக.

௬௪. அருளினன் - ஆணை தந்தான். ஆயிழைபிறவியும் - உன்பிறவியையும்.

௬௫ - ௬௬. அவ்வானவன் அமைத்துச் சாற்றுவென்று அருளினனென்க.

௬௬. இருளற - மயக்கமற.

௬௭. அருந்தவர் - முன்னிலைக்கண் வந்தது.

௬௮ - ௬௯. அன்று உரைத்ததாகிய வாய்மொழி.

௬௯ - ௭௦. எனக்கு வாய்மொழி இன்றைக்குரைத்தது போன்றதென்று.

௭௦ இவன் - மணிமேகலை; இன்ன

- ௭௦ தந்தை முனிபாத் தாய்பசு வாக
வந்த பிறவியு மாமுனி யருளாற்
குடர்த்தொடர் மாலை சூழா தாங்கோ
ரடர்ப்பொன் முட்டையு ளடங்கிய வண்ணமு
மாமுனி யருளான் மக்களை யில்லோன்
- ௭௧ பூமிசந் திரன்கொடு போந்த வண்ணமு
மாய்தொடி யரிவை யமரசுந் தரிபெனுந்
தாய்வாய்க் கேட்டுத் தாழ்த்துய ரெய்தி
யிறந்த பிறவியின் யாய்செய் ததூஉம்
பிறந்த பிறவியின் பெற்றியு நினைந்து
- ௮௦ செருவேன் மன்னர் செவ்விபார்த் துணங்க
வரசுவீற் றிருந்து புரையோர்ப் பேணி
நாடகங் கண்டு பாடற் பான்மையிற்
கேள்வி யின்னிசை கேட்டுத் தேவிய
ருடற் செவ்வி பார்த்துநீ டாது
- ௮௧ பாடகத் தாமரைச் சேறடி பணிந்து
தேமரு கொங்கையிற் குங்கும மெழுதி
யங்கையிற் றுறுமலர் சுரிசூழற் சூட்டி
நறுமுகை யமிழ்துறுஉந் திருநகை யருந்தி

ணமாக - இப்படி இங்கேயிருக்க. இறை
வன் - புண்ணியராசன்.

௭௦. முனி-மண்முகமுனிவன்; கடு-ம்
காதை, ச.

௭௧. அடர் - தகடு.

௭௨ - ௭௩:—கடு - ம் காதை, கடு-கசு.

௭௪ - ௭௬. அருளால் அடங்கியவண்
ணமும்.

௭௭. பூமிசந்திரன் - நாகபுரத்தரசன்.

௭௮ - ௭௯. இல்லோனாகிய பூமிசந்தி
ரன்.

௭௯. ஆமரசுந்தரி - பூமிசந்திரன்

௮௦ - ௭௭. இறைவனும் விட்டுப் புக்
கூப் பிறவியும் அடங்கியவண்ணமும்
போந்தவண்ணமும் கேட்டுத் துயரெய்தி
தியென்க.

௮௧ இறந்தபிறவி - போனபிறப்பு.
யாய்-தாய்; என்றது சாலியை. இறந்த
பிறப்பின் செய்தியை மணிமேகலையா
லுணர்ந்தான்போலும்.

௭௬. - பேறு; என்றது பசு

௮௦. செவ்வி - தம் குறைகூறுதற்
கேற்ற மனமொழிமெய்கள் இனியனாங்
காலம். உணங்க - வாட.

௮௧. வீற்றிருந்து - கவலையின்றி யிரு
ந்து; செம்மார்திருந்தென்றுமாம். புரா
யோர்ப்பேணி - பெரியோரை வழிபட்டு;
அமைச்சர் புரோகிதர்களை விரும்பித்
துணைக்கொண்டென்றுமாம்.

௮௨. ஊடல் - பிணங்கல்; 'வழக்
காட்டு' என்பர், புறப்போருளவேண்
பாமலை உரையாசிரியர். நீடாது - தா
ழாது.

௮௩. பாடகம் - ஒருவகைக்காலணி.

௮௪. குங்குமம் - குங்குமச்சாந்து.

௮௫. அங்கையின்-அகங்கையினுலே.
துறுமலர் - நெருங்கிய மலர். அங்கை
யிற்கூட்டி.

௮௬. முகை - அரும்பு; நறுமுகைபோ
லுந் திருநகை. 'அமிழ்துறு திருநகை'
என்றும் பாடம்.

உரு.—ஆபுத்திரவே மணிபல்லவமடைத்தகாதை. உருக

மதிமுதக் கருங்கட் செங்கடை கலக்கக்

கூ0 கருப்பு வில்லி யருப்புக்கினை துவத்
தருக்கிய காமக் கள்ளாட் டிகழ்ந்து
துவறத் துறத்த னன்றெனச் சாற்றித்
தெளிந்த நாதனென் செவிமுத விட்டவித்
தேத மின்ற யின்று விகார்த்து

கூரு மணிமே கலைதன் காரண மாகவென்
றணிமணி நீண்முடி யரசன் கூற
மனம்பே ருயினன் மன்னென மந்திரி
சனமித் திரனவன் ருடொழு தேத்தி
பெங்கோ வாழி பென்சொற் கேண்மதி

கூ00 றங்கோ னுண்ணிப் பெறுவதன் முன்னாட்
பன்னீ ராண்டிப் பதிசெழு நன்னாடு
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் காந்தீங்
கின்றான் குழவிக் கிரங்கா ளாகித்
தான்றளி தின்னுந் தகைமைய தாயது

கூ0ரு காய்வெங் கோடையிற் கார்தோன் றியதென
நீதோன் றினையே நிரைத்தா ரண்ண
ரோன்றிய பின்னர்த் தோன்றிய வுயிர்கட்டு
வானம் பொய்யாது மண்வளம் பிழையா

கூ0. கருப்புவில்லி - மன்மதன், 'கரு
ப்புலி லநங்கன்' என்றும் பாடம். அருப்
புக்கினை - மொட்டருமலராகிய அம்பு.
வில்லி கணையைத்தூவ.

கூக. காமக்கள்ளாட்டு - காமமாகிய
கன்னையுண்டு வினையாடும் வினையாட்டு;
"காமக் கள்ளாட் டடங்கினர் மயங்க"
என்பது சிலப்பதிகாரம், அழற்படுகா
தை, ௧௨௭.

அஉ - கூக. 'காடகங் கண்டு' என்பது
முதலியன காமக்கள்ளாட்டிற்கு அடை.

கூஉ. துவறத்துறத்தல் - பற்றுக்கோ
டறத்துறத்தல்; 'துவரத்துறத்தல்' என்
றும் பாடம்.

கூக. நாதன் - தருமசகலகன். முதல் -
இடம். வித்து - அவன் கூறிய உபதேச
மொழி.

கூச. ஏதமின்றாய் - குற்றமில்லாமல்.

கூக. நீண்முடி - தொன்றுதொட்டுவ
ந்தமுடி; குலத்தின்பெருமை கூறியவா
று; 'மெடுமுடிக் குரிசில்' என்பது கீவ

கதித்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், உருக.
அரசன் - புண்ணியராசன்.

கூக - கூக. வித்து, மணிமேகலைதன்
காரணமாக இன்று வினாந்ததென்று அரச
ன்கூற.

எ - கூக. அரசன் துயரெய்தி நினை
ந்து இகழ்ந்து சாற்றிக் கூறவென்க.

மேல்வருவன, சனமித்திரனென்று
மந்திரிகூற்றது.

கூ௭. மன் - அரசன்.

கூக. கேண்மதி - கேள்; மதி - முன்
னிலையகை.

கூ௦. றங்கோன் - பூமிசுந்திரன், 'றுங்
கோனின்னை' என்றும் பாடம்.

கூ௧. இப்பதி செழு நன்னாடு - இங்க
ரத்தினையுடைய நல்ல சாவகநாடு.

கூ௨. கரந்து - மறைந்து.

கூ௩ - கூ௨:—கூச-ம் காதை, ௫௫-கூக.

கூ௪. நன்றான் - நாய்.

கூ௫ - கூ௦. நாடு தகைமையதாயது.

கூ௬. பிழையாது - தப்பாது.

துனுடை யுயிர்க ளுறுபசி யறியா
கக0 நீயொழி காலை நின்னா டெல்லாந்
தாயொழி குழவி போலக் கூஉந்
துயர்நிலை யுலகங் காத்த வின்றிநீ
யுயர்நிலை யுலகம் வேட்டனை யாயி

ககரு பெறுதி விரும்பினை யாகுவை யன்றே
தன்னுயிர்க் கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பு
மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமி தன்றான்
மதிமா ரோர்ந்தனை மன்னவ வென்றே
முதுமொழி கூற முதல்வன் கேட்டு

கஉ0 மணிபல் லவம்வலங் கொள்வதற் கெழுந்த
தணியா வேட்கை தணித்தற் கரிதா
லரச முரிமையு மகநகர்ச் சுற்றமு
மொருமதி யெல்லை காத்தனின் கடனெனக்
கலஞ்செய் கம்மியர் வருகெனக் கூஉ

கஉரு யிலங்குநீர்ப் புணரி யெறிகரை யெய்தி
வங்க மேறினன் மணிபல் லவத்திடைத்

க0க. உயிர்கள் அறியா.

கக0. நீ ஒழிகாலை நீங்கியபொழுது.

ககக. கூஉம் - கூப்பிடும்; முற்று.

கக0 - ககக:—“தாயி னாவாக் குழவி போல, வோவாது கூஉம்” என்பது புற நானூறு, ௪; “புன்கண் கொள்ளனீ போந்ததற் கிரங்கினின், மன்பெரு நன் னாடு வாயெடுத்தழைக்கும்” என்று இக் காதையிலேயே பின்பு வருதல்காண்க; உக௪ - உக௭.

ககக. உயர்நிலையுலகம் - நிருவாணம்; “வரனென்னும் வைப்பு” (திருக்குறள், உ௪.) என்று வந்திருத்தல்காண்க. வேட்டினையாயின் - விரும்பினையாயின்.

கக௪. இறுதி - மரணம். உயிர்கள் இறுதியெய்தவும்.

ககரு. பெறுதி - இலாபம்.

ககக - ககரு. வேட்டினையாயின் விரும்பினையாகுவை.

கக௪. தன்னுயிர்க்கு - தன்னுயிர் வருந்துதற்கு. ஒம்பும் - பாதுகாக்கும். மன்னுயிர்முதல்வன் - புத்தன். அறம் - காரணியம். இது நீ துறந்து நிருவாண

மடைதற்கெண்ணியது. இது முதல்வ னறமுமன்று.

கக௪ - கக௭. புத்தனை, ‘பாதுக்கதுக் கன்’ (சிவஞானசித்தியாரீ, பரபகம், செளத்திராந்திகமதம்) என்று கூறியிருத்தல்காண்க.

கக௮. மதி மாறோர்ந்தனையென்றான்; பிறவுயிர்களின் வருத்தத்தை நீக்கக்கரு தாது தன்பயனைக்கருதித் துறத்தற்கு எண்ணினமையால்

ககக. முதல்வன் - புண்ணியராசன்.

க௮ - கக௪. சனமித்திரன், மன்மனம் வேறாயினென்று தொழுதேத்தி முது மொழிகூற.

கஉக. மதி - மாதம்.

கஉ௪. கலஞ்செய் கம்மியர்-கப்பவில் தொழில்செய்யோர்; “கலம்புணர் கம் மியர்” (எம் காதை, ௭0.) என்று முன் புவந்திருத்தல் காண்க.

கஉரு. புணரி - கடல்.

கக௪ - கஉ௪. முதல்வன் அம்மொழி யைக்கேட்டுக் காத்தல் நின்கடனெனக் கூறிக் கூஉய் எய்தி ஏறினென்க.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உருள்

தங்கா தக்கலஞ் சென்றுசார்ந் திறத்தலும்
புரைநீர் காட்சிப் பூங்கொடி பொருந்தி
யாசன் கலமென் றகமகிழ் வெய்திக்

கரு0 காவலன் றன்னொடுங் கடற்றினை யுலாவுந்
தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலஞ்செய்து
பெருமகன் காணுப் பிறப்புணர் விக்குந்
தரும பீடிகை யிதுவெனக் காட்ட
வலங்கொண் டேத்தினன் மன்னவன் மன்னவன்

கரு1 குலந்த பிறவியை யுயர்மணிப் பீடிகை
கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை
மையறு மண்டிலம் போலக் காட்ட
வென்பிறப் பறிந்தே னென்னிடர் தீர்த்தேன்
மென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய்

கச0 மாரி நடுநாள் வயிறுகாய் பசியா
லாரிரு ளஞ்சா தம்பல மண்ண்தாந்
கிரந்துண் வாழ்க்கை யென்பால் வந்தோர்க்
கருத்துண் காணு தழுங்குவேன் கையி
னடுவறங் கூரினு மிவ்வோடு வறங்கூரா
கச1 தேடா வழிய லெழுந்திது கொள்கென
வழுத சுாபி யங்கையிற் றந்தென்
பவமறு வித்த வாணோர் பாவா

கஉஎ. தங்காது-இடையே தங்காமல்.
இறுத்தலும் - தங்கலும்.

கஉஅ. புரை - குற்றம். காட்சி -
அறிவு, பூங்கொடி - மணிமேகலை.

கரு0-கருக. காவலன் றன்னொடுங் வல
ஞ்செய்து.

கருஉ. பெருமகன் - அரசன்; அண்
மைவிளி.

கஉஅ - கருக. பூங்கொடி பொருந்தி
மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து காட்ட.

கரு3. உலத்தபிறவி-போனபிறப்பில்
நிகழ்ந்த செய்தியை.

கருஎ. மையறுமண்டிலம்-குற்றமற்ற
கண்ணாடி; "வயக்குறுமண்டிலம்" என
பதுகலித்தோகை, உரு.

கரு6 - கருஎ. மண்டிலம்போலப் பீடி
கை உலத்தபிறவியைக் காட்ட.

மேல்வருவன, பழம்பிறப்புணர்ந்த
புண்ணியராசன் கூற்று.

கருக. கலை - வித்தை.

கச0. மாரிநடுநாள் - மழையையுடைய
கடுஇரவில்.

கசஉ. இரந்துண்ணுமுணவையே வா
ழ்த்தைப்பொருளாகவுடைய என்பாள்வர்
தோர் பொருட்டு.

கசக. அழுங்குவேன்-வருந்துவேன்;
பெயர்.

கச3. 'வடாபரியல்' என்றும்பாடம்.

கசச - கச3:—கச - ம் காதை, கஉ-
கரு.

கசச. அங்கையின் - அழகிய கையி
யினால்.

கசஎ. பவம் - கருமக்கூட்டம்.

கருக - கசஎ. இவ்வடிவளிற்கூறப்பட்டுள்ள
சரித்திரத்தை, இன்னலில் கச - ம்
காதை, க - ம் அடி முதலியவற்றால்
உணர்க.

யுணர்விற றேன்றி யுரைப்பொரு ளுணர்த்து
மணிதிசு முவிரோளி மடந்தை

கரு0 தேவ ராயினும் பிரம ராயினு

நாமாசு கழுஉ நலங்கிள

பிறந்த பிறவிகள் பேணுத லல்லது

மறந்து வாழேன் மடந்தையென் றேத்தி

மன்னவன் மணிமே கலையுட னெழுந்து

க தென்மேற் காகச் சென்று திரையுலாங்

கோமுகி யென்னும் பொய்கையின் கரையோர்

தூமலர்ப் புன்னைத் துறைநிழ விருப்ப

வாபுத் திரனோ டாயிழை யிருந்தது

காவற் றெய்வதங் கண்டுங் தெய்தி

கசு0 யருந்துயிர் மருந்துமு னங்கையிற் கொண்டு

பெருந்துயர் தீர்த்தவப் பெரியோய் வந்தனை

யந்நா ணின்னை யயர்த்துப் போயினர்

பின்னாள் வந்துநின் பெற்றிமை நோக்கி

நிங்குறி யிருந்து தம்முயிர் நீத்தோ

கசுரு ரொன்பது செட்டிக ளுடலென் பிவைகா

ரிடவுண் டவருடன் வந்தோ

கசுஅ. உரைப்பொருள் - சொற்பொருள்.

கசுக. மணி - பளிங்கு; “மணிமரு டெண்ணீர்” என்பது மலைபடுகடாம், உரு; முத்துமாம்.

கசுக. நாமாசு-நாக்குற்றம். கழுஉம்-போக்கும். ‘நாமுறை புகழ்ந்த நலந்தி கழ் திருந்தடி’ என்றும் பாடம்.

கசுஉ. பிறவிகள் - பிறவிகள்தோறும். பேணுதல் - உட்கொண்டு வழிபடுதல்.

கசுக. மடந்தை - விரி.

கசுக - கசுக. நின்னடிகளைப் பிறவி களோறும் பேணுதலல்லது மறவேன்.

கசுக. உலாம் - உலாவும்.

கசுக. கரை - கரையில்.

கசுக - கசுக. மன்னவன் ஏத்தி எழுந்து சென்று கரையில் நிழலில் இருப்ப

கசுக. ‘ஆயிழை தன்னை’ என்றும் பாடம்.

கசுக. தெய்வதம் - தீவதிலகை.

கசு0. ‘அருந்துயிர் மருந்து’ என்பது முதலியன, தீவதிலகை புண்ணியராசனை நோக்கிக்கூறும் கூற்று. உயிர்மருந்து - சோறு.

கசுக. பெருந்துயர் - பசித்துயர். வர் - வந்தாய்.

கசுஉ. அந்நான்-போண்பிறப்பில் மது கையிலிருந்து கப்பல்வழியேவந்து இத் தீவத்தை அடைந்த அந்தநாளில். அயர் த்து - மறந்து. போயினர் - வினையெச்ச முற்று.

கசுக. பெற்றிமை-தன்மை. என்றது உண்ணுநோன்போ டியிப்பதிப்பெயர்த்த மை; கசு - ம் காதை, கசுக.

கசுச. நின்குறியிருந்து - நீஇறந்தவிட த்து உண்ணு நோன்புடனிருந்து; குறி-இடம்.

கசுசு. ஆங்கவரிடவுண்டு-அவ்வொன் பது செட்டிகளும் உணவளிக்கவண்டு. ‘ஆங்கவர் மடவா ரவருடன் வந்தோர்’ என்றும் பாடம்.

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை. உகரு

ரோங்கமெய் வைத்தோ ரென்பு மிவைகா
ணூர்நிரை தொகுத்த வுயர்மணல் புதைப்ப
வாய்மலர்ப் புண்ணு யணிநிழற் கீழா

கஎ0 லன்புடை யாருயி ரரசற் கருளிய
வென்புடை யாக்கை யிருந்தது காணாய்
நின்னுயிர் கொன்றாய் நின்னுயிர்க் கிரங்கிப்
பின்னாள் வந்த பிறருயிர் கொன்றாய்
கொலைவ னல்லையோ கொற்றவ னாயினே

கஎ1 பலர்தொழு பாத்திரங் கையி னேந்திய
மடவர னல்லாய் நின்றன் மாநகர்
கடல்வயிறு புக்கது காரணங் கேளாய்
நாக நன்னா டாள்வோன் றன்மகள்
பீலிவனை யென்பாள் பெண்டிரின் மிக்கோள்

கஅ0 பணிப்பகை வானவன் வழியிற் றேன்றிய
புனிற்றினங் குழவியொடு பூங்கொடி பொருந்தியித்
தீவகம் வலஞ்செய்து தேவர்கோ னிட்ட
மாபெரும் பீடிகை வலங்கொண் டேத்துழிக்
கம்பளச் செட்டி கலம்வந் திறப்ப

கசஎ. மெய்வைத்தோர் - உயிர்நிங்கி
கசஅ. ஊர்திரை தொகுத்த - பரந்த
அலைகள் திரட்டிய. 'ஊதை யீட்டிய
வுயர்மணல்' என்றும்பாடம்.

கசக. ஆய்மலர்-அழகியமலர். கீழால்-
கீழிடத்தே; உருபுமயக்கம்.

கஎ0. அன்பையுடைய அரியவுயிரை
உனக்குக் கொடுத்த. ஆருயிரென்றது;
சுண்டி விஞ்ஞான ஸ்கந்தத்தை.

கஎக. காணாய் - பாராய்.

கஎ0-கஎக. இவ்வடிகளோடு, "அன்
போ டியையந்த வழக்கென்ப வாருயர்ச்,
கென்போ டியையந்த தொடர்பு." என்
னும் எக - ம் தீநிக்குறள் ஒப்புநோக்.ற்
பாலது.

கசஅ - கஎக. புதைப்பக் கீழால் யாக்
கையிருந்தது காணென்க.

கஎச. கொலைவன் - கொல்லுநலைச்
செய்பவன்; "கொலைவன் யார்கொலோ
கொலைவன் மற்றிவன்" என்பது டிறநா
9, கடுஉ.

கஎஉ - கஎச. 'நின்னுயிர் கொன்றாய்'
என்பது முதலியன வஞ்சப்புகழ்ச்சி.

கஎடு. 'பலர்தொழுபாத்திரம்' என்ப
து முதலியன, தீவதிலகை மணிமேகலை
யைநோக்கிக் கூறுகூற்றது.

கஎசு. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

கஎசு - கஎஎ. நகர் கடலிலழுந்திற்று.

கஎஅ. நாக நன்னாடாள்வோன் - வனை
வணன்.

கஅ0. பணிப்பகைவானவன்-ரூரியன்.
வழி - பரம்பரை.

கஅக. பூங்கொடி - பீலிவனை.

கஅ0 - கஅக. பூங்கொடிபொருந்திய
தனை, இந்நால் உச - ம் காவையில் உச - ம்
அடிமுதலியவற்றாலுணர்க.

கஅக - கஅஉ. இத்தீவகமென்றது -
மணிபல்லவத்தை.

கஅசு. பீடிகை - புத்தபீடிகை. ஏத்
துழி - துதிக்குமிடத்து.

கஎஅ-கஅசு. மகள் என்பாள் மிக்கோள்
பூங்கொடி குழவியொடுபொருந்தி வலஞ்
செய்து வலங்கொண்டு ஏத்துழியென்க.

கஅச. இறப்ப - தங்க.

கஅரு வங்கவன் பாற்சென் றவன்றிற் மறிந்து
கொற்றவன் மகனிவன் கொள்கெனக் கொடுத்தலும்
பெற்ற வுவுகையன் பெருமகிழ் வெய்திப்
பழுதில் காட்சிப் பைந்தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கித் துறைபிறக் கொழியக்

ககூ0 கலங்கொண்டு பெயர்ந்த வன்றே காரிரு
ளிலங்குரீ ரடைகரை யக்கலங் கெட்டது
கெடுகல மாக்கள் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேற் கிள்ளி மன்னனுக் குரைப்ப
மன்னவன் மகனுக் குற்றது பொருஅ

ககூரு னன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று
கானலுங் கடலுங் கரையுந் தேர்வுழி
வானவன் விழாக்கோண் மாநக ரொழிந்தது
மணிமே கலாதெய்வ மற்றது பொருஅ
ளணிநகர் தன்னை யலைகடல் கொள்கென

உ00 விட்டனள் சாபம் பட்ட திதுவாற்
கடவுண் மாநகர் கடல்கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேற் றடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க
வொருதனி போயின னுலக மன்னவ

உ0டு னருந்தவன் றன்னுட னாயிழை தாயரும்
வருந்தா தேகி வஞ்சியுட் புக்கனர்
பாப்புரீர்ப் பெளவம் பலர்தொழக் காப்போ
ஞரைத்தன கேட்க வுறுருவை யாயினின்

கஅரு. அவன்றிற் - அவன் காவிரிப்
பூம்பட்டினத்திற்குச் செல்லுதலை.

கஅசு. கொடுத்தலும் (பீலவனை) கொ
டுத்தலும்.

கஅக. தொழுதனன்வாங்கி - தொழு
துவாங்கி; கக - ம் காலை, உ0, பிறக
கொழிய - பின்னொழிய.

கக0. இருள் - இருளில்.

ககஉ. கெடுத்தது - இழந்தசெய்தியை.

ககசு. உற்றது பொருஅன் - உண்
டான துன்பத்தைப் பொருமல்.

ககடு: - ஏ - ம் காலை, ககக.

ககசு. தேர்வுழி - தேருமிடத்து. 'கா
னலும் பொழிலும்' என்றும்பாடம்.

கக௪. வானவன் விழாக்கோள் - இந்
திரவியாவெடுத்தலை.

ககக - கக௪. தேர்வுழி ஒழிந்தது.

உ00. பட்டது - உண்டானசெய்தி.

உ0க - உ0உ. (?)

உ0ச. ஒருதனி - துணையின்றி. மன்
னவன் -

உ0டு. அருந்தவன் - அறவணவடிகள்.
ஆயிழைதாயர் - உன் தாயர்; என்றது
மாதவியையும் சுதமதியையும்.

உ0௪. பெளவம் - கடல். காப்போன் - ம
ணிமேகலாதெய்வம். பலர்தொழப்பெள
வத்தைக்காப்போனென்க.

உ0அ. உரைத்தன - சொல்லப்பட்டன;
முற்று.

உ0௪ - உ0அ. மேற்கூறிய செய்திகள்,
காப்போளால் எனக்கு உரைக்கப்பட்ட
னவென்க, இனி, 'உரைத்தன' என்ப

உரு.—ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமுடைந்தகாதை. உக௯

மன்னுயிர் முதல்வனை மணிமே கலாதெய்வ *

உக௦ முன்னு னெடுத்தது மங்கா னாக் கவ
னறவா சாண்டது மறவணன் தன்பான்
மறுபிறப் பாட்டி வஞ்சியுட் கேட்பபென்
றந்தாத் தீவகத் தருத்தெய்வம் போபபின்
மன்னவ னிரங்கி மணிமே கலையுடன்

உக௧ றுன்னிய தாமண லகழத் தோன்றி
பூண்பிணி யவிழவு முடலென் பொருங்கித்
தான்பிணி யவிழாத் தகைமைய தாகி
வெண்கதை வேய்த்தவ னிருக்கையி னிருந்த
பண்புகொள் யாக்கையின் படிவ னோக்கி

உக௨ மன்னவன் மயங்க மணிமே கலையெழுந்
தென்னுற் றனையோ விலங்கிதழ்த் தாரோய்
நின்னு டடைந்தியா னின்னையிங் கழைத்தது
மன்னு நின்றன் மறுபிறப் புணர்த்தி
யந்தாத் தீவினு மகன்பெருந் தீவினு

உக௩ நின்பெயர் நிறுத்த நீணில மாளு
மாசர் தாமே யருளறம் பூண்டார்
பொருளு முண்டோ பிறபுரை திர்த்தம்

தைப்பெயராக்கி, 'கேட்கவுறுகவைபா யின்' என்பதனோடு கூட்டிப் பொருளு னைப்பினும் பொருத்தும்.

உக௪ - உக௬, நின்மன்னுயிர் முதல் வனென்றது - கோவலன்மரபில் முற் பட்டானொருவனாகின.

உக௭, முன்னுன் - மரக்கலமுடைந்த அக்காலத்தில்.

உக௮, அறவாசாண்டது - புண்ணிய தானஞ் செய்தது. 'ஆங்கவன் தன்னை' என்றும் பாடம்.

உக௯, தெய்வம் - தீவநிலகை.

இனிமணலத்தோண்டித் தன்பழைய உடம்பைக்கண்டு புண்ணியராசன் வரு ந்துதலும் மணிமேகலை அவனைத்தேற்ற தலும் கூறப்படும்.

உக௧௦, தா - தாய்மை. அகழ - தோ ண்ட.

உக௧௧, ஊண்பிணியவிழவும்-தகையின் பிணிப்புநீங்கவும்.

உக௧௨, தானென்றது - யாக்கையை, பிணியவிழா - கட்டவிழாத.

உக௧௩, வென்னிய சுண்ணச்சாந்தாற் வேயப்பட்டு அகலித்து இருத்தல்போ ல இருத்த. 'வேய்த்தவ னிருக்கையின்' என்றும் பாடம்.

உக௧௪, படிவம் - வடிவம்.

உக௧௫, ஈங்கு - இத்தீவத்திற்கு.

உக௧௬, மறுபிறப்பு - பழம்பிறப்பு.

உக௧௭, அந்தரத்திலினும் - இரண்டா யிரம் மெதிவுகளிலும், அகன்பெருத்திவி னும் - ஈங்கு பெருத்திவுகளிலும்.

உக௧௮, பெயர் - புகழ்.

உக௧௯ - உக௨௦, நின்னையிங்கழைத்தது உணர்த்திநிறுத்தப்பொருட்டேயென்க. உக௨௧, உலகத்திற் குற்றத்திர்த்த குப் பொருளேயிராது; எல்லாவயிர்க ளும் குற்றமற்றனவாமென்றபடி. பிற - இடைச்சொல், புரை - குற்றம்.

உக௨௨ - உக௨௩, இவ்வடிவத்தின் பொ ருள், "மன்னவ னெப்படி மன்னுயி ரப்படி" என்னும் பழமொழியின் பொ ருள் விளக்கிற்ற.

கறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்

மறவா திதுகேண் மன்னுயிர்க் கெல்லா

உக0 முண்டியு முடையு முறையுஞ் மல்லது

கண்ட தில்லெனக் காவல னுரைக்கு

மென்னாட் டாயினும் பிறர்நாட் டாயினு

நன்னுத லுரைத்த நல்லறஞ் செய்கே

மென்பிறப் புணர்த்தி யென்னை படைத்தனை

உகரு நின்றிற நீங்க லாற்றேன் யானெனப்

புன்கண் கொள்ளனீ போந்ததற் கிரங்கின்

மன்பெரு நன்னாடு வாயெடுத் தழைக்கும்

வங்கத் தேகுதி வஞ்சியுட் செல்வமென்

மந்தரத் தெழுந்தன ளணியிழை தானென.

ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை முற்றிற்று.

உக0. உண்டிமுதலியவற்றையல்லா
மல். உறையுள் - இருப்பிடம்; “பசு
த்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னாலோர் -
தொகுத்தவற்று ளெல்லார் தலை” என்
பது திருக்குறள், ௩௨௨.

உக௧. கண்ட தில்லென - கண்ட தில்
லையென்று சொல்ல.

உ௨௮-உ௧௧. அறமெனப்படுவது எல்
லாவயிர்கட்கும் உண்டிமுதலியவற்றை
யீதலையன்றி வேறுகண்டதில்லை யென்
று மணிமேகலைசொல்ல; உண்டி முதலி
யவற்றை யீதலே யறமென்றபடி.

உக௨. ஆயினும்-எண்ணிடைச்சொல்.

உக௩. நன்னுதல் உரைத்த - நீசொல்
லிய. செய்கேன் - செய்வேன்.

உக௪. என்பிறப்பு உணர்த்தி - என்ப
ழம்பிறப்பை யறிவித்து. பழம்பிறப்புண
ர்ந்து நல்லறம் பூணுதற்குரிய விசேட
வுணர்வினனாற்குக் காரணமா யிருந்

ததுபற்றி, ‘என்னை படைத்தனை’ என்
றான். இது, “நானவன் நன்மகள்” (சில
ப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்காதை, “தென்
னவன்”) என்றற்போன்றது.

உகரு. நின்னிடத்தினின்றும் பிரியும்
வன்மையில்லெனென்று அரசன் சொ
ல்ல.

உக௬. புன்கண் கொள்ளல் நீ - நீ துன்
பங்கொள்ளாதே. போந்ததற்கு இரங்கி -
நீ இவ்ருவந்ததற்கு வருந்தி.

உக௭. நாடு உன்னையழைக்கும்.

உக௬ - உ௭௭:—உரு - ம் காதை, ௧௧0-
௧௧௧.

உக௮. ஏகுதி - போவாய்.

உக௯. அந்தரத்து-ஆகாயத்தில். அணி
யிழை - மணிமேகலை.

௧ - உக௯. அரசன், புகுந்து வணங்
கிக் கேட்டு, ‘இவள் யார்?’ என்ன, கஞ்சு

உரு.—ஆபுத்திரானே மணிபல்லவமடைத்தகாதை.

கன், 'சங்குவந்தன்' என்றலும், இனங்கொடி, 'வருவாய்' என்று புகன்று எழுந்து இழிந்து போகி வலங்கொண்டு பீடிகையைக்காண்டலும், அதனைத்தொழுது அவன் வலங்கொன்ன, அப்பீடிகை உணர்த்த, பணிந்து, 'போன்றது' என்று ஏத்தி வலங்கொண்டு இன்னணமாக, இறைவனும் விட்டுப் புக்குக் கேட்டு எய்தி நினைந்து கன்னாட்டிகழ்ந்து சாற்றி, 'வினைத்து' என்று கூற, மந்திரசனமித்திரன், தொழுதேத்தி 'மன்னவ மதிமாறோந்தனை' என்று முதுமொழிகூற, முதல்வன் கேட்டு, 'காத்தல் நின் கடன்' என்று கூறிக் கூடய்க் கரைபெய்தி ஏறினன்; அக்கலம், சென்று சார்த்துத்தலும், பூங்கொடி, பொருத்த மகிழ்வெய்தி வலஞ்செய்து, 'பீடிகை இது' எனக்காட்ட, மன்னவன் வலங்கொண்டு ஏத்தினன்; அவனுக்குப் பீடி

கைபிறவியைக்காட்ட, மன்னவன், 'மறந்துவாழேன்' என்று ஏத்தி மணிமேகலையுடன் எழுந்து சென்ற இருப்ப, தெய்வம் கண்டு வந்தெய்தி, 'பெரியோய், வந்தனை; உடலென்பு இவைகான்; என் புயிவைகான்; காணாய்; கொன்றாய்; கொன்றாய்; ஆயின; மடவரன்ல்லாய், நகர் கடல்வயிறு புக்கது; காரணங்கேளாய்; மணிமேகலாதெய்வம் சாபமிட்டனன்; இதுபட்டது; உலகமன்னவன் போயினன்; தாயரும் புக்கனர்; கேட்கவுறுருவையாயின் வள்கியுட்கேட்பை' என்று தெய்வம் போயபின், மன்னவன் இரங்கிப் படிவ நோக்கி மயங்க, மணிமேகலை எழுந்து, 'கண்டது இல்' என, காவலன் உரைக்கும்; அங்கனம் உரைப்பவன், 'நீங்கலாற்றேன் யான்' என, அணியழை, 'ஏகுதி; செல்வன்' என்று எழுந்தனனென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தாறுவது வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தாறுவது மணிமேகலை கண்ணகிகோட்டமடைந்து
வஞ்சிமாநகர் புக்கபாட்டு.]

அணியிழை யந்தர மாறா வெழுந்து
தணியாக் காதற் றாய்கண் ணகியையுங்
கொடைகெழு தாதை கோவலன் றன்னையுங்
கடவு னெழுதிய படிமங் காணிய
நு வேட்கை தூர்ப்பக் கோட்டம் புருந்து
வணங்கி நின்று குணம்பல வேத்தி
யற்புக்கட னில்லாது நற்றவம் படராது
கற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்த

க. அணியிழை - மணிமேகலை.

உ. தணியாக் - குறையாத. தாய் கண் ணகி - தாயாகிய கண்ணகி.

ஈ. கொடைகெழுதாதைகோவலன் - நதல்பொருந்திய தாதையாகியகோவலன்; கோவலன் கொடையிற் சிறந்தவ னென்பது, கிரிப்பின்னையை அறியாது கொன்று கணவனால் நீப்புண்ட பார்ப்ப னியின் கொலைப்பாவ நீங்குதற்குத் தரு மாசனத்தோருரைத்த தூல்வழியே தா னஞ்செய்து அப்பார்ப்பனியைக் கணவ னோடுகூட்டிப் பாதுகாத்தா னென்றற் றோடக்கத்துச் சரித்திரங்களால் நன்கு புலப்படும்; இதனை, சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதையிற் காண்க.

ச. (இமயமலைச்சிலையால்) தெய்வமா கப்பண்ணிய வடிவத்தைத் தரிசித்தற் பொருட்டு; “கைவினை முற்றிய தெய் வப் படிமம்” (நடுக்காதை, உஉஅ.) என்று சிலப்பதிகாரத்து வந்திருத்தல் காண்க. ‘படிவங்காணிய’ என்றும் பா டம்.

டு. வேட்கை தூர்ப்ப - ஆசை செலுத் துதலால், கோட்டம் - கோயில்; இது சேரன் செங்குட்டுவனார் கட்டுவிக்கப் பட்டது.

எ. ‘அற்புக்கடன்’ என்பதுமுதலியன

மணிமேகலைவார்த்தை. அற்புக்கடன்- காதலனிறப்ப உடனிறத்தலும் தீப்பாய் தலும். நற்றவம்படர்தல் - நல்லதவவழி யிற்சேறல்; அல்தாவது கைம்மைநோ ன்பைநோற்று உடம்பை வருத்துதல்.

அ. கற்புக்கடன் பூண்டு - கற்பைக் கடனாக மேற்கொண்டு; “கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது, பொற்பு டைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்” (அடைக்கலக்காதை, கசக - கசச) என வும், “தற்பயந்தாட் கில்லைத் தன்னைப் புறங்காத்த, வெற்பயந் தாட்டு மெனக் குமோர் சொல்லில்லை, கற்புக் கடம்பூ ண்டே காதலன் பின்போந்த, பொற்றொ டி நங்கைக்குத் தோழிநான் கண்டீர்” (வாழ்த்துக்காதை) எனவும் இவ்வண்ண ம் கண்ணகியை முறையே கவுந்தியடி களும் அடித்தோழியும் சிறப்பித்துப் பா ராட்டி யிருத்தல் காண்க; சிலப்பதிகா ரம், கண்ணகிகற்பை, மறக்கற்பென்று ம், சிறியகற்பென்றும் கூறுவர். நாம் கடன்முடித்தது - உம்முடையகடனை நிறைவேற்றியது; என்றது, இங்ே மதுளையை அழற்படுத்திச் சிறைத்துப் பதினாண்காநாளிற் கோவலனைச் சென் று கூடியதை யுணர்த்திற்று.

எ - அ. இவ்வடிகளின்கருத்து இன்ன

தருளல் வேண்டுமென் றழுதுமுன் னிற்ப

க0 வெருபெரும் பத்தினிக் கடவுளாக் குரைப்போ

ளெம்மிறைக் குற்ற விடுக்கண் பொருது

வெம்மையின் மதுரை வெவ்வழற் படுகண்

மதுரை பதியெனு மாபெருந் தெய்வ

மிதுநீர் முன்செய் வினையின் பயனாற்

கரு காகில் பூம்பொழிற் கவிக்ககன் னுட்டுத்

தாய மன்னவர் வசவுங் குமரனுஞ்

சிங்க புரமுஞ் செழுநீர்க் கபிலையு

மங்காள் கின்றோ டடற்செரு வுறுநான்

முவிரு காவத முன்னுந ரின்றி

உ0 யாவரும் வழங்கா விடத்திற் பொருள்வேட்டுப்

பல்கலன் கொண்டு பலரறி யாம

லெல்லனை யாளோ டரிபுர மெய்திப்

பண்டக் கலம்பகர் சங்கமன் றன்னைக்

தாதலை, “காதல ரிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி, யூதலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா, தின்னுயிர்வ ரியா ராயி, னன் னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புருவர், நளியெரி புராஅ ராயி னன்பரோ, டெனு றை வாழ்க்கைக்கு நோற்றிடம் படுவர், பத்தினிப் பெண்டிர் பரப்புநீர் ஞாலத், தத்திறத் தாளு மல்லனெம் மாயிழை, கணவற் குற்ற கடுத்துயர் பொருஅண், மணமலி கூந்தல் சிறுபுறம் புதைப்பக், கண்ணீ ராடிய க திரிள வனமுலை, தின் னினி திற் நிருகித் தீயழற் பொத்திக், காவ லன் பேருந் கணையெரி யூட்டிய, மாபெ ரும் பத்தினி” (உ - ம் காதை, ௪௨-௫௫) என்று இந்துவில் முன்பு வந்திருத்த லாறுணர்க.

க. ‘அழுதன ணிற்ப’ என்றும்பாடம்.

க - கூ. அணியிழை எழுந்து புருத்து வணங்கிரின்று எத்தி அருளல்வேண்டு மென்று அழுது நிற்பவென்க.

க0. பத்தினிக்கடவுள் - கண்ணகி.

கக. ‘எம்மிறைக்கு’ என்பது முதலிய ன, பத்தினிக்கடவுளாகிய கண்ணகிவாற் ததை. இறை - கோவலன். இடுக்கண் - துன்பம்; ஈண்டுக் கொலை.

கஉ. வெம்மையின் - கோபத்தால். மதுரை - மதுரையை. படுகண் - படுத்து நாள்; விகாரம்.

க௩. மதுராதியென்பது மதுரையம் பதியின் அ திதேவதையின் பெயர்; “மதுரை பதியென்னு மாது” என்றார் ஞானிகோவடிசுரும்.

க௪. ‘இதுநீர்’ என்பதுமுதலியன, மது ராபதி தனக்குக் கூறியதைக் கொண்டு கூ றும் பத்தினிக்கடவுள் வார்த்தை. வினை - தீவினை. பயன் - பிரயோசனம். இது பயன் - ஆல் - அசை.

க௫. காசு - குற்றம்.

கக. ஞானியராகிய வசவும் குமரனும்.

க௭. கபிலை - கபிலபுரம். ‘செழிநீர்க் கபிலை’ என்றும் பாடம்.

க௯ - க௭. சிங்கபுரம் வசவுக்கும், கபி லை குமரனுக்கும் உரிய நகரங்கள்.

க௮. ஆங்கிளரோர் - பெயர். நாள் - காளில்.

க௯. முவிருகாவதம் - ஆறுகாதம். முன் னார் - முற்படுவோர்.

உ0. வழங்கா - செல்லாத. பொருள் வேட்டு - பொருளை விரும்பி.

உக. கலன் - ஆபரணம்.

உஉ. எல்லனை - ஒளிபொருந்தியஉளை யையுடையான்; என்றது நீலியை. அரி புரம் - சிங்கபுரம்.

உ௩. பண்டக்கலம் - பொன்னுலாகிய அணிகலம்; பண்டம் - பொன்; பண்ட மும் கலமுமாம்; ஈண்டுப் பண்டம் -

மணிமேகலை.

~~கண்ணன்~~ கூறத் தையனின் கணவன்

உரு பார்த்திபன் ரெழில்செயும் பரத நென்னுந்

தீத்தொழி லாளன் நெற்றெனப் பற்றி

யொற்ற னிவனென வுரைத்துமன் னற்குக்

குற்றமி லோனைக் கொலைபுரிந் திட்டன

னாங்கவன் மனைவி யமுதன ளாற்றி

௩௦ மெய்க்கமெய் பெயர்ப்போ ளிதுவரை யேறி

யிட்ட சாபங் கட்டிய தாகு

மும்மை வினைவர் துருத்தலொழி யாதெனு

மெய்ம்மைக் கிளவி விளம்பிய பின்னுஞ்

சீற்றங் கொண்டு செழுநகர் கிதைத்தேன்

சரக்கு, பகர்ச்சங்கமன் தன்னை - விற்கும் சங்கமனென்னும் வணிகனை.

உச. தையல் - விளி.

உரு. பார்த்திபனென்றது வசவை, பரதனென்பது கோவலனுடைய பூர்வஜன் மநாமதேயம்.

உச. நெற்றென - வினாவாக.

உஎ. ஒற்றன்-வேய்த்தறிபவன். மன்னற்குரைத்து. 'உரைத்து மன்னவனால்' என்றும் பாடம்.

உஅ. குற்றமிலோனை - நிரபராதியை.

உக. மனைவி - நீலியென்பவள். அழு

௩௦. மெய்பெயர்ப்போள் - உயிர்விடுவோள். 'மெய்வைப்போள்' என்றும் பாடம். இதுவரை - பெரியமலை; "இறுவரையிவரவதோ ரிலங்கெயிற் றரி யென" என்பது சீவகசிந்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம், உஎஎ.

௩௧. கட்டியதாகும் - பரகும்.

௩௨. உம்மைவினை - ப உருத்தல் - தோன்றுதல்.

௩௩. கிளவி - சொல்.

௩௪ - ௩௬. மாபெருந்தெய்வம் விளம்பிய பின்னுமென்க. இச்சாபவரலாறு, "கடிபொழி லுடித்த கவிங்கநன் னாட்டு, வடிவேற் றடக்கை வசவந் குமரனுந், தீம்புனற் பழணச் சிங்க புரத்தினுந், காய்பெழு கானக் கபில புரத்தினு, மரசான் செவ்வத்து சினைதார் வேந்தர், வீயாத் திருவின் வீழுக்குடிப் பிறந்த, தாய வேந்தர்

தம்முட் பகையுற, விருமுக் காவதத் திடைநிலத் தியாங்கணுஞ், செருவெல்வென்றியிற் செல்வோ ரின்மையி, னரும்பொருள் வேட்கையிற் பெருங்கலன் சுமந்து, கரந்துறை மாக்களிற் காதலிதன் னொடு, சிங்கா வண்டுகழ்ச் சிங்க புரத்தினோ, ரங்கா டிப்பட்ட ருங்கலன் பகருஞ், சங்கம நென்னும் வாணிகன் தன்னை, முந்தைப் பிறப்பிற் பைந்தொடி

தொழில் செய்வோன், பரத நென்னும் பெயரனக் கோவலன், விரத நீங்கிய வெறுப்பின னாதலி, னொற்ற னிவனெனப் பற்றினன் கொண்டு, வெற்றிவேன் மன்னற்குக் காட்டிக் கொல்வுழி இக், கொலைக்களப் பட்ட சங்கமன் மனைவி, நிலைக்களங் காணு ணீலி யென்போ, ளரசர் முறையோ பரதர் முறையோ, பூரீர் முறையோ சேரியீர் முறையோ வென, மன்றினு மறுகினுஞ் சென்றனன் பூசலிட், டெழுநா ளிரட்டி யெல்லை சென்றபின், ரெழுநா ளிதுவெனத் தோன்ற வாழ்த்தி, மலைத்தலை யேறியோர் மால் விசும் பேணியிற், கொலைத்தலை மகனைக் கூடுபு நின்றோ, னெம்முறு துயரஞ் செய்தோர் யாவதுந், தம்முறு துயரமிற் றுருக வென்றே, விழுவோ ளிட்ட வழுவுல் சாபம், பட்டனார்" (சிலப்பதிகாரம், கட்டுரைகாதை, ௧௬௮ - ௧௭௦) என்று கண்ணகிக்கு மதுரைமாநகர் தெய்வங் கூறியதாக இளங்கோவடிகள் கூறியிருத்தலாலும் விளங்கவுணரப்படும்.

௩௭. நகர் - மதுரை.

கடு மேற்செய்கல் கிணியின் விண்ணவாச் சென்றே

மவ்வினை யிதழிவி னடுகினைப் பாவ

மெவ்வகை யானு மெய்துத லொழியா

தும்ப ரில்வழி யிம்பரிற் பல்பிறப்

பியாக்கணு மிருவினை யுய்த்துமைப் போல

சடு நீங்கரும் பிறவிச் சுடவிடை நீத்திப்

பிறந்து மிறந்து முழல்வோம் பின்னர்

மறந்து மழைமற்ற மகதகன் னாட்டுக்

கொருபெருந் திலகமென் றாவோ ருரைக்குங்

காவரும் பெருமைக் கபிலயம் பதியி

சடு னளப்பரும் பாரமிதை யானின்று சிறைத்துத்

துளக்கமில் புத்த ஞாயிறு தோன்றிப்

போதி மூலம் பொருந்திவந் தருளித்

தித்து நால்வகை வாய்மையுந் தெரிந்து

கடு. விண்ணவாச்சென்றேம் - கண வனும் யானும் தேவராகச்சென்றோம்.

கக. அவ்வினை - மேற்செய்கல்வினை. அடுகினைப்பாவம் - மதுரையையழித்த கோபத்தாலுண்டானபாவம்.

கக-கக. பாவம் எய்துதலொழியாது.

கஅ. உம்பர் இல்லழி - தேவருலகத் தில் நல்வினை துக்ச்சிவில்காதவிடத்து.

கஅ - கக. பல்பிறப்பு யாக்கணும் - எல்லாப்பிறவியின் கண்ணும். இருவினை யுய்த்து - இருவினைகளாற் செலுத்தப் பட்டி.

சஉ. 'மழைவறு' என்றும் பாடம். மகதகன் னாட்டுக்கு - மகதநாட்டுக்கு.

சக. திலகம் - மேலாதல். கபிலை இராசதானியாதலின், இங்ஙனம் கூறப் பட்டது.

சச. கரவு-மறைத்தல். கபிலயம்பதி- கபிலநகர்; இது, கபிலரென்று பெயரு ள்ள ஒருமுனிவர் தவஞ்செய்தற்கு முன் னம் இடமாயிருந்ததுபற்றி இப்பெயர் பெற்றதென்பர்; கபிலவஸ்துவெனவும் வழங்கும்.

சடு. பாரமிதை - உடம்பு கேரவும் உறுப்பு கேரவும் பொருள் கேரவும் தான முநல் ஞானமீறாகவுள்ள பத்தும் பூரித் தல்; அவை, (க) தானபாரமிதை, (உ) சைபாரமிதை, (க) காமபாரமிதை, (ச) வீரியபாரமிதை, (டு) தியானபாரமிதை,

(சு) ப்ரஹ்ஞாபாரமிதை, (எ) உபாயபார மிதை, (அ) தயாபாரமிதை, (க) பலபார மிதை, (கஉ) ஞானபாரமிதை யென்பன. இவை தசபாரமிதையென்று கூறப்படும். இதனை, "தானஞ் சை மேம்பொறை தக்க தாய வீரிய, மூன மில்லி யானமே யுண ர்ச்சி யோடு பாயமும், மான மில்ல ருளி னை வைத்த சைவ விம்மையு, ஞான மீ னாம் பாரமிதை நாமுங் காலி வைகனே." என்னும் செய்யுளானுணர்ச்சு; இது, நில கேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கவுகையிற் கண்டது. தசபாரமிதையென்பது, தச பாரமெனவும் வழங்கும்; இதனை, "இன் பஞ்சால் பெரும்பார மீனாந்து முடனி றைத்து, நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்" (நிலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம்.) எனவும், "தானமே முதலாகத் தசபார சிறைத்தருளி, பூனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே" (விரகேச ழியம், யாப்புப்படலம், கக - ம் கவித்து றையுதாரணம்) எனவும் வருவனவற்றா ளுணர்ச்சு. அளவின் து - அளவில்லாமல். 'அளவின் து சிறைத்து' என்றும் பாடம்.

சக. புத்தஞாயிறு - புத்தனாயிடு ரூ யிற.

சஎ. போதி - அரசவிரகம்; என்றது மகாபோதியை.

சஅ. நால்வகைவாய்மை - துக்கமுந லியன.

பன்னிரு சார்பின் பகுதித் தோற்றமு

- ௫௦ மந்திரை யெல்லா மழிவுறு வகையு
மிற்றென வியம்பிக் குற்றவீ டெய்தி
யெண்ணருஞ் சக்கர வாள மெங்கணு
மண்ண லறக்கதிர் விரிக்குங் காலைப்
பைந்தொடி தந்தை யுடனே பகவ
௫௫ விரந்திர விகார மேழுமேத் துதலிற்
றுன்பக் கதியிற் றோற்றா வின்றி
யன்புறு மனத்தோ டவனறங் கேட்டு,
துறவி யுள்ளந் தோன்றித் தொடரும்
பிறவி நீத்த பெற்றிய மாருவ
௬௦ மத்திற மாயினு மநேக கால

௬௧. பன்னிருசார்பு - பேதைமைமுத
விய துவாதசரிதானங்கள்.

௫௦. பன்னிருசார்பின் அழிவும்.

௬௧ - ௫௦. “சார்பிற் றோற்றமுஞ்
சார்புறத் துய்தியும்” என்று முன்பு வந்
திருத்தல் காண்க; ௨௫ - ம் காதை, ௫.
௫௧. இற்று - இத்தன்மைத்து; இத்
னைத் தோற்றத்தோடும் வகையோடும்
தனித்தனியேகூட்டுக. குற்றவீடெய்தி-
காமமுதலிய குற்றங்களினின்றும் விடு
தல்பெற்று; “குற்றவீ டராக மாதிக்
குணங்களைக் குறைத்தலாகும்” என்பது
சிவஞானசித்தியார், பரபட்சம், செளத்
திரார்திகன்மம், ௬.

௫௧. அண்ணல் - தலைமை. முன்பு
புத்தனை ஞாயிறாக உருவகித்ததற்கேற்ப
ஈண்டு அவனாலுபதேசிக்கப்படும் அறங்
களைக் கதிராக உருவகஞ் செய்தார், ‘வி
ரிக்கும் போது’ என்றும் பாடம்.

௬௨ - ௫௧. மகதநாட்டிற் கபிலையம்ப
தியில் நிறைத்துத் தோன்றி வந்தருளித்
தெரிந்து இயம்பி எய்தி விரிக்குங் கால
யென்க.

௫௨. பைந்தொடி-மூன்னிலைப்பெயர்.

௫௫. இந்திரவிகாரம் ஏழும் - இந்திர
னால் நிருமிக்கப்பட்ட அரங்குகள் ஏழ்
னையும்; இவை காவிரிப்பூம்பட்டினத்து
ள்ளவைகள்; ஆகாயசாரிசன் மறையவி
ருந்து பெளத்தாகமத்தின் பொருளை யா
வர்க்கும் விளங்கவுணர்த்துவதற்கு இட
மாக இருப்பவை; இதனை, “பணையைந்

தோங்கிய பாசிலைப் போதி, யணிதிகழ்
நீழ லறவோன் நிருமொழி, யந்தர சா
ரிக ளாறந்தனர் சாற்று, மிந்திர விகார
மேழுடன் போகி” (சிலப்பதிகாரம்,
நாடுகாணகாதை, ௧௧ - ௧௨.) என்பதனா
லுணர்க. ஏத்துதலின் - ஏத்திய புண்
ணியத்தால்; இதனால், கோவலனும் கண்
ணகியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த
பொழுது இவற்றை ஏத்தி வழுபட்டார்
களென்பது பெறப்பட்டது.

௫௬. துன்பக்கதி - துன்பத்தைச்செ
ய்யும் இழிந்தபிறப்பு. தோற்றாவு - தோ
ன்றுதல். “இன்றி” என்றதனால், நற்க
தியிற் பிறத்தல் கூறப்பட்டது.

௫௭. அவனறம் - அவன்செய்யும் தரு
மோபதேசமொழிகளை.

௫௮ - ௫௭. காலையிற் கேட்டென்க.

௫௮. துறவி - துறத்தல்; உள்ளத்தே
துறவி தோன்றியென்க; “மாதவி துற
விகு” (௨ - ம் காதை, ௧௦) என்று இந்
தாவில் முன்பு வந்திருத்தல்காண்க; தீந்
த்சிற்றும்பலக்கோவையாரில், “அளவி
யை” என்னும் ௧௦ - ம் செய்யுளின் வி
சேடவுளாயில், ‘துறவு துறவியென
நின்றற்போல அளவு அளவியென நின்
றது’ என்று பேராசிரியர் எழுதியிருத்
தென்றனர்.

௫௯. பெற்றி - நிருவாணம்.

௫௯ - ௫௯. ஏத்துதலின், இன்றிக்
கேட்டுத் தோன்றி நீத்த பெற்றியமாக
வமென்க.

மெத்திறத் தார்க்கு மிருத்தியுஞ் செய்குவ

நறைகமழ் கூந்த னங்கை நீயு

முறைமையி னிந்த மூதூ ஈகத்தே

யவ்வவர் சமயத் தற்பொருள் கேட்டு

சுரு மெய்வகை யின்மை நினக்கே விளங்கிய

பின்னர்ப் பெரியோன் பிடகநெறி கடவா

யின்னதிவ் விபல்பெனத் தாபெடுத்த துரைத்தலு

மியோயள் வகையோ னொன்றுனக் கியாவரும்

வினையொரு னுரையார் வேற்றருக் கொள்கென

எ0 மையறு சிறப்பிற் றெய்வதந் தந்த

மந்திர மோதியோர் மாதவன் வடிவாய்த்

சுசு. இருத்தி - வித்தி.

சுஉ. 'நறைகமழ்கூந்தல்' என்பதுமு தலியவற்றால் மணிமேகலைக்குப் பின் நிகழ்வன கூறுவான்.

சுசு. இந்தமூதூரென்றது வஞ்சிநகர த்தை.

சுரு. மெய்வகையின்மை - உண்மையிலாமை. 'விளங்கி' என்றும் பாடம்.

சுசு. பெரியோன் பிடகநெறி - புத்த னருளிச்செய்த ஆகமங்களின் வழியை. புத்த தன்ம சங்கமென்னு மூன்றாமணிகளும் யாதோரிடையுறுபின் நியிருத்தற் கிடமாய்க் கூடையோலுதலின், பௌத்தாகமங்கள் பிடகமெனப்பட்டனவென்பர்; பிடகம் - கூடை; பிடகம், வினயபிடகம் ஸூத்திரபிடகம் அபிதர்மபிடகமென மூன்றுவகைப்படும்; இவற்றைத் திரிபிடகமென்றும், பிடகத்திரயமென்றும் வழங்குலர்; அவற்றுள், முதலாவது வினயபிடகம், விபங்கம கண்டகம் பரிவாரபாடமென மூன்றுவகைப்படும். இவற்றுள், விபங்கம் பாராஜகாதி பிரதமபாகமென்றும் (இது சங்கத்திலிருந்து விலக்குத்தற்குரிய குற்றங்களைக் கூறுவது), பிராயச்சித்தியாதி துவீதிய பாகமென்றும் (இது பிராயச்சித்தத்தால் நிவர்த்தித்தற்குரிய குற்றங்களைக் கூறுவது) இரண்டு பகுதியுடைத்து; கண்டகம், மஹாவர்க்கம் கூடல்வவர்க்கமென இரண்டு பகுதியுடைத்து; இரண்டாவது ஸூத்திரபிடகம், தீர்க்கரிசாயம, மத்தியமரிசாயம், ஸம்புகத்தரிசாயம், அங்கோத்தரிசாயம், கூடத்திரக ரிகாய

மென ஐந்துவகையினையுடைத்து [ரிகாயம் - கூட்டம்]. இவற்றுள், கூடத்திரகரிசாயம் கூடத்திரகபாடம், தருமபதம், உபானம், இத்தியுத்தம், ஸூத்திரநிபாத்தம், விமானவஸ்து, பிரேதவஸ்து, ஸந்தேரகாதை ஸந்தேரீகாதை (ஸந்தேரென்றும், ஸ்தலிரென்றும் உத்தமபி கூடச்சுருப்பெயர்), ஜாதகம், நிர்த்தேசம், பிரதிஸம்பிரதமார்த்தம், அபதானம், புத்தவம்சம், சரியாபிடகமெனப் பதினைந்து பகுதியுடைத்து. மூன்றாவது அபிதர்மபிடகம் தருமசங்கணி, விபங்கம், கதாவஸ்துப்பிரகரணம், புத்தஸப்பிரஜ்ஞபதி, தாதுகாதை, யாமகம், பிரஸ்தானப்பிரகரணமென எழுவகையினையுடைத்து; "ஆத்தனையெனத் தெளிந்தவனமர்ந்திருந் தவர்க்குச், சூத்திரம்மிது வினயமு மிதுவிது பிறிதாஞ், சாத்திரம்மிவை மூன்றென வன்றவத் தோன்றல், பாந்து னைக்குந்தன் பதப்பொருள் பலவகைப்படவே" என்பது நீலகேசித்திரவே.

சுஎ. தாய் - கண்ணகியாகிய பத்தினிக் கடவுள்.

இனி, மணிமேகலை வேற்றருக்கொணடு வஞ்சி நகரத்துள்ளே செல்லுதல் கூறப்படும்.

சுசு. 'வேண்டுருக்கொள்கென' என்றும் பாடம்.

சுஉ-சுசு.—எ0-ம் காதை, எக-அ0

எ0. தெய்வதம்-மணிமேகலாதெய்வம்.

எக. மந்திரம் - வேற்றருவெய்துவிக்கு மந்திரம்.

தேவ குலமுந் தெற்றியும் பள்ளியும்
 பூமலர்ப் பொழிலும் பொய்கையு மிடைந்து
 நற்றவ முனிவருங் கற்றடங் கினரு
 எடு நன்னெறி காணிய தொன்னூற் புலவரு
 மெங்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருக்கையிற்
 செங்குட் மென்னெனுஞ் செங்கோல் வேந்தன்
 பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியிற்
 போர்த்தொழிற் றுணை குஞ்சியிற் புனைய
 அடு மிலநா டெல்லைதன் மலைநா டென்னக்
 கைம்மலைக் களிற்றினன் தம்முண் மயங்கத்
 தேரு மாவுஞ் செறிகழன் மறவருங்
 கார்மயங்கு கடலிற் கலிகொளக் கடைஇக்
 கங்கையம் டேர்யாற் றடைகரைத் தங்கி
 அடு வங்க நாவியி னதன்வடக் கிழிந்து
 கனக விசயர் முதற்பல வேந்த

எஉ. குலம் - கோயில்;
 ழல்” என்பது ஆசாரிக்கோவை, ௩௩, தெ
 ற்றி - வேதிகை; திண்ணையுமாம். பள்
 ளி - சாலை; “ஒதுக்கின் நிணிமணற்
 புதுப்பூம் பள்ளி” என்பது புறநானூறு,
 ௩௩.

எ௩. மிடைந்து - நெருங்கி.

எடு. காணிய - கண்ட.

எஉ - எசு. தேவகுலமுதலியன மிடை
 ந்து முனிவர் முதலியோர் எங்கணும்
 விளங்கிய இருக்கையென்க.

எஎ. செங்குட்டுவன் - சேரன்; இவன்
 இளங்கோவடிகள் தமையன்; கண்ணகி
 யைப் பிரதிஷ்டிப்பித்தோன்.

எஅ. பூத்தவஞ்சி-வஞ்சிமலர்; பகை
 வர் நாட்டைக் கொள்ளநின்றது போர்
 செய்தற்கு அவர்மேற்செல்வோர் அத
 ற்கு அறிகுறியாக அணிந்துகொள்வது;
 இது முதலுக்கேற்ற அடையடுத்து நின்
 மது. பூவாவஞ்சி - கருநீர்; வெளிப்
 படை; இந்நகரை வாடாவஞ்சியென்றுங்
 கூறுவர்; “பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்
 சி, வாய்வா ணெடுத்தகை மணிமுடிக்
 கணிந்து” என இப்படியே சிலப்பதிகார
 ன்றும் வருதல் காண்க; கால்கோட்கா
 தை, ௫௦ - ௫௧. ‘பூவா வஞ்சியிற் பூத்த
 வஞ்சி’ என்றும் பாடம்.

எசு-எஅ. இருக்கையினையுடைய பூவா
 வஞ்சியென்க.

எ௧. தானே - சேனை. குஞ்சி - குடுமி.
 ‘புனைந்து’ என்றும் பாடம்.

எஅ - எ௧. பூவாவஞ்சியிற் பூத்தவஞ்
 சியைத் தானே குஞ்சியிற் புனையவெ
 ன்க.

அக. கையையுடைய மலைபோலுங்
 களிற்றினம். மயங்க - கலக்க.

அடு - அக. மலைநாடென்று சொல்லும்
 வண்ணம் களிற்றினங்கள் மயங்கவென்
 க; செல்லுநெறிக்கணுள்ள நாடுகள், யா
 னைகளின் மிகுதியால் மலைநாடென்று
 சொல்லப்பட்டன.

அ௩. கலிகொள - முழங்க. கடைஇ-
 செலுத்தி.

அடு. நாவி - மரக்கலவிசேடம்; இம்
 மொழி மலைநாட்டில் வழங்குகின்றது.
 வங்கநாவி - இருபெயரொட்டுப்பண்புத்
 தொகை. ‘வங்கநாவாய்’ என்றும், ‘வட
 கிழக்கிழிந்து’ என்றும் பாடம். இழிந்து-
 இறங்கி.

அசு. கனகவிசயர் - கணகனும் விசய
 னும்; இவர் ஆரியவரசர். பலவேந்தர் -
 உத்தரன், வசித்திரன், உருத்திரன், பை
 ரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன்,
 சிவேதன்முதலியோர்; இசுனை, சிலப்

ரணவரை வென்றவரம்பொன் முடியிசைச்
சிமய மோங்கிய விமய மால்வரைத்

தெய்வக் கல்லுந் தன்றிரு முடியிசைச்

கூ0 செம்பொன் வாகையுஞ் சேர்த்திய சேரன்

விறற்றல் வெய்யோன் றன்புகழ் விளங்கப்

பொற்கொடிப் பெயர்ப்பேடும் பொன்னகர்ப் பொலிந்த

புருந்துநல் லேது முகிர்த்துள தாதலிற்

பொருந்துநால் வாய்மையும் புலப்படுத் தற்கென.

வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

பதிகாரம், கால்கோட்காதை, ௧௮௨ - ம்
அடி முதலியவற்றிற்காண்க.

அ. அணவரைவென்று - எல்லோ
ரையும் வென்று; உம்மை விகாரவரை
யால் தொக்கது. அவரென்றது கணகவி
சயரை.

அ. சிமயம் - உச்சி.

அ. தெய்வக்கல் - பத்தினிக்கடவு
ளாகிய கண்ணகிவடிவம் அமைத்தற்கு
ரிய கல்.

கூ0. வாரை - வாகைமலர்; பகைவரை
வென்றோர் வென்றதற்கு அநிகுறியாக
அணிந்துகொள்ளுவது; அரசர் அம்மல
ரைப் பொன்னாற்செய்து அணிந்துகொ
ள்ளதல் இயல்பாதலின், 'செம்பொன்
வாகை' என்றார்; 'பொலந்தோட்டுப்
பைந்தும்பை' (௨௨ - ம் பாட்டு) என
வும், 'பொலந்தும்பை' (௧௪ - ம் பா
ட்டு) எனவும் புறநானூற்றிற் கூறியிரு
த்தல் காண்க.

அ. - கூ0. அவர் முடியிசைச் கல்லும்
தன்முடியிசை வாகையுஞ் சேர்த்திய
சேரனென இயைக்க.

எ. - கூ0. புணிய மயங்கக் கலிகொ
ளக் கடைஇத் தங்கி இழிந்து வென்று
சேர்த்தியசேரனென்க. சேரன்செங்குட்
வென் வடநாடுசென்று ஆரியவரசனா
வென்று கற்கொண்டேண்ட வரலாற்
டை, சிலப்பதிகாரம், கால்கோட்காதை
முதலியவற்றால் விளங்கவுணர்க.

க. விறற்றல்வெய்யோன் - வில்ல
வியை விரும்பினான்; 'வெய்முனை
வெற்றி விறல்வெய்யோன்' என்பது
புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்
படலம், ௮.

எ. - க. வெந்தன் சேரன் வெய்
யோன் அவன் றன்புகழென்க.

க. பொற்கொடி - அழகியகொடி;
என்றது வஞ்சிக்கொடியை. நகர் - கரு
ஆர்; 'பூங்கொடிப் பெயர்ப்படுந், திருந்
திய நன்னகர்' (௨௮ - ம் காலை, ௧0௧ -
௧0௨) என்று பின்வருதல் காண்க.

க. - கூ. வினங்கப் பொலிந்தனன்.

க. நல்லேது - நல்லியையாகிய கார
ணம்.

க. - கூ. ஆதலிற் பொலிந்தனன்.

க. நால்வாய்மை - நான்குவகைப்
பட்ட ஸத்தியம்; அவை துக்கமுதலி
யன; இவற்றை ஸத்திய சதுஷ்டயமெ
ன்பர்.

க. - க. புலப்படுத்தற்குப் பொலிந்
தனென்க.

க. - க. அணியிழை, எழுந்து புருந்து
நின்ற எத்தி 'அருளல்வேண்டும்' என்று
அழுதுநின்ப, பத்தினிக்கடவுள் உரைப்
பான்; அங்ஙன முணாப்பவனாகியதாய்,
'இன்ன நிவ்வியல்பு' என எடுத்தாற்ற
லும், மணிமேகலை துதி மடிவாய்ப் பொ
ன்னகர்ப் பொலிந்தனனென வினைமுடி
வுசெய்க.

இருபத்தேழாவது

சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை.

[இருபத்தேழாவது வஞ்சிமாநகர்ப்புறத்துச் சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டபாட்டு.]

நவையறு நன்பொரு ஞ்ராமி னோவெனச்
சமயக் கணக்கர் தந்திறஞ் சார்ந்து
வைதிக மார்க்கத் தளவை வாதியை
யெய்தின னெய்திரின் கடைப்பிடி யியம்பென

நு வேத வியாதனுங் கிருத கோடியு
மேதமில் சைமினி யெனுமில் வாசிரியர்
பத்து மெட்டு மாறும் பண்புறத்
தத்தம் வகையாற் ரும்பகர்ந் திட்டனர்
காண்டல் கருத லுவம மாகம

க0 மாண்டைய வருத்தா பத்தி யோடியல்
பைதிக மபாவ மீட்சி யொழிவறி
வெய்தியுண் டாரெறி யென்றிவை தம்மாற்
பொருளி னுண்மை புலங்கொளல் வேண்டு

க. நவை - குற்றம். பொருள் - தத்துவம்.

உ. சமயக்கணக்கர் - சமயவாதிகள். திறம் - தொகுதி; இடமுமாம்.

க - உ. உராமினோ வெனச்சார்ந்து.

ங. அளவைவாதி - பிரமாணவாதி

ச. கடைப்பிடி - சித்தாந்தம். இயம் பென - சொல்லென்று மணிமேகலை

ங - ச. அளவைவாதியை எய் பென.

பிரமாணவாதம்:—

ரு. 'வேதவியாதனு' என்பதுமுதலியன அளவைவாதியின் வார்த்தை.

சு. ஏதம் - குற்றம்.

ரு - அ. வேதவியாதன் பத்தளவையும்,

கிருதகோடி எட்டளவையும், சைமினி ஆறளவையும் பகர்ந்திட்டனரென்க.

க. 'காண்டல்' என்பது முதலியவற்றால் பத்தளவைகளின் பெயரும், அவற்றின் முங்கூறப்படும். 'காண்டல்' யாகும். கருதல் - அனுமானம்; இது கருத்தெனவும் வழங்கும்.

க0. இயல்பு - ஸ்வபாவலிங்கம்; 'இயைபு' என்றும்பாடம்.

கக. ஐதிகம் - ஐதிஹ்யம். அபாவம் - இன்மை. மீட்சியொழிவறிவு - மீட்சியினால் ஒழிந்தபொருளை யறியுமளவை; என்றது பாரிசேடத்தை.

கஉ. உண்டாரெறி - சம்பவம். இவை தம்மால் - காண்டன் முதலிய இந்தப்பத்துப் பிரமாணங்களாலே.

கங. புலங்கொளல் - அறிதல்.

உஎ.—சமயக்கணக்கர்த்தத்திற்கேட்டகாதை. உசக

மருளில் காட்சி பைவகை பாகுங்

கடு கண்ணல் வண்ணமுஞ் செவிபா லோசையு

நண்ணிய மூக்கா னூற்றமு நாவாற்

சுவையு மெய்பா லூறுமெனச் சொன்ன

விரையிவை கண்டுகேட் டெயிர்த்துண் டெற்றுத்

துக்கமுஞ் சுகமு மெனத்துயக் கறவறிந்

உ௦ துயிரும் வாயிலு மனமுமு நின்றிப்

பயிலொளி பொடுபொரு ளிடம்பழு தின்றிச்

சுட்ட நிரிதல் கவர்கோட னேன்முது

கிட்டிய தேச நாம சாதி

குணக்கிரி பையி னறிவ தாகுங்

உரு கருத்தள வாவது

குறிக்கொ ளனுமா னத்தனு மேயத்

தகைமை யுணருந் தன்மைய தாகு

மூவகை யுற்றது பொதுவெச்ச முதலாம்

பொதுவெனப் படுவது சாதன சாத்திய

௩௦ மிவையந் துவய மின்றா யிருந்துங்

கடந்திகழ் யானைக் கானவொலி கேட்டோ

னுடங்கெழில் யானையங் குண்டென வுணர்ந்

லெச்ச மென்றது வெள்ளவே துவினா

னிச்சயித் தத்தலை மழைநிகழ் யுரைத்தன்

காட்சியானவை:—

கச. 'மருளில்' என்பது முதலாகக் காட்சியானவையினிலக்கணங்கூறப்படும். மருள் - மயக்கம். காட்சி - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம்.

கக. துயக்கு - தடை.

உ௦. வாயில்-இரத்திரியம், ஊறு-இடை யூறு.

உக. ஒளி - சோமருகிரியாக்கினிகள்.

உஉ. சுட்டல் - பொருளுண்மைமாத்திராகாண்டல். நிரிதல் - ஒன்றை மற்றொன்றாகக்கருதல்; இது விபரீதமெனப்படும். கவர்கோடல்-சந்தேகம்; "சண்ட பொருளை யிரட்டுறவே கருதலையந் நிரியவே, கொண்ட நிரிவாம்" என்பது சிவஞானசித்தியாரீ, சுபகூம், அனவை, கூ.

அனுமானவானவை:—

உரு. 'கருத்தளவு' என்பதுமுதல் அனுமானப்பிரமாணம் கூறப்படும். கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

உச. அனுமானத்து-அனுமானத்தால்;

'அனுமானமாவது சாத்தியத்தையொழியச் சம்பவியாததாயி சாதனத்தாற் சாத்தியத்தைப்பற்றிப் பிறக்கும் ஞானமாகும்' என்பர் நீலகேசிவிநித்திகையநிவாக1முடையார். அனுமேயம் - அனுமித்துணரப்படுவது.

உஅ. அது - அவ்வனுமானவனவை. அது பொதுவெனவும் எச்சமெனவும் முதலெனவும் மூன்று வகைப்படும்.

உக. சாதனம்-எது, சாத்தியம்-துணி பொருள்.

௩௦. இவை-இவற்றிற்கு. அந்நுவயம்-சேர்க்கை; அஃதாவது நியதமான உடனிகழ்ச்சி. 'இவைதமொடு' என்றம்பாடம்.

௩க. கடம் - மதம். கானம் - காடு.

௩உ. உடங்கு - உடனே.

உக-௩உ. பொதுவெனப்படுவது உணர்தலென்க. பொதுவைச் சாமானியானுமான மென்பர்.

௩௩ - ௩௪. வெள்ள எதுவினால - வெள்

௩௫ முதலென மொழிவது கருக்கொண் முகில்கண்
 டி துமழை பெய்யு மென்னியம் பிடுத
 லென்னு மேதுவி னென்றுமுகக் காலந்
 தன்னி லொன்றிற் சார்ந்துள தாகி
 மாண்ட வுயிர்முதன் மாசின் ருகிக்
 ௪௦ காண்டற் பொருளாற் கண்டில துணர்த
 லுவம மாவ தொப்புமை யளவை
 கவய மாவாப் போலுமெனக் கருத
 லாகம வளவை யறிவ னூலாற்
 போக புவன முண்டெனப் புலங்கொள
 ௪௫ லருத்தா பத்தி யாய்க்குடி கங்கை
 யிருக்கு மென்றாற் கரையிலென் றெண்ண
 வியல்பி யானைமே லிருந்தோன் ரேட்டிக்
 கயலொன் றியா ததுவே கொடுத்த

ளமாகிய சாதனத்தால். அத்தலை - அவ்
 வீடம். எச்சமென்பது வெள்ளவேதுவி
 னால்
 துணைத்தல். இதனைச் சேஷானுமான
 மெனவும் காரியாதுமானமெனவுங்கூறு
 வா.

௩௫. கரு - சூல். முகில் - மேகம்.

௩௬. இது - இம் மிகம்.

௩௫ - ௩௬. முதலெனமொழிவது சூற்
 கொண்ட மேகத்தைக்கண்டு இது மழை
 பெய்யுமென்று நிச்சயித்தல். இதனைக்
 காரணானுமானமெனவும், பூர்வானுமான
 மெனவுங் கூறுவர். இது, பாவியை (வா
 ர்பாலதை) முன்னமே அனுமிப்பது.

௩௬ - ௩௭. இவ்வழிகளிற் கூறப்பட்டு
 ள்ள அனுமானங்களை, “இடித்து மின்னி
 யிருணடு மேக மெழுந்த போதிது பெய்
 யுமென், நடுத்த தும்மகில் சந்த முந்தி
 யலைத்து வார்புன லாறுகொண், டெடுத்த
 து வந்திட மால்வ னைக்க ணிருந்து கொ
 ண்டல் சொரிந்ததென்று, முடித்த தும்
 மிவை காட்சி யன்றனு மான மென்று
 மொழிந்திடே” சிவஞானசித்தியார், (பா
 பகம், உலோகாயதன்மதமறுதலை, ௨.)
 என்பதனுமுணர்க.

௩௭. தன்-பன்மையொருமைமயக்கம்.

௩௬. உயிர்முதல்-உயிரும் இந்திரியமும்
 மனமும். ‘உயிரும் வாயிலு மனமுமுறிந்
 தி’ என்றார் முன்னும்; உளம்காதை, ௨௦.

உவமவளவை :—

௪௨. கவயமா - ஒரு மிருகவிசேடம்.
 ஆப்போலும் - பசுவையொக்கும்.

௪௧-௪௨. “கண்ணன் கருமுகில்போல்
 வண்ணனைக் கேட்டவனைக், கண்ணு
 முணர் வொப்பெனவே காண்” என்றும்
 வரும்.

ஆகமவளவை :—

௪௩. அறிவனூல் - ஆப்தன்வாக்கிய
 மாகியதால்.

௪௪. போகபுவனம் - சுவர்க்க நரகங்
 கள். புலங்கொளல் - அறிதல்.

௪௬ - ௪௭. ஆகமவளவையாவது புலங்
 கொளலென்க. இதனைச் சாத்தமென்
 றும் உரையளவையென்றும் கூறுவர்.

அருத்தாபத்தியளவை :—

௪௫. ஆய்க்குடி - இடைச்சேரி.

௪௫ - ௪௭. இது பொருளளவையென்
 றுங் கூறப்படும்; “அடுத்தல கோதும்
 பொருளருத் தாபத்தி யாமதுதான், எடு
 த்த மொழியினரு செப்பு வ தாகுமில்
 ஐரிவளர், படைத்தவ ரென்னிற் படை
 யா தவருமுண் டென்றுமிவன், கொடுப்
 பவ னென்னிற் கொடாதாரு முண்டெ
 ன்றுங் கொள்வதுவே” என்றும்வரும்.

இயல்பளவை :—

௪௭. ‘இயைபு’ எனவும்பாடம். இந்ந்
 தோன் ஒன்றுதாவெனினி லென வருவித்
 துக்கொள்க. தோட்டி - அங்குசம்.

௪௭-௪௮. “மாமே லிருந்தொரு கோரூ

உள.—சமயக்கணக்கர்த்திறங்கேட்டகாதை. உடுக

கூதிக மென்ப துருகா பிம்மரத்

டு0 தெய்திய தோர்பே யுண்டெனத் தெளித
லபாவ மென்ப தின்மையோர் பொருளைத்
தவாதல் விடத்துத் தானிலை பென்றன்
மீட்சி பென்ப திராமன்வென் ருனென
மாட்சியி விராவணன் ரேற்றமை மதித்த

டுரு லுள்ளெநறி பென்பது நாராசத் திரிவிற்
கொள்ளத் தருவது காந்தமெனக் கூ.)
லெட்டுள பிரமா னுபா சங்கள்
சுட்டுணர் வொடுதிரி யக்கோட லையர்
தேராத தெளிதல் கண்டுண ராமை
கூ0 பெய்து பில்வமுத் குணர்த்ததை யுணர்த

வெனிற்சுள்ளிக் கோறலுந், சோமே
லிருந்தொரு கோறு வெனிற்றா வேது
ணிந்து, பூமேவு கண்ணமுத் தங்கோல்
கொடுத்தலும் பூதலத்தே, நாமே வியல்
பென்று கூறுவர் நல்லசொன் னாவலரே”
என்றும்வரும்; சோ - மதில்.

ஐதிகவளாவை :—

சகூ, உலகுரை - உலோகவாதம். அஃ
தாவது கர்ணபரம்பரையால் வரும்வாக்
கியம்.

சகூ-டு0. “கொன்பயில் வேலைக் கட
ல்புடை ருமுத் குவலயத்தோ, ரன்புட
னாலி லலகையுண் டென்பர்க னென்ப
துவு, மின்பயில் புற்றில் விடாக முண
டென்ப ரென்பதுவு, மென்பர்க னாவல
ரென்பது மைதிக மென்பர்களே” என்
றும் வரும்.

அபாவவளாவை :—

டுக - டுஉ. அபாவாவது இன்மையா
கும்; அஃது ஒருபொருளை இல்லையென்
பது.

மீட்சியளாவை :—

டுச. மாட்சி - பெருமை.

டுக - டுச. இஃது ஒழிபெனவும் பாசி
சேடமெனவும் கூறப்படும். “ரோரொ
ழிபென்று செப்புப் படுவது தின்புவி
மேற், போராடி கின்ற பொருதா ரிருவ
ர்தம் போர்க்களத்துப், பாரா ரிராகவன்
வென்று செனிற்றன் பரிசுழிந்து, நே
ரா மிராவணன் ரேற்றசொல் வாடி
நிகழுவதுவே” என்றும் வரும். மூன்று
பெயரிலே இறுவனாக் கன்வரல்லரென்

றால் கின்றவொருவனைக் கன்வென்ற
றிகையுமது.

சம்பவவளாவை :—

டுடு. நாராசத் திரிவின் - இருப்புச்சலா
கையின் சலனத்தால்.

டுடு - டுச. உள்ளொறி யெனினும்,
உண்டாகெறி யெனினும், சம்பவமெனி
னு மொக்கும்; “துயக்கற வுண்மை
யெனநா வலர்க னெனிந்துரைப்ப, தியற்
கைப் பொருளின யிற்றென லாமி
து தானுரைக்கின், வியக்குற்ற கால்ச
லிக் குந்திச் சுடுமலிய னீர்குளிரும், வய
க்குற்ற மன்வலி தென்றுபட் டாங்கு
வழங்குவதே” என்றும்வரும்; ஆயிரத்
தில் தூறுண்டென்பதும், தூற்றிலே
தொண்டூறுண்டென்பதும்.

மேல் உவமைமுதலிய அளவைகளுக்
குக் காட்டிப்போந்த “கண்ணன் கரு
முவிப்போல்” என்றற் றொடக்கத்துச்
செய்யுட்கள், சிவஞானத்தியாரி, சுப
கூம், அளவையிலக்கணத்திற்கு மறை
ஞான தேசிகர் எழுதியவுரையிற் காணட்
பட்டன.

இதுகாமம் காட்சிமுதலிய அளவை
கள் பத்தும் அவற்றினிலக்கணங்களும்
முறையே கூறப்பட்டன. இனி, சுட்டு
ணர்வு முதலிய பிரமாணபாசங்களெட்
டும் அவற்றினிலக்கணங்களும் முறை
யே கூறப்படும்.

பிரமாணபாசங்கள் எட்டு :—

டுஎ. பிரமாணபாசங்கள் - பிரமாணப்
போலிகள்.

வினைப்பென நிகழ்வசுட் டெனரவெனப் படுவ
தெனைப்பொரு ளுண்மை மாத்திரை காண்ட
றிரியக் கோட லொன்றையென் றென்றல்
விரிகதி ரிப்பியை வெள்ளியென் றுணர்த

௬௫ லைய மென்ப தொன்றைநிச் சயியா

மையற் றறியோ மகனோ வென்ற
றோது தெளிதல் செண்டு வெளியி
லோராது தறியை மகனென வுணர்தல்
கண்டுண ராமை கடுமாப் புலியொன்

௭௦ றண்டலை முதலிய கண்டுமறி யாமை
யில்வழக் கென்பது முயற்கோ டொப்பன
சொல்லின்மாத் திரத்தாற் கருத்திற் றோன்ற
லுணர்ந்ததை யுணர்த லுறுபனிக் குத்திப்
புணர்ந்திடன் மருந்தெனப் புலங்கொள நினைத்த

௭௫ வினைப்பெனப் படுவது காரண நிகழாது
நினக்கிவர் தாயுந் தந்தையு மென்று
பிறர்சொலக் கருதலிப் பெற்றிய வளவைகள்
பாங்குறு முலோகர யதமே பௌத்தஞ்
சாங்கிய நையர யிகுமவை சேடிக

௮௦ மீமாஞ் சகமாஞ் சமயவா சிரியர்
தாம்பிரு கற்பதி சினனே கபில
னக்க பாதன் கணுதன் சையினி
மெய்ப்பிரத் தியமனு மானஞ் சாத்த
முவமான மருத்தா பத்தி யபாவ

௮௫ மிவையே யிப்போ தியன்றுள வளவைக

௬௨. வினைப்பொருள் - எல்லாப்பொருள்.

௬௪. இப்பி - சுத்தி.

௬௫. 'நிச்சயியாது' என்றும் பாடம்.

௬௬. மையல் - மயக்கம், தறி - கட்டை.

௬௭. செண்டுவெளி - முற்றம்.

௬௮. ஓராது - உணராது.

௬௯. கடுமாவாகிய புலி. கடுமை-சினம்.

கண்டுணராமையை உபேக்ஷாத் மகஞானமென்பர். 'கடுமரூப் புலியி லோர்ந்து' என்றும் பாடம்.

௭௦. அண்டலை, ஐ - சாரியை.

௭௧. கோடு - கொம்பு.

௭௪. மருந்து - பரிகாரம்.

௭௭. இப்பெற்றிய - இத்தன்மையை யுடையன; முற்று.

௭௮. பாங்கு - பகுதி.

௮௧. சினன் - புத்தன்.

௮௨. அக்கபாதன் - அகூபாத முனிவர்; இவர்க்குக் கௌதமமுனிவரென்றும் பெயருண்டு. கணுதனென்பதற்கு நொய்யைப் புசிப்பவனென்று பொருள்; கணம்-நொய். இவர் இது காரணத்தாற் கணுசனரென்றும் பெயர்பெற்றவர்.

௮௬. பிரத்தியம் - பிரத்தியக்ஷம். சாத்தம் - ஆதம்.

௭௭-௮௫. உலோகாயதமுதலிய அறு

உள.—சமயக்கணக்கர்த்திறங்கேட்டகாதை. உடுக

ளென்றவன் தண்ணித் திழைவ னீசனென
 நின்ற சைவ வாதினேர் படுதலும்
 பாசரின் டெய்வ மெப்படித் தென்ன
 விருசுட ரோடியு மானனைப் பூதமென்
 கூ0 டெட்டு வகையு முயிரும்பாக் கையுமாய்க்
 கட்டிநிற் போனும் கலையுருவி னேனும்
 படைத்து வினாயும் பண்பி னேனும்
 துடைத்துத் துயர்தீர் தோற்றத் தோனும்
 தன்னில் வேறு தானென் றிலோனும்
 கூடு மன்னே னிறைவ னாகுமென் றுரைத்தனன்
 பேருல கெல்லாம் பேரம வாதியோர்
 தேவ னிட்ட முட்டை யென்றவன்
 காதல் கொண்டு கடல்வணன் புராண
 மோதின னாரணன் காப்பென் றுரைத்தனன்
 கூ00 கற்பங் கைசந் தங்கா லெண்ணன்
 டெற்றெ னிருத்தஞ் செவிகித் தைமுத்
 குற்ற வியாகர ணமுகம் பெற்றுச்

வகைச் சமயங்கட்கும் முறையே பிரு
 கஸ்பதிமுதலிய அறுவரும் ஆசிரியரென
 வும், மேற்கூறிய பத்தளவைகள் அவ்
 ர்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்டு இப்போ
 முது வழங்கும் அளவைகள் பிரத்தியக்ஷ
 முதல் அபாவமிருதியாகிய ஆறமேயெ
 னவங்கொள்க. உலோகாயதமுதலிய அ
 றுவகைச்சமயங்களும், உலோகாயதத் தி
 ற்குப் பிரத்தியக்ஷமொன்றும், பௌத்தத்
 திற்குப் பிரத்தியக்ஷத்தோடு அனுமான
 மும், சாங்கியத்திற்கு அவ்விருண்டனோடு
 ஆகமமும், நைபாயிகத்திற்கு அம்மூன்ற
 னோடு உவமானமும், வைசேடிகத்திற்கு
 அந்நான்கனோடு அருத்தாபத்தியும், மீ
 மாஞ்சுகத்திற்கு அவ்வைந்தனோடு அபா
 வமும் பிரமாணமாமெனக்கொள்க.

அக. என்றவன் - அளவைவாதி.

கைவவாதம் :—

அக. இறைவன்-எப்பொருளினும் தங்
 குன்றிகடவுள். இறுத்தல் - தங்குதல்.

அஅ. துதிக்கப்படுங் கிண்துதெய்வம்
 எத்தன்மையையுடையதென்று மணிமே
 கலாவிலை.

அக. இருகடர் - சந்திரகுரியர். இய
 மானன் - உயிர்; யாகத்தலைவனுமாம்.

கக. கலையுருவினேன் - கலையை உரு
 வாக்கவுடையவன்; "ஐயா நதன்பரிசை
 யெட்டுத் தலையிட்ட, மையில் வானகலை
 மெய்யுடன் பொருந்தி" என்றார் பெரி
 யோரும்.

கக. துடைத்து - சங்கரித்து. துயர்
 தீர்த்தோற்றத்தோன்-உயிர்களது இளைப்
 பொழிக்கும் பெருமையையுடையவன்.

பேரமவாதம் :—

கக - கௌ. உலகெல்லாம் ஒர் தேவ
 னிட்டமுட்டையென்று பிரமவாதி கூ
 றினன்.

வைணவவாதம் :—

கஅ. கடல்வணன் - திருமால். புரா
 ணம் - பழமை.

கக. துதினன் - வைணவவாதி.

வேதவாதம் :—

க00. 'கற்பம்' என்பதுமுதல் வேத
 வாதிடும். சந்தம்-சந்தோய்சிதி, எண்-
 சொதிடும்.

க0க. கிருத்தம் - கிருத்தம். கித்தை -
 கிதை.

க00 - க0உ. கற்பம் சந்தோய்சிதி
 சொதிடும் கிருத்தம் கிதைவியாகாரணம்
 என்னுமிய்வாதம் முறையே வேதத்திற்

சார்பிற் றேன்றா வாரண வேதக்

காதியந்த மில்லை யதுவே நெறியெனும்

க0ரு வேதிய னுரையின் விதியுங் கேட்டு

மெய்த்திறம் வழக்கென விளம்பு கின்ற

வெத்திறத் தினுமிசை யாதிவ ருநாயென

வாசீ வகநா லறிந்த புராணனைப்

பேசுநின் னிறையார் நூற்பொருள் யாதென

கக0 வெல்லையில் பொருள்களி லெங்குமெப் பொழுதும்

குக் கை கால் கண் காது மூக்கு முகம்
என்னு முறுப்புக் களாகவுள்ளன; இத
னை, “முகமவ்யாகரணந் தஸ்யஜ்யோதி
ஷந்நேத்ரமுச்சயதே, நிருத்தம் ச்ரோத்ர
முத்திஷ்டஞ் சந்தஸாம் விசிக்ஷிபதே,
சிக்ஷாக்ரணந்து வேதஸ்ய ஹஸ்தௌக
ல்பாந் ப்ரசக்ஷதே” என்னும் சுலோக
த்தாலுமறிந்துகொள்க; இது, பாணி
னீய வ்யாகரணத்தைச் சார்ந்ததும்,
பட்டோஜி தீக்ஷிதராத் செய்யப்பட்ட
துமாகிய சப்தகௌஸ்துப மென்னும்
வடநாலின் முதலிலுள்ளதாகிய பஸ்
பிஷ்யென்னுமாந்நிகத்தில் உதாசரிக்க
ப்பட்டதென்பர், இதுபற்றியே கற்ப
முதலியவாறும் வேதாங்கமெனப்படும்.
‘ஆறங்கமாவன, உலகியற்சொல்லையொ
ழித்து வைதிகச்சொல்லையாராயும் நிரு
த்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாய்
ந்த ஐந்திரத்தொடக்கத்து வ்யாகரண
மும், போதாயனீயம் பாரத்துவாசம்
ஆபத்தம்பம் ஆத்திரேயமுதலிய கற்பங்
களும், நாராயணீயம் வாராகமுதலிய
கணிதங்களும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய
பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்த
முமாம்’ என்பர் ஆசிரியர் நச்சிக்ஷுரீகீ
ஷியர். இதனை, தொல்காப்பியப்புறத்
திணையிலிலுள்ள “அறுவகைப்பட்ட”
என்னும் சூத்திரவுரையிலும், கலித்தொ
கைக்கடவுள்வாழ்த்துரையிலும் காண்க.
க0௩. சார்பிற்றேன்றா = ஒரிடத்திற்
றேன்றாத; ஸ்வயம்புவென்றபடி. திரு
வள்ளுவமாலையில் வெள்ளிவித்யாநீபா
ட்டில் வேதம், “செய்யாமொழி” என்
று கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; இக்கரு
த்தை, நீலகேசி, வேதவாதச்சுருக்கம்,
(௩) “நாத் திக மல்லது சொல்லலை யாயி
ன்மு னான்பயந்த, சாத்திர மாவது வே

தமன் றேவது தான்சயம்பு,
நீயது வல்லைய லாமையிற் சொல்லுகி
லாய், போத்தந்தி யோவதன் றீமையெ
ன் றுன்பொங்கிப் பூதிகனே.” (சு)- “பூ
திகன் றுனது சொல்லலும் யானது
வல்லெனல்லாந், சாதிகன் டாயெனத்
தான்றள ராளது சாற்றுகென்றாட், கா
தியென் றுனுமொ ரத்தமென் றுனுமுண்
டேலதற்கு, நீதியி னாலுரை நீயினி யா
னது நேர்வெனென்றான்” எனவருவன
வற்றாலுணர்க. வேதக்கு - வேதத்திற்கு.

க0ரு. வேதியன் - வேதவாதி.

க0௬. மெய்த்திறம் - நூல்வகைகள்,
மெய்யுணர்த்துவனவற்றை மெய்யென்
ருர்; “மெய்த்திறம் வழக்கு நன்பொ
ருள் வீடு” என முன்புவந்திருத்தல் கா
ண்க; க - வது காதை, கக; “யாமெய்
யாக் கண்டவற்றுள்” என்னுந் திருக்குற
ளில், ‘மெய்’ என்பது இப்பொருளாதா
லறிக. வழக்கு - உலகியல்.

க0௭-க0௮. இவ்வழகுகளாற் கூறப்பட்டு
ள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள்.

க0௮. ஆசீவகநூல் - சமணசமயத்தின்
பாகுபாடு இரண்டனுள் ஒன்றாகிய ஆசீ
வகமதநூல்; “அன்னதோர் வாய்மையா
சீ வகனம் ணர்களிற் கூறும்” என்
பது சிவஞானசித்தியார், பரபக்கம், ஆசீ
வகன்மதம், க. புராணன் - முதியோன்,
ஆசீவகமதம், முற்காலத்துச் சமணன்
மென்று பெயருள்ள ஒருநிற் பரவியிருந்த
தென்று நீலகேசியால் தெரிகின்றது.

க0௯. இறை யார் - கடவுள்யாவன்.
நூற்பொருள் யாதென - உனது நூலிற்
சொல்லப்படும் பொருள் என்னவென்று
மணிமேகலை கேட்ப.

ஆசீவகவாதம்:—

கக0 - ம் அடிமுதல், க௬0 - ம் அடி

உஎ.—சமயக்கணக்கர்த்திரங்கேட்டகாதை. ௨௫௫

புல்லிக் கிடந்து புலப்படு கின்ற
வரம்பி லறிவ னிறைநூற் பொருள்களை
தூர்த்து முயிரோ டொருநால் வகையனு
வவ்வனு வுற்றுங் கண்டு முணர்ந்திடப்
ககரு பெய்வகை கூடிப் பிரிவதுஞ் செய்யு
நிலநீர் தித்தாற் றெனநால் வகையின
மலைமர முடம்பெனத் திள்வதுஞ் செய்யும்
வெவ்வே ருகி விரிவதுஞ் செய்யு
மவ்வகை யறிவ தூயிரெனப் படுமே

கஉ௦ வற்ப மாகி யுறுதிலந் தாழ்த்து
சொற்படு சீதத் தொடுகவை யுடைத்தா
யிழிநென நிலஞ்சேர்ந் தாழ்வது நீர்நீத்
தெறுதலு மேற்சே ரியல்பு முடைத்தாங்
காற்று விலங்கி யசைத்தல் கடனிலை

யிறுதியாகவுள்ளவை ஆசைவகைத்தோன்
வார்த்தை.

கக௨. வரம்பிலறிவன் இறை - அந்த
ஞானியாகிய மற்கலிதேவனே எமது
கடவுள், தூற்பொருள்கள் ஐந்து - நவ
கதிரென்னும் தூலிற் கூறப்பட்டுள்ள
பொருள்கள் ஐந்தாகும்.

கக௩. அப்பொருள்கள் உயிரும் நால்
வகையனுக்களுமாம்.

கக௨ - கக௩. ஆசைவகைத்தினர்க்குத்
தெய்வம் மற்கலியென்பதும் தூல் நவ
கதிரென்பதும், அதிற் கூறப்பட்ட
பொருள்கள் ஐந்தென்பதும் ஆகியவியற்
றை, “என்றலு மற்கலி தானே யிறை
யினி, யொன்பது வாங்கதிர் தூல்யா
முடையன, மன்பெரு துண்பொரு ளைந்
தியல் பாயவை, யின்ப நிகழ்ச்சியுங் கா
ழ்ப்பா டெனச்சொல” (நீலகேசி, ஆசை
வகைவாதச்சுருக்கம், க௩.) என்பதனாலறிந்
துகொள்க. “மற்கலி தூலின் வகையி
து” (கக௫) என்று இக்காதையிலேயே
பின் வருதல் காண்க.

கக௪. அவ்வனு வென்றது உயிரை.

கக௫. கூடி - நிலவனு முதலிய நால்
வகையனுக்களோடுங் கூடி.

கக௬-கக௫. இவ்வடிகள் உயிரணுவின்
இலக்கணங்கூறின.

கக௭. மேற்கூறிய நால்வகையனுக்க
ளும் இவையென்றபடி.

கக௮ - கக௮. அந்நால்வகையனுக்க
ளும் திரள்வதுஞ் செய்யும் விரிவதுஞ்
செய்யும்.

கக௯ - கக௮. இவ்வடிகளால் மேற்
கூறிய நால்வகையனுக்களின் பொது
விலக்கணங்கூறப்பட்டது.

கஉ௦. வற்பம் - வன்மை நிலம் யற்
பமாகியுமாம்.

கஉ௦ - கஉ௨. தாழ்த்து உடைத்தாய்ச்
சேர்ந்து ஆழ்வது நீரென்க.

கஉ௩. தெறுதல் - சுயதல்.

கஉ௨ - கஉ௩. தி, தெறுதலும் மேற்
செரியல்புமுடைத்து.

கஉ௪. விலங்கி - குறுக்கிட்டோ. இவை -
இவ்வனுக்கள்.

கக௭ - கஉ௪. இவ்வடிகளாற் கூறப்ப
ட்டுள்ள ஐந்துபொருள்களினியல்பைப்
பின்வருஞ் செய்யுட்களாலு மறி; நீல
கேசி, ஆசைவகைவாதச்சுருக்கம், க௮: “நில
நீ ரெரிகாற் துயிரின் னியல்பும், பலநீ
ரவற்றின் பபொ லவைதாம், புலமா
கொலியொன் றொழிய முதற்காஞ், சல
மா யதுதண் மையையே முதலாம்”,
க௮: “எறித்தன் முதலாயின தி யின
வாஞ், செறித்தல் லொலியோ டிவை
காற் தினவா, மறித்தல் லறிதல் லவை
தா முயிராங், குறித்த பொருளின் ருண
மா லிவையே.”

கஉரு வேற்றியல் பெய்தும் விபரீ தத்தா

லாதி யில்லாப் பாமா னுக்க

உதற் றியாவதுஞ் சிதைவது செய்பா

புதிதாய்ப் பிறந்தொன் றென்றிற் புருதா

முதநீ ரணுநில வணுவாய்த் திரியா

கங்ஊ வொன்றிரண் டாகிப் பிளப்பதுஞ் செய்பா

வன்றியு மவற்போற் பாப்பதுஞ் செய்பா

வுலாவுந் தாழு முயர்வதுஞ் செய்யுங்

குலாமலை பிறவாக் கூடும் பலவும்

பின்னையும் பிரிந்துதந் தன்மைய வாசு

கங்ஊ மன்னிய வயிரமாய்ச் செறிந்துவற் பழுமாம்

வேயாத் துளைபடும் பொருளா முளைக்குந்

தேயா மதிபோற் செழுநில வரைப்பா

நிறைந்தவிவ் வணுக்கள் பூதமாய் நிகழிற்

குறைந்து மொத்துங் கூடா வரிசையி

கசுஊ னென்று முக்கா லரைகா லாயுறுந்

துன்றுமிக் கதனாற் பெயர்சொல்ப் படுமே

யிக்குணத் தடைந்தா லல்லது நிலனாய்ச்

சிக்கென் பதுவு நீரா யிழிவதுந்

தீயாய்ச் சுடுவதுங் காற்றாய் வீசலு

கசுஊ மாய தொழிலை யடைந்திட மாட்டா

வேரணுத் தெய்வக் கண்ணோ ருணர்குவர் ,

தேரார் பூதத் திரட்சியு ளேனோர்

கஉரு. வேற்றியல்பு - வேறுதன்மை.

கஉஎ. யாவதும்-சிறிதும். சிதைவது-
அழிதல்.

கஙக. அவற்போல் - அலலைப்போல.

கஙங. 'கூடுமலையும்' என்றும் பாடம்.

கஙரு. வற்பம் - வன்மை.

கஙசு. வேய் - மூங்கில்.

கஙஎ. தேயாமதி - முழுமதி.

கஙகூ. குறைந்தும் ஒத்தும்கூடா-பின்
சொல்லப்படுமளவிற் குறைந்தும் அள
வொத்துங் கூடுவனவல்ல.

கஙக - கசுக. "ஒன்றினை யொருவி
மூன்றப் குற்றிடா விரண்டு விட்டு, நின்
றிடா திரண்டு கூடு நெறிநில நான்கு
நீர்மூன், நின்றிரண் டமல்கா லொன்றா
விசைந்திழிப் பூமி யிவ்வா, நென்றுநீர்

தீகா லாகி யீண்டுவி தென்றி யம்பும்"
என வருதல்காண்க; இது சிவஞானசித்
தீயாரீ பரபகும், ஆசீவகன்மதம், எ - ம்
செய்யுங்.

கசுகூ. சிக்கென்பதுவும் - வன்மையுந்
றிருத்தலும்; 'வற்ப மாகி யுறுநிலம்'
(கஉ௦ - ம் அடி) என்று இக்காதையில்
முன்பு வந்திருத்தல்காண்க.

கசுக. தெய்வக்கண்ணோர் - தேவல
கன்.

கசுஎ. தேரார் - அறியார். ஏனோர் -
மற்றையோர். என்றது தேவலஞானி
களல்லாதாரை. 'திரட்சியுளானோர்' என்
றும் பாடம்.

கசுக - கசுஎ. ஓரணுவை ஏனோர் தே
ராரென்க.

உள.—சமயக்கணக்காத் திறங்கேட்டகாதை. உளு

மாலைப் போதி லொருமயி ரையார்
சாலத் திரண்மயிர் தோற்றுதல் சாலுங்
கரு0 கரும்ம் பிறப்புங் கருகீலப் பிறப்பும்
பசும்ம் பிறப்புஞ் செம்ம் பிறப்பும்
பொன்ன் பிறப்பும் வெண்ண் பிறப்பு
மென்றிவ் வாறு பிறப்பினு மேவிப்
பண்புறு வரிசையிற் பாற்பட்டுப் பிறந்தோர்
கருரு கழிவெண் பிறப்பிற் கலந்துவி டனைருவா
ரழியல் வேண்டா ரதுவுறற் பாலா
ரிதுசெம் போக்கி னியல்பிது தப்பு
மதுமண் டலமென் றறியல் வேண்டும
பெறுதலு மிழத்தலு மிடைபுறு மறுதலு
ககூ0 முறுமிடத் தெய்தலுந் துக்கசுசு முறுதலும
பெரிதவை நீங்கலும் பிறத்தலுஞ் சாதலுங்
கருவிற் பட்ட பொழுதே கலக்கு
மின்பமுந் துன்பமு மிவையுப ணு வெனத்தரு
முன்னுள ளுமே பின்னுமுறு விப்பது

கசஅ. மாலைப்போது-மாலைக்காலம்.
கசக. சாலும்-மேற்கூறியதற்கு உவ
மையாகவமையும்.

கரு0. கரும்பிறப்பென்றது நரஃஜன்
மத்தை.

கருரு. கழிவெண்பிறப்பு - மிகவெண்
ளியபிறப்பு.

கரு0 - கருரு. இவ்வடிகளிற்கூறிய
கரும் பிறப்புமுதலியவைகள் முறையே
தூன்றற்கொண்டு ஏற்றமுடையவை;
“வெண்மைநன் பொன்மை செம்மை
நீல்கழி வெண்மை பச்சை, யுண்மையில்
வாறி னுள்ளுங் கழிவெண்மை யோங்கு
வீட்டின், வண்மைய தாகச் சேரும்
நிறையுருவம் பற்றி, யுண்மையங்
வொட்டுத் தீட்டுக் கலப்பினி லுணரு
மென்ருன்.” என்பது சிவஞானசித்தியார், பா
பகும், ஆசுவகன்மதம், அ. ஈண்டுப் பிற
ப்புக்களை வகுத்துக்கூறியதுபோல, “ம
ணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெண்
னியி, னணியுயிர் செம்புயி ரிரும்பு போ
லவாம், பணியுயி ரிறுதியாப் பேசினே
னினித், துணியின மெனத்தொழுதி
றைஞ்சி வாழ்த்தினார்” என்று உயிர்

களை வகுத்துக் கூறியிருத்தல் காண்க;
இதுவேகதிநாமணி, முத்திலம்பகம்,
இசு.

கருக. ‘அது’ என்றது கழிவெண்பிற
ப்பினை.

கருஎ. ‘இது’ என்றது கரும்பிறப்பு
முதல் கழிவெண்பிறப்பு இறுதியாகவு
ள்ள பிறப்புக்களில் முறையே பிறந்து
வீடுபெறுதலை.

கருக. ‘இடைபூருறுதலும்’ என்றும்
பாடம்.

கசஉ. ‘கருவிற் பட்ட பொழுதே பிற
க்கும்’ என்றும் பாடம்.

கருக - கசஉ. பெறுதன்முதற் சாதலீ
ருகவுள்ளவைகள் கருவிற் சேர்ந்தபொ
ழுதே கலப்பனவாம்.

கசக. இன்பதுன்பங்களாகிய இவைகளும்
அணுவென்று கூறப்படும்.

கருக - கசக. இவ்வடிகளின் பொரு
ளோடு, “பேரிழ விடைபூ நிற்பம் பிரி
விலா திருக்கை மற்றம், வேடுரு காட்
டிற் சேறல் வீணர் திடு மூப்புச் சாதல்,
கூறிய வெட்டு முன்னே கருவினுட்
கொண்ட தாகுந், தேறிய ளுழிற் பட்டுச்

ககாரு மற்கலி தூலின் வகையிது வென்னச்
 சொற்றடு மாற்றத் தொடர்ச்சியை விட்டு
 நிகண்ட வாதியை நீயுரை நின்னாற்
 புகழுந் தலைவன்யார் தூற்பொருள் யாவை
 யப்பொரு ணிகழ்வுங் கட்டும் வீடு
 கஎ௦ மெய்ப்பட விளம்பென விளம்ப னுறுவோ
 னிந்திரர் தொழப்படு மிறைவனெம் மிறைவன்
 திறந்த தூற்பொரு டன்மாத்தி காயமு
 மதன்மாத்தி காயமுங் காலா காயமுந்
 திதில் சேவனும் பரமா ணுக்களு
 கஎரு நல்வினை யுந்தி வினையும் வினையாற்
 செய்வுறு பந்தமும் வீடுபித் திறத்த
 வான்ற பொருடன் றன்மைய தாயுந்
 தோன்றுசார் வென்றின் றன்மைய தாயு

செல்வதிவ் வலக மென்றான்.” எனவும்,
 “புண்ணிய பாவ மென்னு மிரண்டினும்
 பொருந்த வைத்தே, யெண்ணியவிவற்றி
 னோடு மேழென வெங்க ளோடி, நண்
 ணிய வெருவன் கூறு ஞானமில் வார
 தென்று, கண்ணிய கருத்தி னோர்கள்
 கதியினைக் காண்ப ரென்றான்.” எனவும்
 வரும் சிவஞானசித்தியார், பரபகூத்துச்
 செய்யுட்களை ஒப்பிடுக.

ககாரு. மற்கலிதேவனது ஒன்பதுகதி
 ரென்னும் தூலிற் கூறப்பட்டுள்ளவகை
 இதுவாகுமென்று ஆசீவகம தத்தோன்
 சொல்ல

ககக. சொற்றடுமாற்றத் தொடர்ச்சி-
 தமொற்றச் சொற்றொடர்ச்சி; என்றது-
 பூர்வோத்தரவிரோதமுள்ள ஆசீவகமத்த்
 தோன் கூற்றை.

கஎ௦. மெய்ப்பட - உண்மைப்புட.

ககஎ - கஎ௦. நிகண்டவாதியைநோக்
 கி உட்கன் தலைவன்யார்? தூற்பொருள்
 கன் யாவை; அப்பொருள்களின் நிகழ்ச்
 சியையும், புந்தத்தையும், வீட்டினையும்,
 சொல்லுவாயென் றுமணிமேகலைகேட்ப.
 நிகண்டவந்தி - சமணர் இரு திறத்தாரில்
 ஒருவகையான்; இவன் நிர்க்கந்தவாதி
 யென்றும், திகம்பரவாதியென்றும் கூற
 ப்படுவன்; இறைவன், தூல், பொருள்,
 பொருணிகழ்வு என்னு மிந்நான்கினை

யும், முறையே ஆப்தன் ஆகமம் பதார்த்
 தம் பிரவர்த்தியென்பார்.

நிகண்டவாதம்:—

கஎக. சதேந்திரர்களாலே வணங்கப்ப
 டும் அருகனே எமதுஸ்வாமி; சதேந்தி
 ரராவார்:—பவணேந்திரர் நார்பத்திருவ
 ரும், வியந்தரேந்திரர் முப்பத்திருவரும்,
 கற்பேந்திரர் இருபத்திருவரும், சந்திர
 னும் சூரியனும் நரேந்திரனும் மிருகேந்
 திரனுமென்பார்.

கஎஉ. தந்ததூற்பொருள் - (அருகன்)
 உண்பெண்ணிய அங்காகமம் பூர்வாகமம்
 பகுசரு தியாகமமென்னுமூன்று ஆகமங்
 களிலும் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள்.

கஎக. காலமும் ஆகாசமும்.

கஎஉ-கஎக. தந்ததூற்பொருள்கள் தரு
 மாஸ் திகாயமுதல் வீடு இறுதியாகவுள்ள
 இந்நூற் பத்துப்பகுதியின்.

கஎக - கஎக. இவ்வடிகளாற் கூறப்
 பட்டிருள்ள இறைவனையும் அவன்கூறிய
 தூற்பொருள்கள் பத்தையும், பின்வரும்
 நீலகேசிக் செய்யுளாலுமறிந்துகொள்க.
 “எனக்கேட்டாங் கெடுத்தாப்பா னிந்
 திரர்க் கொழப்படுவான், மனக்காய தன்
 மமு மதன்மும் காலமும், கணப்பாட்டி
 லாகாய சூயிருருவும் புண்ணியமே, நினை
 க்குங்காற் பாவமே கட்டுவீ டெனநிறுத்
 தி.”

மரித்தமு நித்தமு மாகி நின்று

௧௮௦ துனித்த குணத்தோர் கணத்தின் கண்ணே

தோற்றமு நிலையுங் கேடு மென்னு

மாற்றரு மூன்று மாக்களு முரித்தா

நிம்ப முளைத்து நிகழ்த நித்திய

நிம்பத் தப்பொரு ளன்மை யநித்தியம்

௧௮௧ பயற்றுத் தன்மை கொடாகும் மாய

மியற்றி யப்பய நழிதலு மேதத்

தருமாத்தி காயந் தானெங்கு முளையப்

பொருள்களை நடத்தும் பொருத்த நித்தியமா

வப்படித் தாகி யதன்மாத் நிகாயமு

௧௯௦ மெப்பொருள் களையு நிறுத்த வியற்றுங்

௧௮௧ - ௧௮௦. ஒருபொருள் ஒரு கணத்தில் அநித்தியத்தன்மை நித்தியத்தன்மையென்னும் இரண்டையுமடையுமென்பதை, “கல்வியா னல்லனே காமாதி யிற்றீயன், செல்வத்துயர்ந்தான் குலத்தினிற் றுழந்தானும், வல்லுவனென் றென்று வல்லா னிதுவன்றோ, நிலவாமை நித்தநில யொருமுகத்தா னிலையினதே” (நிலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம்) என்பதனாலுமுணர்ச. கணம் - கணம்.

௧௮௦-௧௮௨. ஒருபொருள் ஒருகணத்தில் உற்பத்தி ஸ்திதி நாசமென்னுமூன்றையுமடையுமென்பதை, “உருவப் பிழம்பப் பொருளென் றுணைப்பனிப் பாறயிர்மோர், பருவத்தி னும்பரி யாயப் பெயரென்பன் பாலழித்து, தருவித் துணைத்த தயிருரு வாய்மும்மைத் தன்மையதாம், திருவத்த தென்பொரு ளாதலத்தோ தெனியதென்றான்.” (நிலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், ௧௮௧.) என்னுஞ் செய்யுளாலும், “உருவப்பொருளாகிய புற்கலத்தை அப்பொருளென்பேன்; பால்தயிர் முதலாயின அதனதுபரியாயமென்பேன்; பாற்பரியாயத்து நின்ற புற்கலநிரவியம்தயிர்ப்பரியாயமடைத்து பரிணமித்தலினால் உற்பத்தி ஸ்திதிவிநாசாத்மகமாகித் துஷிக்கப்படாத பெருமைத்தாம் என்பொருளென்று கொள்ளு என்று சொன்னான்” என்னும் இதனுடையாலுமறித்துதொன்ச.

௧௮௧-௧௮௨. பொருள் உரித்தாமென்க. ௧௮௧. நிம்பம் - வேம்பு.

௧௮௨ - ௧௮௧. இவ்வடிக்காற் கூறப்பட்டுள்ள திருஷ்டாந்தத்தி னியல்பை, “பெற்றது தானுங்கும் மாயத் திரிபு பயற்றியல்பே, யிற்ற திதவென திட்டமென் பாயிங் விருமையினர், தெற்றெனத் தீர்த்தோர் பொருளென்னை தேற்றினித் தேற்றலயென், மற்றது வாயை மயிரெனச் சொல்லுவன் மன்னுமென்றான்.” (நிலகேசி, மொக்கலவாதச்சுருக்கம், ௧௮௦.) என்பதனாலுமுணர்ச. சும்மாயம் - புழுக்கிய பச்சைப் பயற்றோடு சுருக்காழுதலியனகட்டி ஆக்கப்படுவதொரு செற்றுண்டி; இஃது இப்பெயரோடு விஷ்ணுவாலாயங்களில் இக்காலத்தும் வழங்கிவருகின்றது; “சும்மாயத் தொடு வெண்ணெய்விழுங்கி” (முதலாயிரம், பெரியாழ்வார்க் தீர்த்தமொழி, ௧ ப. ௬.) என்பதில் “சும்மாயம்” என்பதற்குப் பைத்தபருப்பு’ என்று பொருள்செய் திருக்கின்றனர்.

௧௮௧ - ௧௮௨. தருமாத்திகாயம் எங்கு முளதாகி எக்காலத்தும் பொருள்களை நடத்துமென்க. கமிப்பித்தலையுடைய தென்படி.

௧௮௨ - ௧௯௦. அதன்மாத்நிகாயம் எப்பொருள்களையும் நிற்கச்செய்யும்.

௧௮௧ - ௧௯௦. இவ்வடிக்காற் கூறப்பட்டுள்ள தருமாத்திகாயம் தருமாஸ்

காலங் கணிக மெனுங்குறு நிகழ்ச்சியு
மேலுங் கற்பத் தின்னெடு நிகழ்ச்சியு
மாக்குமா காய மெல்லாப் பொருட்கும்
பூக்கு மிடங்கொடுக்கும் புரிவிற றுகுஞ்
ககடு சீவ னுடம்போ டொத்துக் கூடித்
தாவிற்சவை முதலிய புலன்களை நுகரு
மோரணு புற்கலம் புறவுரு வாருஞ்
சீர்சா னல்வினை தீவினை யவைசெயும்
வருவழி யிரண்டையு மாற்றி முன்செ
உ௦௦ யருவினைப் பயனனு பவித்தறுத் திடுத
லனுயி டாகு மென்றன னவன்பி

திகாயங்களினிலக்கணங்களைப் பின்வரு பவைகள் நன்குபுலப்படுத்தும் :—“அத் தியா யமுர்ந்தியா யனவி நேசியா, யொ த்தன வுலகிலே லெக லோகமாந், தத்து வந் தனைச்செய்து தம்மத் தம்மமா, மத் திகள் செலவொடு நிலையிற் கேதுவாம்.”, “அச்சநீர் தேரொடு மீனை யீர்த்திடா, வச்சநீர் ரன்றியத் தேரு மீன்செலா, வச் சநீர் போலந்தம் மத்தி சேறலை, யிச்சை யு முயற்சியுமின்றி யாக்குமே.”, “அந் தரத் தறுபத்து மூன்ற தாகிய, விந்திர படலமு நிராய மேழ்களு, மந்தர மலை மண்ணு மற்று நின்றி டா வந்தமி னிலைய தம் மத்தி யில்லையேல்.”, “பறவையின் னிறகொடு பாத நின்றழி, நெறியினற் செலவொடு நிலையை யாக்குமா, லுறவிபு ற் கலமிவை யோட னீற்றலைச், செறிவு றத் தம்மத்தம் மத்தி செய்யுமே.” இவை, மேருமந்தரபுராணம், வைசயந்தன்முத் திச்சருக்கம், அஅ, ௧௦, ௧௧, ௧௨. ‘தரு மாத் திகாயம், குயவன் திகிரிக்குக் கீழிட் டசிலைபோலவும், தேருக்கு அச்சப்போ லவும், கலத்திறுக்குக் கடல்போலவும்’ எனவும், ‘தருமாத் தியும் அதருமாத் தியும் பகழிக்குச் சிறகுங்காலும்போலச் சீவபுற் கலங்களுடைய கமனத்திற்கும் ஸ்திதி க்கும் அப்பிரேரகசாதனமாம்’ எனவும் உள்ளவை, நீலகேசிவிநந்திகமயதிவாக ண்டவை.

ககக. கணிகம் - ிகம்.

ககக - ககக. காலம் -
யும் நெடுநிகழ்ச்சியையு மாக்குமென்க;
, கணிகமென்பது எழுசெங்கழுநீரிதழை

ஒருகுறட்டிலெக்கிப் பலவானுயிலுனெ ருவன் மிகவுங்கூரியதோருளிரைவத்துக் கூடமிட்டிப்புடைத்தால் ஆறும்புரையற் று ஏழாம்புறாயிற்செல்லுமளவாம்; கற் பமாவது, ஒசனையகன்றுயர்ந்ததோர் வச் சிரமலை கருப்பினியுடுத்த பட்டாடைத் தோகைபட்டுக் கையறத்தேய்ந்ததாம்’ என்பர் நீலகேசியுரையாசிரியர்.

ககக - ககக. ஆகாயம் எல்லாப்பொ ருட்கும் இடங்கொடுக்குஞ் செயலை யுடையது.

ககடு. “ஒத்துத்தோன்றி” என்றும் பாடம்.

ககடு - ககக. சீவன் உடம்போடொ த்துக்கூடிப் புலன்களை நுகரும்.

கக௭. ஓரணு - பரமானு; அவ்வணு புற்கலமும் புறவுருவுமாகும். புற்கலமெ ன்றது உடம்பை; புறவுருவென்றது மற்றை வடிவங்களை.

ககஅ. நல்வினை நல்வினையையும், தீவி னை தீவினையையுமுண்டாக்கும்; இன்ப துன்பங்களையுண்டாக்குமெனினும் பொ ருந்தும்.

பந்தத்தினிலக்கணங்கூற்றிறலர், “அ வ்வினையாற், செய்வுறு பந்தமும்” என்று முன்னர்க்குறினமையின்.

ககக. வருவழியிரண்டு - நல்வினைவ ரும்வழியும் தீவினைவரும்வழியும். முன் செய் - முற்பிறப்பிற்செய்த.

உ௦௧. என்றனன் - என்று நிகண்ட வாதி கூறினன்.

ககக - உ௦௧. வீட்டிலெக்கணம் இவ்வ டிகளாற் கூறப்பட்டதுபோல, “பெரு

உள.—சமயக்கணக்காதத்திறங்கேட்டகாதை. உக ௧

- னிதுசாங் கியமத மென்றெடுத்த துரைப்போன்
 றனைபறி வரிதாய்த் தான்முக குணமாய்
 மனநிகழ் வின்றி மாண்பமை பொதுவா
- ௨௦௫ யெல்லாப் பொருளுந் தோன்றுதற் கிடமெனச்
 சொல்லுதன் மூலப் பகுதிசெத் தத்து
 மானென் றுரைத்த புத்தி வெளிப்பட்
 டதன்க னாகாயம் வெளிப்பட் டதன்கண்
 வாயு வெளிப்பட் டதன்க ணங்கி
- ௨௧௦ யானது வெளிப்பட் டதன்க ணப்பின்
 றன்மை வெளிப்பட் டதின்மண் வெளிப்பட்
 டவற்றின் கூட்டத் தின்மனம் வெளிப்பட்
 டார்ப்புறு மனத்தாங் கார விகாரமு
 மாகா யத்திற் செவியொளி விகாரமு
- ௨௧௫ வாயுவிற் றொக்கு மூறெனும் விகாரமும்
 மங்கியிற் கண்ணு மொளியுமாம் விகாரமும்
 தங்கிய வப்பில்வாய் சுவையெனும் விகாரமு
 நிலக்கண் மூக்கு நாத்றவி காரமுஞ்
 சொலப்பட் டிவற்றிற் றொக்கு விகாரமாய்
- ௨௨௦ வாக்குப் பாணிபாத பாயு ருபத்தென
 வாக்கிய விவையெளிப் பட்டிங் கரைந்த
 பூத விகாரத் தான்மலை மரமுத
 லோதிய வெளிப்பட் டிலகாய் நிகழ்ந்து
 வந்த வழியே யிவையென் றடங்கி
- ௨௨௫ யந்தமில் பிரளய மாவிறு மளவு
 மொன்று யென்றும் பார்த்துந் தியரா
 மறிதற் கெளிதாய் முக்குண மன்றிப்

ம்பாவமறத்துய்த்துப் பெறுதல்யாம் வீ
 டென்றே, மறும்பாவ காரிநீ யாவர்வா
 யதுகேட்டாய், வரும்பாவமெ திர்காத்து
 மன்னுந்தம் பழவியு, மொருங்காக வு
 திர்த்தக்கா லுயிர்த்தாய்மை வீடென்ற
 ன்." (நீலகேழி, மொக்கவவாதச்சருக்
 கம்.) என்னும் செய்யுளில் வந்திருத்தல்
 காண்க.

சாங்கியவாதம்:—

௨௦௬. சொல்லுதல் மூலப்பகுதி-சொ
 ல்லப்படுவது மூலப்பகுதி. செதம்-மூல
 ப்பகுதி.

௨௦௭. மாண் - மகத்தத்துவம். பகத டம்.

தத்துவத்திற்குப் புத்தியென்றும் ஒரு
 பெயருண்டு.

௨௦௬. அங்கி - அக்ஷினி.

௨௧௦. அப்பு - நீர்.

௨௧௨. கூட்டம் - ஸமஷ்டி.

௨௧௫. தொக்கு - துவக்கித்திரியம்.

ஊறு - ஸ்பரிசம்.

௨௧௮. நிலக்கண் - நிலத்தின்கண்.

௨௨௧. இவையென்றது கருமேந்திரி

யபஞ்சகத்தை.

௨௨௬. ஓதிய - தொழிற்பெயர்.

௨௨௭. 'முக்குணமின்றி' என்றும்பா

பொறியுணர் விக்கும் பொதுவு மன்றி
யெப்பொரு ளுந்தோன் றுதற்கிட மன்றி
௨௬௦ யப்பொரு ளெல்லா மறிந்திடற் குணர்வா
யொன்றா யெங்கும் பார்துநித் தியமாய்
கின்னுள வுணர்வாய் நிகழ்தரும் புருடன்
புலமார் பொருள்க ளிருபத் தைந்துள
நிலநீர் தீவளி யாகா யம்மே

௨௬௧ மெய்வாய் கண்முக குச்செவி தாமே
யுறுசுவை யொளியூ ரோசைநாற் றம்மே
வாக்குப்பாத பாணி பாயு ருபத்த
மாக்கு மனோபுத்தி யாங்கார சித்த
முயிரொனு மான்மா வொன்றொடு மாமெனச்

௨௬௨ செயிரறச் செப்பிய திறமுங் கேட்டு
வைசே டிகநின் வழக்குரை யென்னப்
பொய்தீர் பொருளுங் குணமுங் கருமமுங்
சாமா னியமும் விசேடமுங் கூட்டமு
மாமாறு கூற மதிற்பொரு ளென்பது

௨௬௩ குணமுந் தொழிலு முடைத்தா யெத்தொகைப்
பொருளுக்கு மேதுவா மப்பொரு ளொன்பான்
ஞால நீர்தீ வளியா காயந்
திசைகால மான்மா மனமிவற் றுண்ணில
மொலியூறு நிறஞ்சுவை நாற்றமொ டைந்தும்

௨௨௮. 'பொருளுயின்றி' என்றும்
பாடம்.

௨௨௯ - ௨௩௦. இவ்வடிகளாற் புருஷ
தத்துவத்தி னிலக்கணங்கூறப்பட்டது.
இதனை, "எத்திறத் தென்னுஞ்செய் யா
ன்குண மொன்றிலன், றத்துவ னின்பி
னன் பேதன பேதக, னித்திய னெங்கு
முளனெடுங் காட்சியன், றுய்த்த லுடை
யனென் றோன்றலு மென்றான்" என்
னும் (நீலகேசி, சாங்கியவாதச்சுருக்கம்,
ஏ.) செய்யுளாலு மறிந்துகொள்க.

௨௩௧. புத்தி-மகத்தத்துவம். சித்தம்-

௨௩௨ - ௨௩௩. இவ்வடிகளால் இருபத்
தைந்து தத்துவங்களுங் கூறப்பட்டன.
இதனை, "மன்னுயிர் தெற்றென வில்லது
மான்செருக், கென்னவு மிர்திய மைந்

தைந் தொருமன, மன்னதன் மாத்திரா
யைந்தைந்து பூதமும், பன்னியவையைம்
பதப்பொரு ளென்றான்." (நீலகேசி,
சாங்கியவாதச்சுருக்கம், சு.) என்பதனை
உமுணர்க; 'தெற்றெனவில்லது - பிர
கிருதி. செருக்கு - அகங்காரம்.

௨௩௦. கேட்டு - மணிமேகலகேட்டு.
௨௩௧. உரையென்ன - சொல்வாயெ
ன்று மணிமேகலகேட்பு.

வைசேடிகவாதம்:—

௨௩௨. சாமானியம் - பொதுமை. வி
சேடம்-சிறப்பு. கூட்டம் - சமவாயம்.
இதனை உடன்புணர்ப்பென்றங் கூறுவர்.

௨௩௩. ஆறுகூறும்-ஆறுபகுதியாகும்.

௨௩௪. அப்பொருள் ஒன்பான் - அந்
தப்பொருள் ஒன்பது வகைப்படும்.

௨௩௪-௨௩௬. பொருளென்பது உடை
த்தாய் ஏதுவாகும்.

உள.—சமயக்கணக்கர்த்திரங்கேட்டகாதை. உகஉ

உரு பயில்குண முடைத்து நின்ற நான்குத்

சுவைமுத லொரோகுண மவைகுறை வுடைய

வோசை பூறு நிறநாற் றஞ்சுவை

மாசில் பெருமை சிறுமை வன்மை

மென்மை சீர்மை நொய்ம்மை வடிவ

உருகு மென்னு நீர்மை பக்கமுத லநேகங்

கண்ணிய பொருளின் குணங்க ளாகும்

பொருளுங் குணமுங் கரும மியற்றற்

குரிய வன்மை தருமுதற் பொதுத்தான்

போதலு நின்றலும் பொதுக்குண மாதலிற்

உக0 சாதலு நிகழ்தலு மப்பொருட் டன்மை

யொன்றனு கூட்டங் குணமுங் குணியுமென்

றொன்றிய வாதியு முரைத்தன னுடனே

பூத வாதியைப் புகனீ யென்னத்

தாதகிப் பூவுங் கட்டியு மிட்டு

உரு0. நின்றநான்கு - நீர் தீ காற்று |
ஆகாயமென்பன.

உருக. சத்தமுதல் நாற்றமிறதியாயிய
ஐந்தனுள், நீர் சத்தமுதலிய நான்கு
குணங்களையும், தீ சத்தமுதலிய மூன்றி
னையும், காற்றும் சத்தமுதலிய இரண்டி
னையும், ஆகாயம் சத்தமொன்றினையு
முடையன.

திசைமுதலிய நான்கினிலக்கணங்க
ளும் ஒருபிரதியிலும் காணப்படவில்லை;
பின்வருவனவற்றுள்ளும் சில இப்படியே
யுள்ளன.

உருஉ - உருசு. இவ்வடிக்களாற் குணங்
கள் பகுத்துக்கூறப்பட்டன.

உருஎ - உருஅ. பொருளும் குணமும்
கருமத்தைச்செய்தற்கு உரிமையையுடை
யன; பொருள் குணமென்னுமிரண்டா
லும் நிகழ்வது கருமமென்றபடி. உண்
மை - ஸத்துவம். முதற்பொது - பரசா
மானியம். முதற்பொது உண்மைசுரு
மென்க.

உருக - உக0. (?)

உகசு. ஒன்று - விசேடம், அணு - பிரு
துவி முதலிய நான்கு பூதங்களின் பா
மாணுக்கள்; ஒன்று அணுவிலுள்ளதெ
ன்க. கூட்டம் - ஸமவாயம். இவ்வடி,

விசேடத்தினிலக்கணமும், சமவாயத்தி
னிலக்கணமும் கூறிற்று.

உகஉ. ஒன்றியவாதி - விசேடவாதி.

உகஉ - உகஉ. இவ்வடிக்களாற் கூறப்
பட்டுள்ள பொருள்களாற் றீரையல்பை,
“நெறிபொனப் படுவது நின்ற மெய்ம்
மையங், நரிதலுக் கரியன வாறு சொற்
பொருள், நெறியயான் சொலு... குணந்
தொழில், பொறியினுய் பொதுச்சிறப்
புடனபு ணர்ப்பதே.” எனவும், “பூத
மைந் தொடுதிசை மனமும் போழ்தயி,
ரோதினப் பொருள்கடா மொன்ப தாம
வை, நீதியிற் குணமவற் றியல்பு செய்
கையும், போதரும் பொருட்புடை பெ
யர்ச்சியாகுமே,” எனவும், “பெரியதம்
பின்னது மாய தப்பொது, வுரிதினிற்
பொருள்களைச் செலுத்து மொற்றமை,
தெரிவுற வருவது சிறப்ப தாற்குணக்,
கிரியைக ளிதற்கெனக் கிளத்தல் கூட்
டமே” எனவும்வருஞ் செய்யுட்களாலு
முணர்க; இவை நீலகேசி, வைசேடிக
வாதச்சுருக்கம், ௩, ௪, ௫.

உகக புகல் நீ என்ன - நீசொல்வா
யென்ற மணிமேகலைசொல்ல.

பூதவாதம்: —

உகசு. தாதகிப்பூ - ஆத்திப்பூ. கட்டி-
கருப்புக்கட்டி.

உசுரு மற்றுங் கூட்ட மதுக்களி பிறந்தாங்
 குற்றிடம் பூதத் துணர்வு தோன்,
 மவ்வுணர் வவ்வப் பூதத்
 வெவ்வேறு பிறியும் பறையோ சையிற்கெடு
 முயிரோடுங் கூட்டிய வுணர்வுடைபூதமு
 உஎ0 முயிரில் லாத வுணர்வில் பூதமு
 மவ்வப் பூத வழிபவை பிறக்கு
 மெய்வகை யிதுவே வேறுகா விகற்பமு
 முண்ணைப் பொருளுமுலோ காயத னுணர்வே
 கண்கூ டல்லது கருத்தள வழியு
 உஎரு மிம்மையு மிம்மைப் பயனுமிப் பிறப்பே
 பொய்ம்மை மறுமையுண் டாய்வினை துய்த்த
 லென்றது மெல்லா மார்க்கமும் கேட்டு

உசுரு. மற்றுங்கூட்ட - கூட்டம்துரி யமற்றைப் பொருள்களையுங்கூட்ட, மதுக்களி பிறந்தாங்கு - மதுவினிடத்துள்ள மதச்சுதி தோன்றினற்போல.

உசுசு. பிருதுவிழுதவிய ஐந்துதத்து வங்களின் சமவாயத்தில் அறிவு உதிக்கும்; பூதங்களைந்துமுண்டென்பது பூதவாதியின் கொள்கை. நிலம், நீர், தீ, வளியெனப்பூதம், நான்கே யென்பது உலோகாயதன் கொள்கை.

உசுசு. பறை - பேரிகை. ஓசையின் - ஓசையைப்போல.

உசுசு - உசுசு. 'மாழுதலாகிய ஐந்து திரவியத்தின் கூட்டத்தில் மதச்சுதிபிறந்தாற்போலப் பிருதுவியாதி பஞ்சபூத சமவாயத்து ஞானசுகாதிதோன்றி அவைவளரவளர்ந்து அந்தப்பூதங்கள் பிரிந்தால் அவை தம்மினமாகிய பூதங்களிற் சென்றுசேரும்' என்பது, நீலகேகி, பூதவாதச்சுருக்கம், ௮ - ம் பாட்டினுரை.

உஎஉ. வேறு உணர்விகற்பமும் - யான் கூறும் வேறுள்ள சொல்விகற்பங்களும்.

உஎ௩. உண்மைப்பொருளும் - தத்துவங்களும், உலோகாயதனுணர்வே - உலோகாயத னுணர்ந்தவைகளே; உலோகாயதன்கொள்கையினை, சிவஞானசித்தியாகீ பரபகூத்துள்ள உலோகாயதன் மத்தாலும், 'காட்சியே அளவையாவதென்றும், நிலம் நீர் தீ வளியெனப்பூதம் நான்கேயென்றும், அவற்றது புணர்ச்சி

விசேடத்தாற்றேன்றிப் பிரிவால் மாய்வதாய உடம்பின்கண்ணே அறிவு மதுவின்கட் களிப்புப்போல வெளிப்பட்டழியுமென்றும், இறந்தவுயிர் பின்பிறவாதென்றும், இன்பமும்பொருளும் ஒருவனாற் செய்யப்படுவனவென்றுஞ் சொல்லும் உலோகாயதம்' என்று பரிமேலழகருமுதிய வாற்றாலுமுணர்ச்சு; தீநூக்குள், உசுசு, விசேடவரை.

உஎஉ - உஎ௩. உலோகாயதன் கொள்கைகளுள் பூதநான்கே யென்பதொழிந்தவைகள் தன்கொள்கையோ டொகருமாதலின், 'வேறுணர்விகற்பமும், உண்மைப்பொருளு முலோகாயதனுணர்வே' என்றான்.

உஎசு. கண்கூடு - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம்; கருத்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.

உஎ௮. இப்பிறப்பே - இப்பிறப்பினே தானே கழிவன; ஈண்டு, 'கழிவன' என்று ஒருசொல்வருவிக்க. 'இம்மைப்பயனுமெய்யே' என்றும்பாடம்.

உஎசு. துய்த்தல் - அனுபவத்தல்; துய்த்தல் பொய்ம்மையென்க.

உஎஎ. என்றலும் - என்று பூதவாதி சொல்லலும், கேட்டு - மணிமேகலையே கேட்டு.

உசுசு - உஎஎ. இவ்வடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ளவற்றைப் பின்வருஞ் செய்யுட் நன்குபுலப்படுத்தும்: - நீலகேசரி

உள.—சமயக்கணக்கர்த்தந்திரங்கேட்டகாதை. உகடு

நன்றல வாபினு நான்மா நுரைக்கிலேன்

பிறந்தமுற் பிறப்பை பெய்தப் பெறுதலி

உஅ0 னநிற்கோ ருண்டோ வென்றுநக் கிடுதலுந்

தெய்வ மயக்கினுங் கனாவுறு திறத்தினு

மைய லுறுவார் மனம்பே ரும்வகை

யைய மன்றி பிள்ளையென் றலுநின்

றந்தைநா யரையனு மானத் தாலல

உஅடு திர்த ஞாலத் தெய்வகை யறிவாய்

மெய்யுணர் வின்றமெய்ப் பெருஞ்ஞாந் வரிய

வைய மல்லதிது சொல்லப் பெருபெய

பூதவாதச்சருக்கம், (க) “அணிகொளாரத் தரசவை கேட்டுகெனப், பிணிகொண் ணுஞ்சிப் பிசாசகன் சொல்லுவான், குண்கு ணம்மெனுங் கூற்றில னுலதென், முணிகைவம் பூதங்க ளேதொழில் சொல்லுவேன்.” (ச) “திண்ணென் றீநில நீர்வளி காயத்தாம், கண்ணு மூக் கொடு நாமெய் செவிகளாய், வண்ண நூற்றஞ் சுவையிடுறே டேறெலி, யெண்ணுங் காலை யிழையத்துழி யெய்துமே.” (இ) “ஐந்துங் கூடி யறிவின்ப மாதி யா, வந்து தோன்றி மதுமயக் காற்றலி, னந்தி நானுங் குடஞ்சுடர் நாட்டம்போற், கிந்தி னுலவை சென்றினஞ் சேருமே.” (ஈ) “உலகெ லாமணையேயுயி ருண்டெனச், சொலவ லாருணா சொற் றெளிந் தேநின்ற, பலக லாங்களுஞ் செய்ப் பயனிலார், புலவ ராவதன் றே வங்குப் போந்ததே.” (ஐ) “சென்ற காலத்துஞ் செல்கின்ற காலத்து, நின்ற காலத்தி லுயிர் நிகழ்ச்சியே, யென்று மிவ்வுல கத்தன்மைத் தேயிது, வன்ற தென்றுணாப் பாரயர்ப் பார்க்கே.”

உகக. முற்பிறப்பை எய்தப்பெறுதலின் - முற்பிறப்புணர்ச்சியைப் புத்தபீடிகையால் நான் அடைப்பெற்றதை; சாரியைநிற்க இரண்டனுருபுதொக்கது.

உஅ0. என்ற கக்கிடுதலும் - என்று மணிமேகலை உட்கொண்டு மறுபிறப்பில் லையென்ற பூதவாதிகூற்றை நினைந்து நன்கத்து, நன்கத்தென்றையென்ற வினாவிய அவனுக்குத் தான் பழம்பிறப்புணர்ந்ததைத் தெரிவித்தலும்.

உஅ௪-உஅ0. “நன்றலவாயினும்” என்

பதுமுதல் ‘உண்டோ’ என்பது இதழியாகவுள்ளவை மணிமேகலையின் உட்கோள்.

உஅ௧-உஅ௧. நீ பழம்பிறப்புணர்ந்தே னென்றது, மையலுறுவார்மனம் தெய்வமயக்கினும் கனாவுறுதிறத்தினும் வேறுபடும் விதமேயாகும்; அது, பிரத்தியக்ஷ மன்னையார் சந்தேகமேயன்றி வேறில் லையென்று அவன் கூறலும்.

உஅ௧ - உஅடு. இவ்வடிகள், பிரத்தியக்ஷமன்றி அனுமானவையை கொள்ளாத பூதவாதிக்கு அவ்வளவையுண்டென்று கூறுமுக்கதால் மறுமையுண்டென்று மணிமேகலை சாதித்ததைக்கூறின.

உஅ௧. மெய்யுணர்வு-சத்தியஞானம். மெய்ப்பெருந் - பரமார்த்தத்தத்துவங்கள்.

உஅ௪. ஐயமல்லது இது - இது சந்தேகமன்று. சொல்லப்பெறும் - சொல்லாதே

உக௪ - உஅ௪. இவ்வடிகளின் கூறப்பட்டுள்ள பூதவாதிகூற்றத்திலும் அவற்றிற்கு மணிமேகலைகூறிய விடைபுரைய இவை, “இறைவனு மில்லை பிறத்தோர் பிறவா, ரறகு டென்னையென்றதைந்தோன் தன்னைப், பிறவியு மறவியும்பெற்றியி னுணர்ந்த, நாமலர்க்கோதை பென்னினை நகுதி, பென்னினை போலு மிவ்வுலகேட்டிங், தோன்றிய துறையென வுண்பிறப் புணர்ந்தவை, யாக்குநிற் கொணர்ந்த வகுத்தெய்வ மயக்குக், காம்பன தோளி கனாமயக் குற்றனை, யென்றவ னுணாக்கு மிளங்கொடி கல்வா, யன்றென் நவன்மு னயர்க்கொழி வாய

வுள்வரிக் கோலமோ மென்னிய பொருளுரைத்
தைவகைச் சமயமு மறிந்தன ளாங்கென.

சமயக்கணக்கர்த்திறங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

லை” (உக - ம் காதை, ௧௦௩ - ௧௧௨.) என
க்கந்திற்பாவை மணிமேகலைக்கு வருவ
துரைத்ததாக முன்வந்ததனோடு ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

உஅஅ. உள்வரிக் கோலம் - மறைந்த
வேடம்.

உஅக. இக்காதையிற் கூறியவை பத்
துமதங்களாகவிருப்ப, இங்கே
ச்சமயம்’ என்றது இ
ன், அளவைவாதமுதலிய ஐந்தும் ஒருவ
கையிலும் ஆசீவகவாதம் நிகண்டவாதமெ
ன்னுமிரண்டும் ஒருவகையிலும் அடங்
குமென்பராதலின், அன்றென்க; “அ
வ்வுரு வென்ன வைவகைச் சமயமுஞ்,
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்
திலேன்” என்று அறவணுவழகருக்கு
மணிமேகலை கூறியதாகப் பின்னும் வரு
தல்காண்க; உக - ம் காதை, ௪௩ - ௪௪;
“ஐவகைச் சமயமு மறிந்து” எனப் பெ
ருங்கதையிலும் வரும்; உஞ்சைக்காண்
டம், சாங்கியன்றாயுரை. ஆங்கு - வஞ்சி
நகரத்தில்.

க-உஅக. (மணிமேகலை) சார்ந்து அள

வைவாதியையெய்தி இயம்பென, அவ
ன் அளவைகளென்றனன்; என்றவன்
றன்னவிட்டுச் சைவவாதியை நின்றெய்
வம் எப்படித்தென்ன, அவன் இறைவ
னாகுமென்றதைத் தன்ன; பிரமவாதி மு
ட்டையென்றனன்; கடல்வணன்புரா
ணமோ தின்ன காப்பென்றதைத் தன்ன;
அவற்றோடு வேதியனுரையின் விதியுங்
கேட்டு இவருரை இசையாதென்று நினை
ந்து, ஆசீவகனைநோக்கி, இறை யார்?
தூற்பொருள்யாது? என, அவன் ‘வகை
யிது’ என்ன, நிகண்டவாதியை நோக்கி,
‘மெய்ப்படவிளம்பு’ என, அவன் அது
வீடாகுமென்றனன்; அவன்பின் சாங்கி
யன் செப்பியதிறமுங்கேட்டு ‘வைசே
டிக நின்வழக்கையுரை’ என்ன, அவனும்
உரைத்தனன்; உடனே பூதவாதியை
நோக்கி, ‘நீபுகல்’ என்ன, அவன் ‘வினை
துய்த்தல் பொய்ம்மை’ என்றலும், நக்கி
தெலும், அவன் இல்லையென்றலும், ‘எவ்
வகையறிவாய்; இது சொல்லப் பெறாய்’
என உரைத்து ஐவகைச் சமயமுமறித்
தன்னென வினாமுடிவுசெய்க.

இருபத்தேட்டாவது

கச்சிமாநகர்புக்ககாதை.

[இருபத்தேட்டாவது தாயரோடு அறவணரடிகளையுத்தோந்து
கச்சிமாநகர்க்கட்சேன்றபாட்டு.]

ஆங்குத் தாயரோ டறவணர்த் தோந்து
வாங்குவிற் றுனை வானவன் வஞ்சியின்
வேற்று மன்னரு முழிஞைவெம் படைபுழ்
போற்புறஞ் சுற்றிய புறக்குடி கடந்து
ரு சுருங்கைத் தூம்பின் மனைவளர் தோகையர்
கருங்குழல் கழீஇய கலவை நீரு
மெந்திர வானியி லினைஞரு மகளிருந்
தந்தமி லாடிய சாந்துகழி நீரும்
புனிகா வலன்றன் புண்ணிய நன்னாட்
க0 சிவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறுவிரை நீரு

க. ஆங்கு-வஞ்சிகரத்தில். தாயரென்
றது - மாதவியையும் சுதமதியையும்.

உ. வாங்குவில் - வளைந்தவில். வான
வன் - சேரன்.

க. வேற்றுமன்னர் - பகையரசர். உழி
ஞைவெம்படை - உழிஞைமாலையைச்
சூடி அரணைக்காக்கும் வெவ்வியபடை.
உழிஞை, புறமதிலைவளைப்போரும் அத
னைக்காப்போருமாகிய இருதிறத்தினரு
ம் அணிதற்குரித்து.

.ச. புறக்குடி-புறத்தேயிருத்தற்குரிய
பலவகைமாந்தரும் குடியிருக்குமிடம்;
என்றது புறநகரத்தை; இது புறஞ்சிறை
யென்றும், புறப்படை வீடென்றும், புற
ஞ்சேரியென்றும் கூறப்படும்.

க - ச. புறநகர், நால்வகைப்படைவீர
ரும் பிறருஞ் செறிந்திருத்தற்கு இடமா
தலின், இங்ஙனங்கூறப்பட்டது.

டு. சுருங்கை - நீர்செல்லுதற்குக் கற்
களாற் கரந்துபடுத்தது; தூம்பு - சலநா
டை; சுருங்கையாகிய தூம்பென்க; "நீ
ணி லம்வருத்துநீர் நிரந்து வந்தி நிதரச்,
சேணி லத்தி யற்றிய சித்திரச்சுருங்கை

சேர், கோணி லத்து வொய்யவாங் கொ
டுஞ்சு றத்தடங்கிடங்கு" என்பது சேவக
சித்தாமணி, நாமகளிலம்பகம், ௧௯௬; "சு
ருங்கைவீதிமருங்கிற் போகி" என்பது
சிலப்பதிகாரம், ௪௬௬௯௯௯௯௯, ௧௮.
'சுருங்கைத்தூம்பின்' என்பது 'பாய்த
லின்' (அடி - ௧௭) என மேல்வருவத
னோடு சென்றியையும்.

சு. கழீஇய - கழுவி.

எ. எந்திரவாவி - வேஷம்பொழுது
நீனாநிறைந்ததற்கும் வேண்டாதாயிற்
போக்குதற்குமுரிய யந்திரங்கையுடைய
பொய்கை; இஃது, இவ்வந்திரையென
வுங் கூறப்படும். இனைஞர் - ஆடவர்.

அ. ஆடிய - பூசிய. சாந்து - சந்தனம்.

க. காவலன் - அரசன். புண்ணியன்
ஞன் - புண்ணியத்தையுடைய நல்லநகர
த்திரத்தில்; என்றது அரசனுடைய சன்
மநகரத்திரத்தி லென்றவாறு.

க0 சிவிறி கொம்பு என்னுமிரண்டும்
நிலாவீசங் கருவில்சேடங்கள்; சிவிறி
யைப் பெருந்தருத்தியென்ற கூறவங்.

க - ௨0. சிவிறிருக்குங்கூறும் ஒருவ

மேலை மாதவர் பாதம் விளக்குஞ்
 * சில வுபாசகர் செங்கைநறு நீரு
 மறஞ்செய் மாக்க எகின்முதல் புகைத்து
 நிறைந்த பந்தற் றசம்புவார் நீரு
 கடு முறுப்புமுர ணுறாமற் கந்தவுத் தியினாற்
 செறித்தரைப் போர்தஞ் செழுமனை நீரு
 மென்றிந் நீரே யெங்கும் பாய்தலிற்
 கன்றிய கராமு மிடங்கரு மீன்களு
 மொன்றிய புலவொழி யுடம்பின வாசித்
 ௨௦ தாமரை குவளை கழுநீ ராம்பற்
 பூமிசை பரந்து பொறிவண் டார்ப்ப
 வந்திர தனுமென விலங்கக முடுத்த

னுடைய பறமதமறைதவததவலுய, பூத
 ந்தபின்பு அவன் இறந்ததிலியிலும் சிறப்
 புச் செய்யவேண்டுமென்பது தருமதாற்
 மணிபு.

கக. மேலைமாதவர் - மேன்மையை யு
 டைய முனிவர்; ஐ - சாரியை.

கஉ. சிலவுபாசகர் - பஞ்சசிலத்தையு
 டைய உபாஸகர்; பொளத்தரில், இல்ல
 ம்நாடத்தும் ஆடவரையும் மகளிரையும்
 முறையே உபாஸகரென்றும் உபாஸ
 கைகளென்றும் கூறுதல் மரபு.

கச. பந்தல் தசம்பு - தன்னீர்ப்பந்த
 ரிலுள்ள நீர்க்குடம்; இனிஉலோகத்தாற்
 குழாய்வுடிவமாகச் செய்யப்பட்ட உறுப்
 பினையுடைய தூபமுட்டியுமாம்; பந்தல்-
 அம்பணமெனவும் வழங்கும்; இதனை,
 “கிம்புரிப் பருவா யம்பண நிறைய”
 (நேநிலவாடை, கக.) என்பதில், ‘அம்
 பணம்’ என்பதற்கு ஆயிரியர் நக்சினாகீ
 கியியர் ‘பந்தல்’ என்று பொருள் செய்
 திருத்தலா லுணர்க. வாரீரீர்-ஒழுருகின்
 றரீர். ‘தசம்பமரீரும்’ என்றும் பாடம்.

கடு. உறுப்பு முரணுறாமல்-உறுப்புக்கள்
 மாறுபடாமல்; “நோக்கட்டி செந்தேனிரி
 யாசம் பச்சிலை, யாரமலிலுறுப்போராறு”
 என்பதனால், உறுப்புக்களை அறிந்துகொ
 ள்க. கந்தவுத்தியினால் - சேர்த்ததற்குரிய
 வாசனைப் பண்டங்களால்; உத்தி-சேர்ந்
 தல்; இது யுக்தியென்னும் வடமொழிச்சி
 டைவு. ‘கந்தபுத்தியினால்’ என்றும் பாடம்.

கக. ‘செறித்தமைப் போர்தஞ் செழு
 மணி நீரும்’ என்றும் பாடம்.

கஎ. ‘எங்கும் பரத்தலின்’ என்றும்
 பாடம்.

ரு - கஎ. சுருங்கைத்தாம்பிற் பாய்தலி
 னென்க.

கஅ. கன்றிய-பகைமையிற்றழும்பிய.
 கராம் இடங்கர் என்னுமிரண்டும் முத
 லைச்சாதிவிசேடங்கள்; “கொடுத்தான்
 முதலைய மிடங்கருந் கராமும்” என்பது
 குறிஞ்சிப்பாட்டு, ௨௫௭.

கக-கக. பாய்தலிற் புலவொழிந்தன.
 ௨௦. தாமரைமுதலிய மூன்றும் பகற்
 பூவென்றும், ஆம்பல் இராப்பூவென்றும்
 கூறுவர் அடியார்க்குநல்லார்; இதனை,
 சிலப்பதிகாரம், மனையறம்படுத்தகாதை,
 கச, கடு-ம் அடிகளின் விசேடவுரையிற்
 காண்க.

௨க. மிசைபரந்து - மேலேபரவப்பெற்
 று; இவ்வெச்சம் காரணப்பொருட்டு. ஆர்
 ப்பப் பார்த்தென்க.

௨உ. கலவைநீர் முதலியன பாயப்பெ
 ற்றுப் பலநிறப் பூக்களையுடைமையின்,
 அகழிக்கு வானவில் உவமையாயிற்று;
 “சந்த ரம்ம லர்க ளெண்ணெய் சுண்ண
 ணற் தாது குங்குமஞ், சந்த னைக்கு ழம்பு
 மேற்ப ரந்து பாடி குழந்தை, ழந்த ரத்த்
 ருக்க னைய ணிந்து குழி டந்ததோ, ரிந்
 திரத்த னுவின் வண்ண மென்ன தன்ன
 தாகுமே” என்பது பேரூமநீதாபுராண
 ம், முதலாவது வைசுபத்திற் முத்திச்சுரு
 க்கம்.

ரு - ௨உ. கலவைநீரும் சாந்துகழிநீரும்
 வினாரீரும் நறுநீரும் வாரீரும் மனை

வந்தெறி பொறிகள் வகைமான் புடைய

கடிமதி லோங்கிய விடைநிலை வரைப்பிற்

உரு பசுமினை பார்த்து பஹ்ருழி விறைந்த

வெள்ளிக் குன்ற முன்கிழிந் தன்ன

நெடுநிலை தோறு நிலாச்சுதை மலருள்

கொடியிடை வாயில் குறுகினள் புக்குச்

கடைகாப் பமைந்த காவ லாளர்

கூடு மிடைகொண் டியங்கும் விபன்மலி மறுகும்

பன்மீன் நிலைஞர் வெள்ளுப்புப் பசுருவர்

கண்ணொடை யாட்டியர் காழியர் கூவியர்

ரும் ஆகிய இந்நீர் சுருங்கைத்தூம்பினால்
எங்கும்பாய்தலின், உடம்பினவாகிப் பா
த்தலான் இலங்கு அகழென்க.

உக. பொறிகள் - யந்திரங்கள் ; அவற்
றின் வகையைப் பின் வருவனவற்றாலு
ணர்க :—“மாற்றவர் மறப்படை மலைத்
தூமில் பற்றி, ஊற்றுவகைக் கொல்லி
யொடு தூக்கியெறி பொறியுந், தோற்ற
முறு பேய்களிறு துற்றபெரும் பாம்புங்,
கூற்றமன கழுஞ்சொடர் குத் தமொடு
கோண்மா” எனவும், “விற்பொறிகள்
வெய்யவிடு குதினாதொட, ரயில்வான்,
கற்பொறிகள் பாணவயன் மாடமடு செந்
தீக், கொற்புனைசெய் கொள்ளிபெருங்
கொக்கெழில்செய் கூகை, கற்றலைகடிகு
க்கும்வலி நெருக்குமா நிலையே” எனவும்,
“செம்புருகு வெங்களிக னுமிழ்வதிரிந்
தெங்கும், வெம்புருகு வட்டமிழ்வு வெந்
செய்முகத் துமிழ்வு, வம்புமிழ்வு வேறு
மிழ்வு கல்லுமிழ்வு வாகித், தம்புலன்க
ளால்யவனத் தாட்படுத்த பொறியே”
எனவும், “கரும்பொளியல் பன்றிகத
நாகம்விடு சகடங், குரங்குபொரு தகரி
னொடு கூர்ந்தரிவ தண்ணல், பரந்தபசும்
பொற்கொடிகள் பதாகையொடு கொழி
க்குந், திருத்தும்பி. நெய்வந்தலை பணிப்
பத்திருந் தின்றே” எனவும்வருவன நிலை
கதிந்தாமணி, நாமகளிலம்பசம், எஉ, எக,
எச, எடு ; “வளைவிற்பொறியுந், கருவிர
லாகமும் கல்லுமிழ் கவணும், பரிவுறு
வெந்நீரையும் பாக்கி குழியெயும், காப்பொன்
னிலையுந் கல்லிடு கூடையுந், துண்டிதூந்
தொடக்கு மாண்டலையெடுப்புந், கவையுந்
கழுவுந் புதையுந் புதையு, எமயவீத்துலா
முந் கைபெய ருநியு, சென்றெறி நிர

லும் பன்றியும் பணையு, மெருவுரு சீப்புரு
முலிறற் கணையுமும், கோலுந் குத்தமும்
வேலும் பிறவும்” என்பது நிலப்பதிக்கா
ரம், அடைக்கலக்காதை, உபச - உகச,
உச, கடிமதில் - காவலாகியமதில் ;
என்றது எனியெய்தாத உயர்ச்சியும் புற
த்தோர்க்கு அகழலாகா அடியசலமும்
அகத்தோர்க்கு நின்று வினைசெய்யவாந்
தலையாலமும் எலுட்டிகுணைகொற் செய்
ய்ப்பட்டிருத்தலிற் குத்தப்படாமையு மு
டைமதென்றவாறு.

உக - உச, “உயர்வகைத் தின்மை
யருமையிற் றாங்கி, னமைவர னென்ற
கைக்கு தால்” என்பது திருக்குறள், எசக.

உரு. மின் - காவற்காடு.

உஎ. “நெடுநிலைமனைதோறும்” என்ற
ம்பாடம்.

ச-உஅ. கடந்த குறுகினள் புக்கென்க.

உக - உஅ. உன்கிழிந்தன்னவாயில்.
புக்கு - புகுத்து.

உக. கடைகாப்பமைந்த - வாயில்வா
த்தற்கமைந்த.

கூடு. மிடைகொண்டு - கொருக்குதல்
கொண்டு.

கக. மின்வினைஞர் - மின்வினைப் பாச
வர். உப்புப் பசுருவர் - உப்புநிற்போர் ;
இவ்வா உமகொண்டோள்பர் ; உமட்டியருமா
ம், அளவருமாம் ; பகர்தல் - விற்பனை.

கஉ. கன் கொடையாட்டியர் - என்ன
விற்கும் விலாச்சியர் ; கொடை - நிலை ;
“மீனொடுத்த நெற்றுகை” என்பது
புறநானூறு, கசக காவியர் - பிட்டுவா
னிகள், கூவியர் - அப்பவானிகள் ; “கா
ரகற் கூவியன் பாரொடு பிடித்த” என்
பது பெரும்பலனாற்றியபடை, கசக.

பைந்நிண விலைஞர் பாசவர் வாசவ
 ரென்னுநர் மறுகு மிருங்கோ வேட்களுஞ்
 கூடு செம்பு செய்ஞ்ஞநங் கஞ்சகாரரும்
 பைம்பொன் செய்ஞ்ஞரும் பொன்செய் கொல்லுரு
 மரங்கொ றச்சரு மண்ணீட் டாளரும்
 வரந்தர வெழுதிய வேவிய மார்க்களுந்
 தோலின் துன்னருந் துன்ன வினைஞரு
 ௪௦ மாலைக் காரரும் காலக் கணிதரு
 நலந்தரு பண்ணுந் திறனும் வாய்ப்பு
 நிலங்கலங் கண்ட நிகழக் காட்டும்
 பாண ரென்றிவர் பல்வகை மறுகும்
 விலங்கரம் பொருடும் வெள்வனை போழ்நரோ
 ௪௫ டிலங்குமணி வினைஞ ரிரீஇய மறுகும்
 வேத்தியல் பொதுவிய லென்றிவ் விரண்டின்
 கூத்தியல் பறிந்த கூத்தியர் மறுகும்

கூ. பைந்நிண விலைஞர் - பசிய நிணம்
 விற்போர்; என்றது ஆட்டுவாணிகரை.
 பாசவர் - இலையமுதிடுவோர்; அன்றிக்
 கயிறுதிரித்துவிற்போரும், பச்சிறைச்சி
 சூட்டிமைச்சி விற்போருமாம். வாசவர் -
 பஞ்சவாசம் விற்போர்; அவை, “தக்
 கோலந் தீம்பூத் தகைசா விலவங்கங்,
 கற்பூரஞ் சாதியோ டைந்து.” என்பன.

கூ. கோவேட்கள் - குயவர்; இப்பெ
 வர் வேட்கோவரெனவும் வழங்கும்.

கூ. செம்பு செய்ஞ்ஞர் - செம்புகொ
 ட்டிகள். ‘செய்நரும்’ என்றும் பாடம்.
 கஞ்சகாரர் - வெண்கலக்கண்ணார்; கஞ்
 சம் - வெண்கலம்.

கூ. பைம்பொன் செய்ஞ்ஞர் - பொற்
 பணிசெய்வோர். ‘செய்நரும்’ என்றும்
 பாடம். பொன்செய்கொல்லர் - உருக்குத்
 தட்டார்.

கூ. மரங்கொல்தச்சர் - மரத்தைவெ
 ட்டெடுத்தச்சர்; கொல்லல் - வெட்டல்.
 மண்ணீட்டாளர் - சிற்பாசாரிகள்; அன்
 றிச் சதைபாற் பாவையுள்ளிட்டன பண்
 ணுவாரென்றுமாம். மண் - ஈண்டுச்சு
 தை; “மண்ணே டியைந்த மரத்தினையர்”
 என்பது திருக்குறள், ௫௪௬.

கூ. ஓவியமாக்கள் - சித்திரகாரிகள்.
 ‘வரந்தரவெழுதும்’ என்றும் பாடம்.

கூ. தோலினதுணை - உறைகாரரும்
 பறம்பர்முதலாயினரும். ‘தோலின்ரெ
 ழினரும்’ என்றும் பாடம். துன்னவினை
 ஞர் - தையற்காரர்.

௪௦. மாலைக்காரர் - மாலைதொடுப்போர்.
 காலக்கணிதர் - சோதிடனாலோர்; இவ
 ர்கள் கணிகளெனவும் கூறப்படுவர்

௪௧. பண் - இசை; பாலை குறிஞ்சி
 மருதம் செவ்வழியென்னும் பெரும்பண்
 ணுமாம்; திறம் - அவற்றின்கிளைகள்;
 அவை இருபத்தொருவகைப்படும்.

௪௨. நிலம் - மூவகைத்தானம்; அவை
 எழுத்தும் அசையும் சீரும். கலம் - யாழ்.
 கண்டம் - குரல்.

௪௩. பாணர் - இசைக்காரர். இசைப்
 பாணரும், யாழ்ப்பாணரும், மண்டைப்
 பாணருமென்ப பாணர் பலவகையினரா
 வார்.

௪௪. விலங்கரம் - வாளரம்; விலங்கு -
 குறுக்கு. வளைபோழ்நர் - சங்குறுப்பார்.

௪௫. மணிவினைஞர் - முத்துக்கோப்
 பார்.

௪௬. வேத்தியல் - அகக்கூத்து. பொ
 துவியல் - புறக்கூத்து.

௪௭. கூத்தியல்பு - கூத்தினிலக்கணம்.
 கூத்தியர் - பதியிலார்.

பால்வே ருக வெண்வகைப் பட்ட

கூலங் குவைஇய கூல மறுகு

௫௦ மாகதர் ருதர்வே தாளிகர் மறுகும்

போகம் புரக்கும் பொதுவப்போலி மறுகுங்

கண்ணுழை கல்லா துண்ணூற் கைவினை

வண்ண வறுவையர் வளந்திகழ் மறுகும்

பொன்னுரை காண்போர் நன்யனை மறுகும்

௫௧ பன்மணி பகர்வோர் மன்னிய மறுகு

மறையோ ருந்தொழில் குறையா மறுகு

மாசியன் மறுகு மமைச்சியன் மறுகு

மெனைப்பெருந் தொழிற்செ யேனோர் மறுகு

மன்றமும் பொதியிலுஞ் சந்தியுஞ் சதுக்கமும்

௬௦ புதுக்கோள் யானையும் பொற்றூர்ப் புரவியுங்

கதிக்குற வடிப்போர் கவின்பெறு வியியுஞ்

சேனோங் கருவி தாழ்ந்தசெய் குன்றமும்

வேணவா மிருக்கும் விரைமரக் காவும்

சஅ. பால் - பகுதி.

சக. குவைஇய-குவித்த. கூலமறுகு

கூலக்கடை

சஅ - சக. எண்வகைக்கூலங்களாவன: “நெல்லுப் புல்லு வரகுதினை சாமை, யிறங்கு தோளையொடு கழைவினை நெல்லே.” என்பன; கூலம் பதினெண்வகைத்தென்பர் கூத்தநூலார்.

௫௦. மாகதர்-இருந்தேத்தவார். ருதர்-நின்றேத்துவார். வேதாளிகர்-வைதாளியாவார்; “ருதர் வாழ்த்தமாகதர் துவல, வேதா ளிகரொடு நாழிகை யிசைப்ப” என்பது மதுரைக்காந்தி, ௬௭௦ - கவக.

௫௧. பொதுவர்-பொதுமகளிர். ‘போகம்புரக்குமுழவர்’ என்றும் பாடம்.

௫௨. தழைகல்லா-தழையாத. ‘ஏண்ணூற் கைவினை’ என்றும் பாடம்.

௫௩. வண்ணவறுவையர் - பலநிறங்களையுடைய உடைநெய்வோர்; புடைவை விற்பாருமாம்.

௫௪. பொன்னுரைகாண்போர் - பொன்னை உரைத்தவுகையை அறுதியிடும் பொன்வாணிகர்.

௫௫. பன்மணிபகர்வோர் - பலவகைப் பட்ட இரத்தினங்களை விற்கும் வானிகர்.

௫௬. அந்தணர் வீதி.

௫௭. இராசப்பெருக்கெருவும் மந்திரிகன் வீதியும்.

௫௮. ஏனை - ஏனை; விகாரம். ஏனோர்-சேனாதிபதிகள் முதலியோர்.

௫௯. மன்றம் - ஸர்க்கூடுவாய் ஸ்லாருமிருக்கும் மாத்தடி. பொதியில் - அம்பலம். ‘மன்றமுங்கவையும்’ என்றும் பாடம். சந்தி - முச்சந்தியும் ஐஞ்சந்தியும். சதுக்கம் - நான்குசந்தி; “சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பு, மன்றமும் பொதியிலும்” என்பது திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௨௫ - ௨௨௬.

௬௦. புதுக்கோள் யானை - புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்டவெந்த யானை. பொற்றூர்ப்புரவி - பொன்னாலாடிய மென்மென்மாலையையணிந்த குதிரை.

௬௧. கதிக்குற - கடையில் மேம்பாற. வடிப்போர் - பயிற்றும் யானைப்பாகரும், அச்சுவவாழியரும்; வடித்தல் - பயிற்றல்; “வடிவிய ருய்ந்த” என்பது சீவகசிந்தாமணி, சாத்தருவந்தையாரிலம்பகம், ௩௦௨. ‘கவின்பொன் வீதியும்’ என்றும் பாடம்.

௬௨. சேன் - செந்திரம். செய்குன்றம் - கட்டுமலை.

௬௩. வேணவா-வேட்சையாணவாடிய அவர்; வேட்சையாவது பொருள்

விண்ணவர் தங்கள் விசம்பிட மறந்து
சுரு நண்ணுதற் கொத்த நன்னீ ரிடங்களுந்
சாலையுங் கூடமுங் தமனியப் பொதியிதுங்
கோலங் குயின்ற கொள்கை யிடங்களுந்
கண்டுமகிழ் வுற்றுக் கொண்ட வேடமோ

கண்மேற்றேன்றும் பற்றுள்ளம்; அவா
வாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்
டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை;
“செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை யென்
னு, மையெ னிற்று யவாமுன் வரினே,
மெய்யொடுங் கெடுத லென்பனாற் புல
வர், டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.”
என்னுந் தோல்காப்பியம், உயிர்மயங்கி
யற் சூத்திரத்தால் முடித்துக்கொள்க.

சுச. ‘விசம்பிடை’ என்றும் பாடம்.

சுரு. நீரிடங்கள் - பொய்கை முதலிய
வைகள்.

சுச. சாலை - அறச்சாலைகள். தமனி
யப்பொதியில் - பொன்னாலாகிய அம்
பலம்; ‘பொன்னம்பலமு முண்டு’ என்
பர் அடியார்க்குநல்லார்; “கண்ணிலாக்
கவாவன கனக கூடமும்” என்று நூநா
மணியில் நகர வருணனையில் வருதல்
காண்க.

சுள. கோலங்குயின்ற - சித்திரமெழு
தப்பெற்ற. கொள்கையிடங்கள் - விரத
ங்களை அனுட்டித்திருத்தற்குரிய தவச்
சாலைகள்; கொள்கை - விரதம்; “தாலில்
கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்” என்
பது திருமுருகாற்றுப்படை, அக; “கோ
வலன் சென்றக் கொள்கையி னிருந்த,
காவந்தி யையையையக் கைதொழு தேத்
தி” என்பது சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்
காலை, கடு - கச.

உக-சுஅ. வியன்மலி மறுகு முதற்கொ
ள்கையிடங்களிறு திபாகவுள்ள இடவிசே
டங்களைக் (மணிமேகலை) கண்டென்க.
இவ்வடிகளின்போலப் பற்பலசாதியாரு
டைய குடியிருப்புக்களையும் இளைக்கோ
வடிகளை கூறியிருத்தல்சாண்க; அது வரு
மாறு:—“வேயா மாடமும் வியன்கல விரு
க்கையு, மாண்டக் காலதர் மாளிகையிட
ங்களுந், கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த்
தடுக்கும், பயனற வறியா யவன ரிருக்
கையுந், தவந்தரு திருவிற் புலம்பெயர்
மாக்கள், தலந்திருந் துறையு யிலங்குநீர்

வரைப்பும், வண்ணமுந் சண்ணமுந்தண்
ணறுஞ் சாந்தமும், பூவும் புகையு மேவிய
வினாயும், பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதி
யும், பட்டினு மயிரினும் பருத்தி தூவி
னுங், கட்டு துண்வினைக் காரக ரிருக்
கையு, மாரமு மகிலுந் தூசந் துகிரு, மா
சறு முத்து மணியும் பொன்னு, மருந்
கல வெறுக்கையோ டளந்துகடை யறி
யா, வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறு
கும், பால்வகை தெரிந்த பகுதிப் பண்ட
மொடு, கூலங் குவித்த கூல வீதியுந்,
காழியர் கூவியர் கண்ணொடை யாட்டி
யர், மீன்விலைப் பரதவர் வெள்ளுப்புப்
பகருநர், பாசவர் வாசவர் பன்னிண
விலைஞரோ, டோசுநர் செறிந்த ஆன்மலி
யிருக்கையுந், கஞ்ச காரருந் செம்புசெ
ய் குருநு, மரங்கொ றச்சருந் கருங்கைக்
கொல்லருந், கண்ணுள் வினைஞரு மண்
ணீட் டாளரும், பொன்செய் கொல்லரு
நன்கலந் தருருந், துன்ன காரருந் தோ
லின் றுன்னருந், கிழியினுங் கிடையி
னுந் தொழில்பல பெருக்கிப், பழுதில்
செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களுந், குழ
வினும் யாழினுங் குன்முத் லேழும்,
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டு,
மரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பா ணிருக்
கையுந், சிறுகுறங் கைவினைப் பிறர்வி
னை யாளரொடு, மறுவின் றி விளங்கு மரு
ஜூர்ப் பாக்கமுந், கோலியன் வீதியுந் கொ
டித்தேர் வீதியும், பீடிகைத் தெருவும்
பெருங் சடி வாணிகர், மாட மறுகு மறை
யோ ரிருக்கையும், வீழ்குடி யுழவரொடு
விளங்கிய கொள்கை, யாயுள் வேதருந்
காலக் கணிதரும், பால்வகை தெரிந்த
பன்முறை யிருக்கையுந், திருமணி குயி
ற்றுநர் சிறந்த கொள்கையொ, டணி
வனோ போழுந் ரகன்பெரு வீதியுந், சூதர்
மாகதர் வேதா ளிகரொடு, நாழிகைக்
கணக்கர் நலம்பெறு கண்ணுள், காவற்
கணிகைய ராடற் கூத்தியர், பூவிலை
மடந்தைய ரேவற் சிலதியர், பயிஞே

உஅ.—கச்சிமாநகர்புக்ககாலை,

டந்தா சாரிக ஸமர்ந்தினி துறையு
எ0 மந்திர விகார மெனவெழில் பெற்று
நவையறு நாத னல்லறம் பகர்வோ
ருறையும் பள்ளிபுக் கிறைவனை நல்லான்
கோவலன் ருதை மாதவம் புரிந்தோன்
பாதம் பணிந்துதன் பாத்திர தானமுந்
எரு தானப் பயத்தாற் சாவக மன்னவ
னானமொன் நின்றி யலகாள் செல்வமன்

ழிற் குயிலவர் பன்முறைக் கருவியர்
நகைவேழும்பொடு வகைதெரி யிரு
கையுந், கடும்பரி கடவுநர் களிற்றில்
பாகர், நெடுந்தேருநர் கடுங்கண் மற
ரிருந்துமுறஞ் சுற்றிய பெரும்பா யிரு
கையும், பீடுகெழு கிறப்பிற் பெரியோ
மல்கிய, பாடல்சால் கிறப்பிற் பட்ட
னப் பாக்கமும்” (சிலப்பதிகாரம், இ
திரவியுரெடுத்தகாதை, எ - ௫௮.)

கக. அந்தரசாரிகள் - ஆகாயசாரிகள்
அமர்ந்து - விரும்பி.

எ0. இந்திரவிகாரம்-புத்தலையத்திங்
இந்திரனல் நிரமிக்கப்பட்ட அரங்கு
‘விகாரம் - கையார் கருவியார் பண்ண
து மனத்தால் நிரமித்தல்’ என்பர் அடி
யார்க்கு நல்லார்; இதனை, சிலப்பதி
காரம், நாகொண்காதை, கச - ம் அடியு
யிற்காண்க.

கக - எ0. இந்திர விகாரமென்றது
காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் புத்தசைத்
தயத்துள்ள ஏழறங்கினையும்; இஃது, ‘அ
தர சாரிக ஸமர்ந்தினி துறையும்’ என்
ட நூற் பெறப்பட்டது; “அந்தர சாரி
காணைந்தனர் சாற்று, மந்திர விகார பே
முடன் போடு” நாகொண்காதை, கக.
கச) எனவும், “இந்திர விகார மே
முடன் புக்கால், கந்தர சாரிக காணை
பதினமர்” (சிறப்படைக்காதை, கஉ.
கக) எனவும் சிலப்பதிகாரத்து வருதல்
காண்க.

எக. நவை - குற்றம். நாதன் - புத்
தன், நல்லறம் - அருளறம். பகர்வோர்.
சங்கத்தார்.

எஉ. பள்ளி - தவத்தோருறைவிடம்;
“ஐயருறை பள்ளிவிடம்” என்பது சீவ
கசித்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம்,
உஉக.

எ0 - எஉ. இந்திரவிகாரம் பள்ளிக்கு
உவமம்.

எக. கோவலன்ருதை - மாசாத்து
வான்; இவன், மதுரையிற் கோவலன்
கொலையுண்டது முதலியவற்றை மாட
லென்னனும் மறையவன் கூறச்சேட்டுத்
தன் பொருளையெல்லாம் தானுச்செய்து
விட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் புத்த
சைத்தியத்துள்ள ஏழுவிசாரங்களிலுமிரு
ந்துதோற்கும் பெண்தருணிவர்களுக்கு
முன்னே சென்று துறவியுண்டாளுந்
லின், மாதவம்புரிந்தோனென்றார்; இத
னை, “மைத்தம் குற்றதுமடந்தைக்குற்ற
துஞ், செங்கோல் வேந்தம் குற்றதுங்
தேட்டுக், கோவலன் ருதை கொடுத்துய
ரெய்தி, மாபெருந் தானம் வான்பொரு
ளீத்தாந், இந்திர விகார மேமுடன் புக்
கால், கந்தர சாரிக காணைப் பதினமர்,
பிறந்த யாக்கைப் பிறப்பற முயன்
று, துறந்தோர் தம்முன் துறவி டெய்
தவும்” (சிறப்படைக்காதை, அஅ - ௧௫.)
“மாசாத்துவான் ருன்றறப்பவும்” (வா
ழ்த்துக்காதை, உரைப்பாட்டுமடை)
எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருதலாலும்,
இக்காதையிற் பின்னேவரும் ‘தைவல்
கென்’ (அடி - ௧௬) என்பத முதலியவ
ற்றாலும் அறிந்துகொள்க.

எச. தன் பத்திரதானம் - தன்னை
யிலுள்ள அமுதசாரியென்னும் பத்திர
த்தாற் செய்யப்படும் அன்னதானம்.

எடு. தானப்பயம் - முற்பிறப்பிற்செ
ய்த அன்னதானத்தாலுண்டாகிய புண்
னியம்; பயம் - பிரயோசனம். சாவகம
ன்னவன் - சாவகாட்டரசனாகிய புண்
னியரசன்.

எடு - எக. உலகாருதற்குக்காரணம்
தானப்பயன்,

- செல்வற் கொணர்ந்தத் தீவகப் பீடிகை
யொல்காது காட்டப் பிறப்பினை யுணர்ந்தது
முணர்ந்தோன் முன்ன ருயர்நெய்வந் தோன்றி
- அ0 மனங்கவல் கெடுத்தது மாநகர் கடல்கொள
வறவண ரடிகளுந் தாயரு மாங்குவிடி
டிறவா திப்பதிப் புகுந்தது கேட்டதுந்
சாவக மன்னன் றன்னா டெய்தத்
தீவகம் விட்டித் திருநகர் புகுந்ததும்
- அரு புக்கபி னந்தப் பொய்யுரு வுடனே
தக்க சமயிக டந்திறந் கேட்டது
மவ்வவர் சமயத் தறிபொரு ளெல்லாஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தைவை யாதது
நாத னல்லறந் கேட்டலை விரும்பி
- க0 மாதவற் றேர்ந்து வந்த வண்ணமுஞ்
சொல்லின ளாதலிற் றாயோய் நினைபென்
னல்வினைப் பயன்கொ னுன்கண் டதுவெனத்
தையல் கேணின் றுதையுந் தாயுஞ்
செய்ததி வினையிற் செழுநகர் கேடுறத்
- கரு துன்புற விளிந்தமை கேட்டுச் சுகத
னன்புகொ ளறத்திற் கருகனே னாதலின்

எள. செல்வற்கொணர்ந்து - புண்ணியராசனை அழைத்துவந்து. பீடிகை - புத்தபீடிகை.

எஅ. ஒல்காது - தளராது.

எஎ - எஅ. பீடிகையைக்காட்ட.

எக. உணர்ந்தோன் - புண்ணியராசன். நெய்வம் - தீவதிலகை.

அ0. மனங்கவல் கெடுத்ததும் - உள் ளம் கவல்கொள்ளுதலைக் கெடுத்ததும் ; கவல் - கவலுதல் ; முதனிலைத் தொழிற் பெயர். நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

அஉ. இப்பதியென்றது, வஞ்சியை. கேட்டதும் - (தீவதிலகையால்) தான் கேட்டதும்.

அக. சாவகமன்னன் புண்ணியராசன்.

அச. தீவகம் - மணிபல்லவம்.

அரு. புக்கபி - புகுந்து கண்ணகி கோட்டம் தொழுதபின். பொய்யுரு - மாதவன்வடிவு.

அசு. சமயிகள் - அளவைவாதிமுதலியோர்.

அஅ. செவ்விது அன்மையின் - திரு

த்தமுடையன அல்லாமையின் ; செவ்விது - பன்மையொருமையக்கம்.

அக. நாதனல்லறம் - புத்தன் கூறிய தருமங்களை.

க0. மாதவற்றேர்ந்து - அறவணவடிவகோத்தேடி.

கக. 'துயோய்' என்றது முதலியன கோவலன்றாதை வார்த்தை.

கக. தையல் - விளி. தாதையும் தாயும் - கோவலனுந் கண்ணகியும்.

கச. தீவினை - முற்பிறப்பிற் சங்கமனைக் கொல்வித்ததனலாகிய பாவம். நகர்-மதுரை. 'திருநகர்' என்றும் பாடம்.

கரு. விளிந்தமை - இறந்தமை. 'வினைந்தமை' என்றும் பாடம். சுகதன் - புத்தன்; நல்ல வருகையையுடையவனென்று பொருள்; நல்ல நடையையுடையவனென்றமாம்.

கச - கரு. தீவினையிற் கொலைபுண்டிறந்தமையைக்கேட்டு.

கசு. அன்புகொள் அறம் - நல்லறம். அருகன் - பக்குவி.

மனைத்திற வாழ்க்கையை மாயமென் றுணர்ந்து
தினைத்தனை யாயினுஞ் செல்வமும் யாக்கையு
நிலையா வென்றே நிலபெற வுணர்ந்தே
க00 மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்
புரிந்த யானிப் பூங்கொடிப் பெயர்ப்படுஉந்
திருந்திய நன்னகர் சேர்ந்தது கேளாய்
குடக்கோச் சேரலன் குட்டுவர் பெருந்தகை
விடர்ச்சிலை பொறித்த வேந்தன் முன்னுட்
க00 மிப்படு செல்வாய்த் துடியிடை யாரொடு
மிப்பொழில் புருந்தாங் கிருந்த வெல்வையு
ளிலங்கா தீவத்துச் சமனெனினி பென்னுஞ்
சிலம்பினை யெய்தி வலங்கொண்டு மினுந்
தரும சாரணர் தங்கிய குணத்தோர்

கௌ. மனைத்திறவாழ்க்கை - இவ்வாழ்
க்கை. மாயம் - பொய்.

கஅ. தினைத்தனையாயினும் - திணைய
ளவாவது.

க00. பெளத்ததருமம் பூர்வோத்தரவி
ரோதமில்லாத தென்பராதலின், 'மலையா
வறத்தின்' என்றார்; மலையா - மாறு
படல்; "முரண்த் திருவறம்" [அடி -
சு] என்றும், "முன்பின் மலையா மங்
கல மொழியின்" [அடி - உசு] என்றும்
க0 - ம் காணையில் வருதல்காண்க. புரிந்
தேன் - செய்தான்.

க0க. கொடி - வஞ்சி.

க0உ. நகர் - வஞ்சிநகர்.

க0க - க0உ. இந்நகர், "பொற்கொ
டிப் பெயர்ப்படுஉம் பென்னகர்" என்று
முன்னுங்கூறப்பட்டது; உசு - ம் கா
தை, கூஉ.

க0க. குடக்கோச் சேரலன் - மேன
ட்டிற்கு அரசனாகிய சேரன்; குடக்கு -
மேற்கு; கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்
டனுள் ஒன்றாகிய குடநாட்டிற்கு அரச
னென்பதுபற்றிக் குடக்கோவென்றாரெ
னினுமையும் குட்டுவர் பெருந்தகை -
குட்டநாட்டார்க்கு அரசன்; குட்டமும்
கொடுந்தமிழ் நாடுகளுள் ஒன்று; "குட
வர் கோவே" (சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்ப
டைக்காதை, ௧௪.) எனவும், "இயறே
ர்த் குட்டுவன்" (சிறுபாணுற்றுப்படை,
௪௬.) எனவும் வந்திருத்தல்காண்க.

க0௪. விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தன் -
நெடுஞ்சேரலாதன்; இவன் வடநாட்ட
ரசர்களைவென்று சென்று இமயமலையில்
தமது இலச்சினையாகிய விற்பொறியை
ப்பொறித்தமையால், இமயவரம்பனை
வும், விடர்ச்சிலைபொறித்த வேந்தனென
வும் பெயர்ப்பெற்றான்; இவனை, இமயவ
ரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனெனவும் கூறு
வர்; இது, பதிற்றுப்பத்தில் இரண்டாம்
பத்தாறுணரப்படும்; "இமயந் குட்டிய
வேம விற்பொறி, மாண்வனை நெடுந்
தோர் வானவன்" எனப் புறநானூற்றி
லும் (௧௬) "விடர்ச்சிலை பொறித்த விற
லோன்" எனச் சிலப்பதிகாரம், நடுகற்
காணியிலும் (௧௬௬) இவன் கூறப்பட்ட
புருத்தல்காண்க.

க0௫. துப்பு-பவளம். துடி-உடுக்கை.

க0௬ - க0௭. சேரலனும் பெருந்தகை
யுமாகிய வேந்தன் முன்னொருகாலத்துந்
துடியிடையாரொடும் இப்பொழிவிற்புரு
ந்து இருந்தவிடத்தென்க.

க0௬. 'தருமசாதன' என்றும் பாடம்.

க0௭ - க0௮. இவ்வகைத்தீவத்துள்ள
சமனெனினியென்னுமலையையடைந்துவல
ங்கொண்டு மீண்ட சாரணர். இம்மலை,
சமந்தமென்றும் சமந்தகூடமென்றும்
பெயர்ப்பெறும். இதன் விவரணம், இக்
தூலக்கம் காதை, உஉ - ம் அடிக்குறிப்
பிற் கூறப்பட்டது. தங்கிய குணத்
தோர் - குணங்கள் தங்கப்பெற்றோர்.

கக௦ கருமுகிற் படிவத்துக் ககனத் தியங்குவோ
ராசாசற் கேது வவ்வழி நிகழ்தலிற்
புரையோர் தாமுமிப் பூம்பொழி விழிந்து
கற்றலத் திருந்துழிக் காவலன் விரும்பி
முற்றவ முடைமையின் முனிகளை யேத்திப்
ககரு பங்கயச் சேவடி விளக்கிப் பான்மையி
னங்கவர்க் கறுசுவை நால்வகை யமிழ்தம்
பாத்திரத் தளித்துப் பலபல சிறப்பொடு
வேத்தவை யாரொடு மேத்தின னிறைஞ்சலிற்
பிறப்பிற் றுன்பமும் பிறவா வின்பமு
க௨௦ மறத்தகை முதல்வ னருளிய வாய்மை
யின்ப வாரமு திறைவன் செவிமுதற்
'றுன்ப நீங்கச் சொரியு மந்நா
ணின்பெருந் தாதைக் கொன்பது வழிமுறை
முன்னோன் கோவலன் மன்னவன் றனக்கு
க௨ரு நீங்காக் காதற் பாங்க னாதலிற்
ருங்கா நல்லறந் தானுங் கேட்டு
முன்னோர் முறைமையிற் படைத்ததை யன்றித்
தன்னு விரியன்ற தனம்பல கோடி
யெழுநா னெல்லையு ளிரவலர்க் கீத்துத்

கக௦. முகிற்படலம்-மேகக்கூட்டம்.
ககனம்-ஆகாயம்; ககனத்தியங்கல் இரு
த்திகளில் ஒன்று.

கக௧. அரசற்கு - இமயவரம்பனுக்கு.
எது அவ்வழி நிகழ்தலின் - நல்வினையா
கியகாரணம் பயனளித்தற்கு அவ்விடத்
தே தோற்றுதலினாலே.

கக௨. புரையோர் - மேற்கூறிய தரு
மசாரணர்.

க௦௬ - க௨௨. சாரணரும் குணத்தோ
ரும் இயங்குவோருமாகிய புரையோர்.

கக௩. கற்றலத்து - சிலாதலத்தில்
காவலன் - சேரன்.

க௦௪ - க௩௩. வேந்தன் இருந்தவெல்
லையுள் அவனுக்கு எது நிகழ்தலிற் புரா
யோரும் இழிந்து அப்பொழிவிற் கற்ற
லத்திருந்தபொழுது.

க௧௪. முனிகள் - தருமசாரணரை.

க௧௬. அறுசுவையாவன: - உகப்பு, கா
ர்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, தித்
திப்பு என்பன. நால்வகையமிழ்தமா

வன: - உண்பன, தின்பன, நக்குவன,
பருகுவன; உடி-ம் காதை, உசக; அமிழ்
தம் - உணவு.

க௧௮. 'வேந்தனிறைஞ்சலின்' என்
றும் பாடம்.

க௧௯ - க௧௮. காவலன், வீருமபி ஏத்
தி விளக்கி அளிக்க ஏக்கி னெறஞ்சலி
னனக.

க௨௦. அறத்தகைமுதல்வன் - புத்தன்;
தருமராசனென்றவாறு. வாய்மை-நால்
வகைச்சத்தியம்.

க௧௧ - க௨௦: - உ - ம் காதை, சுச -
சுஎ; ன௦ - ம் காதை, கடிசு - கடிஅ.

க௨௧. இறைவன் செவிமுதல் - அரச
னுடைய செவியிடத்தே.

க௨௦-க௨௧. வாய்மையாகிய அமுறை.
க௨௩. நிற்பெருந்தாதைக்கு - உனது
தந்தையாகியகோவலனுக்கு.

க௨௪. கோவலன் - அவன்பெயர்.

க௨௪. முறைமையின்-நல்வழியாலே.

க௨௬. எழுநாளென்றல் ஒரு மரபு.

கக௦ தொழுதவம் புரிந்தோன் சுததற் கிபற்றிய
வாறோங்கு சிமைபத்து வாலொளிச் சயித்த
மீனோர்க் கெல்லா மிடர்கெட வியன்றது
கண்டு தொழுதேத்துங் காதலின் வந்தித்
தண்டாக் காட்சித் தவத்தோ ஈருளிக்
கக௩ காவிரிப் பட்டினங் கடல்கொளு மென்றவத்
துவாரை கேட்டுத் துணிந்திவ ணிருந்த
தின்னுங் கேளாய் நன்னெறி யாதே
திவினை யுருப்பச் சென்றநினை ருதையுந்
தேவரிற் றோற்றிமுற் செய்தவப் பயத்தா
கக௪ லாங்கத் தீவினை யின்னுந் துய்த்துப்
பூங்கொடி முன்னவன் போதியி னல்லறந்
தாங்கிய தவத்தாற் றுன்றவந் தாங்கிக்
காதலி தன்னொடு கபிலையம் பதியி
னாத னல்லறங் கேட்டுவீ டெய்துமென்
கக௬ றற்புதக் கிளவி யறிந்தோர் கூறச்
சொற்பய னுணர்ந்தேன் றோகை யானு
மந்நா ளாங்கவ னறநெறி கேட்டுவ

கக௦. புரிந்தோன் - முற்கூறிய முன்
னோனாகிய கோவலன். சுததற்கு - புத்த
னுக்கு.

கக௧. சிமைபத்து - மலையில். வாலொ
ளிச் சயித்தம் - வெள்ளிய ஒளியையு
டைய ஆலயம்; சயித்தம் - சைத்திய
மென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. 'வால்
வளைச்சயித்தம்' என்றும் பாடம்.

கக௨. ஈனோர்க்கு - இவ்வுலகத்தோர்
க்கு; "ஈனோர்க் குணப்பாம் பதிகத்து
ளியன்ற வாறே" என்பது சீவகசிந்தா
மணி, பதிகம், உச.

கக௩. தண்டாக் காட்சி - நீங்காத
அறிவு.

கக௪ - கக௬. இத்தவத்தோரொன்றது
ஆண்டுள்ள முனிவர்களை.

கக௭. யான் இவ்விடமிருந்தது துவா
ரைகேட்டமையாலேயேயென்க. 'துணி
ந்தியானிருத்தது' என்றும் பாடம்.

இதுகாறும், தான் துறந்ததற்கும் வஞ்
செகரடைந்ததற்கும் ஆண்டேவநிவதற்
குங் காரணங்கூறிய மாகாத்துவான்,
மேலே பெரியோர் தனக்குக்கூறிய செ
ய்தி முதலியன கூறுவான்.

கக௮. சென்ற - கொலையுண்டிருந்த.

கக௯. முற்செய்தவப்பயத்தால் தேவ
ரிற் றோற்றியென்க.

க௬௦. ஆங்கத்தீவினை-முற்கூறிய தீவி
னையின் பயனை. துய்த்து - அனுபவி
த்தது.

க௬௧. பூங்கொடி - விளி. முன்ன
வன் - புத்தன். போதி - அரசமரம்;
ஞானமுமாம்.

க௬௨. காதலி - கண்ணகி. கபிலையம்
பதி - கபிலாசர்; இது புத்தன்பிறந்த
இடம்; கபிலவந்துவென்றதங் கூறப்
படும்.

க௬௩. நாதன் - புத்தன். எய்தும் -
அடைவான்.

க௬௩. கிளவி - சொல்.

க௬௪. பயன் - பிரயோசனம். தோ
கை - விளி.

க௬௫. அவனறநெறி - புத்தனுபதே
சிக்கும் அறவழிகளை. 'அறநெறி கடவே
ன்' என்றும் பாடம்.

க௬௬ - க௬௭. யானும் அறநெறிகெட்
டுவன்

நின்னது தன்மையந் நெடுநிலைக் கந்திற் றுன்னிய
துவதிக னுரையிற் றுணிந்தனை யன்றோ
கரு0 தவநெறி யறவணன் சாற்றக் கேட்டன
ஹங்கவன் றுனுநின் னறத்திற் கேதுப்
பூங்கொடி கச்சி மாநக ராதவின்
மற்றம் மாநகர் மாதவன் பெயர்நாட்
பொற்றொடி தாயரு மப்பதிப் படர்ந்தன
கருநு ரன்னதை யன்றியு மணியிழை கேளாய்
பொன்னெயிற் காஞ்சி நாடுகவி னழிந்து
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
னந்நகர் மாதவர்க் கைய மிடுவோ
ரின்மையி னிந்நக ரெய்தினர் காண
ககூ0 யாருயிர் மருந்தே யந்நாட்டகவயிற்
காரெனத் தோன்றிக் காத்தனின் கடனென
வருந்தவ னருள வாயிழை வணங்கித்
திருந்திய பாத்திரஞ் செங்கையி னேந்திக்
கொடிமதின் மூதூர்க் குடக்கணின் றேருங்கி
ககூரு வடதிசை மருங்கின் வானத் தியங்கித்
தேவர் கோமான் காவன் மாநகர்
மண்மிசைக் கிடந்தென வளந்தலை மயங்கிய
பொன்னகர் வறிதாப் புல்லென் றுயது
கண்டுளங் கசிந்த வொண்டொடி நங்கை

கசஅ. நின்னது தன்மை-உனது பிற்
காலச் செய்தியு.

கசஅ - கசக. நின்னது தன்மையைத்
துவ திசனுரையால் தெளிந்தாயன்றோ.
கரு0. (கந்திற்பாவையால் நீ அறிந்
தாயென்பதை) அறவணவடிகள் சொல்
லக்கேட்டேன்.

கருக. அவன்றானும் - அறவணவடி
களும். ஏது-ஏதுநிகழ்ச்சிக்குரிய இடம்.

கருஉ. பூங்கொடி - வளி.

கருச. பொற்றொடிதாயரும் - உனது
தாயராகிய மாதவியும் சுதமதியும்.

கருக - கருச. பெயர்நாளில் தாயரும்
உடன் சென்றார்.

கருக. காஞ்சிநாடு - காஞ்சிநகரத்தை
யுடைய நாடு.

கருள. மடிய - இறக்க.

கருஅ. ஐயம் - பிச்சை.

கருக. எய்தினர் - (அம்மாதவர்) வந்
தார்.

கசக. காரை உவமைகூறினார், இவள்
கைம்மாறுகருதாமலளிக்கின்றமையின்;
“கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரி
மாட், டென்னாற்றங் கொல்லோ வுல
கு.” என்பது திருக்குறள், உகக.

கசஉ. மாசாத்துவானை அருந்தவனெ
ன்றார், துறவுபூண்டமையின்.

கசச. மூதூர்க்குடக்கண் - பழைமை
யாகிய வஞ்சி நகரத்தின் மேற்றிசைக்
கண்ணே.

கசக. மாநகர் - அமராவதி.

கசஅ. பொன்னகர் - காஞ்சிநகர், வறி
தாப் புல்லென்றாயது - செல்வமின்றிப்
பொலிவழந்திருந்ததை.

கசக. நங்கை - மணிமேகலை.

க௪௦ பொற்கொடி மூதுர்ப் புரிசைவலம் கொண்டு
நடுநக ரெல்லை நண்ணின ளிழிந்து
தொடுகழற் கிள்ளி துணையிளங் கிள்ளி
செம்பொன் மாச்சினைத் திருமணிப் பாசடைப்
பைம்பூம் போதிப் பகவற் கியற்றிய

க௪௧ சேதியந் தொழுது தென்மேற் காசுத்
தாதணி பூம்பொழி றுன்சென் றெய்தலும்
வையங் காவலன் றன்பாற் சென்று
கைதொழு திறைஞ்சிக் கஞ்சக னுரைப்போன்
கோவலன் மடந்தை குணதவம் புரிந்தோ

க௪௨ னாவலந் தீவிற் றுனனி மிக்கோ
ளங்கையி னேந்திய வழுத சுரபியொடு
தங்கா திப்பதித் தருமத வனத்தே
வந்து தோன்றினண் மாமழை போலென
மந்திரச் சுற்றமொடு மன்னனும் விரும்பிக்

க௪௩ கந்திற் பாவை கட்டுரை யெல்லாம்
வாயா கின்றென வந்தித் தேத்தி
யாய்வனா நல்லா டன்னுழைச் சென்று
செங்கோல் கோடியோ செய்தவம் டிழைத்தோ

க௪௦. புரிசை - மதில்.

க௪௨. தொடுகழற் கிள்ளியின் தம்பி
யாகிய இளங்கிள்ளி; கிள்ளி - சோழன்.

க௪௬. சினை - கிளை. திருமணி - அழ
கிய மரகதமணி. பாசடை - பசிய இலை.
க௪௭. போதி - அரசமரம். பகவன் -
புத்தன்.

க௪௮ - க௪௭. இவ்வடிகளிற் கூறியது
போலவே, “பவனச் செழுஞ்சுடர் மரக
தப் பாசடைப், பசும்பொன் மாச்சினை
விசும்பகம்புதைக்கும், போதி” (விரகோ
ழியம், யாப்புப்படலம், கச-ம் கலித்து
றைபுதாரணம்) என்று மகாபோதியை
இவ்வனஞ் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல்
காண்க. மகாபோதி பொன்மயமாயிரு
ந்ததென்பது பற்றிப் பெளத்தர் இக்கா
வத்தும் அரசமரத்தைப் பொற்றகட்டா
வலங்கரித்து வழிபடுவர்.

‘க௪௧. சேதியம் - கோயில். ‘சேதி
மந்தொழுது’ என்றும் பாடம்.

க௪௨-க௪௩. துணையிளங்கிள்ளி பகவ
ற்கியற்றிய சேதியத்தைத் தொழுது.

க௪௪. வையங்காவலன் - துணையிள
ங்கிள்ளி.

க௪௫. கஞ்சகன் - சட்டையிட்ட பிர
தானி.

க௪௬. ‘கோவலன்மடந்தை’ என்பது
முதலியன கஞ்சகன்கூற்று. மடந்தை -
மகன்.

க௪௭. தருமத்தைக்கொடுக்கும் வனம்
தருமதவனம். ‘தருமதாவனத்தே’ என்ற
ம், ‘தருமசார்வனத்தே’ என்றும்பாடம்.

க௪௮. மழைபோல் வந்து தோன்றின
னென்று கஞ்சகன்கூறு.

க௪௯. மந்திரச்சுற்றம் - மந்திரிகள்.

க௵௦. கந்திற்பாவையென் றது, கஞ்
சியில் ஒரு துணியுறையும் தெய்வவிசே
டத்தை.

க௵௧. வாயாகின்றென உண்மையா
கின்றதென்று. வந்தித்தேத்தியது, மேற்
கூறிய கந்திற்பாவையை.

க௵௨. எல்லாள் - மணிமேகலை.

க௵௩. ‘செங்கோல்’ என்பதுமுதல்
துணையிளங்கிள்ளி வார்த்தை.

- கொங்கலிழ் குழலார் கற்புக் குறைபட்டோர்
 ௧௬௦ நலத்தகை நல்லாய் நன்னு டெல்லா
 மலத்தற் காரி வாகிய நறியேன்
 மயங்குவேன் முன்னரோர் முத்தெய்வந் தோன்றி
 யுயங்கா தொழிநின் னுயர்தவத் தாலோர்
 காரிகை தோன்று மவன்பெருங் கடினையி
- ௧௬௧ னுருயிர் மருந்த லகனில முய்யு
 மலங்கவ ளருள் ளமரர்கோ னேவவந்
 னுங்கா'மாரியுந் தானனி பொழியு
 மன்னு ளிர்த வகனகர் புருந்த
 பின்ன னிகழும் பேரறம் பலவாற்
- ௨௦௦ கார்வறங் கூரினு நீர்வறங் கூராத
 பாரக விதியிற் பண்டையோ ரிழைத்த
 கோமுகி யென்னுங் கொழுநீ ரிலஞ்சியொடு
 மாமணி பல்லவம் வந்த திங்கெனப்
 பொருகையும் பொழிலும் புனையினென் றறைந்தத்
- ௨௦௧ தெய்வதம் பேராயபிற் செய்தியா மமைத்த
 திவ்விட மென்றே யவ்விடங் காட்டவத்
 தீவகம் போன்ற காவகம் பொருந்திக்
 கண்மொஞ் சிறந்த காரிகை நல்லாள்
 பண்டையெம் பிறப்பினிப் பான்மையிற் காட்டிய
- ௨௧௦ வங்கப் பீடிகை யிதுவென வறவேன்
 பங்கயப் பீடிகை பான்மையின் வருத்துத்
 தீவ திலகையுந் திருமணி மேகலா

௧௬௧. அலத்தற்கால - வறுமைக்கா
 லம். அறியேன் - அறியேனாகி.

௧௬௨ - ௧௬௩: - ௧௬௦ - ம் காலை, ௧௬ -
 ௧௬௧.

௧௬௧. உயங்காதொழி - வருந்தவே
 ன்றா.

௧௬௨. தோன்றும் - தோன்றவான்.
 கடினையு - பிச்சைப்பாத்திரம்.

௧௬௩. னுருயிர் மருந்த - சோறு.

௧௬௪. மாரி - மேகம்.

௧௬௫ - ௧௬௬. அவனருளால் எவலிற்
 பொழியும்

௧௬௭. அன்னுள் - அம்மன்கை.

௧௬௮. பின்னா - பிற்காலத்தி.

௨௦௦. கார்வறங்கூரினும் - மழை பெ
 ய்யாதொழியினும். கூராத - முந்து.

௨௦௧. பண்டையோரிழைத்த - முன்
 னோர் செய்த

௨௦௨. இவஞ்சி - பொய்கை.

௨௦௩. புனையின் - அவங்கசித்துச்செ
 ய்மின்.

௨௦௪. (துணையினங்கிள்ளி) காட்டும்.

௨௦௫. தீவகம் - மணிபல்லவம். தீவ
 கம் - சோணியினுள்ளே.

௨௧௦. அங்கப்பீடிகை - மணிபல்லவ
 த்திருந்த பூத்தபீடிகை. அறவேன் -
 புத்தன்.

௨௧௧. பங்கயப்பீடிகை - பாத்திரம்.
 வருத்து - செய்து.

- மாதெய்வம் தன்னையும் வந்தித் தேத்துதம்
கொத்த கோயி லுளத்தகப் புனைந்து
உகரு விழவுஞ் சிறப்பும் வேந்த வியற்றத்
தொழுதகை மாதர் தொழுதன னேத்திப்
பங்கயப் பீடிகைப் பசிப்பிணி மருந்தெனு
மங்கையி னேந்திய வழித சுரபியை
வைத்துநின் நெல்லா வுயிரும் வருகெனப்
உஉ௦ பைத்தர வல்குற் பாவைதன் கிளவியின்
மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்களிற்
காணர் கேளார் காண்முட மாணோர்
பேணு மாக்கள் பேசார் பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர் பசினோ யுற்றோர்
உஉ௧ மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள் யாவரும்
பன்னா றுயிரம் விலங்கின் நெருகியு
மன்னுயி ரடங்கலும் வந்தொருங் கிண்டி
யருந்தியோர்க் கெல்லா மாருயிர் மருந்தாய்த்
பெருந்தவர் கைப்பெய் பிச்சையின் பயனு
உஉ௨ நீரு நிலமுங் காலமுங் கருவியுஞ்
சீரொற வித்திய வித்தின் வினாவும்
பெருகிய தென்னப் பெருவளஞ் சுரப்ப
வசித்தொழி லுதவி வளந்தற் ததுவெனப்
பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை யேத்திச்

உகச. உளத்தக - நினைத்தற்குத்தக.
உகசு. மாதர் - மணிமேகலை.
உக௪. பங்கயப்பீடிகை - பாதபீடிகை
யில்.

உகக. வருகென - வருகவென்று மணி
மேகலைசொல்ல.

உக௪ - உகக. பீடிகையில் அமுதசுர
பியை வைத்தென்க.

உஉஉ. காணர் - குருடர். கேளார் -
செவிடர்; அவயவஹீனர்க்கு இரங்குத
லைப் பத்துநிஷ்டைகளுள் ஒன்றென்பர்.

உஉக. பேணுமாக்கள் - பாதுகாக்கப்
படாதமாக்கள்; என்று அகநிலை.

உஉஉ - உஉக: — கக - ம் காதை,
கக - ககஉ.

உஉச. படிவநோன்பியர் - தவவேடத்
தையும் நோன்பையுமுடையவர்.

உஉரு. மடிநல்கூர்ந்தமாக்கள் - உஉத்

தற்கு ஆடையுமின்றி வறுமையுற்றமாக்
கள்; மடி - ஆடை; சோம்புதலால் வறு
மையுற்றமாக்களெனினுமமையும்; மடி -
சோம்பு.

உஉக. பெருந்தவர் கைப்பெய் பிச்
சையின்பயன் பெருகுதலை, "அறப்பய
னுந், தான்சிறி தாயினுந் தக்காரகைப்
பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து
விடும்" (நாலடியார், அறன்வலியுறுத்
தல், அ) என்பதனுணர்க.

உகக. வித்தியவித்துவிதைத்தவிதை.

உகஉ. (அப்பாத்திரஞ்) சுரப்ப.

உஉக - உகஉ. பிச்சையின் பயனும்
வித்தின் வினாவும் பெருகியதென்னச்
சுரப்ப.

உகக. வசி - மழை.

உகச. பாவையை - மணிமேகலையை

உகடு செல்லுவ காலத் தாயர் தம்முட
 னல்லவை கடிந்து வறவண் வடிகளு
 மல்லன் முதார் மன்னுயிர் முதல்வி
 நல்லறச் சாலை நண்ணினர் சேறலுஞ்
 சென்றவர் தம்மைத் திருவடி வணங்கி
 உசு நன்றென விரும்பி நல்லடி கழுவி
 யாசனத் தேற்றி யறுசுவை நால்வகைப்
 போனக மேந்திப் பொழுதினிற் கொண்டபிற
 பாகிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து
 வாய்வ தாகவென் மனப்பாட்டறமென
 உசுடு மாயைவிட் டிறைஞ்சினண் மணிமே கலையென.

கச்சிமாநகர்புக்ககாதை முற்றிற்று.

ஏத்தி - மேற்கூறிய காணாமுதலியோர்
 துதித்து.

உகடு. கால - காலத்தில். தாயர்தம்
 முடன் - மாதவி சுதமதியென்னுயிருவ
 முடன்.

உகசு. அல்லவைகடிந்த - அறமல்லா
 தவற்றை நீக்கிய.

உகஎ. உயிர்முதல்வி - மணிமேகலை.

உகஅ. அறச்சாலை - தருமசாலையை.

உகடு - உகஅ. தாயர்தம்முடன் அற
 வணவடிகளும் உயிர்முதல்வியின் அறச்
 சாலையை நண்ணுதலும்.

உகசு. சென்று வணங்கி. 'திருவடி
 தொழுது' என்றும் பாடம்.

உசு. கழுவி - விளக்கி. 'நல்லடி
 விளக்கி' என்றும் பாடம்.

உசக:-உஅ - ம் காதை, கசக.

உசஉ. பொழுதினில் - காலம்பெற.

உகக-உசஉ:-உஅ-ம் காதை, கசச-
 கசஎ.

உசக. திரையல் - வெற்றிலை. பளி
 தம் - கருப்பூரம்.

உசச. வாய்வதாக - தப்பாது பலித்
 திக.

க - உசடு. மணிமேகலை, தேர்ந்து
 கடந்து வாயில் குறுகினள்புக்குக் கண்டு
 மகிழ்வுற்றுப் பள்ளிபுக்குப் பணிந்து சொ
 ல்வினளாதலின், அருந்தவன், 'நின்னைக்
 கண்டது என் நல்வினைப்பயன்கொல்'
 என்றுகூறி, 'காத்தல் நின்கடன்' என
 அருள, ஆயிழை வணங்கி ஏந்தி ஓங்கி
 இயங்கி வலங்கொண்டு இழிந்து தொ
 முது சென்றெய்தலும், கஞ்சகனுரைப்
 போன், 'வந்து தோன்றினன்' என, மன்
 னனும்விரும்பி ஏத்திச் சென்று காட்ட
 நல்லாள் பொருந்தி வருத்துப் புனைந்து
 ஏத்தி வைத்து 'வருக' என, காணாமுத
 லியோரும் விலங்கின்றொருகுதியும் மன்
 னுயி ரடங்கலும் வந்தீண்டி ஏத்திச் செ
 ல்லுங்காலியில் தாயர்தம்முடன் அறவ
 ணவடிகளும் நண்ணினர் சேறலும் மணி
 மேகலை வணங்கி விரும்பிக் கழுவி ஏற்றி
 ஏந்திப் படைத்து விட்டி இறைஞ்சின
 னென வினைமுடிவுசெய்க.

இருபத்தொன்பதாவது தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாகை.

[இருபத்தொன்பதாவது மணிமேகலை, காஞ்சிமாநகர்க்கட்சேன்றபின்னர்
அறவணரடிகளும் தாயருச்சேல்ல அவரைக்கண்டு இறைஞ்சித்
தருமங்கேட்ட பாட்டு.]

இறைஞ்சிய விளங்கொடி தன்னை வாழ்த்தி
யறந்திகழ் நாவி னறவண னுரைப்போன்
வென்வேற் கிள்ளிக்கு நாகநா டாள்வோன்
றன்மகள் பீலி வளைதான் பயந்த
டு புனிற்றிளங் குழுவியைத் தீவகம் பொருத்தித்
தனிக்கலக் கம்பளச் செட்டிகைத் தரலும்
வணங்கிக் கொண்டவன் வங்க மேற்றிக்
கொணர்ந்திடு மந்நாட் கூரிரு ளியாமத்
தடைகரைக் கணித்தா வம்பி கெடுத்தலு
கடு மார்க்கலங் கெடுத்தோன் மைந்தனைக் காணு
தரசற் குணர்த்தலு மவனயர் வுற்று
விரைவனன் றேடி விழாக்கோண் மறப்பத்
தன்விழாத் தவிர்தலின் வானவர் தலைவ
னின்னுயிர்த் தந்தை நெடுங்குலத் துதித்த
கடு மன்னுயிர் முதல்வன் மகர வேலையுண்

க. இளங்கொடிதன்னை-மணிமேகலை யை.

கூ. வென் - வென்றி. கிள்ளி - நெடு முடிக்கிள்ளி. நாகநாடாள்வோன் - வளை வணன்.

சு. மகளாகிய பீலிவளை. பயந்த - பெற்ற.

டு. குழுவியை - குழந்தையை. தீவ கம் - மணிபல்லவம்.

கூ. தனிக்கலம் - ஒற்றைக்கப்பல்.

கூ. கூ. பீலிவளை தான் கிள்ளிக்குப் பயந்தகுழுவியைத் தீவகத்தைப்பொருந் திக் கம்பளச்செட்டியின்கையில் தரலும்.

எ. அவன் - கம்பளச்செட்டி.

அ. கூரிருள்யாமத்து - மிக்க இருளை யுடைய இடையிரலில்.

கூ. அணித்தா - சமீபமாக. அம்பி - கப்பல்.

கடு. கெடுத்தோன் - கம்பளச்செட்டி, மைந்தனை - குழந்தையை.

கச. அரசற்கு - நெடுமுடிக்கிள்ளிக்கு, அயர்வுற்று - வருந்தி.

கஉ. விரைவனன் - விரைபவனாகி, தே டி - குழந்தையைத்தேடிதலால். விழாக் கோன் - இந்திரவிழாக்கொள்ளுதலை.

ககூ. வானவர்தலைவன் - இந்திரன்.

கசு. கின்னுயிர்த்தந்தை - கோவலன்.

கடு. மன்னுயிர்முதல்வனென்றார், அரு ளறம்பூண்டோனாதலின்.

முன்னிய வங்க முங்கிக் கேடுறப்
பொன்னி னூசி பசங்கம் பளத்துத்
துன்னிய தென்னத் தொடுகட லுழந்துழி
யெழுநா ளெல்லை யிடுக்கண்வந் தெய்தா
௨௦ வருவாச் சீலம் வாய்மையிற் கொண்ட
பான்மையிற் றனாது பாண்டு கம்பளந்
தானமிக் குற்ற தன்மை நோக்கி
யாதி முதல்வன் போதி மூலத்து
நாத னுவோ னாளிரீர்ப் பரப்பி
௨௫ னெவ்வமுற் றுன்றன தெவ்வந் தீரெனப்
பெளவத் தெடுத்துப் பாரமிதை முற்றவு

கசு. முங்கி - முழுகி; 'முருங்கி' என்றும் பாடம்.

கௌ. ஊசி வணிகனுக்கும், பசங்கம்பளம் கடலுக்குமுயவம்.

கடி. உழந்துழி - வருந்தி நீந்தியபொழுது.

கடு - கசு. எழுநாளெல்லை உயிர்முதல்வன் தொடுகடலுழந்துழியென்க; "நன்னு வழியின்றி நான்சில நீந்த" என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும்; அடைக்கலக்காதை, கசு. 'எழுநாள்' என்பதைப் பின்வரும் 'கொண்ட' என்பதனோடுகட்டிமூலம் பொருந்தும்:—௨௮ - ம் காதை, க௨௩-க௩௦.

௨௦. சிலத்தை நால்வகைவாய்மையுடன்கொண்ட.

௨௧. பாண்டுகம்பளம் - வெள்ளைக்கம்பளம்.

௨௧ - ௨௨. (இந்திரன்) பாண்டுகம்பளம் நடுக்குற்ற தன்மையைநோக்கி.

௨௩ - ௨௪. ஆதிமுதல்வருகிய நாதனாற்பாலோன்; என்றது முற்கூறியவணிகனை; இங்ஙனம் புத்தனாகற்பாலோரைப்போதிசுத்துவரென்பார். நளி பெருமை.

௨௪ - ௨௫. நாதனுவோன் கடலில் துன்பமுற்றான்; அவனது துன்பத்தைத் தீர்ப்பாயென்று மணிமேகலாதெய்வத்திற்கு இந்திரன்சொல்ல.

௨௬. பாரமிதைத்தானம், சீலம், கூமை, வீரியம், தியானம், பிரஜ்ஞை, உபாயம், நயை, பலம், ஞானம் என்னும் பத்துமாம். இதனை, "தானஞ் சீலமேவொழை தக்க தாய வீரிய, மூனயிற்றி யானமே யுணர்ச்சி யோபி பாயமு, மான மில்ல

ருளினை வைத்த லேவ லிமையு, ஞான மீமைப் பாரமிதை நாமுங் காலி வைக ளும்" என்னும் நீலகேசி மொக்கலவாதச் சருக்கச் செய்யுளாலுணர்ச்சு; இப்பத்தும் பூரித்தல் தசபாரமிதையெண்ப்பெயர்; இப்பெயர் பாரமெனவும் வழங்கும்; "இன்பஞ்சார் பெரும்பார மீரைந்து முடனிறைந்து, நன்கன நிலைபெற்ற நாதன்" (சிவஞானசித்தியாரீ பரபகும், "அழித்திடு மராகம்" என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு ஸ்ரீஞானப்பிரகாசரேழகிய உரையிற்காணப்பட்ட உதாரணச்செய்யுள்) எனவும், "தானமே முதலாகத் தசபார நிறைத்தருளி, யுனமொன் றில்லாமை யொழிவின்றி யியற்றினையே." (வீரகோழியம், யாப்புப்படலம், கசு - ம் கவித்துறையுதாரணம்) எனவும் வருதல்காண்க. இப்பத்தும் உயிருறுப்புப்பொருணர்ச்சிவகையான் முப்பதாமென்பர்; "அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப், பொருண்முழுதும் போதிநிழ னன்குணர்ந்த முனிவரன்ற, னருண்மொழியா னல்லாய்மை யறிந்தவோ பிறப்பறுப்பார், மருணெறியாற் பிறநு ளு மயக்கறுக்கு மாறுளதோ." என்பது பெளத்த சித்தாந்தத்தோகை. பாரமிதையெண்பதற்குக் களாயையடைந்ததென்றுபொருள். ஈண்டுக்கூறிய தானமுதலியபத்தும் நிரம்பப்பெற்றவனுமையின், புத்தன் தசபலனென்றுவழங்கப்படுவன். இப்பத்தினுள், தானபாரமிதையை விளங்கக்கூறித் தூ னபாரமிதையென்று பெயர்பெற்றுள்ள ஒரு வடதுவிதங்களா

உக.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உஅடு

மறவா சாளவு மறவாழி யுருட்டவும்
பிறவிதோ றுதவும் பெற்றிய னென்றே
சாரண ரறிந்தோர் காரணம் கூற

௩௦ வந்த வுதவிக் காங்கவன் பெயரைத்
தந்தையிட் டனனினைத் தைபனின் றுறவியு
மன்றே கனவி னனவென வறைந்த
மென்பூ மேனிமணி மேகலா தெய்வ
மென்பவட் கொப்ப வவனிடு சாபத்து

௩௧ நகர்கடல் கொள்ளின் றுயரும் யானும்
பகருநின் பொருட்டா விப்பதிப் படர்ந்தன
மென்றலு மறவணன் றுளினே யிறைஞ்சிப்
பொன்றிகழ் புத்த பீடிகை போற்றும்
தீவ திலகையு மித்திறஞ் செப்பின

௪௦ ளாதவி னன்ன வணிநகர் மருங்கே
வேற்றுருக் கொண்டு வெவ்வே றுரைக்கு
நூற்றுறைச் சமய நுண்பொருள் கேட்டே
யவ்வுரு வென்ன வவகைச் சமயமுஞ்
செவ்வி தன்மையிற் சிந்தையின் வைத்திலே

௪௧ னடிக்கண் மெய்ப்பொரு ளருளுக வென்ன

கத் தெரிகின்றது; இது ஸ்ரீ ஸ்ரீஷ்டாவி
செய்த ஸம்ஸ்கிருதநைஷதம், ௫ - ம் ஸர்
க்கத்துள்ள கக - வது சுலோகத்தாலும்
அதற்கு ஸ்ரீ மல்லிநாதஸூரிசெய்த வியா
க்கியானத்தாலுமுணரப்படும். முற்றவும்-
பூரிக்கவும்.

கச - உக:—உக - ம் காதை, கஅக -
கஅஉ.

உஎ. அறவாழி - தருமசக்கரம்.

உச - உஅ. எடுத்துப்பிறவிதோறும்
உதவும்பெற்றியன்.

உஅ - உக. பெற்றியனென்றுகூற.

௩௦. அந்தவதலிக்குமேற்கூறிய வணி
கனைக்களையேற்றிய அவ்வுபகாரத்தைத்
தான் மறவாதிருத்தலைப் புலப்படுத்தற்
பொருட்டு.

௩௧. தந்தை - கோவலன். நினை நின்
க்கு. துறவியும் - துறத்தலையும்.

தச - ௩௧:—சிலப்பதிகாரம், அடை
க்கலக்காதை. உஅ - ௩௧.

௩௦ - ௩௧:—எ - ம் காதை, ௩௩-௩௪.

௩௪. என்பவட்கொப்பவென்றதனால்,
மணிமேகலாதெய்வம் சாபமிட்டமை

பெறப்பட்டது. 'என்பவட்குரைப்ப வவ
ளிடுசாபத்து' என்றும் பாடம்.

௩௧. நகர் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

௩௩-௩௪. தன்விழாத்தலிர்நலின், மணி
மேகலாதெய்வத்திற்கொப்ப வானவர்த
லைவலையு அவன் இட்டசாபத்தால் நக
ரைக் கடல்கொள்ளவென்க.

௩ - ௩௫:—உச-ம் காதை, உக-௩௬.

௩௬. பதி - காஞ்சிநகரம்.

௩௫ - ௩௬:—உஅ - ம் காதை, கருக -
கருசு.

௩௭. என்றலும் - என்று அறவணவடி
கள் கூறலும்.

௩௮ - ௩௯. புத்தபீடிகைபோற்றும்
தீவதிலகை:—கக - ம் காதை, உஎ உக.

௩ - ௩௯:—உரு-ம்காதை, ௩௭-௩௯.

௪௦. நகர் - வஞ்சிநகரம்.

௪௨. சமயம் - அளவைவாதமுதல் பூந்
வாதமிறுதியாகிய சமயங்கள்.

௪௪. செவ்விது - பன்மையொருமை
மயக்கம்.

௪௫. அடிக்கண் - விளி. என்ன - என்று
மணிமேகலாகேட்ப.

நொடிகுவெ னங்காய் துண்ணிதிற் கேண்

பாதி கினேந்திர னளவை யிரண்டே

யேதமில் பிரத்தியங் கருத்தள வென்னச்

* சுட்டுணர் வைப்பிரத் தியக்க மெனச்சொலி

100 விட்டனர் நாம சாதிகுணக் கிரியைகள்

மற்றவை யனுமா னத்துமடையும்மெனக்

காரண காரிய சாமா னியக்கருத

தோரிற் பிழைக்கையு முண்டுபிழை யாத்து

கனலிற் புகைபோற் காரியக் கருத்தே

101 யேனை யளவைக னெல்லாங் கருத்தினி

லான முறைமையி னனுமான மாம்பிற

பக்க மேதுத் திட்டாந்த முபநய

நி. மென்ன வைந்துள வவற்றிற்

ப மிம்மலை நெருப்புடைத் தென்றல்

102 புகையுடைத் தாதலா லெனல்பொருந் தேது

சக. நொடிகுவென் - சொல்லுவேன்;
'நொடிகுவென்' என்பது முதலியன அற
வணவடிவருடைய வார்த்தை.
சஎ. கினேந்திரன் - புத்தன்.

சஅ. ஏதம் - குற்றம். பிரத்தியம்-பிர
த்தியகூம்:—உஎ - ம் காதை, அக. கரு
த்தளவு - அனுமானப்பிரமாணம்.
சஎ - சஅ. என்ன இரண்டேயென்க.

11/

* இவ்வடி முதலியவற்றால் இக்காதையிற் கூறப்பட்டுள்ள பிரத்தியகூம் அனு
மானமென்னும் இரண்டளவை யிலக்கணங்களும் அவற்றின் பாகுபாடுகளும் இன்ன
தூவின் கருத்தைத் தழுவிவந்தனவென்று விளங்காமையாலும், தமிழிலுள்ள நூல்க
கங்கிரகம் அன்னர்பட்டிய முதலியவற்றிலும், சிவஞானசித்தியார் சுபகூத்துள்ள
அளவையிலக்கணத்திற்குப் பலரெழுதிய உரைகளிலும் வந்துள்ள குறியீடுமுதலிய
வைகள் வேறுமுறையாக இருத்தலாலும், இயன்றவளவு விசாரித்தும் இந்தமுறை
யுள்ள பழையதூல்கள் இக்காலத்து வழங்கவில்லையென்று, வடமொழித் தருக்கதூல்
கள் பலவற்றிலும் மிக்க பாண்டித்தியமுள்ளவரும் இப்பொழுது கும்பகோணத்தில்
வசிப்பவருமாகிய குறிச்சி ஸ்ரீமான் உ - வே. ரங்காச்சாரியவர்களமுதலிய மஹா
வித்துவான்கள் பலரும் சொல்லிவிட்டமையாலும், இவற்றைப்பற்றி இலங்கையி
லுள்ள வித்தியோதயபாடசாலைத்தலைவரும் பெளத்தமதாசாரியருமாகிய ஸ்ரீ ஸும
ந்ரங்கார் விசாரிக்கும்படிசெய்ததற்கு அவர் பிரத்தியகூம் அனுமேயம் ஸூத்தேய
மெனப் பிரமாணம் மூன்றுவகைப்படுமென்றும் அவற்றுட் பிரத்தியகூத்தினிலக்
கணம் அங்கோத்தரிகாயமென்னு தூவிலுள்ள காலாமருத்திரத்திலும் மத்தியமநிகா
யமென்னு தூவிலுள்ள மஹாஹஸ்திபதோபமருத்திரத்திலும் அனுமேயத்தினிலக்
கணம் மேற்கூறிய தூல்களிலுள்ள அனுமானருத்திரங்களிலும் ஸூத்தேயத்தினிலக்
கணம் மேற்கூறிய தூவிலுள்ள மஹாவிரும்பநாதருத்திரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன
வென்றுமட்டுத் தெரிவித்தமையாலும், அந்தூல்களும் அவற்றைப்புலப்படுத்துவோ
ரும், இங்கேகிடையாமையாலும், அவைகள் கிடைக்குமாயிற் பின்பு பார்த்துக்
கொள்ளலாமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டமையின், இத்தப்பாகத்திற்குக் குறிப்புணா
எழுதப்படவில்லை; ஆயினும் மேற்கூறிய வித்துவான்களுடைய முன்னிலையிற் பல
முறை ஆராய்ச்சிசெய்து ஏட்டில் இருத்தவாறே மூலமாத்நிரம் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

உக. — தந்திரம் பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை.

- வகையமை யடுக்களை போற்றிட் டாந்த
முபநய மலையும் புகையுடைத் தென்ற
னிகமனம் புகையுடைத் தேநெருப் புடைத்தென
நெருப்புடைத் தல்லாதி யாதொன் றதுபுகைப்
௬௫ பொருத்த மின்று புனல்போ லென்றன்
மேவிய பக்கத்து மீட்சி மொழியாய்
வைதன் மியதிட் டாந்த மாகுந்
தூய காரிய வேதுச் சபாவ
மாயிற் சத்த மரித்த மென்றல்
௭௦ பக்கம் பண்ணப் படுத லாலெனல்
பக்க தன்ம வசன மாகும்
யாதொன்று யாதொன்று பண்ணப் படுவ
தரித்தங் கடம்போ லென்றல் சபக்கத்
தொடர்ச்சி யாதொன் றரித்தமல் லாது
௭௫ பண்ணப் படாததா காசம் போலெனல்
விபக்கத் தொடர்ச்சி மீட்சிமொழி யென்க
வரன்னு வயத்திற் பிரமாண மாவ
திவ்வெள் ளிடைக்கட் குடமிகை யென்றல்
செவ்விய பக்கந் தோன்ற மையிலெனல்
௮௦ பக்க தன்ம வசன மாகு
மின்மையிற் கண்டில முயற்கோ டென்ற
லந்நெறிச் சபக்கம் யாதொன் றுண்டது
தோற்றா வடுக்குங் கைநெல்லி போலென
லேற்ற விபக்கத் துரையென லாகு
௮௫ மிவ்வகை யேதுப் பொருள்சா திப்பன
வென்னைகா ரியம்புகை சாதித்த தென்னிற்
புகையுள விடத்து நெருப்புண் டென்னு
மன்னுவயத் தாலு நெருப்பில்லா விடத்துப்
புகையில்கை யென்னும் வெதிரோகத் தாலும்
௯௦ புகைநெ ருப்பைச் சாதித்த தென்னி
னேரிய புகையி னிகழ்ந்துண் டான
ஜர்த்தச் சாமங் கௌடிலச் சாமம்
வாய்த்த நெருப்பின்வரு காரிய மாதவின்
மேலோக் கிக்கறுத் திருப்பபகைத் திருப்ப
௯௫ தாமே நெருப்பைச் சாதிக்க வேண்டு
மன்னு வயஞ்சா திக்கின் முன்னுங்

- கழுதை யையுங் கணிகை யையுந்
தம்மி லொருகா லத்தோ ரிடத்தே
யன்னு வயங்கண் டான்பிற் காலத்துக்
- க00 கழுதையைக் கண்ட விடத்தே கணிகையை
யனுமிக்க வேண்டு மதுக் டாநெருப்
பிலாவிடத் துப்புகை யிலையென னோத்
திருத்தகு வெதிரோகஞ் சாதிக்கு மென்னி
னாய்வா வில்லாக் கழுதையின் பிடரி
- க00 னரிவாலு மிலையாக் காணப் பட்ட
வதனையே கொண்டு பிறிதோ ரிடத்
நரிவாலி னானை வாஸையனு மித்த
லரிதா மதலை லதுவு மாகா
தொட்டிய வுபநய நிகமன மிரண்டுந்
- கக0 திட்டார் தத்தி லேசென் றடங்கும்
பக்க மேதுத் திட்டார் தங்க
ளொக்க நல்லவுங் தீயவு முளவதில்
வெளிப்பட் டெள்ள தன்மி யினையும்
வெளிப்பட் டெளசாத் தியதன் மத்திறம்
- கக0 பிறிதில் வேறும் வேறுபாட் டினையுந்
தன்கட் சார்த்திய நயந்தருத லுடையது
நன்கென் பக்கமென நாட்டுக வதுதான்
சத்த மரித்த நித்தமென் றென்றைப்
பற்றி நாட்டப் படுவது தன்மி
- க20 சத்தஞ் சாத்திய தன்ம மாவது
நித்தா நித்த கிகமுநல் லேது
முன்றாய்த் தோன்று மொழிந்த பக்கத்
துன்றி நின்றலுஞ் சபக்கத்துண் டாக்
விபக்கத் தின்றியே விடுதலுஞ் சபக்கஞ்
- க20 சாதிக் கிற்பொரு டன்னாற் பக்கத்
தோதிய பொதுவகை யொன்றி யிருத்தல்
சத்த வரித்தஞ் சாத்திய மாயி
னொத்த வரித்தங் கடாதி போலெனல்
விபக்கம் விளம்பில் யாதொன் றியாதொன்
- க30 றநித்தமில் லாதது பண்ணப் படாத
தாது காசம் போலென் றாகும்
பண்ணப் படுதலுஞ் செயலிடைத் தோன்றலு

உக. — தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை உயிர்

- நண்ணிய பக்கஞ் சபக்கத் தினுமாய்
விபக்கத் தின்றி யறித்தத் தினுக்கு
க௭௫ மிகத்தரு மேதுவாய் விளங்கிற் றென்க
வேதமி றிட்டார் தம்மிரு வகைய
சாதன் மியம்வை தன்மி யம்மெனச்
சாதன் மியமெனப் படுவது தானே
யறித்தங் கடாதி யன்னுவயத் தென்கை
க௭௬ வைதன் மியதிட் டாந்தஞ் சாத்திய
மெய்தா விடத்தி லேதுவு மின்மை
யித்திற நல்ல சாதனத் தொத்தன
தீய பக்கமுந் தீய வேதுவுந்
தீய வெடுத்துக் காட்டு மாவன
க௭௭ பக்கப் போலியு மேதுப் போலியுந்
திட்டார் ப் போலியுமா மிவற்றுட்
பக்கப் போலி யொன்பது வகைப்படும்
பிரத்தி யக்க விருத்த மனுமான
விருத்தஞ் சுவசன விருத்த முலோக
க௭௮ விருத்த மாகம விருத்த மப்பிர
சித்த விசேடண மப்பிர சித்த
விசேடிய மப்பிர சித்த வுடய
மப்பிர சித்த சம்பந் தம்மென
வெண்ணிய விவற்றுட் பிரத்தியக்க விருத்தங்
க௭௯ கண்ணிய காட்சி மாறுகொள லாகுஞ்
சத்தஞ் செவிக்குப் புலனன் றென்றன்
மற்றனு மான விருத்த மாவது
கருத்தள வையைமா றாகக் கூற
லரித்தியக் கடத்தை ரித்திய மென்றல்
க௮௦ சுவசன விருத்தந்தன் சொன்மாறி யியம்ப
லென்றாய் மலடி யென்றே யியம்ப
லுலக விருத்த முலகின்மா றுமுரை
யிலகுமதி சந்திர னல்ல வென்ற
லாகம விருத்தந்தன் னான்மா றறதை
க௮௧ லரித்த வாகியா யுள்ளவை சேடிக
னரித்தி யத்தைரித் தியமென துவற
லப்பிர சித்த விசேடண மாவது
தத்தமெதி ரிக்குச் சாத்தியந் தெரியாமை

- பெளத்தன் மாறாய் நின்றசாங் கியனைக்
 ௧௭௦ குறித்துச் சத்தம் விநாசி பென்றா
 லவனவி நாச வாதி யாதலிற்
 சாத்திய விநாசமப் பிரசித்த மாரு
 மப்பிர சித்த விசேடிய மாவ
 தெதிரிக்குத் தன்மி பிரசித்த மின்றி
 ௧௭௫ யிருத்தல் சாங்கியன் மாறாய் நின்ற
 பெளத்தனைக் குறித்தான் மாச்சை தனியனா
 னென்றா லவன நான்ம வாதி
 யாதலிற் றன்மி யப்பிர சித்த
 மப்பிர சித்த வுபய மாவது
 ௧௮௦ மாறா னோற்குத் தன்மி சாத்திய
 மேறா தப்பிர சித்தமா யிருத்தல்
 பகர்வை சேடிகன் பெளத்தனைக் குறித்துச்
 சுகமுத வியதொகைப் பொருட்குக் காரண
 மான்மா வென்றாற் சுகமுமான் மாவுந்
 ௧௮௫ தாமிசை யாமையி லப்பிரசித் தோபய
 மப்பிர சித்த சம்பந்த மாவ
 தெதிரிக் கிசைந்த பொருள்சா தித்தன்
 மாறும் பெளத்தற்குச் சத்த வநித்தங்
 கூறி லவன்கொள் கையல் தாகவில்
 ௧௯௦ வேறுசா திக்க வேண்டா தாரு
 மேதுப் போலி யோதின்முன் ருரு
 மசித்த மரைநாந் திகம்விருத் தம்மென
 வுபயா சித்த மன்னியதா சித்தஞ்
 சித்தா சித்த மாரியா சித்த
 ௧௯௫ மெனநான் கசித்த முபயா சித்தஞ்
 சாதன வேது விருவர்க்கு மின்றிச்
 சத்த மநித்தங் கட்புலத் தென்ற
 லன்னியதா சித்த மாறாய் நின்றாற்
 குன்னிய வேது வன்றா பொழிதல்
 ௨௦௦ சத்தஞ் செயலுற லநித்த மென்னிற்
 சித்த வெளிப்பா டல்லது செயலுற
 லுய்த்த சாங்கி யனுக்க சித்த
 மாருஞ் சித்தா சித்த மாவ
 தேதுச் சங்கய மாய்ச்சா தித்த

உக. - தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகதை. ௨௩௩

௨௦௫ லாவி பனிபென் வையுறு நின்றே
 தூய புகைநெருப் புண்டெனத் துணித
 லாசியா சித்த மாறு னவனுக்
 கேற்ற தன்மி யின்மை காட்டுத
 லாகாசம், சத்த குணத்தாற் பொருளா மென்ணி

௨௧௦ னாகா சம்பொரு ளல்லவென் பாற்குத்
 தன்மி யசித்த மரைகார் திகழுஞ்
 சாதா ரணமசா தாரணஞ் சபக்கைக
 தேச விருத்தி விபக்க விபாபி
 விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க

௨௧௫ விபாபி யுபயைக தேச விருத்தி
 விருத்த விபாபி சாரிபென் றுறு
 சாதா ரணஞ்சபக்க விபக்கத் துக்கு
 மேதுப் பொதுவா யிருத்தல் சத்த
 மரித்த மறியப் படுதலி னெனறு

௨௨௦ லறியப் படுதனித் தாநித்த மிரண்டுக்குஞ்
 செறியுங் கடம்போ லரித்தத் தறிவோ
 வாகாசம் போல நித்தத் தறிவோ
 வென்ன லசாதா ரணமா வதுதா
 னுன்னிய பக்கத் துண்டா மேதுச்

௨௨௫ சபக்க விபக்கந் தம்மினின் றுதல்
 சத்த நித்தங் கேட்கப் படுதலி
 னென்னிற் கேட்கப் படலெனு மேதுப்
 பக்கத் துள்ள தாயி னல்லது
 சபக்க விபக்கத்து மீட்சித் தாதலிற்

௨௩௦ சங்கய மெய்தி யநேகார் திகமாஞ்
 சபக்கைக தேச விருத்தி விபக்க
 விபாபி யாவ தேதுச் சபக்கத்
 தோரிடத் தெய்தி விபக்கத் தெவ்ரு
 முண்டாத லாகுஞ் சத்தஞ் செயலிடைத்

௨௩௫ தேனன்று தாகு மரித்த மாகலி
 னென்று லரித்த மென்ற வேதுச்
 செயலிடைத் தேனன்று மைக்குச் சபக்க
 மின்னினு மாகா சத்தினு மின்னி
 னிகழ்ந்தா காசத்திற் காணு தாகலி

௨௪௦ னரித்தங் கடாநியி னெத்தலிற் கடம்போ

லழிந்து செயலிற் றேன்றுமோ மின்போ
லழிந்து செயலிற் றேன்றா தோவெனல்
விபக்கைக தேச விருத்தி சபக்க
விபாபி யாவ தேது விபக்கத்

௨௪௫ தோரிடத் துற்றுச் சபக்கத்தொத் தியறல்
சத்தஞ் செயலிடைத் தோன்று மரித்த

மாதவி னென்னி னரித்த வேதுச்
செயலி டைத்தோன் றற்கு விபக்க
வாகா யத்தினு மின்னினு மின்னி

௨௫௦ னிகழ்ந்தா காசத் துக்கா னாது

* சபக்கக் கடாநிக டம்மி லெங்குமா
யேகார்த மல்ல மின்போ லரித்தமாய்ச்
செயலி டைத்தோன் றாதோ கடம்போ
லரித்தமாய்ச் செயலிடைத் தோன்று மோவென

௨௫௫ லுபயைக தேச விருத்தி யேதுச்
சபக்கத் தினும்விபக் கத்தினு மாக
யோர்தே சத்துவார்த் தித்தல் சத்த
ரித்த மமூர்த்த மாதவி னென்னி
னமூர்த்த வேது ரித்தத் தினுக்குச்

௨௬௦ சபக்கவா காச பரமா னுக்களி
னாகா சத்து ரிகழ்ந்து மூர்த்தமாம்
பரமா னுவினிக ழாமை யானும்
விபக்க மான கடசகா திகளிற்
சுதத்து ரிகழ்ந்து கடத்தொழிற் தமையினு

௨௬௫ மேகதே சத்து ரிகழ்வதே கார்தமன்
றமூர்த்த மாகா சம்போ லரித்தமோ
வமூர்த்த சுகம்போ லரித்த மோவெனல்
விருத்த வியபிசாரி திருந்தா வேதுவாய்
விருத்த வேதுவிற் குமமிடங் கொடுத்தல்

௨௭௦ சத்த மரித்தஞ் செயலிடைத் தோன்றலி
னொத்த தெனினச் செயலிடைத் தோன்றற்குச்
சபக்கமா யுள்ள கடாநி ரிற்கச்

சத்த ரித்தங் கேட்கப் படுதலிற்
சத்தத் துவம்போ லெனச்சாற் றிடுத

௨௭௫ விரண்டினுஞ் சங்கயமா யேகார்த மல்ல
விருத்தந் தன்னைத் திருத்தக விளம்பிற்

உக.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை உகங்.

தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனந்

தன்ம விசேட விபரீத சாதனந்

தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனந்

உ௮௦ தன்மி விசேட விபரீத சாதன

மென்ன நான்கு வகைய தாகுமத்

தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனஞ்

சொன்ன வேதுவிற சாத்திய தன்மத்

துருவங் கெடுதல் சத்த நித்தம்

உ௮௫ பண்ணப் படுதலி னென்றாற் பண்ணப்

படுவ தநித்தமா தலிற் பண்ணப் பட்ட

வேதுச் சாத்திய தன்மநித் தத்தைவிட்

டநித்தஞ் சாதித்த லான்விப ரீதந்

தன்ம விசேட விபரீத சாதனஞ்

உ௯௦ சொன்ன வேதுச் சாத்திய தன்மந்

தன்னிடை விசேடங் கெடச்சா தித்தல்

கண்முத லோர்க்கு மிந்திரி யங்க

ளெண்ணிற் பரார்த்தந் தொக்குநிற் றலினுற்

சயனா சனங்கள் போல வென்றாற்

உ௯௫ நெருக்கு நின்றலி னென்கின்ற வேதுச்

சயனா சனத்தின் பரார்த்தம் போலக்

கண்முத லிந்தியங் களையும் பரார்த்தத்திற் சாதித்துச்

சயனா சனவா னைப்போ லாகிக்

கண்முத லிந்தியத் துக்கும் பானாய்ச்

௩௦௦ சாதிக்க ஐறநிர வயவமா யுள்ள

வான்மா வைச்சா வயவ மாகச்

சாதித் துச்சாத் தியதன் மத்தின்

விசேடங் கெடுத்த லின்விப ரீதந்

தன்மச் சொரூப விபரீத சாதனந்

௩௦௫ தன்மி யுடைய சொரூபமாத் திரத்தினை

யேதுத் தானே விபரீதப் படுத்தல்

பாவந் திரவியங் கன்ம மன்று

குணமு மன்றெத் திரவிய மாமெக்

குணகன் மத்துண் மையின்வே ருதலாற்

௩௧௦ சாமா னியவிசே டம்போ லென்றாற்

பொருளுங் குணமுங் கருமமு மொன்றாய்

நின்றவந் தின்னிடை யுண்மையே ருதலா லென்று

- காட்டப் பட வேது முன்றினுடை
யுண்மை யேதுப் படுத்தும் பெர்துவா
கூட முண்மை சாத்தியத் தில்லா மையினுந்
திட்டார் தத்திற் சாமரணிய விசேடம்
போக்கிப் பிறிதொன் தில்லாமை யானும்
பாவ மென்று பகர்ந்த தன்மியினை
யபாவ மாக்குத லாண்விப ரீதந்
கூட தன்மி விசேட விபரீத சாதனந்
தன்மி விசேட வபாவஞ்சா தித்தன்
முன்னங் காட்டப் பட்ட வேதுவே
பாவமா கின்றது கருத்தா வுடைய
கிரியையுந் குணமுமா மதனை விபரீத
கூட மாக்கிய தாதலாற் தன்மி விசேடந்
கெடுத்தது தீய வெடுத்துக்காட் டாவன
தாமே திருட்டாந்த வாபா சங்க
டிருட்டார் தம்மிரு வகைப்படு மென்றுமுற்
கூறப் பட்டன வின்க வற்றுட்
கூட சாதன மியதிருட் டாந்தவா பாச
மோதி லைந்து வகையுள தாகுஞ்
சாதன தன்ம விகலமுஞ் சாத்திய
தன்ம விகலமு முபய தன்ம
விகலமு மநன்னு வயம்விப ரீதான்
கூட னுவய மென்ன வைதன் மியதிருட்
டாந்த வாபா சமுமை வகைய
சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
சாத னாவி யாவி ருத்தி
யுபயா வியாவிருத்தி யவ்வெதி ரோகம்
கூட விபரீத வெதிரோக மென்ன விவற்றுட்
சாதன தன்ம விகல மாவது
திருட்டார் தத்திற் சாதனங் குறைவது
சத்த நித்த மமுர்த்த மாதலான்
யாதொன்றி யாதொன் றமுர்த்தமது நித்த
கூட மாத லாற்காண் புற்றது பரமா
னுவிடுவெனித் திருட்டார் தப்பா மாணு
நித்தத் தோடு முர்த்த மாதலாற்
சாத்திய தன்ம நித்தத்துவ நிரம்பிச்

- சாதன தன்மவழந்த தத்துவங் குறையுந்
 ௩௩௦ சாத்திய தன்ம விகல மாவது
 காட்டப் பட்ட திருட்டார் தத்திற்
 சாத்திய தன்மங் குறையு படுதல்
 சத்த நித்த மழர்த்த மாதலால்
 யாதொன்றி யாதொன் றழர்த்தமது நித்தம்
 ௩௩௧ புத்தி பேரலென் னூற்றிருட் டார்த
 மாகக் காட்டப் பட்ட புத்தி
 யழர்த்த மாகி நின்றே யறித்த
 மாத லாற்சா தனவழர்த் தத்துவ
 நிரம்பிச் சாத்திய நித்தத்துவங் குறையு
 ௩௩௨ முபய தன்ம விகல மாவது
 காட்டப் பட்ட திருட்டார் தத்திலே
 சாத்திய சாதன மிரண்டுங் குறைத
 லன்றியு மதுதான் சன்னு மசன்னு
 மென்றிரு வகையா மிவற்றுட்சன் னாயுள
 ௩௩௩ வுபய தன்ம விகல மாவ
 துள்ள பொருட்கட் சாத்திய சாதனங்
 கொள்ளு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
 சத்த நித்த மழர்த்த மாதலான்
 யாதொன் றியாதொன் றழர்த்தமது நித்தங்
 ௩௩௪ கடம்போ லென்றிறிருட் டார்த மாகக்
 காட்டப் பட்டகடந தானுண் டாகிச்
 சாத்திய மாயுள நித்தத் துவமுஞ்
 சாதன மாயுள வழர்த்தத்துவமுங் குறையு
 மசன்னு ளீள்ள வுபயதன்ம விகல
 ௩௩௫ மில்லாப் பொருட்கட் சாத்திய சாதன
 மென்னு மிரண்டுங் குறையக் காட்டுதல்
 சத்த மறித்த ழர்த்த மாதலான்
 யாதொன்றி யாதொன்று ழர்த்தம தறித்த
 மாகாசம் பேரலெனுந் திருட்டார் தத்துச்
 ௩௩௬ சாத்திய தன்மமா யுள்ள வறித்தமுஞ்
 சாதன தன்மமா யுள்ள ழர்த்தமு
 மிரண்டுமா காச மசத்தென் பாணுக்
 கதன்க ணின்மை யானே குறையு
 முண்டென் பாணுக் காகாச நித்த

- ௩௮௩ வழுர்த்த மாதலா லவனுக்குங் குறையு
மன்னுவய மாவது சாதன சாத்தியந்
தம்மிற் கூட்டமாத் திரஞ்சொல் லாதே
யிரண்ட னுடைய வுண்மையைக் காட்டுதல்
சத்த மரித்தங் கிருத்த மாதலின்
- ௩௯௦ யாதொன்று யாதொன்று கிருத்தம தரித்தமெனு
மன்னுவயஞ் சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே
கிருத்த வரித்தங் காணப் பட்ட
வென்ற லன்னுவயந் தெரியா தாகும்
விபரீதான் னுவயம் வியாபகத் துடைய
- ௩௯௩ வன்னுவயத் தாலே வியாப்பியம் விதித்தல்
சத்த மரித்தங் கிருத்தத் தாலெனின்
யாதொன்று யாதொன்று கிருத்த மரித்தமென
வியாப்பியத் தால்வியா பகத்தைக் கருதா
தியாதொன் றியாதொன் றரித்தமது கிருத்தமென
- ௪௦௦ வியாபகத் தால்வியாப் பியத்தைக் கருதுத
லப்படித் கருதினவியா பகம்வியாப் பியத்தை
யின்றியு நிகழ்த வின்விப ரீத
மாம்வை தன்மிய திருட்டார் தத்துச்
சாத்தி யாவி யாவி ருத்தி
- ௪௦௩ யாவது சாதன தன்ம மீண்டு
சாத்திய தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மழுர்த்தத் தென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்தமு மன்றது
வழுர்த்தமு மன்று பரமானுப் போலெனி
- ௪௧௦ னப்படித் திட்டாந்த மாகக் காட்டப்
பட்டபர மாணு நித்தமாய் மூர்த்த
மாதலிற் சாதன வழுர்த்த மீண்டு
சாத்திய நித்த மீளா தொழிதல்
சாத னாவி யாவி ருத்தி
- ௪௧௩ யாவது சாத்திய தன்ம மீண்டு
சாதன தன்ம மீளா தொழிதல்
சத்த நித்த மழுர்த்தத் தென்றால்
யாதொன் றியாதொன்று நித்த மன்றஃ
தழுர்த்தமு மன்று கன்மம் போல
- ௪௨௦ வென்றால் வைதன் மியதிருட் டாந்த

உக.—தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை. உகௌ

மாகக் காட்டப் பட்ட கன்ம
மழூர்த்தமாய் நின்றே யறித்த மாதவிற்
சாத்திய மான நித்திய மீண்டு
சாதன மான வழூர்த்த மீளா

சுஉரு துபயா வியாவிருத்தி காட்டப் பட்ட
வைதன் மியதிருட் டாந்தத்தி னின்று
சாதன சாத்தியங்கண் மீளாமை யன்றியு
முண்மையி னுபயா வியாவி ருத்தி
யின்மையி னுபயாவி யாவி ருத்தி

சு௩௦ யெனவிரு வகையுண் மையினுப யாவி
யாவி ருத்தி யுள்ள பொருட்கட
சாத்திய சாதன மீளா தபடி
வைதன் மியதிருட் டாந்தங் காட்டல்
சத்த நித்த மழூர்த்த மாதவி

சு௩௩ னென்றாற்கி யாதொன்றி யாதொன்று நித்தமன்
றழூர்த்தமு மன்றா காசம்போ லென்றால்
வைதன் மியதிருட் டாந்த மாகக்
காட்டப் பட்ட வாகா சம்பொரு

ளென்பாற் காகாச நித்தமு மழூர்த்தமு
சுச௦ மாதலாற் சாத்திய நித்தமுஞ் சாதனமா
வுள்ள வழூர்த்தமு மிரண்டு மீண்டில
வின்மையி னுபயா வியாவிருத்தி யாவது
சத்த மறித்த மூர்த்த மாதலா
னென்ற விடத்தி யாதொன் றியாதொன்

சுச௩ றநித்தமூர்த் தமுமன் றுகாசம் போலென
வைதன் மியதிருட் டாந்தங் காட்டி
லாகா சம்பொரு ளல்லவென் பானுக்
காகாசந் தானே யுண்மையின் மையினு
சாத்திய வறித்தமுஞ் சாதன மூர்த்தமு

சு௩௩*மீட்சியு மீளா மையுமில் யாகு
மவ்வெதி ரேக மாவது சாததிய
மில்லா விடத்துச் சாதன மின்மை
சொல்லாதே விடுத லாகுஞ் சத்த
நித்தம் பண்ணப் படாமையா லென்றால்
சு௩௩ யாதொன்றி யாதொன்று நித்த மன்று

* 'மீட்சியு மீளா மையு மாகும்' என்றும் பாடம்.

- பண்ணப் படுவ தல்லா ததுவு
மன்றெனு மிவ்வெதி ரேகந் இதரியச்
சொல்லாது குடத்தின் கண்ணே பண்ணப்
படுதலு மரித்தமுந் கண்டே மாதலா
- சக0 நென்னின் வெதிரே கந்தெரி யாது
விபரீ தவெதி ரேக மாவது
பிரிவைத் தலைநடு மாறாச் சொல்லுதல்
சத்த நித்த முர்த்த மாதவி
நென்ற லென்று நின்ற விடத்து
- சகரு யாதோ ரிடத்து நித்தமு மில்லையவ்
விடத்து முர்த்தமு மில்லையெ னாதே
யாதோ ரிடத்து முர்த்தமு மில்லையவ்
விடத்து நித்தமு மில்லை யென்றால்
வெதிரேக மாறு கொள்ளு மெனக் கொள்க
- சஎ0 நாட்டிய விப்படித் தீயசா தனத்தாற்
காட்டு மனுமான வாபா சத்தின்
மெய்யும் பொய்யு மித்திற விதியா
லைய மின்றி யறிந்துகொ ளாய்ந்தென.

தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை முற்றிற்று.

முப்பதாவது

பவத்திறமறுகெனப் பாவேநாற்றகாதை.

[முப்பதாவது பவத்திறமறுகெனப் பாவேநாற்ற பாட்டு.]

தானந் தாங்கிச் சீலந் தலைன்று

போன பிறப்பிற புருந்ததை யுணர்ந்தோன்

புத்த தனம சங்க மென்னு

க:—௩௦ - ம் காதை, எ.உ. சீலம் - பஞ்சசீலம், அஷ்டாங்கசீலம், தசசீல மென மூன்று வகைப்படும. “ஐவகைச் சீலத் தமைதியுங் காட்டி” (௨-ம் காதை, ௬௨) என்று முன்பு வந்திருந்தல் காண்க. அவற்றினியல்பை, இந்நூல் ௨௧ - ம் காதை, ௩௭ - ம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க; மணிமேகலை பிக்குணியாதலின், அவற்றான், தசசீலமே ஈண்டுக் கொள்ளற்பா லான: “எண்ணிகந்த காலங்க மெம்பொ ருட்டான் மிகவுமுன், நெண்ணிகந்த வுல கங்க ளிருடர வொருங்குணர்ந், நெண் ணிகந்த தானமுஞ் சீலமு மிவையாக்கி, யெண்ணிகந்த குணத்தினு நெம்பெரு மா னல்லலே.” (இது நீலகேசியுரையிற் கண்டது) என்றும், “தோடா ரிலங்கு மலர்கோதி வண்டு வரிபாட நீடு துணர் சேர், வாடாத போதி நெறிநீழன் மேய வரதன் பயந்த வறநூல், கோடாத சீல விதமேவி வாய்மை குணனாக நானு முய ல்வார், வீடாத வின்ப நெறிசேர்வார் துன்ப வினைசேர்த னுஞ் மிலரே” (இது, கிர சோழியம், யாப்புப்படலம், ௩ - ம் கவித் துறையுரையிலுள்ள உதாரணச்செய்யுள்) என்றும் தானசீலங்கள் கூறப்பட்டு வரு தல்காண்க.

உ. உணர்ந்தோன்-மணிமேகலை. பழம் பிறப்பில், நிகழ்ந்தவற்றை அறிதற்குரிய அறிவும் யோசகவித்தியைப்போன்ற இரு த்தியும் பக்குவிகளுக்கு எப்படியேனும்

உண்டாகுமென்பது பெனத்ததாற்றினி பு. இப்பழம்பிறப்புணர்ச்சியையும் இருத் தியையும் முறையே மணிபல்லவத்து ள்ள புத்தபீடிகைக்காட்சியாலும் மணி மேகலாதெய்வத்தாலும், மணிமேகலைய டைந்தானென்று இந்நூலிலுள்ள ௧ - ம் காதை, ௧௦ - ம் காதை கூறுதல் காண்க. மஹாபோதி விருகூத்தினடியிலிருந்த பொழுது வித்தார்த்தனுக்கு முற்பிறப்புத் தளில் நிகழ்ந்தசெய்திகள் மனத்திற்றோ ற்றியபின்னரே ஸத்தியசதுஷ்டய னூ னம் தோற்றியதென்று புத்தசரித்திரங் கூறும்.

௩. புத்த...மென்னும்-புத்தனும் தரு மழம் சங்கமுமென்றிற்; புத்தன் - ஸர் வஜ்ஞன்; பாஜீபாஷையிலுள்ளதாயி மகாவிகீரிக மென்னும் நூலிலுள்ள மகா கண்டகமென்னும்பாகத்திலும், மத்தியம நிகாயத்துள்ள ஆரியபரியேஷணஸூத் திரத்திலும், தீர்க்கநிகாயத்துள்ள மகாப ரிநிர்வாணஸூத்திரத்திலும், மஹாபதாண ஸூத்திரத்திலும் புத்தசரிதங் கூறப்பட்ட டென்னதென்பர். நகுமயி - அவன்கூறிய அருளறங்கள்; அவை, அபிதருமம், ஸூத் திரதருமம், வினயதருமமென மூன்று வகைப்படுமென்றும், அவற்றுள் அபித ருமவகைகள் அபிதர்மார்த்தஸந்திரகமெ ன்னுதலிலும், ஸூத்திரதர்மவகைகள் ஸாரஸந்திரகமென்னு தலிலும், வினய தர்மவகைகள் பிராதிமுத்தகவினயவினி

முத்திர மணியை மும்மையின் வணங்கிச்
 ஞ சாண கதியாய்ச் சாண்டென் மடைந்தபின்
 முாணத் திருவற மூர்த்தியை மொழிவோ
 னறிவு வறிதா யுயிரினை காலத்து
 முடிதயங்¹ கமார் முறைமுறை யிரப்பத்
 துடித லோக மொழியத் தோன்றிப்

ச்ச.

ப்பட்டிள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுவகைத்தரும்ங்களும் பிடகத்திரயத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளவென்றுங் கூறுவர். ஸங்கம் - பௌத்தரில் துறந்தோர்களின்கூட்டம்; இதில்துறந்த இருபாலாரும் கலப்பின்றி வேறுவேறிடங்களில் இருத்தல்வேண்டுமென்பதும், அவர்களில் பிசுங்களுக்குப் பிசுங்குணிகள் வணங்கி நடத்தல்வேண்டுமென்பதும், பதினமருக்குக் குறையாமலிருத்தல்வேண்டுமென்பதும்விதி. மற்றையவிதிகளை வந்தவிடங்களிற் கண்டுகொள்க.

ச. முத்திரமணி - த்ருமணி ; மேற்கூறிய புத்த த்ரும சங்கத்தை த்ருமணியென்பர் ; மும்மையின் வணங்கலாவது - “புத்தம் சரணங்கச்சாமி, தர்மம் சரணங்கச்சாமி; ஸங்கம் சரணங்கச்சாமி” என்பனவற்றை மூன்றுமுறைஐபித்து மூன்று முறைபணிதல் ; இனி ‘மும்மையின் வணங்கி’ என்பதற்கு மனோவாக்குக்காயங்கொன்னும் முக்கரணங்களால் வணங்கியெனினும் பொருந்தும். ‘முறைமையின் வணங்கி’ என்றும் பாடம்.

ஞ. சரணகதி - சரணமாக அடைதல், சரணம் - அடைக்கலம்

உ - ஞ. உணர்ந்தோன் வணங்கிச்சென்று அடைந்தபின்னாக ; என்றது த்ருரத்தங்களையும் மணிமேகலை வணங்கியபின்னென்றவாறு.

சு. முாணத் திருவறமூர்த்தியை- பூர்வோத்தர விரோதமில்லாத தர்மஸ்வரூபத்தை; “மலையா வறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன்” (உஅ - ம் காதை, ௧௦௦) எனவும், “முன்பின் மலையா மங்கல மொழி” (௩௦ - ம் காதை, ௨௬௧) எனவும் இந்நூலுள்ளே வந்திருத்தல் காண்க ; தங்கள் த்ருமத்தை முதலிலும் இடையிலும் கடையிலும் உத்தமமானதென்று கூறுவர் பௌத்தர்.

மேல்வருவன அறவணவடிகள்கூற்று.

எ. அறிவு வறிதாய் - நிருவாண இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறுதற்குரிய ஞானமின்றி ; காரணகாரிய ஞானமின்றி யென்றுமாம் ; ௧௦-ம் காதை, எ.

அ. அமரர் - மஹாராஜிகலோகமுதலிய ஆறுலகிலுமுள்ள தேவர்கள் ; ஆறு தேவலோகங்களின் பெயரை இந்நூற்பதிகம், ௨௮ - ௨௯ - ம் அடிகளின் குறிப்பிற் பார்க்க.

க. துடிதலோகம் = துவழிதலோகம் ; இது மேற்கூறிய மஹாராஜிகலோக முதலிய தெய்வலோக மாறினுள் நான்காவது ; கௌதம புத்தராக அவதரித்த பிரபாபலவென்னும் போதிஸத்துவர் இங்ஙனம் அவதரிப்பதற்கு முன்பு இருந்த விடமென்பர் ; “தொழும்பு ரிதயமல ரொருபொழுதும் பிரிவரிய துணைவனெனலா, மெழுமிரவி கிரணநிக ரிலகுதுகில் புனைசெய்தரு ளிறைவ னிடமாங், குழுவுமறை யவருமுனி வரருமரி பிரடருர கவனு மெவருந், தொழுதகைய விமைய வரு மறமருவு துதிசெய்தெழு துடித புரமே.” (வீரகோழியம், யாப்புப்படலம், ௩௩ - ம் கவித்துறை யுதாரணம்) என்னுஞ் செய்யுள், துடிதபுரமென்று ஒரு புத்தஸ்தலம் பூமியிலிருந்ததாகத் தெரிவிக்கின்றது : துடிதவிமானமென்ற ஒரு விமானமிருப்பதாக நீலகேசியுரை கூறுகின்றது. தோன்றி - கோசலதேசத்திற் கபிலவஸ்துவிற் சாக்சியசக்கிரவர்த்தியாகிய சுத்தோதனனுடைய பட்ட மகிஷியான மாயாதேவியின் வயிற்றிலிருந்து அவள் வலமருங்குவழியே உலம்பினி வணத்தில் அவதரித்து; இங்ஙனமவதரித்ததை, “உலம்பினி வணத்து னொண்குழைத் தேவி, வலம்படு மருங்குல் வடிகோ யுரும, லான்றோ னவ்வழித் தோன்றின னாதவி, னீன்றோ னேழாநா ளின் னுயிர் வைத்தான்.” (இது, விம்பசார

௧௦ போதி மூலம் பொருந்தியிருந்து

மாரனை வென்று வீரனாகி

குற்ற மூன்று முற்ற வறுக்கும்

கதையென்னுங் காப்பியம்)என்னுஞ் செய்யுளானுணர்.

அ - கூ. ஈண்டுக் கூறியதுபோலவே “சக்கர வானத்துத் தேவ ரெல்லாந், தொக்கொருங் ணீண்டித் துடித லோகத்து, மிக்கோன் பாதம் விழுந்தன ரிரப்ப” (௧௨ - ம் காதை, ௭௨ - ௭௪) என்று முன் புலந்திருத்தல் காண்க.

௧௦. போதிமூலம் - இக்காலத்துப் புத்தகையென்று வழங்கப்படுவதும் நைரஞ்சரா அல்லது பஸ்குனியென்று கூறப்படும் நதிக்கரையிலுள்ளதுமாகிய இடத்தில் ஐந்து கிணாயை யுடைத்தாய்விளங்கிய அரசமரத்தின் அடியில், போதி - அரசமரம். இஃது ஐந்துகிணாயையுடைத்தாதல், “பணையைந் தோங்கிய பாசி லைப் போதி, யணிதிகழ் நீழ லறவோன்” (சீலப்பதிக்காரம், நாகொண்காதை. ௧௧-௧௨) என்பதனாற் பெறப்படுகின்றது. விர்த்தார்த்தன் உண்மையறிவை யடைதற்குத் துறவுபுண்டு பலவிடத்துஞ்சென்று பலவாறுமுயன்று முடிவில் இம்மரத்தடியில்வந்து சீலசமாதியிலிருந்து பழம் பிறப்புக்களை யறிந்து தசபாரமிதையும் நிறையப்பெற்று ஆராய்ந்தபொழுது எத்தியசதுஷ்டய ஞானமுழுதும் அவனுக்குத்தோற்றினமையால், இம்மரம், உலூர போதிவிருக்யமென்று பெளத்தர்களால் மிகப்பாராட்டி, நெடுந்தூரத்திருந்தும் திக்குநோக்கி உணங்கப்படுவது. பண்டைக்காலத்தில் இத்தென்னாட்டிலிருந்த பெளத்தர்கள் வடதிசைநோக்கி இத்தனைத் தொழுதுவந்தார்களென்றுத் தெரிகின்றது; “போதிவிருட்சம் வடக்கேயிருப்பதென்று பெளத்தன் தொழுதலால் திக்குவதென்க” என்பது சிவஞான சித்தியாரீ, செளத்திராந்திகன் மதமறுதலை, ௩௩ - ம் திருவிருத்தத்துரை. இம்மரத்தின்கீழிருந்து ஞானப்பெற்றமையால், புத்தன் போதிவந்தனென்று கூறப்படுவது; இம்மரத்தடியில் விர்த்தார்த்தன் தசபாரமிதையும் நிறையப்பெற்று எல்லாமறிந்தானென்பது, “அருணெறியாற் பாரமிதை யாறைந்து முடனடக்கிப்,

பொருண்முழுதும் போதியின்கீழ் முழுதுணர்ந்த முனிவரன்ற, ஞருண்மொழியா னாவாய்மை யறித்தவரோ பிறப்பறுப்பார், மருணெறியாம் பிறதூறு மயக்கறுக்கு மாறுணதோ” என்னும் சித்தாந்தத்தொகைச் செய்யுளால் நன்குணர்த்தப்பட்டது; இச்செய்யுளையும் இஃது இந்த தூலிலுள்ளதென்பதையும் நீலகேசித்திரர்டொடியும், சிவஞான சித்தியாரீ பரபக்கத்திற்கு ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசரெழுதியவுளாயுந் தெரிவித்தன.

௧௧. மாரன் - தர்மவிரோதியான ஒரு தேவன்; இவன் புத்தனுக்கு ஞானமுண்டாகாதவண்ணம் தன்மகளிரீர் மூலரும் தானுமாகவந்து பலவகையான இடையூறுகளைச்செய்து முடிவில் தோல்வியுற்றான்; “தாய்நூல் குழன்மழைக்கட்டளிரியலார் தம்முன்னர்க், காமனையே முணந்தொலைத்தார் கண்ணோட்டம் யாதாங்கொல்.” என்பது வீரகோழியார், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம் க - றை, ௨ - ம். மாரனைவென்றமையால், புத்தனை மாரனிடத்தென்று கூறுவர். வீரியம் தசபாரமிதையுளொன்றாதவின், அந்நையுடையானென்பார் ‘வீரன்’ என்றார்; வீரியமென்றது, இங்கே அறிவுபெறாது துணையும் பலவகையான இடையூற்றினுக்குமஞ்சாது மடிவின்றியுயன்ற முயற்சியை; அது “வீனாவாய போதியை யுறுள்ளவும் வீனாமடியான், நளர்வின்ந் யோடிய தானினு னல்லனோ” என்பதனாற் பெறப்படும். இச்செய்யுள், நீலகேசிநீதிசுமயாதிவாகரத்தில், புத்தனுடைய வீரியபாரமிதைக்குக்காட்டிய மேற்கோள்; “காமத்தடந்த வாமன்” (௪ - ம் காதை, ௭௭), “மாரனை வெல்லும் வீர” (௧௧-ம் காதை, ௬௧) என்றார் முன்னும்; இராமனை புத்தவீரனென்றும், கன்னனைத் தானவீரனென்றும், புத்தனைத் தயாவீரனென்றும் கூறுவர்வடநூலார்.

௧௨. குற்ற மூன்று - காமம் வெருளியமக்கங்கள்; “காமம் வெருளியமக்கங் காரணம்” என்பார் பின்னும்; ௨௫௩ - ம் அடி. இம்மூன்றையும் தவிரத் துறந்த

வாமன் வாய்மை யேமக் கட்டுரை

யிறந்த காலத்

தாக்குரு

கரு சிறந்தநன் கூர்ந்து வாய் மொழிந்த

தீரது பொருளி நீந்தநெறி யுடைத்தாய்ச்

மையின், புத்தன் முக்குற்றங் கடிந்தோ
னென்று கூறப்படுவன்; “குற்றங்கெடுத்தோய்” (நி-ம் காதை, ௧௦௦) என்று முன்
புவந்திருத்தல் காண்க; “அறுக்கும்” என்
றதனால் குற்றமூன்றையும் கட்டென்றா
ராயிற்று; “போய்க் குற்ற மூன்று மறுத்
தான்புகழ் கூறுவேற்கென், வாய்க்குற்ற
சொல்லின் வருவும்வரு வல்ல வன்றே.”
என்பது துண்டலகேசி, அவையடக்கம்.
“பூமகனே முதலாகப் புகுந்தமர ரெண்
டிகையுந், தாமலரா லடிமலரைத் தொழு
திரத்து வினவியநாட், காமமும் கடுஞ்சி
னமும் கழிப்பரிய மயக்கமுமாய்த், தீமை
சால் கட்டினுக்குத் திறற்கருவி யாய்க்கி
டந்த, நாமஞ்சார் நமர்களுக்கு நயப்படுமா
றினிதுரைத்துச், சேமஞ்சார் நன்னெ
றிக்குச் செல்லுமா றருளினையே.” என்
பது, வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், ௧௧-ம்
கலித்துறை யுதாரணம். இனி,
பொய், கொலை, கன், காமம், களவு என்
பவற்றை ஐங்குற்றமென்று இவர்
வழங்குவதுமுண்டு: “களரும் பொய்
யும் காமமும் கொலையும், முன்னக் களவு
மென்றறவோர் துறந்தவை” (௨௪ - ம்
காதை, ௭௭ - ௭௮) என்றும், “வீடு கொ
ண்ட நல்லறம் பகர்ந்து மன்பதைக்கெ
லாம் விளங்கு திங்க னீர்மையால் விரிந்
திலங்கு மன்பினேன், மோடுகொண்ட
வெண்ணுரைக் கருங்கடற் செழுஞ்சுடர்
முளைந்தெழுந்த தென்னலாய் முகிழ்ந்தி
லங்கு போதியி, லுளிகின்ற மூவகைப்
பவங்கடந்து குற்றமான வைந்தொடங்
கொர் மூன்றறுத்த நாதனை மலர்த்து
ணர்ப், பிடுகொண்டவார் தளிர்ப்பிறங்கு
போதியானெ யெம்பிரானை நாளுமேத்து
வார் பிறப்பிறப்பிலார்களே.” (இது, வீர
சோழியம், யாப்புப்படலம், ௩ - ம் கலித்
துறை யுதாரணச் செய்யுள்) என்றும் வரு
தல் காண்க.

௧௩. வாமன்... கட்டுரை— புத்தனது
நாவ்வகைச் சத்தியங்களாகிய, இன்பத்
தை விளைவிக்கும் பொருள் பொதிந்த
சொல்; வாமன் - அழகியவன்.

௭ - ௧௩. காலத்து இரப்பத் தோன்றி
இருந்து வென்று வீரனாகி அறுக்கும்
வாமனது வாய்மையாகிய கட்டுரையெ
ன்க; ௧௨-ம் காதை, ௩௮ - ௭௪.

௧௪. கௌதம புத்தருடைய காலத்தி
ற்குமுன்பு தருமங்குறைந்த ஒவ்வொரு
காலத்தும் ஒவ்வொருவராகப் புத்தர்கள்
பலர் அவதரித்து உபதேசஞ்செய்து தரு
மஸ்தாபனஞ்செய்தார்களென்பது பெள
த்ததூற்றுணிபாதலின், ‘இறந்த காலத்
தெண்ணில்புத் தர்களும்’ என்றார்; கௌ
தம புத்தருடைய சரித்திரத்திலும், புத்த
ஜாதக கதையிலும் இக்கருத்து ஆங்காங்
குப்பெறப்படும்; கௌதம புத்தருக்கு
முன்னேயுள்ள புத்தர்களுள், இருபத்தெ
ழுவர் பெயர்களும்மட்டும் இப்பொழுது
தெரிகின்றன. அவைவருமாறு:—(௧)-
தண்ணகாரர், (௨)-மேதங்கரர், (௩)-
சரணங்கரர், (௪)-தீபங்கரர், (௫)-கௌ
ண்டின்னியர், (௬)-மங்களர், (௭)-ஸோ
மங்களர், (௮)-இரேவதர், (௯)-கோபி
தர், (௧௦)-அநோமதர்சி, (௧௧)-பதுமர்,
(௧௨)-நாரதர், (௧௩)-பதுமோத்தரர்,
(௧௪)-ஸுமேதர், (௧௫)-ஸுஜாதர், (௧௬)-
பிரியதர்சி, (௧௭)-அர்த்ததர்சி, (௧௮)-
தர்மதர்சி, (௧௯)-வித்தார்த்தர், (௨௦)-
திஷ்யர், (௨௧)-புஷ்யர், (௨௨)-விப்சித்,
(௨௩)-சிசி, (௨௪)-விருஷ்பர், (௨௫)-
கருந்தர், (௨௬)-கோவகாமர், (௨௭)-
கசியப்பரென்பன. இவ்விருபத்தெழுவரும்
கௌதம புத்தரும் ஸர்வஜ்ஞய புத்தரெ
ன்று கூறப்படுவர். இஃது, இலங்கையி
லுள்ள வித்தியோதய பாடசாலைத் தலை
வராகிய ஸ்ரீஸுமங்கலாசாலை தெரிந்து
கொள்ளப்பட்டது. தண்ணகாரன்,
மஹாவீரன் முதலிய இருபத்துமூன்று
புத்தரென்பாருமுள்ள.

௧௩. க. வாமன்... கட்டுரை— புத்தனது
நாவ்வகைச் சத்தியங்களாகிய, இன்பத்
தை விளைவிக்கும் பொருள் பொதிந்த
சொல்; வாமன் - அழகியவன்.

௧௪. ஈரது பொருளின் - பன்னிரண்டு
பொருள்களால்; என்றது ‘பேதைமை’

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைதோற்றகாதை. ௩௦௩

சார்பிற் றோன்றித் தத்தமின் மீட்டு

மிலக்கணத் தொடர்தலின்

மண்டில வகையா யறியக் காட்டி.

௨௦ யெதிர்முறை யோப்ப மீட்கியு மாகி

யீங்கி தில்லா வழியில் லாகி

யீங்கி துள்ள வழியுண் டாகலிற்

றக்க தக்க சார்பிற் றோற்றமெனச்

சொற்றகப் பட்டு மிலக்கணத் தொடர்பாற்

௨௫ கருதப் பட்டுங் கண்டகான் குடைத்தாய்

முதலியவற்றை. அவையாவன:— பேதைமை, செய்கை, உணர்வு, அருவுருவாயில், ஊறு, தகர்வு, வேட்கை, பற்று, பவம், தோற்றம், வினைப்பயனென்பன. இவற்றை முறையே அவித்தைய, கர்மம் அல்லது ஸம்ஸ்காரம், விஜ்ஞானம், நாம ரூபம் அல்லது ரூபாரூபம், வுடாயதனம், ஸ்பரிசம், வேதனை, த்ருஷ்டினை, உபாதானம், பவம், ஜன்மம் கர்மபலம் என்பர் வடநூலார். இவை துவாதச நிதானமெனப்படும்; இவற்றுள் விஜ்ஞானத்திற்குப் பெளதிக இயல்பு உண்டென்பர்; (௩௦ - ம் காதை, ௪௫ - ௪௬.)

‘ஈறுபொருளின்’ என்றது முதலியவற்றிற்குப் பின்வரும், ‘பேதைமை’ (௪௫ - ம் அடி) என்பது முதலியவற்றால் விவரணங் கூறப்படும்.

௧௭ - ௧௮. சார்பிற்றோன்றி - சம்பந்தத்தால் உண்டாகி; சம்பந்த மென்றது காரியகாரணத் தொடர்ச்சியை. “சார்பிற்றோற்றம்” (௨௫ - ம் காதை, ௧௬௩) என்று முன்பு வந்திருத்தல் காண்க. மேற்கூறிய பன்னிரண்டனுள் பேதைமையிலிருந்து செய்கையும், அதிலிருந்து உணர்வும், அதிலிருந்து அருவுருவும், அதிலிருந்து வாயிலும், அதிலிருந்து ஊறும், அதிலிருந்து தகர்வும், அதிலிருந்து வேட்கையும், அதிலிருந்து பற்றும், அதிலிருந்து பவமும், அதிலிருந்து தோற்றமும், அதிலிருந்து வினைப்பயனுள் தோன்றுமெனக்கொள்க. இத்தலை முதன்முறைத் தோற்றங் கூறியவாறாயிற்று. தத்தமில் மீட்டும் இலக்கு அண்ணத்தொடர்தலின் - அப்பன்னிரண்டனுள் செய்கை முதலிய ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்கு முன்னுள்ளவற்றில்கின்றும்

தோன்றியதுபோலப் பன்னிரண்டாவதாகிய வினைப்பயனினின்றும் எண்ணுமுறையில் முதற்கண்ணின்றதாகிய பேதைமைதோன்ற அதனினின்று திரும்பவும் செய்கைமுதலியன முன்னோன்றியவாறே தோன்றுதலால்: மீட்டும், உம்மை - இறந்ததுதழீஇயது. பேதைமை முதலிய பன்னிரண்டும் தங்கட்டோன்றுவனவற்றைநோக்கப் பகுதியாதலும், தமக்கு முதலாவனவற்றைநோக்க விருதியாதலும் முடையனவென்பது பெளத்தர்கொள்கை. இலக்கு-குறி. (௩௦ - ம் காதை, ௩௦௪ - ௩௦௬.)

௧௯. மண்டிலம் - வட்டம்; “ஊழின் மண்டிலமாச் சூழமிந் தகர்ச்சி” என்பர் பின்னும்; (௩௦ - ம் காதை, ௧௧௦.)

௨௦. எதிர்முறை ஒப்ப - தோன்றும் முறைமையைநீக்க. எதிர்தல் - தோன்றுதல்; என்றது காரணத்தை இல்லையாக்க வென்றபடி. பேதைமையிளச் செய்கையும், அதுமீள உணர்வும், அதுமீள அருவுருவும், அதுமீள வாயிலும், அதுமீள ஊறும், அதுமீள தகர்வும், அதுமீள வேட்கையும், அதுமீளப் பற்றும், அதுமீளப் பவமும், அதுமீளத் தோற்றமும், அதுமீள வினைப்பயனுமீளுமென்றவாறாயிற்று. மீளுதல் - ஈண்டு இன்மைப்பொருட்டி. ‘எதிர்முறையொப்ப’ என்றும்பாடம்; (௩௦ - ம் காதை, ௧௧௧ - ௧௩௩.)

௨௧. இதுவென்றது காரணத்தை. இல்லாகி - காரியங்களில்லையாகி.

௨௫. மேற்கூறிய பேதைமைமுதலிய பன்னிரண்டனுள், பேதைமை, செய்கை என்னும் இந்த இரண்டும் முதற்கண்டமென்றும், உணர்வு, அருவுரு, வாயில்,

மருவிய சந்தி வகைமூன் றுடைத்தாய்த்
தோற்றம் பார்க்கின் மூன்று வகையாய்த்
தோற்றம் கேற்ற காலமூன் றுடைத்தாய்த்
குற்றமும் வினையும் பயனும் வினோந்து

௩௦ நிலையில வறிய துன்பமென நோக்க
வுலையா வீட்டிற் குறுதி யாகி
நால்வகை வாய்மைக்குச் சார்பிட னாகி
யைந்துவகைக் கந்தத் தமைதி யாகி
மெய்வகை யாறு வழக்குமுக மெய்தி

௩௧ நயங்க ணன்காற் பயன்க ளெய்தி
யியன்றநால் வகையால் வினாவிடை யுடைத்தாய்
நின்மிதி யின்றி யூழ்பா டின்றிப்
பின்போக் கல்லது பொன்றக் கெடாதாய்ப்

ஊறு, துக்ரவு என்னு மிவ்வைந்தும் இர
ண்டாங் கண்டமென்றும், வேட்கை,
பற்று, பவம் என்னுமிம்மூன்றும் மூன்றா
ங்கண்டமென்றும், தோற்றமும் வினைப்
பயனும் நான்காங்கண்டமென்றுங் கூறப்
படும்; (௩௦ - ம் காதை, ௧௩௩ - ௧௪௭.)

௨௬. செய்கையு முணர்வுஞ் சேர்தலை
முதற்சந்தியென்றும், துகர்வும் வேட்கை
யுஞ்சேர்தலை இரண்டாஞ்சந்தியென்றும்,
பவமூற் தோற்றமுஞ்சேர்தலை மூன்றா
ஞ்சந்தியென்றுங் கூறுவர்; (௩௦ - ம்
காதை, ௧௪௮ - ௧௫௨.)

௨௭. தோற்றம் - பிறப்பு; (௩௦-ம் கா
தை, ௧௫௩ - ௧௫௮.)

௨௮.—௩௦ - ம் காதை, ௧௫௯-௧௬௮.

௨௯.—௩௦ - ம் காதை, ௧௬௯ - ௧௭௪.

௩௦ - ௩௧.—௩௦ - ம் காதை, ௧௭௫ -
௧௭௮.

௩௨. நால்வகை வாய்மைக்கு-நான்கு
வகைப்பட்ட சத்தியங்களுக்கு; நான்கு
சத்தியங்களாவன:—துக்கம், துக்கோத்
பத்தி, துக்கவிவாரணம், துக்கவிவாரண
மார்க்கமென்பன; (௩௦ - ம் காதை,
௧௭௯ - ௧௮௮.)

௩௩. ஐந்துவகைக்கந்தம் - பஞ்சஸ்க
ந்தம்; ஸ்கந்தம் - கூட்டம்; அவையா
வன:—உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பா
வனை, விஞ்ஞானம் என்பன; “ஒற்குரு
வம் வேதனை யுள்குறிப்புப் பாவனை
மெய், தாங்குணர்வென் றைந்தாங்கந்

தம்” என்பது பரமததீமீரபானு; (௩௦-ம்
காதை, ௧௮௯ - ௧௯௦.)

௩௪. ஆறுவழக்காவன:— உண்மைவ
ழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த
உண்மைவழக்கு, இல்லதுசார்ந்த இன்
மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த இன்மை
வழக்கு, இல்லதுசார்ந்த உண்மைவழக்கு,
என்பன; (௩௦ - ம் காதை, ௧௯௧-௨௧௬.)

௩௫. நயங்கள்நான்கு - ஒற்றுமைநயம்,
வேற்றுமைநயம், புரிவின்மைநயம், இய
ல்புநயம் என்பன; (௩௦ - ம் காதை,
௨௧௭ - ௨௨௮.) பயன்கள் - பிரயோச
னங்கள்; அவை நான்குவகைப்படும்;
(௩௦ - ம் காதை, ௨௨௮ - ௨௩௪.)

௩௬. நால்வகையால் வினாவிடையு
டைமை - துணிந்துசொல்லல், கூறிட்டு
மொழிதல், வினாவினவிடுத்தல், வாய்வா
ளாமை என்பன; (௩௦ - ம் காதை,
௨௩௫ - ௨௪௧.)

௩௭. நின்மிதி-நிர்மாணம்—உண்டாக்கு
தல். ஊழ்பாடு-முடிவுபடுதல் ஊழ்-முடிவு.
தொடக்கமும் ஈறுமின்றி யென்பதாம்.

௩௮. பின்போக்கு - தொடர்ச்சி; இத்
னை ஸந்தானமென்பர்; அது வாயுஸந்
தானம், தீபஸந்தானம், தாராஸந்தானம்,
பிபிலிகாஸந்தானம் என நான்குவகைப்ப
டும். பொன்றக்கெடாதாய் - முற்றக்கெ
டாததாகி.

௩௮ - ௪௪.—௩௦ - ம் காதை, ௨௫௦-
௨௫௧.

கூ0.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைதோற்றகாதை. கூ0டு

பண்ணுந ரின்றிப் பண்ணப் படாதா

ச0 யானு மின்றி யென்னது மின்றிப்

போனது மின்றி வந்தது மின்றி

முடித்தது மின்றி முடிவு மின்றி

வினையும் பயனும் பிறப்பும் வீடு

மினைபன வெல்லாந் தானே யாகிய

சடு பேதைமை செய்கை யுணர்வே யருவுரு

வாயி லூறே நுகர்வே வேட்கை

பற்றே பவமே தோற்றம வினைப்பய

னிற்றென வகுத்த வியல்பி ராறும்

பிறந்தோ ரறியிற் பெருபபே றறிகுவ

டு0 ரறியா ராயி னுழந்ந கற்குவர்

பேதைமை யென்பதி யாகென வினவி

னேதிய விவற்றை யுணராது மயங்கி

யியற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து

முயற்கொ முண்டெனக் கேட்டது தெளிந

டுடு லுலக மூன்றினு முயிரா முலக

இனிப் பேதைமைமுதலிய பன்னி
ரண்டொன்றும் அவற்றின் இலக்கணங்
களும் முறையே கூறப்படும்.

ச(டு). பேதைமை - அவியை. செய்
கை - கர்மம். உணர்வு - விஞ்ஞானம்.
அருவுரு - நாமருபம்.

சக. வாயில் - வுடாயதனம்; அஃதா
வது ஞானேந்திரியங்களும் மனமும்.
ஊறு - ஸ்பரிசம்; அஃதாவது இந்திரிய
விஷயசம்பந்தம். நுகர்வு-வேதனை; அஃ
தாவது சுகதுக்க அனுபவம். வேட்கை-
த்ருஷ்ணை; அஃதாவது இன்பத்தை
அடையவேண்டுமென்றும் துன்பத்தைப்
போக்கவேண்டுமென்று முண்டாகு
மாசை.

சஎ. பற்று-உபாதானம்; அஃதாவது
இன்பத்தைக்கொடுக்கும் பொருள்க
ளோடு ஒட்டிக்கொள்ளுதல். தோற்றம்-
ஐனனம். வினைப்பயன் - கர்மபலம். இய
ல்பு - ஸ்வபாவம்.

சக. பெரும்பேறு - நிர்வாணம்.

டுஉ. இவற்றையென்றது காண்கு சத்
திரயங்களையும், அவற்றை நன்கு விளக்
கும் துவாதச கிதானங்களையும்.

(டு. கோடு - கொம்பு.

(டு - டு). பேதைமையென்பது மய
ங்கிக் கண்டதுமற்று கேட்டது தெளிந
வென்க, “பேய்மை யாக்குமிப் பேதை
மைக கன்வனோடு டுடனாக, காழற் றும
தன் பயத்தினிற் காமனைக் கடந்து, நாம
ருஉம்புகழ் கொடுப்பதோர் நன்னெறிநண்
தனும், வாமன் வாப்பொழி மறந்திட்டு
யறந்தொழி கின்றும்” (இது வீரபகவதர்
யார், யாப்புப்படலம், 14-ம் கலித்துறை
யுதாரணம்) என்று கூறப்பட்டிருந்ததல் கா
ண்க. இவ்வுடிகளாற் பேதைமையதிவக்
கணம் கூறப்பட்டது.

(டுடு. உலகமூன்றினும் - மூன்றுலகங்
களுள்ளும்; உலகம் முப்பத்தொன்றென்
பராவெனின் மஹாராஜிகலோகமுதலிய
உலகம் இருபத்தாறினையும் மேலுலகெ
ன்றும், நாரகலோகமுதலிய உலகம் நான்
கினையும் கீழுலகென்றற்கொண்டு அவ
ற்றை நடுகின்ற மனுஷ்யலோகத்துடன்
கூட்டி, இன்னவாசிரியர் உலகம் மூன்
றெனக் கொண்டார்பொலுமென்க; “தி
ருமேவு பதமஞ்சேர் திசைமுக்கனே முத
லாக, வருமேவி யவதரித்த வயிரினத்த

மலகில பல்லுயி ரறுவகைத் தாரு
மக்களுந் தேவரும் பிரமரு நாகருந்
தொக்க விலங்கும் பேயு மென்றே
நல்வினை தீவினை யென்றிரு வகையாற்

௯௦ சொல்லப் பட்ட கருவிற் சார்தலுங்
கருவிற் பட்ட பொழுதினுட் டோற்றி
வினைப்பயன் விளையுங் காலையுயிர் கட்டு
மனப்பே ரின்பமுங் கவலையுங் காட்டுந்
தீவினை யென்பதி யாதென வினவி

௯௫ னாய்தொடி நல்லா யாங்கது கேளாய்
கொலையே களவே காமத் தீவிழை
வுலையா வுடம்பிற் றேற்றுவ மூன்றும்
பொய்யே குறனை கடுஞ்சொற் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றேற்றுவ நான்கும்

௯௦ வெல்கல் வெஞ்ஞால் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளத் தன்னி னுருப்பன மூன்றுமெனப்
பத்து வகையாற் பயன்றெரி புலவ
ரித்திரம் படரார் படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயு நாகரு மாகிக்

௯௫ கலங்கிய வுள்ளக் கவலையிற் றேன்றுவர்
நல்வினை யென்பதி யாதென வினவிற்

முயக்கொள்வா, னிவ்வுலகுங் கீழுலகு
யிசையுலகு யிருணீங்க, வெவ்வுலகுந்
தொழுதேத் தவெழுந்தசெழுஞ் சுடரெ
ன்ன, விலங்குகதி ரோரிரண்டும் விலங்கி
வலங் கொண்டெவ, வலங்குசினைப்
போதியின் தீழ்றமமர்ந்த பெரியோய்நீ”
(இது வீரகோழிய், யாப்புப்படலம்,
கக - ம் கவித்துறையுதாரணம்) என்பதில்
இப்படியே உலகங்கள் மூன்றாகக் கூறப்
பட்டிருத்தல் காண்க. உயிராமுலகம் -
சேதனப்பிரபஞ்சம்.

௯௬. அலகில - அளவில்லாதன.

௯௬ - ௯௮. மக்களும் தேவரும் பிரம
ரும் நாகரும் விலங்கும் பேயுமென்ற
பல்லுயிர் அறுவகைத்தாகும்; இவ்வறு
வகைப்பிறப்பும் ஷட்கதி யெனப்படும்.
செய்கை கூறுதற்கு அங்கமாக ஈண்டு
அறுவகையுயிர்களுந் கூறப்பட்டன.

௯௦. சொல்லப்பட்ட கரு - மேற்கூறி
யமக்கட்கரு முதலிய ஆறும். கரு - பீஜம்;
பதிகம், ௨௮.

௯௨. “வினாவின் கண், வியா விழுதா
தரும்” என்பது திருக்குறள், ௨௨௪.

௯௦ - ௯௩. (செய்கை) சார்தலையும்
இன்பத்தையும் கவலையையும் காட்டும்.

௯௬. காமத்தீவிழைவு - இருபெய
ரொட்டி.

௯௮. குறளை - கோள். கடுஞ்சொல் -
கோபச்சொல்.

௯௮ - ௯௯. பயனில்சொல் - அறம்
பொருளின் பங்களுள் ஒன்றும் பயவாத
சொல்.

௯௦. பொல்லாக்காட்சி - மயக்கம்
அஃதாவது உண்மையையறியாமை.

௯௧. உருப்பன - தோன்றுவன.

௯௪ - ௯௨. தீவினையென்பது மூன்
றும் நான்கும் மூன்றுமெனப் பத்துவகை
ப்படும். இப்பத்தையும் தச வினை
வினைப்பது பெளத்தநூல்வழக்கு.

௯௩. இத்திரம் - கொலை முதலிய
இப்பாவவழிகளில். படரார் - செல்
லார்.

௩௦.—பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௦௭

சொல்லிய பத்தின் றொகுதியி னீங்கிச்
சிலந் தாங்கித் தானந் தலைநின்று
மேலென வகுத்த வெருமுன்று திறத்துத்
அஃ தேவரு மக்களும் பிரமரு மாகி
மேலிய மகிழ்ச்சி விளைப்பய னுண்குல
ருணர்வெனப் படுவ துறங்குவோ ருணர்விற
புரிவின் ருகிப் புலன்கொளா ததுவே
யருவுரு வென்பதவ் வுணர்வு சார்ந்த
அந் வுயிரு முடம்பு மாகு மென்ப
வாயி லாறு மாயுங் காலை
யுள்ள முறுவிக்க வுறுமிட னாகு

எ. சொல்லியபத்து - கொலை, களவு, காமம், பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல், வெல்கல், வெருளல், பொல்லாக்காட்சி யென்பன; “மருடரு மனம்பாய் மெய்யிற் கொலைமுதல் விளை பத் தாமே” என்பது சித்தாந்தத்தோ கை. நீங்கலாவது இப்பத்தினின்றும் நீங்கிக் கொல்லாமைமுதலிய பத்தினையு ம் பெறுதல்; ‘பள்ளிவலம் புரிதல், தவ ஞ்செய்தல், தானஞ்செய்தல் என்னும் காயத்தின்குண மூன்றும், மெய்யுரை, நல்வார்த்தை, இனியனகூறல், பயன் படுசொற்கூறல் என்னும் வாக்கின் குணம் நான்கும், அருணியைவு, ஆசை யறுத்தல், தவப்பற்று என்னும் மனத்தின் குண மூன்றும் ஆகிய நற்குணம் பத்து’ என்று கூறுவாருமுளர்; இது, சிவநா னசித்தியாரீ, செளத்திராந்திகன் மதம், ௩௦ - ம் பாட்டுமொயிற்கண்டது.

எ.ம.—௩௦ - ம் காதை, க. சிலத்தின் வகைகளை இந்நூல் ௧-ம் காதை, ௧௭-ம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.

௨. மகிழ்ச்சிவிளைப்பயன் - இன்பம்; மகிழ்ச்சிவிளை - புண்ணியம்.

௩. இவ்வடிகளிற் கூறியது போலவே “விவங்கு நரகரும் பேய்களு மாக்குங், கலங்களுந் தீவினை கடியின் கடிந்தாற், நேவரு மக்களும் பிரமரு மாகு தி, ராகவி னல்லவினை யயரா தோம்புமின்” (௨௫ - ம் காதை, ௪௧-௪௪) என்று முன் புவந்திருத்தல் காண்க.

௪௫-௪௬:—௨௪-ம் காதை, ௪௦௫-௪௨௦.

௫. உணர்வு-விஞ்ஞானம்; இதுபஞ் சஸகந்தத்துள் ஒன்றாகவுங் கூறப்படும்;

பின்னர்க்காண்க. உறங்குவோருணர்வி ன் - தூங்குவோருடைய உன்னம் கர்த் ருதல்மும் போக்த்ருதல்முயின்றிச் சா க்ஷிமாத்தினாயாக நிற்கல்போல.

௬. புரிவு இன்றாகி - செய்யுந் தொழில் யாதொன்று மின்றி; புலன்கொளா தது - விஷயங்களை அனுபவியாது சாக்ஷி மாத்தினாயாயிருத்தலையுடையது.

௭ - ௮. உணர்வு, உன்னம், விஞ் ஞானமென்பன ஒருபொருட் சொற்கள்; இதனைப் பின்னர்க்காண்க; இதலே கருமத்தொகுதியோடு கூடிய வியலகார தசையில் உயிர்ஒன்றுவழங்கப்படுமென் பதும், முடிவில் ஆன்மாவென்று ஒன்று இல்லையென்பதும் பெளத்தர்கொள்கை; ஆன்மா இல்லையென்பதனால் இவர்கள் அநான்யவாதிகளென்று கூறப்படுவர்; இந்த இரண்டடிகளாலும் உணர்வினிலக் கணம் கூறப்பட்டது.

௯ - ௧௦. அருவுரு-நாமரூபம்; “அரு வருத்தன்மை, யாக்கை” என்பர் பின்னும், ௪௦௨ - ௪௦௩; இவ்விரண்டடிகளாலும் அருவுருவினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௧. வாயிலாறு - உடையதனம்; வாயில், துவாரம், வழி, ஆயதனம், இட மென்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

௧௨. உள்ளமுறுவிக்க - விஞ்ஞானத் தில் விஷயங்களை யடைவித்தற்கு; உறும் இடனாகும் - உற்ற இடங்களாகும்; இடங்களாவன— மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் இந்திரியமும் நாம மொன்றும்.

௧௩ - ௧௪. இவ்விரண்டடிகளாலும் வாயிலினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

முற்றென வுணர்ப்ப துள்ளும் வாயினும்
வேறு புலன்களை மேவுத லென்ப

கூ0 நுகர்வே யுணர்வு புலன்களை துகர்தல்

வேட்கை விரும்பி துகர்ச்சியா மாமை

பற்றெனப் படுவது பசைஇய வறிவே

பவமெனப் படுவது கரும் வீட்டர்

தருமுறை யிதுவெனத் தார்தாள் சார்தல்

கூ1 பிறப்பெனப் படுவதக் கரும்பு பெற்றியி

னுறப்புண ருள்ளஞ் சார்பொடு கதிகளிற்

காரண காரிய வருக்களிற் றேன்றல்

பிணியெனப் படுவது சார்பிற் பிறிதா

யியற்கையிற் றிரிந்துடம் பிடும்பை புரிதன்

கூ00 மூப்பென மொழிவ தந்தத் தளவுந்

தாக்குநிலை யாமையிற் றுந்தளர்ந் திடுதல்

சாக்கா டென்ப தருவருத் தன்மை

யாக்கை வீழ்ச்சி ரொனமறைந் திடுதல்

அ.அ. ஊறு - ஸ்பரிசும்; உள்ளமும்
வாயினும் - விஞ்ஞானமும் உடாயதன
மும்.

அ.க. புலன்களை - விஷயங்களை.

அ.அ - அ.க. உடாயதனங்கள் விஷய
ங்களை ஸ்பரிசித்தல் ஊற்றெனப்படுமென்
பர்; இவ்விரண்டிதிகளாலும் ஊற்றினி
ல்க்கணம் கூறப்பட்டது.

கூ0. உணர்வு-விஞ்ஞானம்; இதனால்
துகர்வினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூக. வேட்கை-தருவண்ணை; ஆராமை-
நிரம்பாமை; “ஆரா வியற்கை யவந்”
(திருக்குறள், ௩௭0) என்றார் திருவள்ளூர்
யாரும்; நிரம்பாமையாவது - தாமேயன்
றீத் தம்பியனும் நிரம்பாமையின், வேண்
டாதனையாகிய பொருள்களை வேண்டி
மேண்மேல்வளர்தல்; இதனால் வேட்
கையினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூஉ. பசைஇய - ஒட்டிக்கொண்ட;
இதனால் பற்றினிலக்கணம் கூறப்பட்
து.

கூ௩. வீட்டம் - கூட்டம்; ஈண்டுக்க
றியதுபோலப் பலத்தைக் கரும்ப்தொ
குதியென்று பின்னுக்கூறலர்; கக௩,
கக௪ - ம் அடிகளிற் காண்க.

கூ௪ - கக௪ இதை இரண்டிதிகளாலும்
பலத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூ௩. கரும்பெற்றியின் - கரும்புக்களி
ளியல்போல.

கூ௪. உறப்புணருள்ளம் - மிகப்புணர்
ந்த விஞ்ஞானம்; சார்பொடுகதிகளில் -
சம்பந்தத்தோடு கூடிய பிறப்புலகைக
ளில்.

கூ௫. இங்கே ‘காரண காரிய வருக்க
ளிற் றேன்றல்’ என்றதற்கேற்ப, “அன்
புடை யாருயி ரரசற் கருளிய, வென்பு
டை யாக்கை” என்று முன்னுங் கூறிய
ருத்தல்காண்க; ௨௫ - ம் காலை, க௭0 -
கக௫.

கூ௬ - க௭. உள்ளம் தோன்றலென்க.

கூ௭ - க௭. இவ்வடிகளால் தோற்றத்
தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

கூ௮. பிணி - வியாதி. பிறிதாய் - வே
ருகி.

கூ௯. இயற்கை-ஸ்வபாவம். திரிந்து-
வேறுபட்டு. இடும்பை - துன்பம்.

கூ௮ - க௯. இவ்வடிகளாற் பிணியினி
ல்க்கணம் கூறப்பட்டது.

கூ00 - க௦௧. அந்தம் - மரணம். இங்
வடிகளால் மூப்பினிலக்கணம்கூறப்பட்
து.

கூ0௨ - க௦௩. சாக்காடி-மரணம். அரு
வருத்தன்மையினையுடையவுடம்பு அஸ்த
மிக்குஞ் சூரியனைப்போலே ‘மறைந்த

பேதைமை சார்வாச் செய்கை யாகுந்

௧௦௫ செய்கை சார்வா வுணர்ச்சி யாகு

முணர்ச்சி சார்வா வருவுரு வாகு

மருவுருச் சார்வா வாயி லாகும்

வாயில் சார்வா ஆறு கும்மே

பூறு சார்ந்து துகர்ச்சி யாகு

௧௧௦ துகர்ச்சி சார்ந்து வேட்கை யாகும்

வேட்கை சார்ந்து பற்று கும்மே

பற்றிற் றுன்றுங் கருமத் தொகுதி

கருமத் தொகுதி காரண மாக

பூறுமே யேனை வழிமுறைத் தோற்றந்

௧௧௫ தோற்றந் சார்பின் மூப்புப்பிணி சாக்கா

டவல மாற்றுக் கவலைகை யாறெனத்

தவலி றுன்பந் தலைவரு மென்ப

ஆழின்மண் டிலமாச் சூழமிந் துகர்ச்சி

பேதைமை மீளச் செய்கை மீளுந்

௧௨௦ செய்கை மீள வுணர்ச்சி மீளு

முணர்ச்சி மீள வருவுரு மீளு

மருவுரு மீள வாயின் மீளும்

வாயின் மீள ஆறு மீளு

பூறு மீள துகர்ச்சி மீளு

௧௨௫ துகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும்

வேட்கை மீளப் பற்று மீளும்

பற்று மீளக் கருமத் தொகுதி

மீளுங் கருமத் தொகுதி மீளத்

தோற்ற மீளுந் தோற்ற மீளப்

போதல்; “செய்தவ யாக்கையின், மே வினே னாயினும் வீழ்கதிர் போன்றேன்” (௨௪ - ம் காதை, ௧௦௧ - ௧௦௨) என்று இந்தவுவமையே இந்நூலில் முன்பு கூற ப்பட்டிருத்தல் காண்க; இவ்வழிகளாற் சாக்காட்டினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௧௧௧ - ௧௦௩. இவ்வழிகளாற் பிணிமூப் புச் சாக்காடென்னும் வினாப் பயன் களுக்கு இலக்கணங் கூறினார்.

௧௧௪. தோற்றம் - ஐனனம்.

௧௧௬. அவலமுதலியவற்றினிலக்கண ங்களை இப்புத்தகத்தின் ௪௨ - ம் பக்கத் திற் பார்க்க.

௧௧௫ - ௧௧௭. மூப்புமுதலியன துகர் மெனவுங் கூறப்படுமாதலின், அவைகள் ‘தவலி றுன்பம்’ எனப்பட்டன.

௧௧௮. ஊழ் இல் மண்டிலமா - முடி வில்லாத வட்டமாக; ஊழ் - முடிவு; “ஊழ்பாடின்றி” (௩௦ - ம் காதை, ௧௨௭) என்றார் முன்னும்; இந்நுகர்ச்சி சூழ மென்க.

௧௦௪ - ௧௧௧. இவ்வழிகளால் துகர் மும் துக்கோற்பத்தியுமாகிய உழய்கைத் திரிந்நிழல் கூறப்பட்டனவென்பர்.

௧௧௧. மீள - மீள்க; இவ்வினாவையென றுமாம்.

கரு பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பிணிமுப்புச்

சாக்கா டவல மரற்றுக் கவலை

கையா நென்றிக் கடையி றுன்ப

மெல்லா மீளும்பி வகையான் மீட்சி

யாதிக் கண்ட மாகு மென்ப

கரு பேதைமை செய்கை யென்றிவை யிரண்டுங்

காரண வகைய வா த லானே

யிரண்டாங் கண்ட மாகு மென்ப

வுணர்ச்சி யருவரு வாயி லுநே

நுகர்ச்சி யென்று நோக்கப் படுவன

கசு முன்னவற் றியல்பாற் றுன்னிய வா தலின்

முன்றங் கண்டம் வேட்கை பற்றுக்

கருமவீட் டம்மெனக் கட்டு ரைப்பவை

மற்றப் பெற்றி நுகர்ச்சி யொழுக்கினுட்

குற்றமும் வினையு மாக லானே

கசு நான்காங் கண்டம் பிறப்பே பிணிபே

மூப்பே சாவென மொழிந்திடுந் துன்ப

மெனவிவை பிறப்பி லுழக்குபய னாதலின்

பிறப்பின் முதலுணர் வாதிச் சந்தி

நுகர்ச்சி யொழுக்கொடு விழைவின் கூட்டம்

கரு புகர்ச்சியின் றறிவ திரண்டாஞ் சந்தி

கரு. பிறப்பு-சுண்டுபுனர்ஜனம்;
இப்படியே பின்னும்வரும்.

கரு. மீட்சி இவ்வகையினையுட
த்து.

கரு - கரு. இவ்வடிகளால் துக்க
நிவாரணமாகிய மூன்றாவது வாய்மை
கூறப்பட்டதென்பர்.

இனி, நான்கு கண்டங்களும் முறையே
கூறப்படும்.

முதற்கண்டம்:—

கரு - கரு. பேதைமையும் செய்கை
யுமாகிய இரண்டும் காரணங்களாகவுள்ள
னவாதலின், அவை முதற்கண்டமென்று
கூறப்படும்.

இரண்டாம் கண்டம்:—

கரு - கரு. உணர்ச்சி முதலிய ஐந்
தும், பேதைமை செய்கையென்னுமிர
ண்டாலும், வந்தனவாதலின், அவை இர
ண்டாம் கண்டமென்று கூறப்படும்.

மூன்றாம் கண்டம்:—

கரு - கரு. வேட்கை முதலிய மூன்

றும் மேற்கூறிய நுகர்ச்சியொழுக்கத்தி
ன்கணுண்டாகிய குற்றமும் அதனான
தாகும் வினையுமாக இருத்தலின், மூன்
ருங்கண்டமென்று கூறப்படும்; வேட்
கை முதலிய மூன்றனுள் வேட்கையும்
பற்றும் குற்றமெனவும் பவம் வினையெ
னவுங்கொள்க.

நான்காம் கண்டம்:—

கரு. 'ஊழ்க்குப்பய னாதலின்' என்
றும் பாடம்.

கரு - கரு. பிறப்பும் பிணிமுதலிய
கன்மபலனுமாகிய இவைகள் முற்கூறிய
வினைப்பயனாக இருத்தலின், அவை நான்
கங்கண்டமென்று கூறப்படும்.

சந்தி முற்று:—

கரு. பிறப்பின் முதல் - செய்கை.
செய்கையும் உணர்வுஞ் சேர்தல் முதற்
சந்தியாகும்.

கரு - கூட்டம் - சேருதல்.

கரு - கரு. நுகர்ச்சியும் வேட்கை
யுங்கூடல் இரண்டாஞ் சந்தியாகும்.

நா. —பவத்திறமறுகெனப்பாணவநோற்றகாதை. ௩௧௩

கன்மக் கூட்டத் தொடுவரு பிறப்பீடை
முன்னிச் செல்வது முன்றூஞ் சந்தி
முன்றுவகைப் பிறப்பு மொழியுங் காலை
யான்றபிற மார்க்கத் தாய வுணர்வே
கருநு தோன்றல் விடெனத் துணிந்து தோன்றியு
முணர்வுள் ளடங்க வருவாய்த் தோன்றியு
முணர்வு முருவு முடங்கத் தோன்றிப்
புணர்தரு மக்க டெய்வம்விலங் காகையுங்
கால மூன்றுங் கருதுங் காலை
கக௦ யிறந்த கால மென்னல் வேண்டு
மறந்த பேதைமை செய்கையா னவற்றை
நிகழ்ந்த காலமென நேரப் படுமே
யுணர்வே யருவரு வாயி லூறே
துகர்வே வேட்கை பறறே பவமே
கக௬ தோற்ற மென்றிவை சொல்லுவ காலை
யெதிர்கா லம்மென விசைக்கப் படுமே
பிறப்பே பிணியே மூப்பே சாவே
யவல மரற்றுக் கவலைகை யாறுகள்
குலவிய குற்றமெனக் கூறப் படுமே
க௭௦ யவாவே பற்றே பேதைமை யென்றிவை
புணியுமடை பவமும் வினைசெய லாகு
முணர்ச்சி யருவரு வாயி லூறே
துகர்ச்சி பிறப்பு மூப்புப்பிணி சாவிவை
நிகழ்ச்சிப்பய னாங்கே நேருங் காலைக்
க௭௬ குற்றமும் வினையும் பயனுந் துன்பம்
பெற்ற தோற்றப் பெற்றிக ணிலையா
வெப்பொரு ளுக்கு மானமா விலையென
விப்படி யுணரு மிலைவிட் டியல்பா

கருக - கருஉ. பவமும் தோற்றமுஞ்
சேர்தல் மூன்றூஞ் சந்தியாகும்.

ழுவகைப் பிறப்பு:—

கருக - கருஅ. (?)

முன்று காலம்:—

கருக - கருஅ. பேதைமையும் செய்
கையுமாகிய இரண்டும் இறந்தகாலத்தன
வென்றும், உணர்வுமுதலிய வொன்பதும்
நிகழ்காலத்தனவென்றும், புனர்ஜனன
முதற் கையாறியுதியாகவுள்ள வினைப்ப
யன்களொன்பதும் எதிர்காலத்தனவென்
றங் கூறப்படும்.

தூற்றம்:—

கருக - க௭௦. அலாவும் பற்றும் பே

தைமையுமாகிய இம்மூன்றும் குற்றமெ
ன்று கூறப்படும்.

வினை:—

கருக. பவமும் செய்கையும் வினையா
கும்.

பயன்:—

க௭௨-க௭௪. உணர்ச்சி முதலியவாறும்
மூப்புப் பிணி சாக்காடென்னும் வினைப்
பயனொன்றும் ஆகிய வேறும் பயனாகக்
கூறப்படும்.

க௭௬. தோன்றிய இயல்பையுடைய
பொருள்கள் நிலையா.

க௭௭ - க௭௮. இவ்வழிகள், 'முன்பு,
'நிலையில வறிய துன்பமென சொக்க,

முணர்வே பருவுரு வாயி துறே.
கஅ0 நுகர்வே பிறப்பே பிணிமுப்புச் சாவே
பவல மரற்றுக் கவலைகையாறென
நவலப் படுவன நோயா கும்மே
யந்நோய் தனக்குப்
பேதைமை, செய்கை பவாவே பற்றுக்
கஅ0 கருமவிட் டம்மிவை காரண மாகுந்
துன்பந் தோற்றம் பற்றே காரண
மின்பம் விடே பற்றிலி காரண
மொன்றிய வுரையே வாய்மைநான் காவ
துருவு நுகர்ச்சி குறிப்பை பாவனை
கக0 யுள்ள வறிவிவை யைங்கந்த மாவன

வுலையா வீட்டிற் குறுதியாகி" (௩௦ - ம்
காதை, ௩௦ - ௩௧) என்றதனை விளக்கி
நின்றன.

வாய்மை நாள்துறே—

கக௧ - கஅ௧. நுகர்வுமுதல் வீணப்ப
யனீருகவுள்ளவேழம் துக்கமென்று கூ
றப்படும்; அதற்குப் பேதைமைமுதலிய
ஐந்தும்காரணமாகும்; ஆதலால் தோன்
றுதல் துன்பம்; அதற்குக்காரணம் பற்று;
வீடு இன்பம்; அதற்குக்காரணம் பற்றி
ன்மையே; என்கிற நான்குரைகளும்
நான்கு வாய்மைகளாகும்; "பிறந்தோ
ருறுவது பெருகிய துன்பம், பிறவா ருறு
வது பெரும்பே ரின்பம், பற்றின் வரு
வது முன்னது பின்ன, தற்றே ருறு
வது" (௨ - ம் காதை, ௬௪ - ௬௭) என்று
இப்படியேமுன்பும் வந்திருத்தல்காண்க.
துன்பமுதலிய நான்கினையும் முறையே
துக்கம், துக்கோத்தப்தி, துக்கநிலா
ணம், துக்கநிலாணமார்க்கமென்று வட
துலார் கூறுவர். இவற்றை ஸத்தியசது
ஷ்ட்யமென்பார் நீலகேசி யுனாயாசிரியர்;
இந்நான்கினுள் துக்கநிலாணமார்க்கம்
எட்டிலகைப்படும்; அஃது அஷ்டாங்க
மரீச்சிகமென்றும் விசத்திமார்க்கமென்
றும் பருதினாவாழ்க்கையென்றுக் கூறப்
படும். அவ்வெட்டிமாவன:—நற்காட்சி;
நல்லாற்றம்; நல்வாய்மை, நற்செய்கை,
நல்வாழ்க்கை; நன்முயற்சி, நற்கடைப்
பிடி, நல்லாந்தோரலைப்பாடி என்பன;
புறநித்திரம், பருதினவாழ்க்கை யெட்
ட்டியவாழ்க்கை என்பது சிவஞானசீத்

தியாரீ, செனத்திராந்திகன்மதம், ௩௧;
"நற்காட்சி நல்லொழுக்க நல்வாய்மை
நல்வாழ்க்கை, நற்செய்கை யோடைந்து
நாடு" எனவும், "நன்முயற்சி நன்காங்
கடைப்பிடிநல் லோர்தம்பாற், செல்கை
யுட னெட்டனைத்தூந் தேறு" எனவும்
வருவன பரமதத்திமிரபானு. இவ்வெட்
ட்டிஸம்மியக் திருஷ்டி, ஸம்மியக் ஸங்
கற்பம், ஸம்மியக் வாக்கு, ஸம்மியக் கரு
மம், ஸம்மிய காஜீவம், ஸம்மியக் ஸியா
யாமம், ஸம்மியக் ஸ்மிருதி, ஸம்மியக்
ஸமாதியென்று பெயர்பெறுமென்றும்,
இவைகளே ஜனனமரணதுக்கத்தைமாற்
றுதற்குரிய வழியென்றும் அகவகோஷ
போதிஸத்துவரால் வடமொழியிற்செய்
யப்பட்டுள்ள புத்தசரித்திரத்தின் கரு-
ம் வர்க்கத்தால் தெரிகின்றன.

பஞ்சஸங்கத்கர்:—

கஅ௧. நுகர்ச்சி - வேதனை.

கக0. உள்ளவறிவு - விஞ்ஞானம்.

கஅ௧ - கக0. உருவம், வேதனை,
குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானமென்னும்
இவ்வைந்தும் பஞ்சஸங்கதமென்படும்.
அவற்றுள் உருவக்கந்தம், பூதவுரு உபா
தாயவுருவென விருவகைப்படும். பூத
வுரு - பிருதுவி, அப்பு, தேயு, லாபு, என்
னும் நான்குமாம். உபாதாயவுரு - வலி,
கந்தம், இரதம், வன்னமென்னு நான்கு
மாம். வேதனை - ருசலவேதனை (=சுக
வறிவு), அருசலவேதனை (=துக்கவறிவு),
ருசலருசலவேதனை (=சுகதுக்கவறிவு)
என்று மூன்றாமாம். குறிப்பு - மெய்

வறுவகை வழக்கு மறுவின்னு கிளப்பீற்
 ரெகையே தொடர்ச்சி தன்மை மிகுத்துரை
 யியைந்துரை பெரை நான்கினு மியைந்த
 வுண்மை வழக்கு மின்மை வழக்கு
 ககக முள்ளது சார்ந்த வுண்மை வழக்கு
 மில்லது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
 முள்ளது சார்ந்த வின்மை வழக்கு
 மில்லது சார்ந்த வுண்மை வழக்குமெனச்
 சொல்லிய தொகைத்திற முடம்புரீர் நாடு

வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னு மைத்
 தும மண்டு ன்றும் ஆகிய ஆறுமாம்.
 பாவனையாவது மனோவாகுக்காயங்களி
 ன்னுண்டாகும் நல்லிணைபததும் நீவினை
 பத்தும் ஆகிய இருபதுமாம். இவை
 முன்பு கூறப்பட்டன. விஞ்ஞானத்தி
 னிலக்கணம் முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது.
 “எட்டிக் வயருவ மூன்று வேதனை யாறு
 ஞான, மொட்டிய குறிப்போ ராறு செய்
 கையு மிருப தாகக், கட்டிய பஞ்ச கந்தங்
 கணத்தினிற் பங்க மாருந், தொட்டநாற்
 பத்து மூன்றுஞ் சுகததூற் றுணிவு தா
 னே” [சுகததூல் - பெளத்ததூல்] என்று
 வருதல்காண்க, இன்னும் இவற்றினிலக்
 கணங்களை, “ஒங்குருவம் வேதனை யுள
 க்குறிப்புப் பாவனைமெய், தாங்குணர்
 வென் றைந்தங்கத் தம்” எனவும், “உரு
 வமுடல் பூத முபாதாய மென்னு, மிருவி
 தத்தி ன்னுமெழு மென்” எனவும், “வே
 தனை துன்பின் பிவற்றின் விரலனுமென்,
 ரோதவொரு மூன்றாமென் ரோர்” எ-ம்,
 “பொறிவிதமோ ரைந்தும் பொறியைப்
 பொருந்தி, யறியுமன முங்குறிப்பென்
 றாய்” எ-ம், “வாக்குமன மாக்கையிவை
 பாவனையென் றேமதியா, யாக்குமிவை
 தாமறம்பா வம்” எ-ம், “இந்நால் வகை
 யினுமேய்ந் தையமற வெண்ணுமெனம்,
 விஞ்ஞான மென்றே வீணங்கு” எ - ம்,
 “இந்தவித மைந்துஞ்சந் தானத் தெழுந்
 தழிகை, பந்தமென வேரீதான் பார்”
 எ - ம், “அறக்கெதே லேபரம முத்தி
 யிவை யைந்து, மறக்கெடுமா றுங்குறு
 வாம்” எ - ம் வரும் பரமநிமிரபாணு
 வெண்ணுத்திருவாக்காணுமறித்துகொள்க.
 இந்தப் பஞ்சஸ்கந்தக்கட்டமே உயிரெ
 ன்பர் ; அது, “கவையொப் பணுகை விர

லெந் துகளு, மிவைவிய் படிக்கைப் பிடி
 யென் ததுபோ, லவையப் படிக்கத் தங்
 களைத் துகளு, நவையைப் பொல் லுயிரா
 மெனவும்” (நிலகே சித்திரட்டே, புத்தவா
 தச்சுருக்கச்செய்யுள்) என்னும் பாடலால்
 நன்குணர்த்தப்படுகின்றது. இவ்வைந்தி
 னுள்ளே குறிப்பினைக் குறியென்றும்,
 இது வடமொழியில் தும்புஞாஸ்கந்தமெ
 ன்று பெயர்பெறுகின்றது. கூறுவாரும்,
 இரண்டொன்றிற்று ‘வேறு இலக்கணம்
 கூறுவாரமுனர்’, அவற்றை வல்லாரவா
 யககேட்டுணர்க.

சூறுவழக்கு:—

ககக - ககக. அறுவகைவழக்காலனை:-
 தொகை, தொடர்ச்சி, தன்மை மிகுத்து
 ரை, இயைந்துரையென்ற நான்கொடுத்
 து சேர்ந்த உண்மைவழக்கு முதலிய ஆறு
 மாம். இயைந்துரையைத் தொகையி
 லடக்கி மூன்றென்பாருமுனர்.

ககக. தொகைத்திறமாவது உடம்பும்
 நீரும் நாடுமென்க; என்றது - பலதாறு
 க்களின்கூட்டம் உடம்பென்றும் பலது
 ளிகளின்கூட்டம் நீரென்றும் பலவழக்க
 ளின்கூட்டம் நாடுஎன்றும் வழங்கப்படு
 மாறுபோலப் பஞ்சஸ்கந்தத்தளின் கூட்
 டமே ஆன்மாவென்று வழங்கப்படுவது
 தொகையென்றவாறு; இனி இத்தொ
 கையினை உண்மைவழக்கு இண்மைவழ
 க்கு என்பவற்றோடுசேர்த்து ‘சுவரும்மா
 மும் ஆக்கையும் கற்றையுக்கடின சஞ்
 தாயத்தை வீடென்று வழங்குமாறுபோக
 வும் பலவருங்கடின சமுதாயத்தை நா
 டென்று பற்றென்று வழங்குமாறிபோ
 வும் பஞ்சஸ்கந்தக்கட்டத்தை ஆன்மா
 வென்று வழங்குமாறு கற்பனாபாம்பென்க

- 200 தொடர்ச்சி வித்து முனைதா ளென்றிந்
நிகழ்ச்சியி லவற்றை நெல்லென வழங்குத
லியல்பு மிகுத்துரை யீறுடைத் தென்றுந்
தோன்றிந் நென்று மூத்த தென்று
மூன்றி னென்றி னியல்புமிகுத் துரைத்த
201 வியைந்துரை யென்ப தெழுத்துப் பலகூடச்
சொல்லெனத் தோற்றும் பலநாட் கூடிய
வெல்லையைத் திங்க ளென்று வழங்குத
லுள்வழங் குணர்வில் வழக்கு முயற்கோ
மெளது சார்ந்த வுள்வழக் காகுஞ்
250 சித்தத் துடனே யொத்த நுகர்ச்சி
யுள்ளது சார்ந்த வில்வழக் காகுஞ்

கொள்க' என்றும், 'மரம் கற்றைமுதலிய வற்றைப்பிரித்தால் வீழில்லையானுற்போ லவும் ஊர்களைப்பிரித்தாற் பற்றும் நாடு மில்லையானுற்போலவும் ஐந்துலகந்தங்க ளையும் ிித்துணருங்கால் ஆன்மா இல் லையாமெனக்கொள்க' என்றும் விளங்க அவற்றிற்கு உதாரணங்காட்டினுமுள்ள; (சிவஞானசித்தியாரீ, பரபக்கவுரையாசி ரியர்). "ஒருவனென் றேதப் பட்டா னுருவாதி யைந்துங் கூடி, வருபவ னெ ன்று ரைத்த றெகையுண்மை வழக்க தாகு, முருவமங் காதி யாய வைந்தையு மொருவ னின்று, தருவது தொகையி னின்மை வழக்கதாகு சாற்றுங் காலே." என்பது சிவஞானசித்தியாரீ, செனத்திராந்திகன்மதம், எ.

200 - 205. தொடர்ச்சியாவது-வித் திலிருந்து முனையும் முனையிலிருந்து தா னுந்தோன்றி நிகழ்ந்து நெல்லென்று வழ ன்குமாறுபோல எல்லாம் காரணகாரிய சம்பந்தமாகவுள்ளதென்பது ; "காரண காரியத்தின் றொடர்ச்சியாய்க் காலமூன் றின், சோர்வறத் தோன்றுங் கெட்டு வழியென்கை தொடர்ச்சி யுண்மை, யோர்தரி னொருவ னெனெய்க் காலத்து முன்னா னென்று, தோர்வது தொடர்ச்சி யின்மை வழக்கதாகு செப்புங் காலே." சிவஞானசித்தியாரீ, செனத்திராந்திகன் மதம், அ.) என்று இத்தொடர்ச்சியை உண்மைவழக்கு இன்மைவழக்கென்பவ ற்றேசொர்த்தி அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறியிருத்தல் காண்க.

202. இயல்பு மிகுத்துரை - தன்மை மிகுத்துரை,

202 - 203. தன்மைமிகுத்துரையா வது - ஒருபொருளினுடைய இறப்புப் பிறப்பு மூப்பு என்பவற்றுள் ஒன்றினியல் பைமிகுத்துச்சொல்லுதல். இதனை உண் மைவழக்கு இன்மைவழக்கென்பவற் றேசொர்த்தி "தோற்றிய பொருள்க ளெல்லா நாசமா மென்று சொல்லு, மாற் றமுன் னுரைத்தன் மற்றை மிகுத்துரை வழக்கி னுண்மை, போற்றிய பொருள் கண் கட்டுப் போனது போன்று திரிந்து, வேற்றுமைப் பட்ட தென்கை மிகுத் துரை யில்வழக்கே" (சிவஞானசித்தி யாரீ, செனத்திராந்திகன்மதம், க) என்று முறையே அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறி யிருத்தல் காண்க.

204. திங்கள் - மாதம்.

205 - 206. தொகைக்கும் இயைந் துரைக்கும் வேற்றுமையாதோவெனின் பலபொருள்களின் வரையறைப்படாத தொகுதி தொகையாமென்றும், பலபொ ருள்களின் வரையறைப்பட்டதொகுதி இயைந்துரையாமென்றும் கூறுவர்.

ககக - 207. இவ்வழிகளால் தொகை முதலிய நான்கினிலக்கணங்களும் கூறப் பட்டன.

208 - 209. இவ்வழிகளால் உண் மைவழக்கு, இன்மைவழக்கு, உள்ளது சார்ந்தவுண்மைவழக்கு, உள்ளதுசார்ந்த வின்மைவழக்கு, இவ்வதுசார்ந்தவுண்மை வழக்கு இவ்வதுசார்ந்த வின்மைவழக்கு

௩௦.—பவத்திறமறுகென்ப்பாவைநோற்றகாதை. ௩௧௫

சித்தமுற் பவித்தது மின்போ வென்கை
யில்லது சார்ந்த வுண்மைவழக் காகுங்
காரண மின்றிக் காரிய நேர்த

௨௧௫ வில்லது சார்ந்த வில்வழக் காகு
முயற்கோ டுண்மையிற் நோற்றமு மில்லென
ன்கு நயமெனத் தோன்றப் படுவன
வெற்றுமை வேற்றுமை புரிவின்மை யியல்பென்க
காரண காரிய மாகிய பொருள்களை

௨௨௦ டென்னு வுணர்த லொற்றுமை நயமாம்
வீற்றுயிற் றாக வேதனை கொள்வது
வேற்றுமை நயமென வேண்டல் வேண்டும்
பொன்றக் கெடாஅப் பொருள்வழிப் பொருள்களுக்
கென்றிய காரண முதவுதா ரியத்தைத்
௨௨௫ தருதற் குள்ளந் தானிலை யென்றல்
புரிவின்மை நயமெனப் புதறல் வேண்டு
நெல்வித் தகத்து நென்முளை தோற்றுமென
னல்ல வியல்புநய மிவற்றினங் கொள்பயன்

என்னும் ஆறினிலக்கணங்களும் முறையே கூறப்பட்டன; “அறுவகை வழக்கு நெறிபடவுணர்ந்து” என்பது பொளத்த நூல் இஃது இன்னதூலிலுள்ளதென்று விளங்கவில்லை. இவ்வறுவகைவழக்கின் பெயரும் அவற்றி னிலக்கணங்களும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டிருத்தல்போலப் பின் வரும் திருவிருத்தங்களிலுங் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க; அவை வருமாறு — “உள்வழக் கில்வழக்குள் ளதுசார்ந்த வுள்வழக்கோ, ளெனது சார்ந்த வின்மை வழக்குட னின்மை சார்ந்த, வுள்வழக் கின்மை சார்ந்த வில்வழக் கென்றோ ராறு, முள்வழக் குளதுண் டென்கை முயற்கோடின றில்வழக்கே.” “உணர்வுசார்ந்த துணர்வு திக்கையுள்ளது சார்ந்த வுண்மை, யுணர்வுபி னின்ற மென்கையுள்ளது சார்ந்த வின்மை, யுணர்வுமுன் பின்றித் தோன்ற வில்லது சார்ந்த வுண்மை, யுணர்வின்வ லதுசாரின்மை யுள்ளவை யுரோமந் தானே”; சீவநானசித்தியாஃ, செளத்திராந்திகன்மதம், ௧௦, ௧௧.

நயங்கள் நான்கு:—

௨௧௭—௨௧௮. ஒற்றுமைநயம் வேற்றுமைநயம் புரிவின்மைநயம் இயல்புநயமென நயங்கள் நான்கு வகைப்பட்டும்.

௨௧௯—௨௨௦. இந்த இரண்டழகனாலும் ஒற்றுமைநயத்தினிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

௨௨௧. வேறுவேறாக் அறிதல்.

௨௨௨—௨௨௩. இந்த இரண்டழகனாலும் வேற்றுமைநயத்தினிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

௨௨௪. பொன்றக்கெடாப்பொருள் = முற்றக்கெடாதபொருள். வழிப்பொருள் காரியப்பொருள்; வழி - பின்.

௨௨௫. உள்ளம் - விஞ்ஞானம்.

௨௨௬. புரிவின்மை - செய்தலில் லாமை;

௨௨௭—௨௨௮. “உணர்வெனப் படுவதுறங்குவோ ருணர்விற, புரிவின் றுகிப் புலன்கொளா ததுவே” என்றார் முன்னும்; ௩௦ - ம் காதை, ௮௨ - ௮௩. விஞ்ஞானத்திலடங்கியிருக்கும் கன்மபீழமே மறுபிறப்பிற்குக் காரணமென்பர்.

௨௨௩—௨௨௪. இந்த நான்கழகனாலும் புரிவின்மை நயத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௨௨௭—௨௨௮. இவ்வழகனால் இயல்புநயத்தினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

௨௨௮. இவற்றின் நாம் கொள்பயன் - இந்த ஒற்றுமைநயமுதலிய நயங்கள் நான்கு

றொக்க பொருளால் தொன்றில்லை யென்று

உரு மப்பொரு ளிடைப்பற் றுகா தென்றுஞ்

செய்வா னெடுகோட் பாடினை யென்று.

மெய்துகா ரணத்தால் காரிய மென்று

மதுவு மன்றத லாதது மன்றென்றும்

விதிமுறை தொகையினால் விரிந்த நான்கும்

உரு வினுவிடை நான்குள

துணிந்து சொல்லல் கூறிட்டு மொழிதல்

வினுவின் விடுதல் வாய்வா ளாமையெனத்

தோன்றியது கெடுமோ கெடாதோ வென்றார்

கேடுண் டென்ற றுணிந்துசொல் லாகுஞ்

உசு செத்தான் பிறப்பா னேபிற வானே

வென்று செப்பிற்

பற்றிற் தானே வன்மக னேவெனன்

மிக்க கூறிட்டு மொழிதலென் விளம்புவர்

காலம் நாம் கொள்ளும்பயன் யாவையெ
னின்,—

பயன்கள்:—

உரு. தொக்கபொருளது - சேர்ந்த
பொருள்களையல்லாமல். ஒன்று - வேறு
கிய ஒன்று. இவ்வடியார் கூறப்பட்டது
ஒன்றுமையத்தாற்போந்த பயனைன்க.

உரு. இவ்வடியார் கூறப்பட்டது
வேற்றுமையத்தாற்போந்த பயனைன்க.

உரு. செய்வான் - கருத்தா. இவ்வடி
யார்கூறப்பட்டது புரிவின்மையத்தாற்
போந்த பயனைன்க.

உரு. உரு. இவ்வடிகளாற் கூறப்
பட்டிரண்டும் இயல்புநயத்தாற்போந்த
பயன்களெனக்கொள்க; இவ்வனவ
கொள்ளாமல் இந்த இரண்டையினையும்
பிரித்து முன்னதை முன்னதனோடுகூட்
டினும் பொருத்தும்.

உரு. விரிந்த - முற்று. நான்கும் விரி
ந்தனவென்க. நான்கும் - நான்குபயன்
களும்.

வினுவிடை நான்கு:—

உரு. வினுவைக் கருக்குரிய விடைக
ளென்க.

உரு. கூறிட்டுமொழிதல் - பகுத்துச்
சொல்லல்.

உரு. வாய்வாளானது - பேசுநாதிருத்

தல்; ஆசிரியர் நீதிநீதிக்கினியர், தொல்
காப்பியப் புறத்தினையியலில் “அறுவ
கைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” என்
னுஞ் சூத்திரத்தில், ‘நாலிரு வழக்கிற்
ருபதப் பக்கமும்’ என்பதனுரையிற், தவ
ஞ்செய்வோர்க்கு உரியனவாக எடுத்துக்
காட்டிய ‘ஊணசையின்மை, நீர்நசை
யின்மை, வெப்பம்பொறுத்தல், தட்பம்
பொறுத்தல், இடம்பவரையறுத்தல், ஆச
னம்வரையறுத்தல், இடையிட்டமொழி
தல், வாய்வாளானை’ என்னும் எட்டி
னுள் இம்மொழிவந்திருத்தல் காண்க.

உரு. உரு. துணிந்துசொல்லல்,
கூறிட்டுமொழிதல், வினுவின்விடுதல்,
வாய்வாளாமையென நான்குவிடைகளு
ள்ளன.

உரு. உரு. தோன்றியது - உண்
டான பொருள். தோன்றியபொருள்
கெடுமென்பது ஒருதலையாதலின், சுண்
டுக்கெடுதெனநல் துணிந்துசொல்ல
லாயிற்று; இந்த இரண்டடிகளாலும்
துணிந்துசொல்லவென்னும் விடையினி
யல்பு கூறப்பட்டது.

உரு. உரு. இந்த வடிகளாற் கூறி
ட்டுமொழிதலென்னும் விடையினி
யல்பு கூறப்பட்டது.

வினாவிச் விடுத்தன் முட்டைமூர் திற்கோ
 ௨௪௫ பனைமூர் திற்கோ வெனக்கட் கொசெ
 பென்றோ செம்முட்டைக் கெப்பனை பென்றல்
 வாய்வா ளாமை யாகா ய்ப்பூப் .
 பழைதோ புதிதோ வென்று புகல்வா
 னுக்கு மாற்ற முசையா திருத்தல்
 ௨௫௦ கட்டும் வீடு மதன்கா ரணத்த
 தொட்டித் தருதற் குரியோ ரில்லை
 யாமே னுரைத்த பொருள்கட் கெல்லாம்
 காமம் வெகுளி மயக்கங் காரண

௨௪௪-௨௪௬. இந்தவழிகளால் வினா
 வின்விடுத்தலென்னும் விடையினியல்பு
 கூறப்பட்டது.

௨௪௮. பழையது - பழையது.

௨௪௭-௨௪௯. இந்தவழிகளால் வாய்
 வாளாமையென்னும் விடையினியல்பு
 கூறப்பட்டது.

௨௫௦. கட்டு - பந்தம். 'அதன் கார
 ணத்தது' என்பதனைக்கட்டினேனெனும் வீட்
 டினேனெனும் தனித்தனியே கூட்டுக.

௨௫௨. 'பொருள்க ளெல்லாம்' என்
 றும் பூடம்.

௨௫௩. காமமுதலிய மூன்றும் முககு
 ற்றமென்பபொருள்.

௨௫௨ - ௨௫௩. மேற்கூறிய பொருள்
 களெல்லாவற்றிற்கும் காமம் வெகுளி
 மயக்கமென்னும் இம்மூன்றும் காரண
 மாறும், "காமம் வெகுளி மயக்க மிவை
 மூன்ற - னாமல் கெடக்கெடு நோய்"
 என்று வந்திருத்தல்தான், திருக்குறள்,
 ௩௬௦.

இனி, எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய
 காமவெகுளி மயக்கங்களை முறையே நீக்
 குதற்குரிய பாவனைகள் கூறுவார்.

பாவனை ஐந்து:—

மைத்திரீபாவனை கருணாபாவனை முதி
 தபாவனை அகபாலாவனை உபேக்ஷாபா
 வனைமனக்கலக்காவனை ஐந்துவகைப்படும்.
 அவற்றுள்,—

௧. மைத்திரீபாவனை:— அஃதாவது
 ஒருதருவி வசதியான ஒரிடத்தையடை
 ந்து தக்க ஆணைத்திவிருந்தபின்பு பின்வ
 ருமாறு தியானித்தலாம்; 'உத்தமயுமான
 பிறப்பினையுடைய பிராணிகளெல்லாம்

களிப்புற்றவாழ்வனவாகுக; அவையெல்
 லாம் துக்கம் வியாதி துராயசெயென்னும்
 இவைகளினின்றும் விடுபட்டனவாகுக;
 எல்லாமனிதர்களும் எல்லாதேவர்களும்
 நரகவாதையினால் பீடிக்கப்படுகிற யாவ
 ரும் ஸந்தோஷமுடையவர்களாக ஆகுங்
 அவர்கள் துக்கம் வியாதி துராயசெயென்
 னும் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவர்களாக
 ஆகுக.' மைத்ரம் ஸ்நேகம் (அன்பு
 என்பன ஒருபொருட்டுசொற்கள்; மைத்
 திரமென்பது குரோதத்திற்குமாறானது;
 அவ்விரண்டும் ஒரிடத்தாகிக் கழி
 ரமென்பது நற்குணையென்னு மாகைய
 ன்று. அவிததை அல்லது மோகங்காரண
 மாக தற்குணையிற் கும்; அதனால் துராய
 சையிற் கும். மைத்திரமென்னும் ஸ்நே
 கத்திலிருந்து துராயசை யுண்டாகாது.
 ஒருவனுக்குத் தன் துணைவனவிஷயமாக
 வண்டாகுமன்புநான்மைத்திரமென்பது.

௨. கருணாபாவனை:— அஃதாவது 'வநி
 யவர்கள் வறுமைநீங்கிச் செல்வமுடைய
 வர்களாக ஆகுக' என்றுபாவித்தல். கரு
 ணையாவது இரக்கமுள்ள என்னாம்;
 அஃது, ஒருபிராணி தன்பமுதலதைக்கா
 ணின், மனக்கலக்கத்தையும் அத்துன்பத்
 தை நிவித்திபண்ணவேண்டுமென்பதை
 யும் ஒருவருக்கு உண்டாக்கும்.

௩. முதிதபாவனை:— அஃதாவது 'துக்
 கமுடையவர்களுடைய நல்ல அநிர்வாதை
 மானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல்
 வேண்டும்; ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு
 அமைத்துள்ள அந்நிலைப்பயனை அ
 டைச' என்று பாவித்தல். முதிதபாவனை
 பதற்குச் சந்தோஷமென்பது பொருள்.

மதித்தத் துக்க மநான்மா வகசியெனத்
உருகு தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத் திடுதன்

ஆனால் அஃது உலகப்பொருள்களையுடை மையால் உண்டாகுங் களிப்பன்று; இது மைத்திரீ, கருணையென்னும் இரண்டுபா வுண்களுக்கும் சம்பந்தமானது. முற்கூ றிய மூன்றுவகைப்பாவுண்களுள் ஏதாவ தொன்று அப்பியவர்க்குந் துறவி, தான் கருதியபாவின்மீது முதலில் சிலனுணங்க ளிடத்தும் அப்பால் ஒருதெருவில்வாழ்ப வர்களிடத்தும் அப்பால் ஒருாரரிடத்தும் அப்பால் ஒரு தேயத்தாரிடத்தும் முறையே செலுத்திப் பயிலுதல்நலம்.

சு. அசுப்பாவீணு:— அசுபமென்பதற் குப்பொருள் அமங்கலம்; நல்லஅதிர்ஷ்ட மென்பதன் எதிர்மொழியாயிருப்பதோடு மகிழ்ச்சியின்மை வெறுப்பு என்பனவற் றையுண்டாக்குவதாகவுமுள்ளது. இதை ப்பயிலும் ஒருதுறவி, சரீரமானது முப் பத்திரண்டுகுற்றத்தாலாக்கப்பட்டதென் றும் சாணியின்சூவியலில் தோன்றிவள ரும் புழுக்கள்போலக் கருப்பப்பையில் உண்டாகின்றதென்றும் மலங்கழிக்குமி டத்தைப்போல அசுத்தத்தின் கொள்கல னாயிருப்பதென்றும் அருவருப்பானகசிவு அதிலுள்ள நவத்துவாரங்களின்வழியே ஓயாமற் பெருகுகின்றதென்றும் ஜலதா ரையைப்போல் வெறுத்தற்குரியநாற்றத் தை அது வெளிப்படுத்துகின்றதென்றும் பூலிக்கவேண்டும். ‘சரீரத்தின் காலவ ள்வை ஒரு நிமிஷமே மின்னலையும் துரையையும் நீரிற்போகட்ட உப்பையும் காய் ந்த புல்லிற்பற்றிய நெருப்பையும் கட லின் அலையையும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிற ஜுவாலையையும் புன்னுளியிற்பட்ட பனித்துளியையும்போலப் பிறந்தபோ தே அதுநாசமாம்’ என்று சரீரத்தின்நிலை யின்மையைப்பாவித்தலும் அசுப்பாவின் யின்பாற்படும்.

ரு. உபேக்ஷாபாவணு:— அஃதாவது ஈல்லாவுயிர்களையுந் சமமாகப்பாவித்தலு ம் விருப்புவெறுப்பின்றி யிருத்தலுமாம். இது, மற்ற நான்குபாவுண்களைக்காட் டிலும் மிகவுயர்ந்தது; அருகத்துக்களால் அனுட்டிக்கப்படுவது; இது சமசித்தத் துவமென்றுங் கூறப்படும். உபேக்ஷை, உதாசினம்.

மைத்திரீ, கருணை, முதிமை, உபே க்ஷையென்னும் நான்கு பாவுண்களும் உயர்வுபற்றிப் பிரஹ்மவிக்காரபாவினையெ ன்று கூறப்படும்; இவை மஹாப்பிரஹ் மாக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவன.

நண்டு எழுதப்பட்டுள்ள மைத்திரீபா வுணமுதலிய ஐந்தினிலக்கணங்களும், இங்கிலிஷ்பாவையிலுள்ள இலங்கைப் பெளத்தமதநூற் புத்தகமொன்றிலிருந்து பெயர்த்து எழுதப்பட்டன.

உருகு. பார்த்து - அசுப்பாவுண்பண் ணி. பற்று - காமம்.

உருசு - உருகு. அசுப்பாவுணையாற் கா மத்தையொழிக்க வென்றவாறு. உடம் பீண அரித்தியம் துக்கம் அநான்மா அசு சியென்று பாவித்தல் அசுப்பாவுணையெ னப்படுவதென்றி ஸ்ரீலக்ஷணபாவுணையென் றுங் கூறப்படும். இதனைச் சிவஞான சித்தியாரீ, சொத்திராந்திகனமதம் உ-ம் திருவிருத்தத்துரையிற்காண்க; இவ்வ சுப்பாவுணு, “நன்கென நாமுமி தென் றில் வடம்புந யக்கின்ற தாயி, நெருண் பது வாயில்க டோறு முண்ணின்ற முக் குச் சொரியத், தின்பதோர் நாயு மிழுப் பத் திசைதொறுஞ் சீப்பில்கு போழ்தி, னின்பான் னாற்றமி தன்க னெவ்வகை யாற்கொள லாமே.” எ-ம், “உறுப்புக்க டாமுடன் கூடி யொன்றா யியைந்த பெரும்பை, மறைப்பில் விழைவிற்குச் சார்வாய் மக்குவ தேலிவ் வறுப்புக், குறைத்தன போல வழுக்கி குறைந்து குறைந்து சொரிய, வெறுப்பிற் கிடந்த பொழுதின வேண்டப் படுவது முண் டோ.” எ - ம், “எனதெனச் சிந்தித்த லான்மற் றிவ்வுடம்பீன்பத்துக் காமேற், றினைபெய்த புன்கத்தைப் போலச் சிறி யவு மூத்தவு மாகி, வீணையப் புழுக்குந்த மாலி னானவும் வாழவும் பட்ட, வீணைய வுடம்பினைப் பாலி யானென தென்னலு மாமோ.” [புண்கம் - சோறு] எ - ம் வருங் துண்டலகேதிக் செய்யுட்களாலுமுணர்த் தப்பட்டது; “வினையின் வந்தது வினை க்ருவினை வாயது, புணையன கீங்கிற் புலா ல்புநத் திடுவது, மூத்துவிளி வுடையது திப்பின்னி யிருக்கை, பற்றின் பற்றிடங்

௩௦.-பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை ௩௧௯

மைத்திரி கருண முதிதையென் றறிந்து
திருந்துநல் லுணர்வாற் செற்றமற் றிடுக
சுருதி சிந்தனா பாவனா தரிசனை
சுருதி யுய்த்து மயக்கங் கடி.

௨௬௦ விந்நால் வகையான் மனத்திரு ணீங்கென்று
முன்பின் மலையா மங்கல மொழியின்
ஞான தீப நன்கனங் காட்டத்
தவத்திறம் பூண்டு தருமங் கேட்டுப்
பவத்திற மறுகெனப் பாவைநோற் றனனென.

பவத்திறமறுகெனப்பாவைநோற்றகாதை முற்றிற்று.

குற்றக் கொள்கலம், புற்றடங் காவிற்
செற்றச் சேக்கை, யவலக் கலிலை கையா
றமுங்க, நவலா வுள்ளத் தன்பா லுடையது,
மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து,
மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்” (௪ - ம் காதை, ௧௩௩ - ௧௩௬)
எனவும், “என்புந் தடியு முதிர்மும் யாக்
கையென், நன்புறு மாக்கட் கறியச் சாற்
றி, வழுவொடு கிடந்த புழுஞ் ண்பிண்டத்,
தலத்தக மூட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண்,
டுவப்பி வின்பமோ டிளைக்கு மோதையுங்,
கலைப்புற வல்குல் கழுதகுடைர் துண்டி,
நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு மோதையுங்,
கடகஞ் செறித்த கையைத் தீரா,
யுடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுஞ்,
சாந்தந் தோய்ந்த வேந்தின வனமுலை,
காய்ந்தபசி யெருவை கவாந்து ணைதை
யுய்” (௬ - ம் காதை, ௧௦௭ - ௧௧௭) என
வும் இந்நூலுள்ளே வந்தனவும் அசுப்பபா
வணியின்பாற்படும்.

௨௬௭. ‘திருந்துநல்லருணால்’ என்றும்
பாடம். செற்றம் - கோபம்.

௨௬௯ - ௨௭௭. மைத்திரிபாவணமுத
லிய முன்றலும் கோபத்தைப்போக்
கு.

௨௭௮. சுருதி - ஞான துற்பொருளைக்

கேட்டல். சிந்தனா-சிந்தனை - சிந்தித்
தல். பாவனா-பாவனை - பாவித்தல் : இது
தெளிதலென்றுங் கூறப்படும். தரிசனை-
அறிதல்; மேற்கூறியபாவணையைந்தலுள்
சுண்டிக்கூறிய சுருதிமுதலியன உபே
ஷாபாவணையின்பாற்படும்.

௨௭௯. உய்த்து - ஆராய்ந்து.

௨௮௮ - ௨௯௯. உபேஷாபாவணையால்
மயக்கத்தைப் போக்குகவென்றவாறு.

௨௯௦. இந்நால்வகையென்று மேற்
கூறிய சுருதிமுதலிய நான்கினாயும்.
மனத்திருள் - மயக்கம்; ‘இந்நால்வகை
யான் மனத்திருணீங்கு’ என்றது அலு
வாதம்.

௨௯௧. முன்பின்மலையா - பூர்வோத்த
ரவிரோதமில்லாத; ௨௮ - ம் காதை,
௧௦௦; ௩௦ - ம் காதை, ௬.

௨௯௧ - ௨௯௨. மொழியினுற் காட்ட
வென்க.

௨௯௪. பவத்திறம் - பிறப்பின்வகை
கள். பாவை - மணிமேகலை.

௧ - ௨௯௪. உணர்ந்தோள் வணங்கிச்
சென்று அடைந்தபின் மொழிவோன்
காட்டப் பாவைகேட்டிப்பூண்டு கோற்ற
னனென்க.

மணிமேகலை முற்றுப்பெற்றது.

